

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lightning in Her Hands

“AN ELECTRIFYING
ROMANCE.”

—USA Today bestselling author
Ashley Herring Blake

Raquel
Vasquez Gilliland

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF
WITCH OF WILD THINGS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Witc f Wil Things

"Raquel Vasquez Gilliland, yetişkinlere yönelik büyülu ve güzel ilk romanı *Vahşi Şeylerin Cadısı*'nda aile, arkadaşlık ve romantik aşkı kapsayan zengin bir şekilde örölmüş hikâyesiyle kesinlikle büyüluıyor. Sage ve Tennessee arasındaki şefkat gerçekten kalbimi fethetti. Lisa Kleypas hayranları için mükemmel ve aynı zamanda muhteşem bir şekilde benzersiz olan bu dünyevi ve ısıltılı kitap okuyucuları büyüleyecek."

-India Holton, *The League of Gentlemen* kitabının ulusal çoksatan yazarı
Cadılar

"*Vahşi Şeylerin Cadısı* aile, dostluk ve aşka dair çok güzel bir hikâye. Yani, liseden kalma anonim bir AIM sohbet ilişkisi ve diğeri uçtaki çocuğun artık büyülmüş, dövme, bitki seven bir adama dönüşmesi? Beslenmeye ihtiyacı olan dikenli, karmaşık bir ilişkisi olan kız kardeşler mi? Kendini özel, nadide bir çiçek olarak görmeyen bir kadın... Ta ki görene kadar? Raquel Vasquez Gilliland'ın yetişkinlere yönelik ilk romanı, romantizm hakkında sevdiğim her şey!"

-Alicia Thompson, *Love in the Time of the Love* kitabının ulusal çoksatan yazarı
Seri Katiller

"Raquel Vasquez Gilliland'ın yetişkinlere yönelik ilk romanı ürkütücü, seksi ve büyülu. *Vahşi Şeylerin Cadısı*, büyülu gerçekçilik ile aşk ve aile dramının mükemmel bir karışımı. Bu sıcacık, harika romanda Flores kardeşlere aşık olacaksınız."

-Elissa Sussman, *Funny You Should Ask* kitabının çok satan yazarı

"*Vahşi Şeylerin Cadısı* kusursuz bir mücevher. Raquel Vasquez Gilliland'ın düzyazısı hem kusursuz hem de çarpıcı; hikâye anlatımı hassas ve ruh dolu. Bir Meksikalı Amerikalı olarak bu romanı okumak evime dönmek gibi hissettirdi; kalbimin duymaya ihtiyacı olduğunu hiç bilmediğı bir şarkıydı."

-Isabel Cañas, *The Hacienda* kitabının yazarı

"Her sayfa sihir, aile ve vahşi şeylerin yemyeşil güzelliğiyle ışıldıyor."

-Sangu Mandanna, *The Very Secret Society of Irregular Witches* kitabının yazarı

"Buradaki gerilimi bir ya da bahçe makasıyla kesebilirsiniz."

-*Good Housekeeping*

"Sihir, romantizm ve birlikte takip edip destekleyebileceğiniz karakterlerle dolu, sağlam ve eğlenceli bir roman."

-Red Carpet Crash

"Gilliland'ın ilk yetişkin kurgu romanı, güzel yazılmış, büyüleyici ve tüm koleksiyonlar için satın alınması gereken bir roman."

-*Library Journal* (starred review)

"Gilliland büyülü gerçekçiliği, kardeşliği ve tabii ki aşkı okurların ayaklarını yerden kesecek ışıltılı bir romantizmle harmanlıyor."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı inceleme)

"Ödüllü Meksikalı Amerikalı şair, sanatçı ve romancı Gilliland, unutulmaya yüz tutmuş bir geçmişi geride bırakmaya dair dokunaklı ve tatlı bir hikâyede, eğlenceli ve büyüleyici bir romantizm olmayı başaran karmaşık bir kayıp ve yeni başlangıçlar öyküsü örüyor."

-*Booklist*

"Aktarıcı ve yürekten gelen *Vahşi Şeylerin Cadısı*, büyülü gerçekçiliğin hassas bir başyapıtı."

-*BookPage*

OceanofPDF.com

*Vahşı Şeylerin Cadısı
Ellerinde Yıldırım*

OceanofPDF.com

Lightning in Her Hands

*Raquel
Vasquez Gilliland*

BERKLEY ROMANCE
NEW YORK

OceanofPDF.com

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC p
penguinrandomhouse.com

Copyright © 2024 by Raquel Vasquez Gilliland Okuyucu

Rehberi copyright © 2024 by Raquel Vasquez Gilliland

Raquel Vasquez Gilliland'ın *Vahşi Şeylerin Cadısı* adlı kitabından alıntıdır, telif hakkı © 2023

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Vasquez Gilliland, Raquel, yazar.

Başlık: Ellerinde şimşek / Raquel Vasquez Gilliland.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2024.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024000143 (basılı) | LCCN 2024000144 (e-kitap) | ISBN 9780593548592 (ticari cilt) | ISBN 9780593548608 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3622.A834 L54 2024 (baskı) | LCC PS3622.A834 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20240108 LC kaydı
<https://lcn.loc.gov/2024000143> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024000144> Ebook ISBN

9780593548608 adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı Sarah Oberrender Kapak

illüstrasyonu Carrie May

Kitap tasarımı Daniel Brout tarafından yapılmış, e-kitap için Maggie Hunt tarafından uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0a_148396024_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

İthaf Epigrafi

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[*Teşekkür Okuyucu*](#)

[*Rehberi*](#)

[*Tartışma Soruları*](#)

[*Vahşi Şeylerin Cadısı'ndan alıntı*](#)

[*Yazar Hakkında*](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Donna Cherry'ye,
Bana ellerimdeki şimşegi gösteren OceanofPDF.com

*Burada size gök gürültüsü
vereceğim, kalplerinizi
yağmurla paramparça
edeceğim.*

-BELL HOOKS, "5," APPALACHIAN ELEGY

*Yıldırım sadece tehlikeli bir güç olmaktan ziyade, hayat
veren ve doğuran bir güç olarak kabul edilir.*

-MARY ELLEN MILLER VE KARL TAUBE, ESKİ MEKSİKA VE MAYA TANRI VE
SEMBOLLERİNİN RESİMLİ SÖZLÜĞÜ

OceanofPDF.com

PROLOGUE

(M) - annemiz bizi kışın terk
ettiği gibi terk etti geliyor için. Kızılıcak
Virginia-sudden, Derin, ayrılmak

her şey küçük kırağı parçacıklarıyla tozlanmıştı.

Ama Nadia yanılıyor.

Küçüktüm, sadece beş yaşındaydım ve gecenin bir yarısı bir şeylerin ters gittiğini hissederek uyandım. Şimdi merak ediyorum, Nadia'nın yeteneğine benzer bir şey miydi? Bilmek için hiçbir nedeni ya da hakkı olmayan şeyleri bilmek. Her neyse, bir şey bana annemin mutfakta olduğunu ve onu hemen görmem gerektiğini söylüyordu.

Bugüne kadar bildiğim tek evde parmak uçlarımla aşağı indim. Nadia'nın kırk yaşına bastığı gün satın aldığı iki katlı ev, kitaplarla dolu garip açılı dolapları, boyalı cam kelebeklerden yapılmış pencereleri ve rüzgârda öyle yüksek sesle ıslık çalan bir tavan arası vardı ki, bana hep hayaletlerin şarkıları gibi gelirdi.

Annemi bulduğumda etrafı bavullarla çevriliydi. Gerçekte iki bavuldan fazlasını almasına imkân yoktu ama benim zihnimde Samsonite ve Globe-Trotter bavullardan oluşan bir sarmalın içindeydi.

"Anne?" Fısıldadım.

Elini kalbinin üzerine koyarak başını bana doğru çevirdi. "Querida, beni korkuttun."

Yutkundum. "Oluyor? Disney'e mi gidiyoruz?"

Annem usulca güldü. "Hayır, bugün değil." Durakladı ve tırnaklarını bavullardan birine geçirdi. "Bugün annem uzun bir maceraya atılacak. Anladın mı? Tepelerinde kar olan gerçek yüksek dağlar ve gökkuşağı camlarıyla dolu bir kumsal gibi harika şeyler göreceğim."

O sırada ben çoktan ağlamaya başlamıştım. Tüm o güzel sözlerin altında ne söylediğini biliyor olmalıydım. "Hayır, anne, gitme."

Bir kolunu bana doladı. "Hayır, hayır, ağlama, querida. Yoksa beni ağlatacaksın."

Ağlamamak için çok uğraştım ama hafızamda yüzüm gözyaşlarımla ıslak kaldı.

Farlar pencerelerden içeri girdi ve annem ayağa fırladı. "Bu o," dedi nefes nefese. "*Her şeyi* düzeltecek olan o."

Bavulların saplarını tuttu ve kapıya doğru koştu. Bana göz kırptı. "Uzun sürmez, tamam mı? Nadia'ya söyle-" Durakladı. "Nadia'ya odamda bazı şeyler bıraktığımı söyle. Fazladan bebek bezi, senin ve Sage'in sevdiği atıştırma malzemeleri, meyveli sakızlı şeyler, tamam mı?"

Ben cevap veremeden gitmişti, ama ben onun peşindeydim, kapının çarpmasından daha hızlı.

Ben hep küçüktüm. Bir yetişkin olarak ablam Sage'den daha uzun oldum ama bu noktaya gelmem biraz zaman aldı. Bebeklikten on dokuz yaşına kadar o kadar küçüktüm ki, bazen fotoğraflarda hayatımda karşılaştığım tüm o vahşi havalarda nasıl uçup merak ederdim.

O gece biraz uçmuş gibi hissettim. Rüzgâr bana doğru esiyor, saçlarımı gözlerime doğru itiyordu. Gökyüzünde şimşekler çakıyor, yağmur ve ardından minik dolu damlaları düşmeye başlıyordu.

"Bu da ne böyle?" Annem gökyüzünü işaret ederken bana doğru dönerek sordu. Bir an önce her şey açıldı. Sonra, sanki biri kozmik bir hava durumu düğmesine basmış gibi koca bir fırtına üzerimize çöktü.

Bana bir kez baktı ve nereden geldiğini anladı.

Hediyelerimizin ergenlik çağına kadar gelmemesi gerekiyordu. Ama o gece annemin kalbimi kırmasıyla ilgili bir şey, benimkinin erken gelmesini sağladı.

"İşte," dedi annem önümde eğilerek. Arkasındaki kamyon gürültülü ve sabırsızdı. Sanırım içindeki adam motoru devirdi ve ben sıçradım. Bir gök gürültüsü beni tekrar sıçrattı. "Merak etme," dedi annem ben feryat etmeye başlayınca. "Bunu kullanabilirim, değil mi, mamita? Sadece küçük bir şeye ihtiyacım var-"

Elimi tuttu ve beni çimdikledi.

Bunu yaptığı anda, fırtına sessizliğe büründü. Yağmur kesildi. Ondan geriye kalan tek şey annemin elindeki küçücük bir şimşek parçasıydı. Kulağa saçma geliyor, biliyorum ama annem elinde bir parça ışık tutuyordu - *benim* ışığım.

-Ve sanki gökyüzünden bir güneş dilimi koparmış gibi cızırdadı ve .

"Buna ihtiyacın yok, değil mi?" diye sordu.

Ne sorduğunu bile anlamamıştım ama başımı salladım. O yaşta bile benden ne söylememi istediğini biliyordum. Ve onu mutlu etmek istiyordum. Fikrini değiştirmesini ve bizimle kalmasını istedim. *Benimle* kalmasını.

Annem burnumu öptü. "İçeri gir, Teal." Sonra aceleyle uzaklaştı. Bavullarını arka koltuğa itti ve kamyonun önüne atladı. Farların arkasında tamamen karanlığın içinde kayboldu - şimşek yüzünden mi yoksa yeteneği yüzünden mi bilmiyorum. Annem görünmek istemediğinde, basitçe görünmezdi. Sonunda uzaklaştılar ve ben de yeşilimsi sarı farlar sokağın sonuna gelene kadar onları izledim.

Burası hafızamın dağıldığı yer. Onu dinlemiş olmalıyım. İçeri, sıcak yatağıma gitmiş, Sage ve bebek Sky'ın arasına sokulmuş olmalıyım. Gitmiş olmalıyım ama yine de emin olamıyorum.

Bildiklerimi, hatırladığım tüm bu şeyleri kimseye anlatmadım, Nadia'ya bile.

Ama annemin gittiği gece, kış gibi değildi. Sıcaktı. Rüzgar ağlamaklı gözlerime karşı sıcaktı. Dolu tenimi ısıtıyordu. Ve annemin avucunda, avucumdan kopardığı şimşeğin beyaz sıcaklığı vardı ve yandı, yandı ve yandı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

1

Eski en iyi arkadaşıma eski sevgilimin düğününde artı 1'im olmasını teklif

edersem WIBTA? *r/AITAH'da TealLightning tarafından on saat önce gönderildi*

Eski sevgilim (m34) bu hafta sonu evleniyor ve flörtüm az önce kaçtı. Ben (28f) gerçekten yalnız gitmek istemiyorum. Eski en iyi arkadaşımdan (m26) artı 1'im olmasını rica etmek istiyorum.

Ama bu eski en iyi arkadaşım bir süre benimle konuşmayı kesti. Ablam bunun bana aşık olduğu için olduğunu ve yıllardır onu yönlendirdiğimi ve beni unutmaya çalıştığını söylüyor. Ama bu imkansız. Ablam yeni nişanlandı ve şimdi her şeye kalp gözüyle bakıyor.

Yine de onu çok özlüyorum. Düğüne benimle birlikte gelirse her iki taraf da kazanırmış gibi hissediyorum. Yalnız değilim ve eski günlerdeki gibi hasret giderebiliriz.

Küçük kız kardeşim bunu yaparsam pislik olacağımı, çünkü bana asla hayır diyemeyeceğini ve kırık kalbinin iyileşmesine izin vermem gerektiğini söylüyor. Ama onunla son konuştuğumdan beri benim dışımda bir sürü kadınla çıktı; belli ki aşkını atlatmış, tabii eğer beri varsa. Ki öyle değildi.

Onu düğüne davet edersem pislik olur muyum?

12 Comments

thepoopsmith-YTA

onunholabitch3s-şerefsiz sensin. onu rahat bırak. tanrım. eğer seninle arkadaş olmak isteseydi şu an seninle konuşuyor olurdu.

shenanigans007-NTA. Sormakta yanlış bir şey yok. En kötü ne olabilir ki? Ciddi misin? Artık bir kız bir erkeği düğüne davet edemiyor, bu mudur yani? Bu dünya cidden f**kedilmiş millet, şu anda bununla bile yapamıyorum

raspberrylimeseltzerwater-bekle, bunun bir kazan/kazan olduğunu düşünüyorsun çünkü SEN yalnız olmayacaksın ve "tıpkı eski günlerdeki gibi" olacaksın, oysa açıkça onu incitmiş ve her şeyi değiştirmiş olması gereken bir şey oldu? pislik sensineeee

iap384771oo1-hey bu iyi bir nokta. bu adamla en son konuştuğunuzda gerçekte ne oldu, OP?

TealLightning-Hiçbir şey. Çalıştığı bardaydım ve aslında eski sevgilimle o zaman tanıştım. Eski sevgilimle ilko gece .

raspberrylimeseltzerwater-bu hikayede bir şeyler eksik. kız kardeşin neden onun kalbinin kırık olduğunu düşünüyor? onu incitecek ne yaptın?

TealLightning-Jfc, ben ona hiçbir şey yapmadım. O hafta başında ilk kez öpüştüysek ne olmuş yani? Bunun bir anlamı olmadığını o da biliyordu, ben de biliyordum. Hiçbir anlamı yoktu. Bu, 16 yıllık arkadaşlığımızı çöpe atacağı anlamına gelmez.

iap384771oo1-cidden onu ilk kez öptükten sonra seçtiğin adamın düğününe gitmesini mi istiyorsun? seni yıllarca sevdikten sonra??! pislik sensin

raspberrylimeseltzerwater-ben de öyle düşünmüştüm. her zaman hikayenin bir kısmını kaçırıyoruz. YTA, OP, üzgünüm üzgün değilim

shenanigans007-yeahhh. yta. sen ne kadar pislik bir kaltaksın anlatamam bile, tanrım bu dünya o kadar berbat ki, bir erkek artık sevdiği bir kızdan kaçmaya bile çalışamaz, ben sadece?? biliyor musun?

TealLightning-her neyse. Sırf size inat olsun diye ona soracağım. Ondan sonra da bu aptal yazıyı sileceğim.

' arabasıyla Cranberry Rose Company'nin otoparkında yaklaşık yirmi dakika bekledim. Eski sevgilim, Nate Bowen, oranın sahibi.

Ama onu görmek için burada değilim.

Kız kardeşim Sage ve kocası Tenn de burada çalışıyor. Onlar için de gelmedim.

Uzun boylu, siyah saçlı Kübalı Amerikalı bir adam ahırdan çıkıp bir el arabasını itmeye başladığında nefesimi tutuyorum... Ne olduğundan emin değilim. Talaş mı?

"Sonunda," diye mırıldandım ve arabadan indim.

Ona yaklaşırken sinirlerimi sonuna kadar bastırıyorum, ta ki bacaklarım takılıp düşmeden yürüyebilecek kadar sağlam hissedene kadar. Sabahtan beri kalbim sanki yanardöner, çivit mavisi kanatlarını açmış ve göğüs kafesime doğru titreşiyormuş gibi hissediyorum. Kahvaltı bile yapamadım.

Ne zamandan beri Carter'la konuşurken gergin oluyorum?

Geçen yaz tek bir öpücükle şortunu erittiğinden beri, beynim cevap veriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açtığımda Carter bana bakıyor, çatık kaşlarının arasında bir çizgi var. "Teal? Burada ne işin var?"

Uzaktaki kara bulutları fark etmemeye çalışıyorum. Eğer fark edersem, buraya daha da hızlı gelirler.

"Ben-" diye öksürüyorum. "Um." Bir metre uzaklaşınca duruyorum. Artık onun için bir yabancıymışım gibi bana nasıl baktığını fark edecek kadar yakını. Sanki çocukluğumuzu dondurma kamyonu için bozuk para toplayarak, annesinin eski evinin arkasındaki büyük kızılâğaçta Choco Tacos'larımızı ve çilekli kurabiyelerimizi yiyerek geçirmemişiz gibi. Johnny beni her kötü hissettirdiğinde onu aramadığım gibi, sadece Carter'ın sesinin bile hayatım hakkında, dönüştüğüm pislik hakkında daha iyi hissetmemi biliyordum.

Tehlikeli şeyler için ona yeterince yakın *değilim*. Kolonyasını koklamak gibi - Ralph Lauren'inolo Green'i, narenciye ve deri notalarıyla. Dolgun dudaklarının şeker gibi pembesini seçecek kadar yakın değilim. Sütyenimin içinden meme ucumun etrafında nasıl hissettiklerini hatırlayacak kadar yakın değilim - sıcak ve ıslak ve *her şey*.

Kaşlarını daha da derin çatıyor. "Sage ve Tenn bugün burada değiller. Sahada çalışıyorlar."

"Carter," diyorum ve sesim kesiliyor ve bundan nefret ediyorum, nefret ediyorum, *nefret* ediyorum. Gök gürültüsü çok yakından geliyor. Zamanım tükeniyor. Bugünlerde konu Carter olunca hep zamanım tükeniyormuş gibi hissediyorum.

Bu kez kaşları endişeyle kalkıyor. "Teal, sorun ne? Nadia mı? Bu-"

"Hayır. Öyle bir şey değil." Başımı sıkıca sallıyorum ve nefes alıyorum. Bir-iki-üç-dört alıyorum ve sekize kadar sayıyorum. *Sadece söyle*, diyorum kendi kendime. Ve söylüyorum, tek bir nefeste, o kadar hızlı ki ben bile kendimi zar zor anlayabiliyorum. "Cumartesi günü benimle Nate'in düğününe gelmek ister misin?"

Pislik olan ben değilim, yemin ederim ben değilim. Carter ve ben bir kez *öpüşmüş* olabiliriz ama benim için bir anlamı olsaydı? Sadece iki gün sonra Nate ile gitmezdim. Peki ya onun için bir anlamı olsaydı? Geçen yıl Cranberry'de kırk beş yaşın altındaki her kadınla yatmazdı.

Sadece çocukluğumdaki en iyi arkadaşımı geri istiyorum. Bu .

Ama Carter'ın çenesinin gerilmesine ve gözlerinin kısılmasına bakılırsa, bu yakın zamanda olmayacak gibi görünüyor. "Andre Castle'la gitmiyor muydun?"

"Hayır." Evet. Andre saçmalıklarımın bıkıp daha dün beni terk edene kadar öyleydim. "Her neyse, arkadaş olarak gidebiliriz düşünmüştüm. Ve -"

"Benim zaten bir randevum var, Teal." Carter'ın sesi, birkaç hafta önce şehir merkezindeki galeride gördüğüm, kenarları ve bıçakları damar damar üflenmiş camlarla dolu sanat eseri kadar keskin. "Ve şimdi çalışmak zorundayım."

El arabasını uzaklaştırıp tepeden aşağı bahçe yataklarına doğru yürüyerek beni kovuyor.

kardeşim Sage ağlamazdı, çünkü ağladığında öldüğünü sandığımız diğer kız kardeşim Sky ona hayalet gibi görünürdü. Şimdi Sky geri döndüğüne, hayatta ve iyi olduğuna göre (olabildiğince iyi olduğunu düşünürsek), Sage bunu telafi ediyor. Bugünlerde tek yaptığı ağlamak gibi görünüyor. O ve Tenn birlikte mi taşıyor? Ağlayan söğüt insana dönüştü. O ve Tenn nişanlandı mı? La Llorona, dev bir sarmaşık rengi safirin etrafında dönen yeşil-altın mantarlarla zanaatkar oyması nişan yüzüğünü gösteriyor.

Sage ve benim bu konuda ortak bir noktamız vardı, çünkü genel olarak ağlamamak için gerçekten çok çabalıyorum. Ama gözyaşları hayaleti bana doğru çağırdığı için değil. Çünkü-

Başıma ağır bir soğuk çarpıyor. Bir başkası omzuma çarpıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, sonsuz gri bulutların sonunda beni yakaladığı gökyüzüne bakıyorum. Gözlerimi şiddetle siliyorum, eski tanrıların hatırı için tuzlu ıslaklığın *içeride* kalmasını diliyorum.

Arabama koşuyorum, arkamdan karla karışık yağmur yağıyor. Mart ayının sonundayız ve ılık bir baharın ortasında olmamız gerekiyor.

İşte *bu* yüzden ağlamayı sevmiyorum.

Başımı şoför kapısına yaslıyorum ve terapistin bana öğrettiği nefes çalışmasını yapıyorum, küçük kız kardeşimin çığlık çığlığa seksen metre düşmesini izledikten sonra tam iki kez gördüğüm terapistin.

İçeri, bir-iki-üç-dört. Sekize kadar sayıyorum.

Annem o şimşek lekesini avucumdan aldığı hediye de yanında götürdüğünü düşünmüştüm ama yıllar sonra, ilk reglimden yaklaşık altı ay önce tekrar ortaya çıktı. Ama bir şeyler *ters* gidiyordu. Bazı şeyler görmüş olan Nadia bile bende neyin yanlış olduğunu bilmiyordu.

Bilinen tüm soyumuzda -Teksas daha Teksas olmadan önce Teksas'a kadar uzanıyorum- yeteneğini kontrol edemeyen ilk Flores kadınıym.

Adaçayı bitkilere göz kırpmıyor ve onlar da çiçek açıyor. Çilekli dondurulmuş yoğurt renginde süsenlere, denizin üzerine kurulmuş bulutsuz bir yaz gökyüzü kadar mavi güllere. Gökyüzü, onun yeteneği criaturas-hayvanlar. Bir siyah ayı ailesini kucağına alıp uyutabilir. Hafta sonlarını saçlarına dağ papatyaları örerek geçiriyor ve yürüyüşe çıktığında, balkabağı kanatlı ev serçeleri onu flaca, kahverengi bir Pamuk Prenses gibi her yerde takip ediyor.

gelişiminde işler yolunda gitseydi, daha çok kız kardeşlerim gibi olurum. Hafif ve ılık bir yağmur için parmaklarımı şıklatabilirdim. Düşüncelerim ve irademle kar fırtınasını durdurabilirdim.

Ama bunun yerine olan şey şu: Ağladığımda karla karışık yağmur, depresyondayken yağmur, gergin olduğumda gece kadar karanlık gri fırtına bulutları, öfkeli olduğumda sonsuz şimşek çakması ve aradaki her türlü varyasyon. Uzun süre boyunca, çalkantılı duyguları bastırırsam iyileşeceğimi düşündüm ama bu da işe yaramadı. Johnny ile birlikteyken yaptığım gibi hiçbir şey hissetmezsem, gökyüzü bir kül blok yığını kadar neşeli olan düz, bulutlu bir griye dönüşüyor.

Sky geri döndüğünde iki saniye kadar mutlu oldum, sonra tekrar onun için endişelenmeye başladım. Gerçek gökyüzü, sanki Cranberry'nin etrafında açıklanamaz bir şekilde büyümüş dev bir elmas gibi, saykodelik bir serap gibi birbiri içinde parıldayan sıra sıra gökkuşaklarına dönüştü. Bu, haberlere konu olacak türden bir hava olayı, ancak kaybolmadan önce sadece bir kişi fotoğraf çekebildi ve bildiğim kadarıyla onlar da kötü Photoshop becerileriyle suçlandılar.

Üzüntü, hayal kırıklığı ve kederi en azından bir süreliğine durdurabilmemin tek bir yolu var ve Carter'ın reddini beynimin en uzak, en bataklık kısmına itmeye çalışırken şu anda tereddüt bile etmiyorum. AirPods'umu takıyorum, telefonumun çalma listesine tıklıyorum ve arkamı dönüp Cranberry Rose Company'den uzaklaşan toprak yola doğru olabildiğince hızlı koşuyorum.

Asfalt bir yola dönüşen tepeden aşağı koşuyorum ve mavimsi yeşil tütün ve arpa tarlalarının yanından geçiyorum. Arada bir, bir ev vızıldayarak geçiyor - beyaz süslemeli ve çitlerle kaplı küçük, uzak kırmızı çiftlik evleri, yakında tırmanacak olan geçen yılın sabah içi boş asmalarıyla kaplı

tekrar yükseliyor, arazinin çevresini mavi, mor ve pembe trompet çiçekleriyle süslüyor. Ufuk, Sage'in küçüklüğünden beri "dağ" olarak adlandırdığı yumuşak tepelerden oluşan kavisli bir çizgi.

Kısa süre sonra ormana ulaşıyorum ve gördüğüm ilk patika yolundan sağa sapıyorum. Ellerinde haritalar, devrilmiş ağaçların ve bebek kayaların üzerinden atlayarak ürkmüş turistlerin etrafından dolanıyorum. Tüm dünya yeşile bürünüyor, baharın ilk yaprakları beni elektrikli kireçle çevreliyor. Rüzgâr terli tenimde soğuk bir his yaratıyor. Zor nefes alıyorum ama yavaşlamıyorum, tökezlemiyorum, durmuyorum.

Yolun sonundaki şırıl şırıl akan dereye ulaşana kadar olmaz. Yağan yağmurla birlikte, şu anda aceleyle geçemeyeceğim kadar geniş. Ama sorun değil, çünkü görev tamamlandı: O kadar hızlı ve o kadar uzun koştum ki tek hissedebildiğim ciğerlerimin ve kalçalarımın yanması, sağ dizimin eski bir sakatlıktan kaynaklanan ağrısı. Hayal kırıklığı yok. Öfke yok. Sadece fiziksel acı ve bu sabahın geri kalanını atlatmamı sağlayacak olan, yaklaşmakta olan koşucu kafası. Taylor Swift'in sesini kulaklarımdan uzaklaştırıyorum ve kapsülleri ceplerime sokuyorum. Şimdi su şırıltısı ve kuş sesleri var. Ellerimi kalçalarıma koyup eğiliyorum ve tatlı, yosun kokulu havayı olabildiğince derin soluyorum.

"Teal!"

Doğrulup arkamı dönüyorum ve elimi göğsüme koyuyorum. Ormanın bu kadar derininde, rastgele bir koşuda beni kimin aradığını düşündüğümde bir sonraki nefes alışım kekeliyor.

Carter bir metre ötede durdu, tıpkı benim daha önce çiftlikte yaptığım gibi. Sanki ikimiz de görünmez bir güç alanına bağlı kalmayı kabul etmişiz gibi. Çok yakın olduğumuzda davetsizce ortaya çıkan duygular, anılar konusunda belki o da benim kadar temkinli.

Nefesi benimkinden daha hızlı ve eğilip öksürüyor. "Tanrım," diye . Neredeyse hırıltılı soluyor. "Böyle koşmayı ne zaman öğrendin, ha?"

Kaşlarımı çattım. "Koştuğumu biliyorsun."

Öksürüyor, havasızlıktan boğuluyor. Boğazını temizlediğinde, "Senin adını sayıklıyordum. Son iki mil boyunca."

Öfkelendim. "AirPods'umu takmıştım." Nefesim normale döndü. Diğer kısımlarım - derim, karnım, kalbim - kötü hissediyor. Sanki tüm organlarım yüzgeç ve solungaç geliştirmiş ve şimdi içimde yüzüyorlarmış gibi, merkezimi *sadece* üç millik hızlı bir koşuyla bulmamışım gibi hissetmeme neden oluyorlar. Gök gürültüsü uzaklardan yankılanıyor ve ben Carter'a ters ters bakıyorum. Bunun suçlusu o. "Beni bunca yol takip mi ettin? Ne için? Beni yine ekebilesin diye mi?"

Cevap vermesi bir dakika sürüyor. Çocukluğumuzdan beri vücudu kalınlaşmış, sert ve zayıf düzlemlerle kaplanmış. İyi durumda ama sanırım koşmuyor. Dayanıklılığı üzerinde gerçekten çalışması gerekiyor. Hala spor salonunda antrenman yapıyor olsaydım, onu sadece on dakikalık aralıklarla başlatırdım. Otuz gün içinde, 5K'yı uçururdu. Yıl ortasında, yarı maraton. Ama bu düşünceler aptalca ve anlamsız. İki hafta önce kovuldum. Ve Carter, bildiğim kadarıyla, Cranberry Fitness Stüdyosu'na hiç adım atmadı.

Gözlerimi deviriyorum. "Carter, ne halt istiyorsun?"

Benimle göz göze geliyor ve emin, sabit bir nefes alıyor. "Ben de seninle geleceğim."

Donup kalıyorum ve sonra yavaşça göz kırpıyorum. "Nate'in düğününe mi?" Sesimin umutla gıcırdamasından nefret ediyorum. Ona bu kadar boktan bir arkadaş olduğum için sonunda beni azarlamak için peşime düştüğünden emindim.

Başını sallıyor. "Ama o zaman bana borçlusun."

Gözlerim büyüdü. "Sana ne borçluyum? Seks mi?" Söylenebilecek onca kelime varken neden o anda ağzımdan çıkmayı seçenin bu olduğunu bilmiyorum.

Carter'ın ağzı açık kalır. "Tabii ki hayır, Teal! Tanrım!"

Sesinin bu kadar itici çıkmasından neredeyse rahatsız oluyorum. "Peki, o zaman sana ne borçluyum?"

Göz kapakları kısa süreliğine kapandı. Gözlerinin fantastik filmler dışında gördüğüm en vahşi renk olduğunu düşünmüşümdür hep. Kahverengi ve çok açık, neredeyse ayçiçeği sarısı. Sage'in Tenn'le birlikte evi için aldığı Himalaya tuzu lambalarına uyuyorlar. "Şu anda bir şey söyleyemem. Kesin bir şey değil. O yüzden düğünde söylerim."

"Asla olmaz." Kollarımı kavuşturuyorum, gözlerinin bir göğüs dekolteme kaymasını kaçırmıyorum. Üst tarafımda pek bir şey yok.

Sage'in Sky ve benim göğüs genlerimizi çaldığı şakasını yaptım ama bu spor sütyeni bana çok iyi geldi. Bugün giydiğime memnunum. "Ne olduğunu bile bilmeden hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Beni aptal falan mı sanıyorsun?"

"Ya da başka bir şey," diye mırıldanıyor Carter nefesinin altında, elini saçlarında gezdirirken, teni ormanlık alanın ışığında parlıyor. Sage bir keresinde bana beyaz altının her zaman sıcak görüldüğünü, bu yüzden de genellikle rodyumla kaplandığını söylemişti. Carter'ın teni de bana öyle görünüyor; gerçek, kaplanmamış beyaz altın kadar pürüzsüz ve sıcak. "Böyle olması gerekiyor Teal. Seninle geleceğim ve bana bir iyilik borçlusun. Bu kadar. Yapabileceğimin en iyisi bu."

Eğer her şey eskisi gibi olsaydı... Ondan bunu çıkarabilirdim. Ona doğru koşardım, gıdıklardım, omuzlarına tırmanırdım ve *lütfe lütfe söyle Carter, seni sonsuza dek seveceğim* derdim.

Ama görünmez güç alanımızı kırma düşüncesi, midemin yere kadar, ta içinden, Sage ve Tenn'in her zaman hakkında şiirler okuduğu görünmez mantar haritasına kadar düşmesini istiyor.

şey eskisi gibi değil. Ve bu benim suçum. Yani düzeltmek de bana düşüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve şifonyerin üzerinde arkadaşım Leilani ile birlikte yeni yıl için hazırladığımız listemi hayal ediyorum. Leilani ikinci nesil hippiler tarafından yetiştirilmişti ve yıllardır bir vizyon panosu yapmamı istiyordu. Yapabildiğim en iyi şey bir listeydi ve bu da onun çılgınca, saçlarını savurarak mutluluk dansı yapmasına neden oldu.

Bu listedeki ilk satır *1. Bencil olmayı bırakın.*

Bencil Teal, Carter'ın teklif ettiği şeyde kendi çıkarının ne olduğunu anlamaya çalışırdı. Bunun ona neye mal olacağını. Yol boyunca insanlar zarar görse bile en güvenli rotayı seçmeden önce tüm seçenekleri tartardı.

Artık o olmak istemiyorum.

"Şey... o değil..." Carter ellerini ceplerine sokar. "Şu anda bunu gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimi bile bilmiyorum. İyiliğe ihtiyacım olup olmadığını bile bilmiyorum. Yani-"

"Peki," diyorum, o daha kendi kendine konuşmaya başlamadan. Kaşları saç çizgisine ulaşıyor. "İyi mi? Gerçekten mi?"

"Evet," diyorum yüzümü buruşturarak. "Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok." "Ama... bana saldırmadan bunu kabul ettin-"

"Randevun ne olacak?" Sözümlü kestim. "Onun yerine benimle gidersen bu onu incitir mi?" Eğer Bencil Olmayan Teal olacaksam, bu gibi şeyleri şimdi düşünmeliyim. Şu anda ya da hiçbir zaman araştırmak istemediğim nedenlerden dolayı suratına yumruk atmayı çok istediğimden emin olduğum bir kadının duyguları hakkında bile.

"Hayır. Umurunda olmaz." Carter yine omuz silkiyor ve uzun bir nefes veriyor. İkimiz de birkaç saniye sessiz kaldık. "Demek hâlâ çiftlikte park halindesiniz? Birlikte yürümek ister misin?"

Soru o kadar saçma ki gülmekten kırıldım. Yani ne yapacaktım, ben yola çıkarken onu burada on beş dakika bekletecek miydim?

Carter'ın gözleri kırpmadan bana bakıyor ve ağzı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Çocukken bile beni güldürmek konusunda hep tuhaf davranırdı. Sanki şarkı söylemeye başlamışım gibi davranırdı ve bu onun dünyadaki en sevdiği sestti.

Bu düşünceler karşısında yükselmeye çalışan her türlü duyguyu bastırıyorum ve etrafından dolanıyorum. "Hadi, Flaco," diyorum. "Muhtemelen hâlâ mesai saatindesin, değil mi?"

"Hey, ben artık Flaco değilim," diyor yanımda koşarken, göğsünü şişirerek.

"Oh, biliyorum," diye mırıldandım.

Gözlerimi yakalamaya çalışarak öne doğru eğiliyor. "Neydi o?" "Hiçbir şey! Sadece Sky'ın artık sıska olduğunu söylüyordum."

Çiftliğe kadar sessizce yürüyoruz, muhtemelen koşmaya yakın bir tempoda yürüdüğüm için. Ama ağzımı açıp her şeyi yeniden berbat etmekten korkuyorum. Bu yüzden sadece güneşe odaklanıyorum, bulutları yarıyor, ikimiz de canlı altın gibi parlayana kadar bize doğru ilerliyor.

OceanofPDF.com

"C

"

Leilani'nin sesi , ama kuşkusunu gayet iyi duyuyorum ve Dişlerimi sıkma neden oluyor.

"Evet." Süngeri elimdeki kâsenin üzerinde gezdiriyorum. Telefonumun hoparlörü açık, Nadia'nın mutfak lavabosunun üzerindeki pencereden bana doğru bakıyor.

"Ama... bu *Carter*. Öyle değil mi? Bilirsin işte. Onun için hiçbir şey yok mu? Seni tanıdığımdan beri peşinde köpek yavrusu gibi dolaşmasından şikâyet ediyorsun. Şimdi de onunla mı *çıkıyorsun*?"

Carter'ın "hiçbir şeyi yok" ama geri kalanı konusunda haksız değil. Carter uzun süre benden *hoşlandı*. Küçükken aramız çok iyiydi ama on altı yaşına geldiğimde, her zaman her yerde olmasından, ne kadar kırgın olduğumu herkesten çok bildiği halde bana sanki tüm dünyaymışım gibi bakan o bal rengi gözlerinden bıkmıştım. Sky'ın gittiğini düşünene kadar Carter'la tekrar yakınlaşmadık. Yakınlaşmaktan kastım, Johnny uyurken gece geç saatlere kadar süren telefon görüşmeleri, doğum günümde ve tatillerde spor salonuna ya da Nadia'nın evine hediyeler bırakmasıydı.

O zaman bile ilişkimiz platonik kaldı. Yani. Çoğunlukla platonik.

"Bu bir randevu değil. Sadece bir düğün." *Arkadaş olarak* eklemiyorum, çünkü çok fazla itiraz ediyormuşum gibi görüneceğini hissediyorum. Ses tonu beni zaten geriyor. Yemin ederim, fırtına bulutlarının suyun üzerinde toplandığını, gök gürültülü askerler gibi Nadia'nın evine doğru yürüdüğünü hissedebiliyorum.

"*Eski sevgilinin düğünü.*" Leilani'nin sesi hâlâ aptalca şok olmuş gibi çıkıyor. Arkadaşlığımızda ilk kez, acaba rastgele bir organik, bitki bazlı mikrodosla kafayı mı buldu diye merak ediyorum.

Gözlerimi telefonuma dikeyim. "Senin derdin ne, Lani? Evden çıkmam ve işi olan erkeklerle çıkmam için başımın etini yiyen sensin." Takıldığım son üç erkek sırasıyla şöyleydi: bir müzisyen, bir girişimci ve bir DJ. Bu adamlar için bu kariyerlerin her biri işsizliğin ve kanepede sörf yapmanın şifresiydi.

İç çekiyor, bıkkın. "Gerçek işi olan erkekleri kastetmiştim. Barmenleri değil."

"Artık Kayıp Ruhlar'da çalışmıyor."

"Tamam, şimdi de gül dükkanında gübre topluyor. Gerçek bir gelişme."

"Ne oluyor Leilani?" Tencereyi bir takırtıyla lavaboya geri attım.

"Kız kardeşimin o *gül dükkanında* çalıştığını unuttun mu? Nişanlısı da öyle mi?"

Bir dakika sessizlik olur ve sonra boğuk bir sesle konuşur. "Özür dilerim, Teal. Haklısın. Son zamanlarda çok stresliyim."

Telefonumu alıp masanın üzerine oturuyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. Etrafıma baktığımda Sky'ın mutfağın girişine yaslanmış olduğunu görüyorum. Saçları o kadar uzun ki beline kadar uzanıyor ve uçları Carter'ın gözleri gibi altın sarısı. Elinde tuttuğu telefonuma gözlerini dikeyor...evet. Lanet olası bir *sincabi* kucağına almış, parmaklarını minik kafasının bronz tüylerinde gezdiriyor.

Telefonuma geri döndüm. "Neler oluyor? Taşınma konusunda stresli misin?" Leilani birkaç ay önce "hayalimdeki ev" dediği evi satın aldı ama "tadilat bitene kadar" evi görmeme izin vermedi. Tahminimce krem rengi tığ işi dev bir salıncak kurduruyor, tüm ev bitkileri için bir sera yaptırıyor ve muhtemelen her duvara asılacak toprak tonlarında duvar halıları için dünyanın dört bir yanından gelen pahalı siparişleri bekliyor.

"Çok şey var. Pazar günü size her şeyi anlatacağım. *Süper* harika bir haber. Duyunca çok heyecanlanacaksınız!" Ağlamaklı sesi gitti, yerini neşeden başka bir şey almadı. *Neredeyse* suçluluk duygusu rol yapıyormuş gibi.

Pencereden içeri giren bulutları izlerken iç çekişimi bastırıyorum. Beklediğim gibi gri değiller, aksine kalın ve beyazlar, soluk mavi gölgeleri var. "Tamam kızım. Cumartesi günü düğünde görüşürüz, değil mi? Sonra da Pazar günü konuşuruz." Leilani ve ben son üç yıldır her yıl Cranberry el sanatları fuarında kendi standımızı kiralıyoruz. İlkbaharın ilk Pazarından sonbaharın son Pazarına kadar sürüyor. İlk başlarda masa kiralamak Lost Souls Lounge'daki masadan papaya mimoza içmek ve işlerini yapan ateşli yerel marangozları izlemek için bir bahaneydi ama sonra kendi ürünlerimizi satmaya başladık. Bu yüzden kovulduğum için endişelenmiyorum. Pazar günlerimi Cranberry Kütüphanesi'nin alternatif otoparkında geçirdiğim sürece iki yakamı bir araya getirebileceğim.

Bir duraksama oldu ve Leilani şöyle dedi: "Daha önce demek istemiştin. Sen ve Sage *hırslı*sınız. Sen mumlarla, Sage de mücevherleriyle. İkiniz de benim gibisiniz. Gerçekliklerimizi tezahür ettiriyoruz. Tüm evren hareket halinde ve bizim olumsuzluklara ayıracak vaktimiz yok. Hayatımızda sevgiden başka bir şey yok, değil mi?"

Ağzımı sıkı sıkı kapatıyorum çünkü Sky şu anda öyle bir kahkaha atıyor ki gözleri doluyor. Omuzları titrerken isteksiz bir gülümseme bırakıyorum. "Doğru, Lani. Ne olduğunu biliyorsun."

Leilani'nin garip bir şekilde nefessiz *kalmamı* dilemesini de içeren vedalaşmamızın ardından telefonu kapatıyoruz ve telefon kapanır kapanmaz Sky'ın kahkahası kesik patlıyor. "Nesi var bunun?" diye soruyor nefesini tuttuktan sonra. "Her zaman kafası mı güzel? Nasıl oluyor da her konuşmayı evreni harekete geçirmekle ilgili bir şeye dönüştürüyor?"

Başımı salladım. Genelde Leilani'nin tuhaflıklarını görmezden gelebilirim ama bu telefon konuşması beni gerçekten sinirlendirdi. Carter'ın on beş yaşından beri canını dişine takıp çalışmadığını, ailesine elinden geldiğince destek olmadığını ima edecek kadar küstahtı.

"Sen delisin," diyor Sky yanıma otururken. Uzun bacaklarını masanın altına sığdırabilmek için sandalyeyi epeyce dışarı çekmek zorunda kalıyor. "Carter, Sage ve Tennessee'den daha iyiymiş gibi davranarak büyük bir züppe olduğu için mi?"

Cevap vermek yerine, gergin bir baş ağrısının başladığını hissedene kadar çenemi çalıştırıyorum.

Sky sincabı omzuna yatırıyor, o da kedi gibi kıvrılıp anında uykuya dalıyor. "Sage ondan hoşlanmıyor."

"Biliyorum," diye çıkıştım. "Ama ne var biliyor musun? Lani beni terk etmeyen tek kişiydi-" Kendimi durduruyorum.

Gökyüzü hüznle gülümsüyor. "Uçurumdan düştüğüm ve sekiz yıl boyunca canlılığımın askıya alındığı zaman mı? Cezanın sonu bu muydu?"

Kulağa geldiği kadar vahşi. Sky, ölmüş olması gereken yere 80 fitten düştü. Günlerce cesedini aradılar. Haftalarca cesedini aradım. Aylarca. Yıllar sonra bile o uçurumun dibinde yürüyüşe çıkardım, gözlerim ondan bir iz bulabilmek için çalıları tarardı; yırtık pırtık ve yarısı kemirilmiş bir ayakkabı. Bir yüzük, koyu siyah bir patinanın arasından parlayan bir gümüş şeridi. Bir kemik, beyaz, gözenekli, aklıktan ölmek üzere olan bir leş yiyici tarafından yalanıp temizlenmiş.

Karamel kahverengi saçlarının çiçek açmış karahindibaların etrafında kıvrılmış bir teline bile razıydım ama hiçbir şey bulamadım. Bunun nedeni de düştüğü yere koşmam için geçen on beş dakika içinde Sky'ın kaçırılmış olmasıydı. Nadia'nın "eski tanrılar" dediği bu açıklanamaz, ölümsüz varlıklar tarafından bir milden daha az devasa, yaşlı bir ağaca götürüldü. *Sekiz yıl* boyunca ağacın içinde doğaüstü bir komada tutuldu. İnanın bana, bu açıklamanın aile dışındakiler için ne kadar saçma olduğunu biliyorum. Vahşi dünyanın özerk olduğunu ve bazen bizim için şaşırtıcı derecede mucizevi kaderler seçtiğini bilerek yetiştirilmemiş herkes için.

Şehirdeki herkesin hepimizin ucube olduğu sonucuna varması gerçekten çok kötü, en çok da Sky'ın.

Gerçekten gittiğini düşündüğümüzde *herkes* geri çekildi. O sırada Carter'ın büyükbabası hastaneye girip çıkıyordu ve bu ve her zamanki işleri arasında, onunla sadece orada burada sohbet edebiliyorduk. Onu suçlamıyordum. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı ama sonuçta onun sunabileceğinden daha fazla desteğe ihtiyacım vardı.

Nadia, büyük teyzem, tam bir enkazdı. Onlarca yıl boyunca tek yaptığı ağlamaktı, o kadar ki günde birkaç kez onu kontrol eden kişi bendim,

ve asla tam tersi olmaz, asla. Ama bu Nadia. Onun duyguları ve ihtiyaçları her zaman bizimkilerden önce gelirdi.

Büyükannem Sonya kendini devasa, kolonyal tarzdaki, sahil kenarındaki malikanesini yeniden yenilemeye verdi ve sanki üçüncü bir torunu hiç olmamış gibi davrandı.

Peki ya Sage? Sage, Philly'de takı tasarımı öğretmenliği işi bulmadan önce eski kırmızı minibüsünde yaşamaya başladı. Benim yerime 1989 yapımı lekeli, döşemeleri yıpranmış ve bir değil *iki* camı kırık bir minibüsü seçti.

Leilani mükemmel mi? Hayır. Bazen gerçekten sinir bozucu oluyor mu? Evet. Ama oradaydı. *Oradaydı.*

Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi sayıyorum. "Evet," diyorum uzun nefes verirken. "Sky, özür dilerim. Lani beni kızdırdı ve Carter konusunda gerginim."

Gökyüzü bir kaşını kaldırır. "Doğru. Öpücüğü çok ölümcül olmasına rağmen bir şey hissetmediğin adam, sonunda Nate Bowen'ı terk ettin çünkü onu düşünmeden edemiyordun." Sincabın burnuna sokuluyor, o da ürkütücü bir şekilde insana benzer bir memnuniyetle iç çekiyor. "Sana düğüne çağırmamanı söylediğimiz adam, çünkü sana umutsuzca aşık." Gülümsemesi ancak şeytani bir kötü adamınki olarak tanımlanabilir. "*O* adamdan mı bahsediyorsun?"

Şimdi de dişlerimi gıcırdatıyorum. Böyle giderse akşam yemeğinden önce migrenim tutacak. "Konu değişikliği," diye sonunda. "Şu anda beynimi dağıtmaya ihtiyacım var. Lütfen."

"Hmm." Sky parmağını çenesine koyup hafifçe vuruyor. "Oh! Hiç kıcını yedirdin mi?"

Sorduğunda bir fincan çay yudumluyor olmam çok kötü. *Sadece* masaya püskürtmekten kaçındım.

"Ne," diyorum öksürerek, "ne oluyor Sky?"

"*Merak* ettim. Nadia'nın aşk romanlarından birinde okumuştum ve kulağa büyüleyici geldiğini düşünmüştüm."

O kadar yüksek sesle homurdanıyorum ki kendimi tutamayıp kıkırdamaya başlıyorum. "Büyüleyici mi?" diye bağıyorum. "Kıç yemek kulağa büyüleyici geliyor, ha?"

O da gülüyor. "Dikkatin dağılmadı mı daha?"

"İyice."

"Güzel." Sky telefonunu kontrol eder. "Oh, unutma. Yarın bahar ekinoksu var." Ayağa kalkıyor, sincap hâlâ omzunda mükemmel bir şekilde dengede duruyor. "Ve Leilani Rodriguez davetli *değil*."

"Ama ben onu çoktan davet ettim!" Ben de diyorum ki. "O her zaman gelir!"

Sky sanki kraliyet ailesindenmiş gibi başını kaldırıp bana bakıyor. "Carter'dan özür dileyene kadar gelemes. Ve ben hayatımın yıllarını kaybettim Teal, bu yüzden neredeyse on yıl sonra ilk bahar ekinoksu için kararları ben verebilirim. Anladın mı?" Ben daha cevap veremeden, sincap arkadaşı hâlâ omzunda baygın halde merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile.

Başımı arkaya atıyorum ve bu ani endişe dalgasını atlatmak için bir tür dua etmeyi düşünüyorum. Ama pek dua eden bir tip değilim, bu yüzden telefonumu elime alıp Lani'nin davetini nasıl geri çevireceğimi bulmaya çalışıyorum. Ona gerçeği söylemek istemiyorum çünkü Carter'dan gerçekten özür dilemesini ve Nadia'nın bahar ekinoksu partisine gelmesini istemiyorum. Sky, Sage'in Leilani'den nefret ettiği konusunda haklı. Leilani gelirse, Sage geceyi onun hakkında pasif agresif yorumlar yaparak geçirecek ve bu da beni kötü bir fırtına yaratacak kadar kızdırabilir. Ve eğer Leilani gelmezse, bir kez olsun sadece kız kardeşlerimle eğlenceli vakit geçirebilirim.

Hey, ben yazıyorum. Üzgünüm ama ekinoks partisi iptal edildi.

Cümlemin sonundaki "*senin için*" kısmını atlıyorum. Bu benim beyaz yalan versiyonum.

Bana kızgın , değil mi?!?!? Anında cevap yazıyor. Gözlerimi kısıyorum. Neden ki?

Gönder tuşuna basar basmaz bir mesaj daha geliyor. Carter'dan geldiğini görünce kalbim ağzımdan fırlayacak gibi oluyor. Seni 12:40'ta mı alacak? Cumartesi günü mü?

Leilani'nin bir sonraki mesajı anlaşılmasız olduğu kadar hızlı. Sebebi yok, sadece evrenin nefes alıp verdiğini hatırla, anlıyor musun?

Ben de ona bir başparmak işareti gönderdim. Aptalca bir süre sonra Carter'a aynı emojiyi gönderdim. Ondan sonra o kadar gerginim ki koşu ayakkabılarımı kapıp

Gök gürültüsünün uzaktan gelen sesini duymadan önce bile, bu sefer bir dere beni durdurmuyor ve kilometrelerce koşmaya devam ediyorum.

OceanofPDF.com

(S)annemiz muhtemelen çirkin kalpli bir adamla çirkin, eski bir kamyonla yola çıkmadan önce bile Nadia ısrar etti iki önemli olayı kutluyoruz: bahar ekinoksu ve Día de Muertos. Bu tarihler diğer tüm bayramların toplamından daha önemli ya da en azından Nadia'nın onlara verdiği ağırlıkla öyle hissettiriyor. Ve bu kadın muhtemelen varoluşundan bu yana ayinleri kaçırmamış bir kadın. "Bu iki tarihi onurlandırmak için bu ısrar da neyin nesi?" Bir keresinde ona sormuştum. "Biraz fazla cadı işi değil mi? Katolik Kilisesi herhangi bir ekinoksu kutlamanın pagan olduğunu ve Día de Muertos'un şeytani bir şey olduğunu düşünmüyor mu?"

Atalarımız kurtarılmadan önceki tören mi?"

Nadia sıska, kumral kaşlarından birini kaldırarak bana baktı ve "Kilise'nin inandığı her şey ya uydurulmuş ya da çalınmıştır, kızım. Eğer durum böyle olmasaydı, Kilise bu Dünya yaratıldığı gün orada olurdu." Kör, kanlı tırnaklarından birini yüzüme sapladı. "Hayır. Kilise bir grup insan tarafından kuruldu ve kendilerinden önce gelen ve kendileriyle birlikte olan tüm dinlerden fikirler ve hikâyeler aldılar." Yüzümdeki ifadeye bakıp sırtıttı. Sanırım beni ve kız kardeşlerimi yetişkin olana kadar tekme tokat St. Theresa'ya sürükledikten sonra gerçek bir cevap beklemiyordum.

Nadia'nın o tür bir Katolik olmadığını o zaman anladım.
Hepsi.

Nadia şu anda Sky'la birlikte mutfakta ve ben Nadia'nın bana bodrumdan taşıttığı tüm dua mumlarını yakarken onlar da cam kek kalıplarından servis tabaklarına birkaç soğuk börek koyuyorlar. Neredeyse her biri Maria Magdalena'ya ait.

Hiçbir zaman dinle ilgilenmedim. *İsa'dan önce yaşamış insanlar İsa'nın varlığından bile haberdar değillerse nasıl kurtulmuş olabilirler ve Tanrı Nuh'un gemisi için dünyayı sular altında bıraktığında neden masum bebekleri öldürdü* gibi bitmek bilmeyen sorularıyla Pazar okulu öğretmenlerini sinirlendiren çocuktum. Tanrı'ya inandığımı bile düşünmüyordum. Çocukluğumdan beri duygularımın bölgenin havasını kontrol ettiğini düşünürsek bu biraz garip gelebilir. Ailemizin hediyeleri otomatik olarak bir Tanrı olduğu anlamına gelmiyor ama belki de bu dünyanın arkasında ciddi gizemler anlamaya yatkın olmalıydım. Ama sanırım, bildiğim kadarıyla kimse bu açıklamanın ne olabileceğini bulamamış olsa da, içten içe gücümüzün mantıklı bir açıklaması olduğunu varsaydım.

Sky'ı bulduğumuzda her şey değişti.

Bilimin, sekiz yaz ve sekiz kış boyunca açık havada bir ağaçta tutulmasını ve bir gün iskelet, kas ve dolaşım sistemlerinin gayet iyi ve zinde bir şekilde dışarı çıkmasını açıklamasının hiçbir yolu yoktur. Yani, olduğunu söylediği şeyin aslında olmamış olması daha mantıklı. Belki de bir insan onu çaldı ve bodrumunda falan tuttu. Ya da tüm kasaba onun hakkında haklıdır - o bir kaçaktı ve şimdi geri döndü ve nerede olduğu hakkında yalanlarla dolu.

Yine de kız kardeşime inanıyorum. Bu da demek oluyor ki bu dünyanın ardında ciddi gizemler olduğu gerçeğine başlıyorum. Ve istemesem de, bunu düşündükçe karnımda bir umudun alevlendiğini hissediyorum. Son Mary Magdalene mumunu yaktığımda, alev avucumdaki bir şimşek kıvrımı kadar sıcak.

Çünkü eğer Tanrı varsa, bu mucizelerin gerçekleştiği anlamına gelir.

Ve eğer mucizeler gerçekleşirse, o zaman belki içimdeki bozukluğu düzeltebilirim.

Gözlerim Nadia'nın annemizin sakladığı tek çerçeveli fotoğrafına çevriliyor. Sage'e hamileyken çekilmiş bu fotoğrafta, üzerinde kocaman karnını saran yatay yeşil ve mor çizgili beyaz bir elbise var. On altı yaşındaydı ama yemin ederim on üç yaşından büyük göstermiyor. Aklını kaçırarak kadar korkmuş olmalı.

Yine de bu, yaptığı şeyi doğru yapmaz.

İlk defa onu bulmak için ne yapmam gerektiğini düşünmüyorum. Benden aldıklarını geri vermesini sağlamak için.

"Mumlarla işin bitti mi Teal?" Nadia sesleniyor. "Burada biraz yardıma ihtiyacımız var."

Işıklı Magdalena'ları bırakıp Nadia'yı mutfakta bir şişe maden suyunu açmaya çalışırken buluyorum. "Kaslarına ihtiyacımız var," diyor Sky bana.

Şişeyi alıp çeviriyorum, karbonatlaşma sesi hemen duyuluyor. Tam kapağı kapatırken kapı çalınıyor. "Sage neden çalıyor?" diye mırıldanıyorum, ama kapıyı açtığımda karşımdaki Sage değil. Sonya'ydı. Nadia'nın kız kardeşi ve büyükannemiz.

Çenem biraz düştü. Bir kaşını kaldırıyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Amá," diye mırıldanıyorum sonunda.

Amá Sonya ve ben ayda bir kez onun evinde akşam yemeği yiyoruz ve ayrıca her iki ve üçüncü Pazar günleri şehir merkezindeki lüks bir restoranda ücretsiz "portakal özlü şampanya" kadehleri sunan brunch için buluşuyoruz. Tüm torunları en yakını o ve beniz, her ne kadar Amá için "en yakın" beni kız kardeşlerimden daha fazla eleştirdiği anlamına gelse de.

Şok edici olan büyükannemin görüntüsü değil. Amá Sonya'yı *burada* görünce kaşlarımı çatıyorum.

Sonya'yı Nadia'da en son annem gittikten sonra görmüştüm. Sadece bir kez. Sadece o zaman.

Kalçasına yaslanıp kollarını kavuştururken "Ahh," diyorum.

"Uhh," diyor benimle alay ederek. Bunu kişisel olarak algılamıyorum. Sonya'nın kaltağın teki olduğunu hepimiz biliyoruz. "Beni içeri almayacak mısın? Kendi büyükannene?"

Kenara çekiliyorum. "Mütevazı evimize hoş geldin, Amá."

Etrafına bir göz atarken hırslıyor. "Görünüşe göre..." Bir tür iltifat aradığı her halinden belli. "Aynısı." Memnun görünüyor

kendisiyle. Sarı duvarların parlaklığı ya da belki de zeytin muşamba zeminlerin müstehcen parlaklığı hakkında rahatsız edici bir yorum yapmamak için büyük çaba sarf etmiş olmalıydı. Ya da belki de burada gerçekten insanlar yaşıyormuş gibi görünmesi.

Amá Sonya'nın evi bir buzdolabının içi gibi görünüyor. Best Buy'da sıraya dizilmiş, alt tonları yeni plastik olan temizleyici gibi kokan yenilerinden biri gibi. Sadece temizleyici ve plastik yerine granit ve kuvarsla inşa edilmiş ve altta yatan koku Louis Vuitton'un Spell on You'su. tarzı bu - country-chic gibi davranıyor ama gerçekte saf lüks. Şu anda üzerinde küçük bedeni için özel dikilmiş gibi görünen krem rengi tüvit bir etek takım var. Chanel olduğuna eminim. Sivri topuklu ayakkabısı, kan kırmızısı tabanı dışında kıyafetle birebir uyuyor. İnciler ve kaplı ve şeftali rengi mat dudaklarını hoşnutsuzlukla dışarı itiyor. Bir keresinde kullandığı rujun fiyatına bakmıştım. Tam olarak araba taksitlerimin üçü kadar.

Nadia'nın ev yapımı perdeleri, eski yemek masası ve pencere kenarındaki kahve kutularından çıkan otların arasında *biraz* eğreti duruyor. Bizden bahsetmiyorum bile. Sky'ın üzerinde eski, yamalı İspanyol paça bir kot pantolon ve muhtemelen gerçek yavru kartal tüyleriyle kaplı bir atlet var. Nadia, hayal edilebilecek en parlak pembeler ve turuncularla neredeyse titreşen çiçek desenli yazlık elbiselerinden biriyle süslenmiş. Bense her zamanki gibi morun her tonunu barındıran spandex spor kıyafetlerimi giyiyorum. Bu, herhangi bir spor salonuna adım atmaya haftalar olmasına rağmen hala atamadığım bir "spor salonunda çalışıyorum" tarzı.

Nadya ellerini kalçalarına koyar. "Seni buraya getiren nedir, Sonya?"

Amá Sonya ofluyor. "Bir kadın artık kız kardeşini ziyaret edemez mi?"

"Ay," diye yanıtlıyor Nadia. "Que drama."

"Que drama nada. La luz'un dönüşünü mü kutluyoruz yoksa?"

Nadia cevap vermeden Sage kapıda belirir. Üzerinde kirden lekelenmiş bir kot pantolon ve neon mavisi bir atlet var. Kulaklarında, muhtemelen Sage'in kendi elleriyle yaptığı, gümüş üzerine turkuaz küpeler var. "Geldik!" Bir opera sanatçısı gibi şarkı söylüyor, sadece korkunç derecede detone. Yanında en yakın arkadaşı Laurel duruyor, üzerinde beyaz keten bir şal elbise ve

Kırmızı rujuyla uyumlu, en şirin topuklu ayakkabılarını giymiş. Bizi selamlarken kollarında dev bir Patrón şişesi taşıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyor Nadia.

Sage, Sonya'yı görünce kısa keser. "Selam, Amá. Burada olacağını düşünmemiştim."

Amá ellerini elinden geldiğince havaya kaldırıyor, çünkü muhtemelen gerçek altın külçeleriyle dolu dev bir Celine çantası ön kolunda duruyor. "Herkes bu ailenin reisinin bir bahar ekinoksunu kaçıracağını düşünüyor."

"Şey, uzun zamandır bir tanesine gitmedin..." Gökyüzü başlıyor ama Sonya ona cehennemi dondurabilecek bir bakış fırlatınca sönüyor.

"En son ne zaman bir ekinoksa gittin?" Sonya, Sky'dan bunu talep ediyor. "Kanlı canlı, mija. Yarı hayalet olarak değil."

Sage, "Amá'nın kastettiği elbette gelmiş geçmiş tüm ekinokslara gitmiş olması," diyor. "Elimizde herhangi bir kanıt ya da anı olmayabilir ama o oradaydı."

"Evet, o da oradaydı, tıpkı senin gibi, Sage," diye mırıldanıyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum. Benim yöntemim herkese kızmaktır, özellikle de etrafımda işler karıştığında. Yıllarca Sage benim sembolik kum torbam oldu. Bir keresinde de gerçek bir kum torbasıydı. Ama artık daha iyi olmaya çalışıyorum. *Denemek* anahtar kelime.

"Neydi o?" Sage gözlerini bana doğru diyor.

Yanaklarım ısınırken gözlerimi indiriyorum.

"Hiçbir şey."

"Tamam!" Laurel tekilayı tekrar kaldırıyor. "Kim içmeye hazır?" Her birimiz aynı anda olumlu cevap veriyoruz. Hatta Amá, İsveç'in bir dağından elde edilen köpüklü su, Kona kahvesi, portakal esanslı şampanya ya da çok özel günlerde ekstra kuru Manhattan'lar dışında bir şey içtiğini hiç görmediğim biri.

Geri kalanımız oturma odasına yerleşirken Sky ve Laurel içkileri hazırlıyor. Kadife çiçeği sarısına boyanmış ve iki büyük penceresinden içeri parlak ipek gibi süzülen güneş ışığıyla her zaman aydınlık olan mutfağın aksine, oturma odası her zaman karanlık olmuştur. Kuzeyden içeri bakan tek bir pencere var, bu da koyu orman yeşiline boyanmış duvarları aydınlatmak için hiçbir şey yapmıyor. Nadia odayı her türlü antika eşyayla doldurmuştu.

Lambalar, kehribar rengiyle parlayan pirinç yer lambalarından, tropikal meyveler kadar renkli cam gölgelerden oluşan Tiffany tarzı lambalara kadar. Gerçi bu gece sadece iki lamba yanıyor. Mumlar şimşek görevi görüyor, her şeyi ürkütücü turuncu ve altın vurgularla titreşen su altı mavisinin bir tonu gibi gösteriyor. Sanki karanlık bir akademi filminin seti gibi. O ya da korku.

Nadia kutlamaya en sevdiği Joy Harjo şiirini okuyarak başlıyor. Adı "Hatırla." Muhtemelen şiiri sevecek bir kişiliğe sahip değilim ama bu evde büyüüp de şiirin duygusal bedeninizin bir parçası haline gelmemesi mümkün değil. Nadia biz küçükken bize Dr. Seuss okumazdı; Linda Hogan, Octavio Paz ve Margaret Atwood okurdu.

Bana göre bu şiir, bu dünyaya yeni gelen biri için bir lütuf. Ya da belki de kozmik bir şekilde yeni yaratılmış yaşlı bir insan için. Nadia en çok sevdiğim ve nefret ettiğim dizelere, annelere gelene kadar nefesimi tutuyorum: "Sen onun, annesinin ve kendisinin hayatının kanıtısın." Her yıl bu bölümde başımı başka tarafa çevirmek zorunda kalıyorum, böylece kimse gözlerimin görmüyor. Ama faydası yok. Dışarıdaki bulutların bir anda nasıl karardığını, yağmurun bir kalbin kırılması kadar hızlı yağdığını kimsenin görmemesine imkan yok. Herkes fark etmemiş gibi davranacak kadar nazik.

Son kelimeyi okuduğu anda kadehimi geri fırlatıyorum. "Biraz daha lütfen," diyorum boş bardağımı kaldırarak.

İkinci shot'ımı yudumlarken Nadia bir gece önce yaptığı sangria'yı servis ediyor. Geleneksel kırmızı yerine beyaz şarapla yapılan kendi tarifi ve "especia" için sadece biraz maden suyu ekliyor. Sky'la birlikte elma, misket limonu, portakal ve çilekleri kesip gece boyunca içinde bekletmişler. Tadı tıpkı Cranberry'deki yaz gibi; kalın, parlak ve tatlı.

Laurel, Sage'in böreği kesmesine yardım etmek için atlıyor. Biri hindistan cevizli, diğeri geleneksel, vanilya ve yanmış şeker tatları ön plana çıkıyor. Çok geçmeden hepimiz karnımızı doyurmaya başladık. Çatal ve bıçakla böreğinden minik parçalar kesen ve yerken yüzünü buruşturan Amá hariç herkes, sanki bunun harika olmadığına inanan varmış gibi. Nadia'nın denese bile vasatın altında bir börek yapamayacağına ikna oldum.

Bu, etkinliğin kesme bölümünün başladığı zamandır.

"Peki, ne zaman bir erkek bulacaksınız?" Sonya, Sage hariç herkese ters ters bakarak söze başlıyor. Bizimle hiçbir akrabalığı olmayan Laurel bile Sonya'nın sivri ve suçlayıcı bakışlarından muaf değil.

"Bir erkeği paylaşmamızı mı istiyorsun?" Sky tamamen soğukkanlı bir şekilde soruyor ve ben neredeyse bir yudum sangria tükürüyorum.

Sonya Sky'ın dizine vurur. "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Ya bir kadın istiyorsak?" Laurel sorar.

Sonya kaşlarını kaldırır, düşünür. "Her erkek gibi onun da parası olsa iyi olur." Nadia'ya döner. "Peki ya sen? En son ne zaman biriyle çıktın? On yıl mı? Daha fazla mı? Sence de başka bir şey yapmanın zamanı gelmedi mi-" Ellerini kaldırır, sanki havaya işaret etmek ne demek istediğini açıklıyormuş gibi.

Nadia gözlerini kısar. "Neyin dışında, Sonya?" Sesi tehlikeli ve alçak.

Kız kardeşlerim ve ben telaşla birbirimize baktık. Bu iki viejita en son gerçek bir kavgaya tutuştuklarında, güya Sonya burnu kanayarak, Nadia da kendisine musallat olan bir öcü ile oradan uzaklaşmıştı. Bu Sonya'nın yeteneği bu arada. Hayaletler.

"Teal'in Nate'in düğünü için bir randevusu var!" Sky, iri gözlerimi görmezden gelerek anons ediyor.

"Kiminle gidiyorsun?" Sage soruyor. Sonra gözlerini kısar. "Ah, bekle, *hayır*. Teal. Sen yapmadın."

"Ne yapmadın?" diye sorar Laurel.

Sonya onaylamayan bir ifadeyle bana baktı. "Şu Nate Bowen denen çocukla evlenen *sen olmalıydın*. Artık parası var."

"Ama sen yaptın mı?" Sage, Sonya'yı görmezden gelip elindeki şarap kadehiyle beni işaret ederek soruyor. Tek bir yudum bile almamış gibi görünüyor. "Cidden sordun mu-"

"Sky, erken dönem gardırobunu yenilemeyi reddediyor!" Anons ediyorum.

"Hey!" Sky kıyafetine bir göz atıyor. "Bunda yanlış bir şey yok. Bu."

"2006 yılında yaşıyorsak yok," diye sırtarak cevap veriyorum.

Sonya burnunu kırıstırıyor, sonra Nadia'ya dönüyor. "Onu hâlâ alışverişe götürmedin mi? Bunca aydır sekiz yaşındaki kıyafetlerini mi giyiyor?"

"Onu alışverişe götürmek için ne zaman vaktim olacak, Sonya? Bazılarımız gerçekten yaşamak için çalışıyor."

"Çalışıyorum, Nadia." Sonya'nın eli neredeyse bardağını eziyordu.

"Komşularını ev idaresine ihbar etmek için onları gözetlemek iş sayılmaz, hermana."

Sanki NatGeo'nun iki vahşi kedinin egemenlik savaşı için birbirlerinin etrafında döndükleri bir belgeselini izliyor gibiyim. Bu ikilinin birbirlerine saldırmalarını engelleyecek parlak, ışıltılı bir dikkat dağıtıcıya ihtiyaçları var ama bu dikkat dağıtıcının içinde *Carter* kelimesinin geçmesini kesinlikle istemiyorum. "Sky'ın çirkin kıyafetleri konusuna dönelim." Sky'ın suçlama çılgılığını duymazdan geliyorum. "Sky kimsenin onu alışverişe götürmesine izin vermez, Amá. Daha önce de söylediğim buydu."

Sonya sonra bana göz kırptı. "¿Y tú? Neden hep sınav çekecekmiş gibi giyiniyorsun? Bunu konuşmamış mıydık?"

İnledim. "Evet, Amá. Yaptık. Birçok kez." Nasıl olsa bu konuşmaya devam edeceğini hissediyorum ve Amá beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

"Kaliteli bir erkeği etkilemek için sık giyinmeniz gerekir. Daha fazlası değil"-eliyle vücudumu işaret ediyor-"Tour de France'ta yarışmış gibi görünmek."

"Bahse girerim Fransa Turu'nda yarışan tüm kadınların kaliteli erkekleri vardır, Amá."

"Sevimli olduğunu sanıyorsun Teal, ama tüm bu şımarıklığın bir erkeği itecektir." Sonya sangria'sını yudumluyor. "Bu düğüne kimi götürüyorsun ki?"

Çok hızlı nefes alıyorum ve hafifçe başım dönüyor. "Tanrım. Neden herkes benim randevumla ilgileniyor? Randevusuzlara odaklanmamız gerekmiyor mu?" Etrafıma bakıyorum, "Kimi götürüyorsun Laurel?"

"Alex Ramirez'i alıyorum."

"¿Quien?" diye soruyor iki yaşlı kadın. "O şerif."

Amá düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Şerifler ne kadar kazanıyor? En az altı haneli bir rakam olmalı, miya. Ya da gitmesine izin vermelisin."

"Carter."

Bu tek kelimeyle hepimiz başımızı Sage'e çeviriyoruz. Tekila shot'ı hiç dokunulmadan önünde duruyor ve Laurel onu kendisi için alıyor. "Teal, Carter Velasquez'i düğüne götürüyor."

"Bunu olarak bilmiyorsun," diyorum.

"Bunu inkar etmiyorsun."

"Ben de bunu doğrulamıyorum."

"Ha!" Sage ellerini kaldırdı. "Metamfetamin tedavisi gören tüm ünlüler aynen böyle söyler."

"Carter sana aşık olan o sıska çocuk mu?" Amá soruyor. "Bugünlerde geliri nasıl görünüyor?"

Gökyüzü beni yakından izliyor. Sanırım içimde bir şeyler hissediyor, daha şimşek uzaktan, pencereden ve suyun üzerinden bir yıldızın parıltısı gibi görünmeden önce bile. Elimde olmadan dişlerimi sıkıyor ve çenemi geriyorum. Herkesin Carter ve benim hakkımda bu şekilde konuşmasına izin veremem. Onunla aramızdaki şey... yani arkadaşlığımız. Benim için çok *değerliydi*. Ve sonra ben bozдум. Herkesin bunu burada, şimdi incelemesine izin vermek, en kırılgan yumurtayı kafamda dengelemek ve sonra TikTok için Shakira'nın viral danslarından birini yapmaya zorlanmak gibi . Sky sorgulayan gözlerle bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

Gökyüzü yüksek sesle boğazını temizliyor. "Amá Sonya? Hiç kıcını yedirdin mi?"

Birkaç saniye boyunca ölüm sessizliği olur. Laurel ve Sage heyecanla birbirlerine bakarlar. Nadia da eğleniyor. Amá'ya gelince, onu hayatımda hiç bu kadar gerçek anlamda şok olmuş görmemiştim. Ağzı açılıp kapanıyor ama tek bir nefes bile çıkmıyor. "¿Qué es esto?" diye kekeliyor sonunda. "Bana *göt seksini* mi soruyorsun?"

İşte o zaman Laurel, Sage ve Nadia patlar. O kadar çok ve uzun süre gülerler ki gözyaşları yüzlerinden akar. Onlar güldükçe Amá daha da çileden çıkıyor. "Bu kadar komik olan ne?" diye bağırıyor. "Nieta'mın kış seksi hakkında soru sorması neden hepiniz için bu kadar komik?" Sonra beni işaret ediyor. "Sana neler oluyor Teal? Bu Carter denen çocuğun nesi var? Neden hepiniz onun hakkında konuyu değiştirip duruyorsunuz?" Sesini alçalttı. "Metamfetamin mi kullanıyor?"

Gölmekten paniğe o kadar hızlı geiyorım ki, ayağa kalktığım anda gök gürlüyor. "Sage bütün gece tek bir yudum bile alkol almadı."

Herkes kafasını ona doğru çevirir. Poker suratını bir saniyeden fazla koruyamaz. Işıldamaya başlar ve Nadia'nın nefesi kesilir. "Sage..." diyor.

"Bu doğru." Sage elini karnının üzerinde gezdiriyor. "Daha çok erken ama... Pazar günü dokuz haftalık olacağım."

Sonra hepimiz çığlık atıyoruz. ığlık atıyoruz, zıplıyoruz, sarılıyoruz. Dışarıda bulutlar açılıyor ve mavi topaz denizin ufuk çizgisi boyunca uzun pembe altın, şeftali pembesi ve fuşya ışınları akıyor.

Gördüğüm en güzel gün batımı.

Sage yorgunluğunu öne sürerek ilk ayrılan oldu. Bundan şüphem yok. Artık yepyeni bir insan olarak büyüyor. Sky ona biri Sage için, diğeri de "göbeği için" olmak üzere iki kez sarılmaya çalışırken o Sky'yı uzaklaştırmaya çalışıyor.

Biz ön kapıda oyalanırken Sonya hepimize pis bir bakış atıyor. Ya da belki de yüzü böyle bir şeydir. "Eee?" Önce Nadia'ya, sonra da Sage'e işaret ediyor. "Ne oldu? Chico o chica?"

Sage parmaklarını kulaklarına götürür. "Sakın söyleme! Bilmek istemiyorum!" "O bir erkek," diyor Sky.

"Es la verdad," diye onaylıyor Nadia.

"Siz çocuklar!" Sage homurdanıyor ama sonra avuçlarını hâlâ tamamen düz olan karnının üzerinde tutuyor. "Gerçekten mi? Bir oğlan mı?"

"Nadia *biliyor*," diye açıklıyor Sky. "Ve insanlar da hayvandır, unutma. Onu şimdiden duyabiliyorum!"

Sage gözyaşlarına boğulur. "Aman Tanrım," diyor. "Eve Tenn'e söylemeliyim."

"Belki ona Montana adını verebilirsin," diyor Sky. "Ya da Maine! Temayı devam ettirirsin, anlıyor musun?"

Sage daha da çok ağlayarak karşılık veriyor. Ne demek istediğimi anladınız mı? Artık Ella es la Llorona, her şeye ağlıyor. Ve şimdi hamile, bu yüzden daha da kötüleşebilir.

Laurel bir kolunu Sage'in omzuna dolayarak, "Hadi seni eve götürelim," diyor. Kapıdan çıkmaları bir on beş dakika daha sürüyor. Kız kardeşlerim ve Laurel sarılmak için yanıma gelmeye devam ederken başımı sallıyorum. Latin insanlar ve vedalar.

Daha sonra Sky orman arkadaşlarını kontrol etmesi gerektiğini söylüyor ve kısa bir yürüyüşe çıkıyor. Hâlâ biraz çakırkeyifim, bu yüzden yukarı çıkmaya başlıyorum ama durup oturma odasındaki dağınıklığa bakıyorum. "Bencil olmayı bırak," diye kendime hatırlatıyorum ve tabakları ve bardakları toplamaya başlıyorum.

Nadia ve Sonya mutfakta mırıldanıyorlar. Beni durduran bir kelime duyana kadar veda hakaretleri ettiklerini sanıyorum.

Cora. Sonya, Nadia'ya tıslıyor.

Cora. Bu annemizin adı.

Hızlı İspanyolca konuşuyorlar, bu da her üç kelimedenden birini anlayabildiğim anlamına geliyor. Mutfak girişinin hemen dışındaki gölgede oyalanıyor, görünmeden kulağımı olabildiğince içeri sokmaya çalışıyorum.

"Bana *bilmediğini* mi söylüyorsun?" Sonya tekrar İngilizceye dönerek fısıldar.

Nadia omuz silkiyor, sonra İspanyolca cevap veriyor. Bu bir soru ve sanırım "Neden şimdi geri dönsün ki?" gibi bir şey.

"Es mi hija. Ne isterse onu yapar. Hiçbir anlamı yok. O hep böyleydi."

"Ama onu görmedin bile, Sonya."

"Ben onun annesiyim! Buna ihtiyacım yok-"

Kollarımdaki tabağın üzerinde duran fincan kayarak rahatsız edici derecede yüksek bir ses çıkardığında ikisi de donup kalıyor. Mırıldanarak hemen mutfığa giriyorum. İkisinin de gözlerini bana diktiğini görünce duruyorum. "Ne oldu?" Talep ediyorum.

"Nada." Sonya sivri akrilik tırnağını tam kalbime doğrultuyor. "Gelecek hafta hem seni hem de Sky'ı alışverişe götüreceğim. Artık-" Elini vücudumda gezdiriyor. "Bu."

"Vay canına, teşekkürler," diye karşılık veriyorum ama ben cümlemi tamamlayamadan Sonya kapıdan çıkıyor.

Arkamı döndüğümde Nadia da gitmişti.

Bulaşıkları lavaboya koydum, kalbim hızla atıyordu. Bir milagro.

Bu öyle hissettiriyor. Sanki bir mucize çok yakındaymış gibi.

Yukarı çıktığımda, yüzümü yıkamadan ve geceliğimi giymeden önce şifonyerimin önünde duruyorum. Küçük oyma ahşap kutuyu alıp kapağını kıvrarak açıyorum. İçinde en değerli mücevherlerimi saklarım. Nadia'dan büyük, altın dolgulu halkalar, akıcı bir yazı tipiyle *Teal* yazıyor. Amá'dan bir çift iki karatlık kusursuz elmas küpe. Sage'in geçen yıl benim için yaptığı yosun akik kolye. Hem kendisi hem de Sky için aynı taştan neredeyse birebir aynı bir kolye oydu. Bana ilk kez gösterdiğinde "Bu biziz" demişti. Taş, adaçayı, deniz mavisini ve gökyüzünün tüm renklerini bir araya getiriyor.

Yine de mücevherlere dokunmuyorum. Onun yerine küçük, kabaca katlanmış yırtık bir kâğıt parçasına uzanıyorum. Onu açıyorum, kırıksıklıkları düzeltmek için parmaklarımı üzerinde kaydırıyorum.

Teal Flores için Yeni Yıl Kararları 1.

Bencil olmayı

bırakın. 2.

Sage'e telafi edin. 3.

Sky'a telafi edin. 4.

Carter ile tekrar en iyi arkadaş ol.

Leilani bu dileklerin ne kadar "negatif enerji dolu" olduğuyla dalga geçmişti. "Hadi ama Teal! Dünyada sevgiden başka bir şey yok! *Buna* odaklan."

Ama tüm *bunlarla* mücadele ediyorum. Bu gece bile, kız kardeşimi bizi terk ettiği için eleştirme fırsatı doğduğunda, kendimi tutamadım. Birkaç yıl önce, Sage bizi ziyarete geldiğinde

Philadelphia, beni tacizci eski sevgilimden ayrılmaya ikna etmeye çalıştığı için Sage'in suratına yumruk attım. Ne tür bir kız kardeş bunu yapar?

Ve hatta tüm bunlardan önce, neredeyse dokuz yıl önce, Sky'ı yürüyüş yaptığımız uçurumu kapatan paslı kapıda ip cambazlığı yapmaya ikna eden bendim. İkimizin de düşeceğini hiç düşünmemiştim. Ama benim yüzümden sekiz yıl kaybetti. *Sekiz yıl. Yıl.*

Eğer Leilani'ye kalsaydı, akupunktur yaptırmak, sıcak taş masajları ve ne bileyim, bipolar bozukluğumu iyileştirmek için bir tür halüsinojenik botaniği denemek üzere dünyanın öbür ucuna seyahat etmek gibi pahalı kişisel bakım seçenekleriyle dolu bir liste yazardım. Bunların bazı insanlar için işe yaramayacağını söylemiyorum ama benim için? Yaptığım pisliği temizlemem ve bu süreçte bir şekilde kendimi iyi bir insan olarak yeniden şekillendirmem gerekiyordu. İyi bir kız kardeş.

Belki o zaman bir mucize kazanırım. İçimdeki bu yarım yamalak, kırık hediyeği iyileştirmek için dua ettiğim mucizeyi. Vahşi bir şimşek fırtınasıyla birine zarar vereceğimden endişe etmeden ağlayabilmek ya da öfkeyle kum torbasını tekmeleyebilmek için.

Bu benim en büyük hedefim. Tamamen insan olmak, üzüntü ve her şey ve bu konuda en ufak bir endişe duymamak.

OceanofPDF.com

I' sutyen ve erkek şortu, bacaklarıma losyon sürerken Sky kapımdan içeri daldı. "Affedersiniz!" diye bağırdım. Beni görmezden geliyor. "Carter burada."

"Ne?" Telefonumu aldım. Nate'in düğünü neredeyse bir saat sonra başlayacak. "Yirmi dakika erken geldi! Ne için?"

Sky omuz silkiyor. "Carter'ı gerçekten tanımıyorum, o yüzden bana ne için olduğunu söyle." Omzunun arkasından bakar. "Ya da ona kendin sorabilirsin!"

"Teal?" Carter'ın sesi açık kapının arkasından geliyor. Ciyaklıyorum ve en yakın kumaş parçasını kapıyorum - duştan yeni çıkmış pembe bir havlu - ve Sky onu içeri almak için kapıyı açmadan hemen önce onu gövdemde tutuyorum.

"Gökyüzü!" Neredeyse çığlık atacaktım. "Burada çıplağım!"

Carter boğuk bir ses çıkarıyor ama Sky sadece omuz silkiyor. "Havlu tüm önemli kısımları örtüyor." Başını hâlâ kapının arkasında olduğunu tahmin ettiğim Carter'a doğru çeviriyor. "Onunla şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

"Bir saniye bekleyin, ikiniz de!" Acele edip üzerime bir gecelik geçiriyorum. Muhtemelen düzgün sayılamayacak kadar şeffaf, ama burada kimse bana zarif, muhafazakâr bir kıyafet planlamam için zaman vermiyor. Derin bir nefes alıyorum. "Tamam. İçeri gel."

Sky kapıyı iterek açarken gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor. "Şimdi sizi görmeye hazır," diyor Carter'a çıkarken, sesi tam da havalı avukatın profesyonel resepsiyon görevlisi gibi çıkıyor. O gibi değil

Sabahlarını kızıl kurtlarla koşarak geçiriyor, ki onu daha geçen hafta bunu yaparken gördüm.

Carter kapıda beliriyor ve nefesim kesiliyor. Lacivert bir takım elbise giymiş, sanki tam onun özelliklerine göre dikilmiş gibi görünüyor - geniş göğsü, uzun, ince bacakları. Ayakkabıları siyah, parlak deri ve yepyeni görünüyor. Boynunda takım elbiseden sadece bir ton daha açık mavi ipek bir papyon var. Tıraş olmuş ve kenarları sanki saçlarını daha dn kestirmiş gibi çılgınca keskin görünüyor. Altın sarısı gözleri, arka arkaya  tekila imişim gibi hissettiren bir yoğunlukla beni delip geçiyor.

"Hey, Teal," diyor ve beni bakışlarımdan koparıyor. Ses tonunda rahat olmaya çalışıyor ama sesi gergin geliyor. Bunu benden saklayamayacak kadar iyi tanıyorum onu.

Başımı çevirip şifonyerime doğru yürüyorum. zerindeki aynaya bakarak, geceliğimi o kaotik telaşla başımdan geçirirken makyajıma bulaşıp bulaşmadığını kontrol ediyorum. "N'aber Carter?"

Boğazını temizliyor ve ellerini ceplerine sokuyor. İlgisiz görünmeye çalışıyorum, şifonyerin üstündeki makyaj fırçalarından bazılarını düzenliyorum ama sonunda oflayıp ona doğru dönüyorum. "Ne oldu? Bana ne söylemeye geldin, korktuğunu mu? Artık benimle düğüne gelmek istemiyor musun?"

İçimdeki fke canlanıyor. Uzakta bir gök gürültüsü duymayı beklerken irkiliyorum ve gök gürültüsü gelmeyince rahat bir nefes alıyorum. Bu sabah ekstra uzun bir koşu yapmıştım, çünkü sinirlerim çiğ gibiydi, sanki bir huş ağacı gibi soyulmuştum. Yatmadan önce en az iki saat uyanık kalmış, Carter'ın düğün tarihim olması karşılığında benden ne istediğini anlamaya çalışmıştım. Senaryolar beynimin içinde, bu dünyada bilinen en çılgın mırıltı gibi dönüp duruyordu.

Carter'ın annesine ve babasına hediye etmek üzere bir düzine el yapımı mum istemesi. Carter beni bir daha görmek zorunda kalmamak için ülkeyi terk etmemi istiyordu. Carter'ın vahşi tuz lambası gözleriyle bana bakıp onun adına bir banka soymamı istemesi.

Stres beni uyurken bile etkiledi, gök gürültüsü beni birden fazla kez uyandırdı. şafak ışığının ince çizgisi pencereye vurur vurmaz

koşu ayakkabılarımı kaptım. Bir saatten fazla durmadım ve inip çıktığım onca tepe yüzünden eve zar zor yürüyebildim. Şu anda bile sağ dizim ağrıyor ve sırf burada durup ona kızdığım için kaslarım spazm geçirecekmiş gibi hissediyorum.

Carter'ın yüzü pembe ve nefesi biraz hızlı. Sorularıma cevap vermesi çok uzun sürüyor. Kendimi tüm duygulara hazırlıyorum - hayal kırıklığı. Keder. Kalp kırıklığı. Çünkü şimdi yapmak üzere olduğu şey bu, değil mi? Bana bunu yapamayacağını söyleyecek. Benimle bir daha asla arkadaş olamayacak. Her şeyi onarılamaz bir duruma getirdim ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundayım.

Bana doğru iki dev adım atıyor, ta ki aramızdaki görünmez bariyer parçalanıp tehlikeli bir yakınlık seviyesine gelene kadar. "İhtiyacım olan şey..." Boğazını temizliyor. "Sırayla..." Başını sertçe sallar. "İyilik için... Yani-" Sağ elini kaldırıyor ve içinde sarı altın bir yüzük var.

"Teal," diyor, sesi kırılarak. "Sé mi esposa."

Ağzım açık kalıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Bir gümbürtüyle yatağıma geri düşüyorum.

Teal. Karım ol.

ellerim karıncalanıyor. Zor nefes alıyorum. "Teal?" Carter soruyor. "Sen-"

"Defol," diye karşılık veriyorum. Söylemeyi düşünebildiğim tek şey bu ve ses tonumu olabildiğince keskinleştiriyorum, ki şu anki şok halime bakılırsa bu etkileyici.

İrkildi. "Özür dilerim. Her şeyi yanlış yaptım."

"Eğer tümüyle yanlış derken bana evlenme teklif etmeni kastediyorsan, evet. Tamamen yanlış."

"Hayır, demek istediğim. Şöyle başlamalıydım... ihtiyacım olan şey *bu*. Seninle düğüne geldiğim için bir iyilik." Yanakları hâlâ kızarmış. Nefesi hâlâ ağır. "Yapamadım, daha sonra sormadım. Bilmeni istedim

Kendini neye bulaştırdığını. Böylece beni hâlâ isteyip istemediğine karar verebilirdin."

Kaşımı kaldırıyorum.

Daha da kızarıyor. "Seninle düğüne gelmemi istedi. Belli ki."

Yüzümü ellerimin arasına alıp nefes alıyorum, bir-iki-üç-dört. Sekize kadar sayıyorum. "Bu gerçekten kötü bir zamanlama Carter," diyorum sonunda. "Nate'in düğününe fırtına getirip her şeyi mahvedeceğim."

"Hayır, değilsin." Yatakta yanıma oturuyor ve yatak alçaldıkça içine düşmemek için bedenimi sıkmak zorunda kalıyorum. Elini benimkinin üzerinde tutuyor. "Nefes alma işini birlikte yapalım, tamam mı?"

Bana baktığını biliyorum. Kusurlu, kırık ve dağılmakta olan tüm yönlerimi görüyor. Ama sonra benimle birlikte saymaya başlıyor -tıpkı Sky öldükten sonra işler kötüye gittiğinde yaptığı gibi- ve ben de kendimin bilincinde olmayı bırakıyorum. Sadece sesinin derin çakıllarına, neredeyse bir ninni gibi oluşuna odaklanıyorum. Beş dakika sonra, kendimi yeniden kendim gibi hissettiğimde, pencereden dışarı bakıyorum. Hava o kadar güneşli ki, Virginia kıyılarındaki bir yaz kartpostalını andırıyor. "Daha iyi misin?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. Her şeyi ne kadar çabuk düzelttiğini itiraf etmek istemiyorum, o yüzden ayağa kalkıyorum. "Çık dışarı. Giyinmem lazım. Arabada daha çok konuşuruz."

O gider gitmez tek bir titrek nefes alıyorum ve tüm dikkatimi hazırlanmaya veriyorum. Sağ tarafımdan fermuarlı turkuaz yaka elbisem. Sage'in taşınırken bana bıraktığı ylang-ylang parfüm yağı göğüs dekolteme, bileklerime ve boynuma yayılıyor. Yüksek topuklu ayakkabılarımı giyiyorum ama bacaklarım bu haldeyken ayakta durmaya çalışınca irkiliyorum ve onun yerine askılı beyaz sandaletlerimi alıyorum. Çanta dolabımı açıyorum -içine raflar yerleştirdiğim gardırop- ve koleksiyonumu düşünürken kendime mutlu bir an yaşıyorum.

Beni el çantalarına bağlayan kişi Amá Rosa'dır. Beni Chanel bagetlerinden birine hayranlıkla bakarken gördü ve onu bir sonraki görüşümde bana da bir tane verdi. Tabii ki bu konuda hiç de nazik değildi. "Artık ayda bir kez brunch'a gitmek zorundayız," diye emretti. Ona zamanım için bana ödeme zorunda olmadığını söylemeye çalıştım, ama hiçbirini kabul etmedi. Onun en sevdiği kişi oldum.

Sage gittikten sonra. Sanırım annemle yaşadıklarından sonra beni şımartmak için yanında tutmaya karar verdi. Şimdi üç güzel Chanel'im, bir avuç dolusu Chloé'm, iki Louis'im ve bir Cartier çantam var. Hiçbirinin fiyatını bilmek bile istemiyorum. Yirmi beşinci yaş günüm için bana Birkin almayı teklif ettiğinde ayak diredim. satacağımı söyledim ve da. Her ne kadar el çantalarına takıntılı olsam da, on sekiz bin doları tercih ederim.

Sadece lüks çantalarım yok. Amá'nın büyük utancına rağmen, Meksika'dan gelen işlemeli çantalarım, çeşitli mağazalardan aldığım parlak, tığ işi çantalarım ve dünyanın dört bir yanındaki küçük işletmelerden gelen çok sayıda el yapımı deri çantam da var. Aslında şu anda elimde tuttuğum da bu; İtalya'dan gelen, dokuma beyaz deriden oluşan el yapımı bir çapraz çanta. Cüzdanımı, telefonumu ve diğer gerekli eşyalarımı çantama koyduktan sonra yola koyuluyorum.

Carter aşağıda mutfakta, Nadia ile kahve içerken konuşuyor. İçeri girdiğimde beni iki kez süzüyor ama gözlerimin içine bakıp elbisem ya da görünüşüm hakkında tek kelime etmemesi beni biraz sinirlendiriyor. "Hazır mısın?"

"Evet." Onun ve Nadia'nın yanından geçip kapıya doğru yürüyorum ama Nadia benden önce davranıp kapıyı açıyor.

"Hava çok güzel." Nadia gözlerini bana diyor. Bu bir uyarı. *Fırtınayı çağırma. Ya da kasırğa. Bahçemi boğma, evleri yıkma ya da kimseyi öldürme, tamam mı?* Dişlerimi gıcırdatıyorum ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde dışarı çıkarken mırıldanıyorum.

Carter arabanın kapısını açmak için etrafımda dolanıyor ve içeri girdiğinde emniyet kemerini takmasını bile beklemiyorum.

"Yani." Ona doğru döndüm. "İki saatliğine benim düğün eşim olacaksın. Karşılığında ben de hayatımın sonuna kadar senin karın olacağım. Doğru mu anladım?"

Arabayı çalıştırırken saçlarını savuruyor, yanaklarını çukurlaştırıyor. "Tam olarak değil."

Oflamadan önce beş saniye kadar bekliyorum. "Carter. Her an gelebilir."

Bir elini saçlarının üzerinde gezdiriyor. Dik durmayacak kadar kısa ama yine de dağınık hissediyor. "Bu benim büyükannem Erika. Onu hatırlıyor musun?"

Homurdanıyorum. "On bir yaşındayken onunla ilk tanıştığımda beni biricik, mükemmel torununu mahvetmeye çalışan ahlaksız bir kadın olmakla suçlayan büyükanneyi mi? Böyle bir kadını nasıl unutabilirim?"

Söylediğim hiçbir şey abartı değildi. Yaşlı Erika bana bir kez bakmış ve Carter için iyi olmadığımı karar vermişti. Bugüne kadar neden olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Belki de alıştırmaya sütyeni giymeye yeni başladığım içindi ve Carter dokuz yaşında ergenliğe yaklaşmamıştı. Ama ona ya da Backstreet Boys'tan AJ McLean dışında kimseye *öyle* bakmıyordum zaten. En müstehcen fantezilerimde bile AJ ile tek yaptığımız el ele tutuşmak ve birbirimizin yanaklarını öpmektir.

Carter'ın annesinin doğum günü partisiydi ve Erika dinleyen herkese -Özellikle de ben duyuyorsam, annesinin onun benim gibilerle oynamasına izin vererek ne kadar korkunç bir karar verdiğini düşünürdüm. Hayatımda ilk kez bende onarılamaz bir sorun olduğunu hissetmiyordum ama ilk kez biri bunu bu kadar açık bir şekilde dile getiriyordu.

"Eugenio öldükten sonra-"

Carter'ın kolunu tuttum. "Abuelo Gene öldü mü? Carter, ne zaman?" Gözlerini yoldan ayırmıyor. "Altı ay önce."

Nefesim kesildi. "Neden bana söylemedin?"

Carter hiç cevap vermiyor. Bunun yerine çenesini sıkıyor ve çok iyi tanıdığım bir şeyin dalgası yüzünde, kollarında ve yumruklarında parlıyor. Öfke.

Altı ay önce konuşmuyorduk. Çünkü onu öptüm ve iki gece sonra Nate Bowen'ın kollarına koştum.

Pencereme doğru dönüyorum, okyanusa yaklaştıkça çamların palmyelere dönüşmesini izliyorum. "Sadece söylüyorum. Keşke cenazesine gidebilseydim." Carter'ın büyükbabası Gene, babasına en çok benzeyen kişiydi.

Şimdiye kadar babaya en yakın *olduğum* kişiydi. Evet, yaşlı, yaramaz velet Erika evliydi ama her gün okuldan sonra bana ve C.'ye domino oynamayı öğretir, sonra da bizi guava ve tatlı peynirle doldurulmuş hamur işleri için panaderia'ya götürürdü. Café Cubano yudumlamamıza izin verirdi, hatta

Gerçi ikimizin de velisi bunu onaylamazdı. Onun velisi annesi, benimki de Sage.

O bu dünyada değil. Ve benim hiçbir fikrim yoktu.

O devam ederken ben de nefes egzersizi yapıyorum. "Küba'da gömüldü." Boğazını temizliyor. "Her neyse, bana biraz para bıraktı."

"Ne kadar para?"

Carter bana miktarı söylediğinde ıslık çaldım. "Tebrik ederim. Ama ben hala-"

"Vasiyetinde resmi olarak bana bırakmadı. Bana vermesi için Erika'ya bıraktı. O da birkaç hafta önce ben evlenene kadar bunu yapmayacağını söyledi."

Çenem düştü. "Ciddi mi bu?"

Carter sert bir şekilde başını sallar. "Kalp krizi gibi." Donuk bir kahkaha atar. "Gene böyle öldü. Kalp krizi." Bundan bahsettiğinden beri ilk kez bana bakıyor. "Acı yok. Çok hızlı oldu." Carter U dönüşü yaparken tekrar derin nefes almak zorunda kalıyorum.

Sonunda Beachside Luxury Inn'in otoparkına giriyoruz. Ortadaki büyük kerpiç binanın her iki yanında deniz fenerini andıran iki kule duruyor. Çatılar mandalina portakalı renginde parlak İspanyol kiremitleriyle kaplanmış ve binanın etrafındaki yürüyüş yolları okyanusun derin mavisıyla uyumlu bir kiremitle döşenmiş. Uzak bir endişe dalgası omurgamın alt kısmına hücum ediyor. Derin bir nefes daha alıyorum. Tek yapacağımız Nate'in okyanus kenarında evlenmesini izlemek, sonra balo salonuna gidip dans edeceğiz ve zil zurna sarhoş olacağız. Benim planım da bu zaten. Beklenmedik, öldürücü bir hava için endişelenmeye gerek yok.

"Kız kardeşlerim çocuk istemediklerine karar verdiler. Kuzenlerimin hepsi bizden daha genç ve hiçbiri evlenmedi ya da evlenmeye yakın bile değil. En büyükleri üniversiteye gitmek ve Güney Amerika'da sırt çantasıyla gezmek gibi şeyler yapıyor. Sanırım Gene'in ölümü Erika'yı korkuttu. Torun sahibi olamadan öleceğini düşünüyor."

Başımı yavaşça ona doğru çeviriyorum. "Ne diyorsun lan sen? Şimdi de beni hamile mi bırakmak istiyorsun?"

"Hayır!" Başını geriye atıyor ve güç almak için dua ediyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Diyorum ki, evlenmemi istiyor. Paramı almak için benden bunu talep ediyor. Ben sadece bunu neden bu kadar büyüttüğünü tahmin ediyorum."

İç çekiyorum ve etrafıma bakıyorum. Yanımda, binaların arasından görünen bir sahil şeridi var. Orada Nate, gelini ve tüm yakınları bir fotoğrafçıyla takılıyorlar. "Hâlâ fotoğraf mı çekiyorlar?" diye soruyorum.

"Bir Latinle evleniyor." Carter göz ucuyla bana bakıyor. "Nasıl olduğumuzu bilirsin."

Latinlerin çoğu için bir olayın zamanı genellikle sadece bir öneridir. Bunu bir de Amá Sonya'ya anlatmayı deneyin. Eğer brunch'a iki dakika erken gelirim, bütün mezeyi bana bakarak ve elmas kaplı Rolex'ine dokunarak geçirir. On dakika önce orada olmazsam, geç kalmış olurum.

Carter boğazını temizliyor. "Onu özledin mi?" Başını kalabalığa doğru eğiyor, zıplıyorlar, tekrar tekrar, ipeksi çivit rengi nedime elbiseleri rüzgârda savruluyor, sanırım aptalca çekimler yapmaya çalışıyorlar.

Nate'i soruyor. Bir yıl önce onunla Cranberry'deki tek gerçek bar olan Lost Souls Lounge'da tanıştım. Carter orada çalışıyordu. Geceyi Sage ile geçirmem gerekiyordu. Yaklaşık beş dakika sonra, Nate'i şehir merkezindeki dairesinin girişinde becermek için ikisini de terk ettim. Daha sonra geç bir akşam yemeği için pho aldık ve sonra onu Nadia'nın evine götürdüm, orada iki kez daha seviştik - bir kez yatak odama giden merdivenlerde ve sonunda yatağında yaptık.

Gerçek şu ki, Nate'i kullanıyordum. Bunu şimdi anlıyorum. Hâlâ çok kızgın olduğum kız kardeşimden uzak durmak için onu kullandım. Carter'dan uzak durmak için de onu kullandım.

Yeni Yıl kararları listesi yapmamın bir nedeni var.

Carter'ın sorusuna cevap vermem çok uzun sürdü. Kollarının ve omurgasının ne kadar gerginleştikinden anlayabiliyorum. Sadece Nate'i özleyip özlemediğimi sormuyor. Onun gelini olmayı isteyip istemediğimi soruyor.

İç çekiyorum. "Hayır. Nate'i özlemiyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Bana inanmadığını söyleyebilirim. Başka ne diyebilirim ki? Nate'le aramızın nasıl iyi olmadığından bahsedip durursam, çok fazla itiraz ettiğimi düşünecektir. Ya Nate'i terk etmemin gerçek sebebini söylersem?

Bunu ona söyleyemem. Şimdi söyleyemem. Asla söyleyemem.

"Koltuklarımızı almalıyız," diyorum ve arabadan olabildiğince hızlı bir şekilde iniyorum.

OceanofPDF.com

T serin bir esinti var ve dalgalar ılımlı, turkuaz renginde, soluk deniz köpüğünün içinde yuvarlanıyor. Bakıyorum Tören sırasında önümüzde Sage ve Tenn, yanlarında Laurel ve Alex Ramirez, solumuzda ise Nadia ve Sky'ı gördük. Hemen arkalarında Leilani ve annesi Helena.

Sonunda arkama yaslanıp Nate'in Fern Santos ile yemin törenini izleyecek kadar rahatlıyorum. Saçları oniks kadar siyah, güneş ışığında parıldayan mücevherli tokalarla tutturulmuş. Elbisesi, göğsünü kaplayan ve bileklerine kadar inen işlemeli dantellerle tam bir prenses gibi büyümüş ve eteğinden şelale gibi dökülen kristallere dönüşmüş. Nate zümrüt kravatlı siyah bir smokin giyiyor ve pantolonunun altından orman yeşili Converse görünüyor. İkisi de gergin bir sevinçle başları dönüyor, bunu ta buradan hissedebiliyorum.

Cranberry Rose Company'yi kurması için onu sosyal medya yöneticisi olarak işe aldı.

-Teknik olarak sahibi olduğu ev yirmi birinci yüzyılda. Hikayeyi üçüncü ya da dördüncü elden duydum, ama söylentilere göre sadece dokuz ay önce yüz yüze görüştüklerinde birbirlerine vurulmuşlar. O da benimle ayrıldıktan sadece iki ay sonra.

İçimde Nate'in evlenmesiyle ilgili başka duygular arıyorum. Herhangi bir kızgınlık, kıskançlık ya da özlem. Ama yok. Nikâh memuru onları karı koca ilan ettiğinde, yüzünde öyle parlak bir gülümseme belirliyor ki, midem bulanıyor. *Onu* istediğim için değil. Ama ben

Bunu istiyorum. Bir gün birinin beni böyle istemesini istiyorum. O kadar çok istensin ki, benimle sonsuza kadar birlikte olma fikri onları o kadar mutlu etsin ki, evrendeki en büyük gülümseme ortaya çıksın.

Carter sağımda ve bacaklarına bakıyorum, yüzüğün hâlâ cebinde olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü *bende* olan bu. Bana dünyayı döndürüyormuşum gibi bakan bir adam değil. Onun yerine, mirası için o kadar çaresiz bir adam var ki, onu almak için beni kullanmak istiyor.

Nate ve Fern birleşik ellerini havaya kaldırarak koridorda koşarken ayağa kalkıyor ve alkışlıyoruz. Nikâh memuru herkese bir sonraki adımda nereye gitmemiz gerektiğini açıklarken, ben Carter'ın kaburgalarına dirsek atıyorum.

"Tanrım, dirseğin sivri," diye .

"Benim çıkarım ne Carter? Çünkü bu partide benimle çıkman yeterli değil."

Daha iyi bir insan olmak istediğimi söylediğimi biliyorum. *Bencil olmayı bırak*, neye bulaştığımı bilmeden bu anlaşmayı kabul ettiğimde kendime söylediğim buydu. Bununla birlikte, bencil olmamak kimsenin, Carter'ın bile beni ezmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor. Bir düğünde artı bir olmak, bir düğünün gelini olmaya eşit değildir.

Bu anlaşmadan asıl istediğimin Carter'la kaybettiğimiz dostluğu onarmak olduğunu söylememe gerek yok. Benim bozduğum arkadaşlığı. Bunun yerine, birbirimizden neredeyse hiç hoşlanmayan tanıdıklar gibi davranıyoruz. Onunla evleniyormuş gibi yapmam gerekiyorsa, ne kadar sahte olursa olsun, böyle bir evliliği atlatmak için çok daha fazlasına ihtiyacım var.

İnsanlar ayağa kalkıp sohbet etmeye başlıyor, diğerleri de arkamızdan balo salonuna doğru ilerliyor. Carter ve ben dönüp birbirimize bakmak dışında hareket etmiyoruz. Aptalca ama yemin ederim göz göze geldiğimizde neredeyse nefesim kesiliyor. Parlak güneş onun gözlerini sarı kristal alevler gibi gösteriyor.

Gözleri bir an için ağzıma kayıyor. Acaba ruj lekesini kaçırdım mı diye merak ediyorum. "Sana ödeme yapabilirim. Payını alırsın."

Alay ediyorum. "Paraya ihtiyacım yok."

Carter omuz silkiyor. "Herkesin paraya ihtiyacı olabilir."

Milyarderler var olduğu sürece, bu ifade uzaktan bile doğru değil. Ama şu anda onunla kavga etmek istemiyorum. "Ne kadar süre

Evli misin?"

Omuz silkiyor. "Parayı alana kadar. Bana vermesi ne kadar sürerse sürsün."
"Nerede yaşayacağız?"

Carter omuz silkiyor. "Benim yerim, sanırım."

Kaşlarını çatıyorum. "Şu anda nerede yaşıyorsun?"

O cevap veremeden, arkadan gelen kollar boynumu öyle sıkı sarıyor ki, zar zor nefes alabiliyorum. Bir baktım, Lani ve annesi. "Hey!" İkisine de düzgünce sarılmak ve yanaklarından öpmek için ayağa kalkıyorum.

Hepimiz birkaç dakika havadan sudan konuşuyoruz ama sonra Helena onun kolunu çekiyor. "Resepsiyona kalamayız," diyor bize. "Her şey önümüzdeki hafta olacağı için eğlenmeye, şarap içmeye ya da dans etmeye vaktimiz yok."

Başımı sallıyorum, gözlerim tekrar Lani'ye dönüyor. "Gelecek hafta ne olacak?"

"Hareket halindeki evren!" diye haykırıyor kollarını kaldırarak. Annesi kıkırdıyor ve hepimiz sarılıp vedalaşıyoruz. Onlar gitmeden önce Leilani bana "Yarın," diyor. Sanırım bunu bir söz gibi söylemek istiyor ama bu neredeyse bir tehdit.

Carter'a dönüp bunun ne kadar tuhaf olduğunu söylemek üzereydim ama o balo salonuna doğru dönüyordu. "Bir içkiye ihtiyacım var," diye bağıyor omzunun üzerinden.

de "Bütün gün duyduğum en iyi fikir bu" diye cevap verdim.

İçeride, Carter'ın arkasında bar kuyruğunda bekliyorum. Tarafsız davranıyormuş gibi yaparak gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdiriyorum. Ama aslında yaptığım şey eski sevgilim Johnny'nin burada olmadığından emin olmak. Bana bir şey yapacağından değil. Geçen bahar Sage hediyesiyle onun ödünü öyle bir kopardı ki, beni, onu ya da biz Flores kadınlarından herhangi birini burada görse hemen çekip gideceğinden eminim. Ama genel olarak konuşursak, görmek istediğim son kişi o, asla. Artık birlikte olmasak da, ona yakın olma fikri bile sinir sistemimi savaş ya da kaç durumuna geçiriyor.

Beni taciz etti. Bunu anlatmanın güzel bir yolu yok. Hafif itip kakmalarla başladı - sadece sinirlendiğinde ve ben onun yoluna çıktığımda. *Yalnızca* kızgın olduğu zamanlarda yoluna çıktığımı düşündüğünü fark etmeye başladım. Sanki tesadüfen bir tabak almak için arkamdaki dolaba gitmesi gerekiyormuş gibi,

Ya da banyoya girerken önce onun ihtiyacı olduğu için beni kapı dışarı etmesini.

Gerçekte neler olduğunun farkına varmam çok yavaş oldu. O beni itmek *istedi*, bu yüzden "yolunun üstünde" olduğumdan emin oldu.

Sonra beni itmeye başladı. İlk başta mobilyalara doğru, böylece yastık gibi bir şeyin üzerine düşmeyi umuyordum. Ama bir keresinde beni duvara o kadar sert itti ki başımın arkasındaki düğüm üç gün boyunca inmedi. Bir keresinde, soğuk ve sert zeminden başka inecek yerim olmadığından emin oldu.

En son gelen şey tutma, sıkma ve vurmaydı. Bunlar daha seyrekti, bu yüzden Johnny *en azından ben sana vurmuyorum* gibi şeyler söyleyebiliyordu. Sanırım bir erkek bir kadına sadece üç ya da dört ayda bir vuruyorsa, bu sayılmıyor.

Eğer onu terk etmeyi düşünürsem beni mahvedeceğini, müstehcen fotoğraflarımı tüm dünyanın görmesi için internete koyacağını söyleyerek beni tehdit etti. Bu yüzden ilk başta ayrılmadım. Ta ki Sage beni kurtarana kadar.

Ve yeni yıldan hemen önce *kuzeni* Rhett Miller, Cranberry Fitness'ın başına geçti. Ve yaptığı ilk şey beni işten çıkarmak oldu. Yani, evet, başka seçenekleri olmadığını söyledi. Birkaç işçi çıkarmak zorunda kalmışlardı. Kırmızıya dönmeleri gerekiyordu. Vesaire, vesaire, vesaire.

Bu, en popüler fitness eğitmenlerini neden kovduklarını açıklıyor mu?

DV mağduru olmakla ilgili sorun - ki bu sorun çoktur - çok fazla insanın olanları abarttığınızı veya düpedüz yalan söylediğinizi düşünmesidir. Tüm istatistiksel kanıtlara rağmen, çoğu insan mağdurun eğlenmek için bir şeyler uydurduğunu varsayar, çünkü kasabanın dışladığı kişi olmak -ki bu çoktur- katlanılması çok zevkli bir şeydir.

Johnny'nin kuzeninin ne düşündüğü onunla ilk karşılaştığımda oldukça açıktı. Hırlayarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve uzattığım eli görmezden geldi. Resmiyet kazanması bir ay daha sürse de o anda işsiz kaldığımı biliyordum.

Yüzüme bir içki tutuşturulduğunda düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Ah!" Bardağı alırken başımı kaldırıp bakıyorum. Carter tepemde dikiliyor ve bana sek viski getirmiş. Lounge'da her zaman bunu sipariş ederim.

Ona teşekkür edemeden etrafımızdaki kalabalığın arasında kayboldu.

"Peki o zaman," diyorum ve viskimi karşımdaki hiç kimseye doğru kaldırıyorum. "Şeref."

Ne Johnny'nin ne de aptal ailesinden başka kimsenin burada olmadığını fark eder etmez rahatlıyorum, içiyorum ve sırasıyla Nadia, Sage, Tenn ve Sky ile dans ediyorum. Tüm balo salonu o kadar güzel dekore edilmiş ki, her yerde kızcık gülleri ve tanımadığım diğer çiçekler var, duvarlara, sandalyelere ve orta süslere tutturulmuş pastel gökkuşağı yaprakları her şeyi o kadar sarhoş edici kokutuyor ki, bu sabahın stresini birkaç şarkı için bir kenara itebiliyorum. Ama sinsi küçük beyin cinleri gibi teker teker geri gelmeleri uzun sürmüyor.

Carter ortadan kaybolmuş gibi görünüyor ve kendimi beni terk ettiğine inandırıyorum. Her konuda fikrini değiştirdi. Ya da tüm bu teklifi ben uydurdum. Sanrı gibi hissettirecek kadar mantıksız. Sanki zihnim bu kadar yaratıcı olabilirdi çünkü çocukluğumun en iyi arkadaşını geri almak için çok çaresizdim.

"Beni duydun mu?" Sage elini yüzüme doğru sallayarak soruyor. "Dünya'dan Teal'e."

Başımı salladım. "Hayır, yine ne dedin?"

Gözlerini bana dikti. "Carter nereye gitti?"

Omuz silkiyorum. "Kim bilir?" Muhtemelen fazla neşeli bir ses tonuyla söylüyorum, çünkü Sage gözlerini daha da kısıyor.

Bu işin peşini bırakmaya karar veriyor ve onun yerine orta süslerini işaret ediyor. "Bütün yıldız çiçekleri muhteşem değil mi? Ben de sana bunu soruyordum."

Öyleler. Hepsinin aynı çiçek olduğunu bile bilmiyordum - bazıları minicikti, sıkı küçük yaprakları vardı ve diğerleri devasaydı, yaklaşık yüzümün büyüklüğündeydi, yaprakları kurdeleler gibi gevşekti.

Sage iç geçiriyor. "Bunların düğünümüzde olması için neler vermezdim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Peki sen neden yapamadın? Bilirsin, yeteneğinle."

Sage bir bitkiye çiçek atmaya düşünebilir ve bir saniye sonra bitkinin her tarafı çiçeklerle kaplanır. Ama başını sallıyor. "Yeteneğimi kullandıktan sonra çok yorulduğumu fark ettim..." Sesini alçaltıyor, eli koruyucu bir şekilde karnına gidiyor. "Bebeğe zarar verdiğini sanmıyorum ama riske de atmak istemiyorum. Ve bu kadar çok yıldız çiçeği... Bu çok fazla iş demek."

"Sipariş misin?" Sage

homurdanır ve güler.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Oh, sen ciddiydın." Başını iki yana sallar. "Bu küçük bir servete mal olur. Hayır, unut bunu. Çok büyük bir servet."

Yutkunuyorum, belki de viskinin etkisiyle, ama İyi Bir İnsan Olma Yeni Yıl kararlarımdan ikincisi aklımdan çıkmıyor. *Sage'e telafi et.* Kelimeler yaklaşan bir uzay gemisi gibi gittikçe büyüyor, ta ki inene ve ben konuşmak zorunda kalana kadar. "Bana bırak."

Sage gözlerini bana diyor ve sonra tekrar başını sallıyor. "Binlerce dolardan bahsediyorum, Teal. Hayır."

"Bana bırakın dedim. Çiçekleri halledilmiş say." Ses tonumdaki öfkenin yükselmesine engel olamıyorum, o uzay aracı uzaklaşıyor. "Onlara bir daha ne zaman ihtiyacın olacak?"

"Doğru." Yüzünü buruşturuyor. "Eylül."

"Bu Eylül'de mi? Düğünün gelecek yıla kadar olmayacağını sanıyordum!"

Sage derin bir nefes alır. "Bunu bebek doğmadan önce yapmak istedik. Böylece gerçek bir balayı yaşayabilirdik, sadece ikimiz..."

"Doğru," dedim. Sage ve Tenn, ailesiyle vakit geçirmek ve turkuaz mavisi sularda eğlenmek için Santo Domingo'ya gidiyorlardı. Bir kıskançlık acısı kalbime çarpıyor. "Neyse, önemli değil. Çiçekleri ben aldım. Onları bütçenden çıkar."

"Teal."

"Son kez söylüyorum, anladım."

Sage sesimin keskinliğinden incinmiş görünüyor ama bunu sahte, parlak bir gülümsemeyle gizliyor. "Tamam. Anladın."

Keşke kendimi muzaffer hissedebilseydim, ama görünüşe göre ben bir iyiliği pislik yapmadan yapabilecek türden bir kardeş bile değilim. Gözlerimi kapatıyorum. *İşte bu* yüzden daha iyi olmaya çalışıyorum. Daha az bencil olmaya. Sevdiğim insanların gönlünü almak.

"Özür dilerim," diyorum usulca. "Bunu senin için gerçekten yapmak istiyorum."

Sage bana bir an için şok olmuş gibi bakıyor ama bunu gülümseyerek kapatıyor. Sanırım bu, hayatımız boyunca ne kadar sık özür dilediğimin bir işareti. Bu belki de ikinci ya da üçüncü kez oluyor. "Sorun değil Teal. Sadece birkaç çiçek için borca girmeni istemiyorum."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Ve bu konuşma daha da garipleşmeden, "Bir içkiye daha ihtiyacım var," diyorum ve hızla uzaklaşıyorum. Barda durmuş, barmenin beni fark etmesini beklerken, sağ tarafımda iri, hantal bir vücut beliriyor.

Dönüp yukarı bakıyorum. Siyah takım elbiseli ve gülünç bir çene çizgisine sahip bir adam dosdoğru önüme bakıyor. Kısacık kesilmiş kumral saçları ve bıçak gibi keskin çenesini tozlandırıran biraz daha kızıl bir saat beş gölgesi var.

"Sen Sky'ın kız kardeşisin, değil mi?" Adam bana bakmadan soruyu soruyor.

Hemen tüylerim diken diken oldu. Çünkü geçmişte yaşadığım kötü muameleye neredeyse hiç kimsenin inanmamasının kötü olduğunu düşünüyorsam... Sky'geçen yaz yaşadıkları ve son sekiz yılın toplamı *çok* daha kötü. Hepimiz Sky'ın bir uzaylı ya da eski bir tarikat üyesi olduğunu düşünen tuhaf insanların çoğunu korkutmayı başarmış olsak da, arada sırada birileri "gerçeği" öğrenmek için sinsice içeri girmeye çalışıyor.

"Evet, peki bunun nesi var?" Cevap veriyorum.

Şimdi bana doğru bakıyor, hafif çilli bir yüz ve zengin mavi gözler ortaya çıkıyor. "Büyükbabama yardım ediyordu. William Noemi."

"Oh. Sen *Adam*'sın." Şimdi ona değer biçen bir bakış atıyorum.

Sky henüz ölmemişken bu dünyada, yaşayanların dünyasında bir hayalet olarak dolaşıyordu. Nadia bunun espanto olduğunu söylüyor. Bu "dehşet" anlamına geliyor. Bu durumda Sky'ın düştüğünde yaşadığı dehşet ruhundan bir parçanın koptuğu anlamına geliyordu. Sage ve Nadia onun bedenini bulduklarında, sanırım o ruh geri döndü ve şimdi her şey yolunda.

Ama Sky bir hayaletken çok fazla gözetleme yaptı. Ve bu burnunu sokma işi, komşumuz İhtiyar Noemi'nin torunu Adam'a aşık olmasına neden oldu. Arada bir yaşlı adama ev yapımı börek ya da kurabiye getirir, Adam'ın New York'tan ziyarete gelmesini umar, sanırım böylece Hallmark filminde büyük şehirli gazeteciyi cezbeden küçük kasaba kadını olabilir.

...ama bu küçük kasaba kadını aynı zamanda ormanda yürüyüşe çıktığında yaban kedileri ve ayılar tarafından karşılanan bir cadıdır.

"Ben Teal."

Elimdeki boş içkiye başını sallıyor. "Bir tane daha ister misin?"

Ve tam o anda, başka bir figür belirdi. Carter benimle Adam'ın arasına girdi. "Gitmeye hazır mısınız?" homurdandı. Sesi o kadar sinirli ki, biraz daha yüksek olsa bana havlıyor olacaktı.

"Memnun oldum Adam." Carter'a ters ters bakarken söyledim.

Adam cevap olarak anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor ve ben de sandalyeden atlayıp Carter'ın peşinden koşuyorum. Otoparkta ona yetiştiğimde nefes nefese kalmıştım.

"Neyin var senin?" Tısladım. "Önce resepsiyonu terk ediyorsun, sonra da geri gelip götlük mü yapıyorsun?"

"Peki ya sen?" diye homurdanıyor. "O adamla eve gittikten sonra bana mesaj atacak mıydın, yoksa her şeyi kendi başıma anlamama izin mi verecektin?"

"Cidden şu anda bana sürtük ayıbı mı yapıyorsun?" Onu boğmak için bir arabanın üzerinden atlamamak için ellerimi yumruk haline getirmem gerekiyor. "Carter, son altı ayda benim tüm hayatım boyunca yattığımdan daha fazla insanla yattın. İkiyüzlülüğü bırak." Carter'ın flört hayatını bu kadar yakından takip ettiğimi itiraf etmek muhtemelen çok utanç verici ama şu anda bunu umursamayacak kadar sinirliyim.

İkimiz de arabamızın kapısını açtık ve aynı anda içeri daldık. Emniyet kemerimi taktım. "Ve ayrıca. Orada *seninleydim*. Asla başka biriyle gitmezdim."

Carter karşılık olarak homurdanıyor. Onu öptükten iki gün sonra Nate'le eve koşturmamı düşündüğünü biliyorum. Ama bu hiç de aynı şey değil.

İç geçiriyor ve özür dileyceğini düşünüyorum. Onun yerine, "Son altı ayda sadece üç kişiyle yattım." diyor.

Bu cümle doğrudan karnıma saplanmış bir bıçak gibi hissettiriyor. "Ne istiyorsun? Ayağa kalkıp alkışlamamı mı? Bir duyuru yapmamı mı?" Bir megafona konuşuyormuş gibi yapıyorum. "Herkes, Ekim ayından bu yana sikini bir değil, üç kez ıslatmayı başaran Carter Velasquez'i tebrik etmeme izin versin."

Bana verdiği gülümseme kuru. "Hayır, sanki ben..." Bir elini sakalının üzerinde gezdirir. "Özür dilerim, Teal. Pislik gibi davrandım."

Kollarımı kavuşturdum. "Sen bir götün götüydün."

Kaşlarını çatıyor. "Eşek gibi mi demek istiyorsun?"

"Hayır. Eğer normal olsaydı, sen de böyle davranırdın."

Tarif ettiğim şeyin ne olduğunu hayal etmeye çalışırken başını eğiyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Homurdanıyorum ve sonra kahkahayı patlatıyorum. Ona tekrar baktığımda, sanki ona bir sandık dolusu mücevher hediye etmişim gibi bana bakıyor. Koluna bir şaplak attım.

Sanki gerçekten acımış gibi pazularını ovuşturuyor. "Bu ne içindi?"

"Eşeğin eşeği olmak." Sessizliğe gömülürken pencereden dışarı bakıyorum. "Seksten bahsetmişken."

Carter boğazını temizliyor.

"Evlenirsek nasıl olur, yani-"

"Seninle yatmıyorum, Teal. Bu işin bir parçası değil, asla bir parçası olmaz."

Nedenini bilmediğim bir hayal kırıklığı kaplıyor içimi. "Ama sen yapmaz mıydın? İhtiyacın var mı?"

Bana öyle bir bakıyor ki, sıcaklık dolu olmasını umuyorum ama tam tersi. Taş gibi soğuk. "Seninle asla yatmayacağım, Teal."

Başkalarıyla yatma fikri karnıma saplanan bir bıçaksa, *benimle* yatma fikrinden bu kadar açık bir şekilde tiksiniyor olması da kalbime saplanan birkaç düzine bıçaktır.

Onunla yatağa girmek için yanıp tutuğuğumdan değil. Daha çok eski sevgilim Johnny'nin sesini kafamın içinde duyabiliyorum. *Benden başka kimse seni istemez.*

Aptal değilim. Bu cümlelerin onunla kalmamı ve başka romantik seçenekleri düşünmememi sağlamak için tasarlanmış bir manipölasyon taktiği olduğunu biliyorum. Asla başka romantik seçenekler olmayacağına inanmamı istedi.

Yine de o zaman da acıtmıştı, şimdi de acıtıyor. Carter'ın söylediği bu olmasa da, hakaretin bedenimde yankılandığını hissetmekten kendimi alamıyorum. Öfkeli bir huff ile onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Anlaşıldı. Tanrım. Ben senin başka birini istemenden bahsediyordum. Çünkü seks yapmadan yaşamak bazı insanlar için zordur." Johnny için kesinlikle zordu. Sekssiz tek bir gün bile geçirmeyi sevmezdi.

Erkeklerin böyle olduğu konusunda ısrar etti. *Erkeklerin boşalması gerekir,* diye bana nutuk çekerti. *Ama kadınlar için orgazm seksin amacı değildir. Önemli olan erkeğini mutlu etmektir.* Yükleğiği YouTube videolarında bu inançlara yer vermemesi komikti.

"Evliyken aldatmıyorum. Birlikte olmayabiliriz ama ." Nadia'nın evinin önüne yanaştı ve motoru durdurdu. Bana baktığında... *işte şimdi kızgındı.* Gözleri karardı ve çenesi titriyor. "İstediğın bu mu? İstediğın kişiyle yatabilmek mi?"

"Ben de hile yapmazdım." Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Hiç aldatmadım ve ne kadar sahte olursa olsun bir evlilikle başlamayacağım."

Kulağa rahatlama gibi gelen bir iç geçiriyor. "Yani yapacaksın o."

"Hâlâ benim çıkarıma ne olduğunu belirleyemedik Carter." O bile düğünde benimle çıkmak için etrafta dolaştı. Tek bir dans bile etmedik. Çocukluğumuzla ilgili tek bir anımız bile olmadı. Gökyüzü bir grup bulutla karardığında gözyaşlarımı geri kırıyorum ve içten içe bir inilti duyuyorum.

"Sana söylemiştim. Para."

"Paranı istemiyorum."

Sonunda Carter pes edene kadar birbirimize bakıyoruz. "Bu çok para, Teal. Yeterince..." Dudaklarını ısıyor. Onları serbest bıraktığında, haksız bir şekilde dolgunlaşırlar. "Her zaman istediğın PI'yi almaya yetecek kadar. Anneni bulmak için."

Nefesim bir an için göğsümde dondu kaldı.

Beni orada tutuyor.

O ve ben, internet bağlantılı bilgisayarlarında okul araştırması yaptığımız Cranberry Kütüphanesi'nde kişisel müfettişlerin ne kadar tuttuğuna ilk baktığımızda on üç ve on beş yaşlarındaydık. Fiyatları gördüğümüz anda ikimizin de ağzı açık kalmıştı. Hala eğitimlik işim varken bile bu masrafı karşılayamazdım.

Beni ve Carter'ı hatırlatması, uğraşmak istemediğım daha pek çok saçmalığı gündeme getiriyor.

Mesela hediyelerimizden kimseye bahsetmememiz gerekirken ben dünyada en çok güvendiğim iki kişiye, Lani ve Carter'a ağızımdan kaçırdım.

Mesela o iki kişiden sadece birine, annemin bir şekilde gücümü kırdığı teorim konusunda yeterince . Ve gücümü geri almak için onu bulmayı her şeyden çok istemiştim. Ve şimdi onunla bir arabada oturmuş, ne kadar sürerse sürsün onu seviyormuş gibi davranmaya katlanıp katlanamayacağımı anlamaya çalışıyorum.

"Bunu düşüneceğim," diyorum sonunda ona. Cevap vermesine izin vermeyecek kadar hızlı bir şekilde arabadan iniyorum ve ben içerideyken o uzaklaşınca koşu ayakkabılarımı alıp üstümü değiştiriyorum. Bu sabah çok fazla koşmuş olsam da, yine yapıyorum.

OceanofPDF.com

6

Para için eski en iyi arkadaşım (sahte) evlenmeli miyim?

r/Advice'de TealLightning tarafından 5 saat önce

gönderildi

En iyi çocukluk arkadaşım (m26) bana (f28) evlenme teklif etti. Büyükannesi, evlenmediği sürece büyükbabasından kalan parayı ona vermeyecek. Eğer onunla evlenirsem bu paranın bir kısmını bana vermeyi teklif etti.

Son birkaç yıldır ona iyi bir arkadaş olamadım, onun bana olduğu kadar iyi olamadım. Bunu telafi etmek ve ona bu iyiliği yapmak istiyorum.

Öte yandan, bu büyük bir taahhüt. Onunla birlikte yaşayacağım. İnsanlar gerçekten evlendiğimizi düşünecek. Kısacası her şey.

Erkek arkadaşım falan yok ama... ya işler giderse?

18 Comments

wunderk1nd33-Büyükbabasının vasiyeti yok muydu? Çünkü eğer yaptıysa, büyükannesi yasal olarak parasını ondan alamaz. Sadece söylüyorum.

notabeetlewiththumbs-ne kadar paradan bahsediyoruz? Çünkü 20 binden az bir şey, hayır.

yaeatmeorels3-eğer bir SO'nuz yoksa, o zaman neden olmasın? EN İYİ arkadaş olmasanız bile her zaman yeniden arkadaş olabilirsiniz.

pinepinepine-ne yanlış gidebilir ki? evlilik geri dönülmez bir değil ki, ondan boşanırsan ya da iptal ettirirsen mahvolmuş bir kadın olacaksın.

TealLightning-Sadece kalan küçük arkadaşlığımı mahvetmekten korkuyorum. Bu adam bir benim için dünyalara bedeldi.

pinepinepine-Sadece onunla yatma. Ve iyi olacaksın.

HeroLemon701-Hayır, KESİNLİKLE onunla yat. Çünkü sahte evlilikler benim en sevdiğim romantizm mecazıdır ve siz aşık olmadıkça bu işe yaramaz, bence.

TealLightning-Birlikte uyumak mümkün değil. Önce benden etkilenmesi gerek.

HeroLemon701-Yani ondan etkilendiğini mi söylüyorsun? Lol?

TealLightning-Yakışıklı bir adam ama "Seninle asla yatmayacağım" dedi. Yani evet.

HeroLemon701-Bir dakika bekle. Bu yaptığın konuşma da neyin nesi? Arkadaşlarımla yatıp yatmadığımız hakkında rastgele konuşmam. Bu da demek oluyor ki, her iki tarafta da bir çekim var, değil mi? Çünkü başka neden bu konuda konuşasın ki?

HeroLemon701-İkiniz de bunu düşündünüz. Yani onunla evlenirseniz, bunun gerçekleşme olasılığı %100000000. Eğer sadece bir yatak varsa buna %1903809820 daha ekleyin.

TealLightning- Yüzdeler böyle işlemez. Ve hayat bir aşk romanı değildir, dostum.

HeroLemon701-Sadece en iyi arkadaşınızla evlendiğinizde ve hayatınızın en iyi seksini yaptığınızda ve aşık olduğunuzu düşündüğünüzde ama nasıl devam edeceğinizden emin olmadığınızda bize ağlayarak gelmeyin!!!

HeroLemon701-Sadece şaka yapıyordum. Bu LÜTFEN bize gelin.

HeroLemon701-Cidden, lütfen bizi bu gerçek hayat romantizmi kinayesi hakkında bilgilendirin

TealLightning-Az önce tarif ettiğin saçmalık gerçekleşmeye yaklaşırsa, bu konuda bir gönderi paylaştığımda seni gerçekten etiketleyeceğim, anlaştık mı?

HeroLemon701-DEALLLLLL!!!! **romancelandia'da kıkırdar**

Çoğu kilise ayininin sona erdiği sabah 10' kadar her zaman huzurludur. Çadırlar ve masalar arasındaki sıralar yaya trafiğiyle dolar ve Lani ile ben geçen herkesi selamlarız. Sürekli aynı sorularla karşılaşırız: *Bunları gerçekten kendiniz mi yapıyorsunuz* ve *bu fiyatlar neden Target'ta bulabildiğimin iki katı?* Buradaki pek çok insan hayatlarında hiç elle bir şey yapmamış ve bu da belli oluyor.

İkimiz de masayı paylaşıyoruz, benim masamın yarısı daldırdığım mumlarla kaplı.

kendim döktüm. Yaklaşık iki yıl önce balmumunu kendi esansiyel yağ karışımım ile kokulandırarak bu işe gerçekten merak salmışım ve bazen mumları süslemek için Cranberry'deki iki eyalet parkından birinde iskelet yaprakları arıyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, mum yapmaktan bıktım, kelime oyunu yapmak istemedim ve bir süredir öyleydim. Bu, neredeyse o kadar yıl içinde çok fazla zaman ve enerji harcadığım beşinci hobi ve gerçekten bunun kalıcı olacağını düşünmüştüm. Tutmaması beni olduğumdan daha da ezik hissettiriyor, özellikle de Lani bunun benim *amacım* olduğuna ve *bizi dokuzdan beşe sıkıcı iş dünyasının geri kalanından ayıran şey* olduğuna ikna olmuşken.

"İçkilerimizi aldık!" Leilani bana şeftali renginde bir papaya mimoza uzatıyor -geleneğimiz- ve ikimiz de masamızın arkasına oturuyoruz, sırtımız güneşe dönük.

"Düğün resepsiyonunda eğlendiniz mi?" diye soruyor. Kestane kahverengisi saçlarını turkuaz parçalarıyla boyamış ve Indiana Jones tipi deri bir şapkanın altına sıkıştırmış. Maksi elbisesi lacivert ve üzerinde unutma beni desenleri var; tüm parmaklarında, hatta başparmaklarında bile abalone ve yeşim taşından yüzükler var. "Güzeldi. Nate ve Fern mutlu görünüyorlardı."

Ona yan yan bakıyorum.

"Peki, bana büyük haberini söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

". " Sari ipeklerinden yaptığı patchwork çantasını eline alıyor. "Önce sana yeni parçalarımın birkaçını göstereyim."

Leilani kendi kitap ayraçlarını dikiyor. Yani, ikinci el mağazalarından bulduğu kumaş parçalarından yaptığı gerçekten muhteşem işler. Eski etekleri, bluzları ve dantel çorapları parçalara ayırıp dikiş makinesiyle yeniden şekillendiriyor ve hem bir kitabın köşesine yapıştırabileceğiniz türden ayraçlar hem de içine atabileceğiniz standart uzun dikdörtgenler yapıyor.

Lani son zamanlarda dünyanın dört bir yanından ilham aldığı ve yerli tekstillerden esinlenen desenlere odaklandığı yepyeni bir kitap ayracı serisi hazırladı. Bunu ona hiç yüksek sesle söylemedim ama keşke eski tuhaf, çiçekli ve spiral desenli tarzına geri dönse. Ancak bu fikrimi gerçekten dile getirirsem, Leilani'yi her zaman savunduğum Sage'e karşı yenilgiyi kabul etmiş olacağım. Sage, Leilani'nin kültürü kendine mal eden şımarık bir velet olduğunu düşünüyor. Ki... bazen onun bakış açısını anlayabiliyorum.

Ama Sage'in aksine, Lani son sekiz yıldır oradaydı.

"Ta-da!" Leilani bir dizi kitap ayracı çıkardı. Bunlar daha önce yaptığı her şeyden çok farklı; bej ve beyaz tonlarında, üzerinde tanımadığım sembollerin resmedildiği küçük altın parçaları var. İlk düşüncem renk ve mizahtan nefret eden Amá Sonya'nın bunlara *bayılacağı*.

"Vay canına," diyorum.

"Harika değiller mi?" İç çeker ve gülümser. "Bunlar"- onları kaldırıyor -"Bu cehennem çukurundan çıkış biletim." Yüzünü buruşturarak etrafını işaret ediyor, sanki etrafımızda örgü atkılar deneyen ve beyaz çikolatalı patlamış mısır atıştıran insanlar yerine bir tür kıyamet sonrası çorak arazide oturuyormuşuz gibi. Ama Leilani her zaman Cranberry'den nefret etmiştir. Hatta tüm Virginia'dan. Bir insanın nasıl olup da bütün bir eyaleti kendi küçücük dünya görüşüne göre yargılayabildiğini hiç anlamamışımdır ama Lani hep böyleydi. Sage Tenn'le tanışmadan önce o da bu bölge hakkında benzer hislere sahipti. Sanırım bazı insanlar bir yere baktıklarında kendi kötü anılarından başka bir şey göremiyorlar.

"Ne demek çıkış biletiniz?" Kitap ayrıçlarından birini elime alıp inceliyorum. Çok güzel bir şey. Ama yine de bana Amá Sonya'yı hatırlatıyor. Özellikle de evini. O kadar temizdi ki, yerde yemek yiyebilirdiniz. Mutfak tezgahında ameliyat yapabilirsiniz. Her şey kişilik ve karakterden yoksun. Leilani eski işlerine dönmek yerine, belirgin bir şekilde *ona* ait olmayan eserlere yönelmiş.

"Annemin Napa'daki arkadaşı bu yeni tasarımları gördü ve tahmin edin ne oldu? Beni kendi aksesuar şirketi için kreatif direktör olarak işe alıyor. Adı The Beauty Martyr."

Telefonunu yüzüme doğru tutmuş, abajurlar, yastıklar, kupa bardak altlıklarından oluşan bir mağazada geziniyor; her şey beyaz granit renginde ve arada bir parıldayan minimalist metalik tasarımlar var. Tüm modeller zayıf, açık renk tenli, sağlıklı, Batılı güzellik standartlarına göre geleneksel olarak güzel ve bej ve beyaz renkte dökümlü, ipeksi kıyafetlerden başka bir şey giymiyorlar.

Çok sıkıcı.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Bu çok harika-"

Lani bir ev fotoğrafı göstererek sözümü kesiyor. "İşte orada," diye nefes alıyor ve resmi gözlerime çok yaklaştırıyor.

Geri çekilip görüşümün odaklanmasına izin veriyorum. "Hayalindeki ev mi?" Cıyaklıyorum. Manzara havadan olduğu için neye benzediğini tam olarak söyleyemiyorum. Ama İspanyol kiremitinden bir çatısı ve arkada okyanusa bakan bir havuzu var. Çok büyük, muhtemelen on yatak odası ya da onun gibi bir şey. "Ama..." Çevre düzenlemesinin tuhaf görüldüğünü fark ettiğimde sesim kısılıyor. Arazi palmye ağaçlarıyla kaplı, sadece kışın derin donların olmadığı yerlerde görebileceğiniz türden. "Gidiyorsun." Sonunda bana ne söylediğini anladığımda midem bulanıyor. Omuzlarım geriliyor. Kalbim çok hızlı, çok yüksek sesle atmaya başlıyor.

Leilani sırtıyor. "Ve sana teşekkür borçluyum."

"Ben mi?" Kelimeyi zar zor . Lani fark etmedi.

"Nadia'nın atalarınız hakkında yaptığı araştırmayı hatırlıyor musunuz? Teksas'ta sizin geldiğinizi düşündüğü bölgede buldukları mağaralardan bahsetmişti."

"Kaya sanatıydı. Mağaralar değil."

Leilani omuz silkiyor. "Öyle ya da böyle, ben de kendi çapımda biraz araştırma yaptım." Telefonunda başka bir resim açıyor, eski Yerli resimlerinden biri. Uzun zaman önce yaşamış insanlar, biz Floresli kadınların ataları olabilecek insanlar, mineralleri öğütüp kayalara kutsal desenler çizmek için kullanmışlar. Nadia'nın bunları ilk gördüğündeki heyecanını hatırlıyorum. Bazı boyaların nasıl da altınla parladığını; bu da ailemiz için bir tanrının olduğunun işaretiydi. Bazı şekillerin Nadia'nın eski tanrılar olduğunu söylediği şeylere nasıl benzediğini.

Lani yeni yer imlerinden birini telefon fotoğrafıyla yan yana tutarak beni o anıdan uzaklaştırıyor. "Annemin arkadaşı mı? Bunları gördü ve beni hemen işe aldı." Gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Sen olmasaydın asla olmazdı Teal."

Gözlerimi fotoğraftan ve kitap ayrıracından alamıyorum. Bu... bu *aynı* resim. Belli ki malzemeler farklı. Orijinalinde, mineral boya güney Teksas'ta bir yerde bir kayanın üstünde duruyor. Leilani'nin kitap ayrıracında ise metalik iplikle işlenmiş. Ancak her iki tasarım da geometrik desenlerden oluşuyor ve bazıları insan figürlerini andırıyor. Ya da belki Nadia'nın inandığı gibi eskileri.

Şimdi hayal edebiliyorum. Kaliforniya'daki beyaz bir kadın, yine beyaz kadınlarla dolu kitap kulübü için bu homojen Instagram fenomeni aksesuar mağazasından bunları sipariş edecek. Tasarımı çok beğenecekler. Renkli bir kadın sanatçıyı destekledikleri için sırtlarını sıvazlayacaklar. Muhtemelen Leilani'nin kendisinin de yerli olduğunu varsayacaklar. Öyle olmasa bile. Atalarının çoğu Fransa'dan gelen beyaz bir Latin. Porto Riko mirasıyla hiç ilgilenmedi bile.

Sadece herkesinki.

Uzaklarda gök gürliyor, aç bir jaguar kadar derin ve tehlikeli.

Leilani duymuyor. Saçını savurur ve telefonunu bir kenara bırakır. "Dediğim gibi Teal. Evren *hareket halinde*. Bu benim için *aşkın* sadece bir sonraki aşaması. Bu *dünyanın* koşulsuz sevgisi."

Gökyüzünde öyle büyük ve parlak şimşekler çakıyor ki, birkaç irkilmiş soluklanma oluyor. Leilani bile evrendeki tek-aşkın etkisiyle gözlerini kırptırdı.

sersemlik. ", yağmur yağacak gibi görünüyor."

"Peki ne zaman gidiyorsun?" Sesim kısık. Nefesleri saymaya çalışıyorum ama çok zor.

"Beni dinlemiyor musunuz? Büyük haber bu. Bu hafta annemle konuştuğumuz şey bu mu?" Gülüyor. "Perşembe günü ayrılıyorum. Cumartesiye kadar tamamen taşınmış olacağım."

Rüzgâr etrafımızı sarıyor, çadırların kumaşını kamçı gibi çatlatıyor. Bununla başa çıkmam gerek. Tekrar derin nefes almaya başladım.

Leilani beni yakından izliyor. "Neden benim adıma mutlu değilsin?" "Bana bir dakika ver." Havayı işaret ediyorum.

"Ah, doğru." Lani gözlerini deviriyor, bu da ruh halime hiç yardımcı olmuyor. Ona sırtımı dönüyorum, umutsuzca dört vuruşlu inhalasyon ve sekiz vuruşlu ekshalasyon yaparken yapabileceğim en sakinleştirici görüntüleri çekiyorum. Kendimi sahilde, bir havlunun üzerine uzanmış, mojitomu yudumlarken hayal ediyorum. Düğünde kız kardeşlerimle dans ettiğimi.

Carter'eli elimde, sesi benimle birlikte sayıyor.

Gözlerimi açtığımda gökyüzü açılmıştı. Kara bulutlar tamamen olmamıştı ama artık bir fırtına yaklaşıyormuş gibi hissetmiyordum.

Leilani bir müşteriyle işlem yapıyor.

"Bu neredeyse kötüydü," diyor kadın, kültürel olarak benimsenmiş kitap ayraçlarından oluşan çantayı alıp uzaklaşan karanlık bulut çizgisini işaret ederek.

Kadın arkasını dönerken Lani gülüyor ama yüzünü tekrar bana çevirdiğinde gülüşü, gülümsemesi, her şey bir anda *yok* oluyor. Yüzünde kederli bir ifade var. "İşte bu yüzden Teal, kalbimdeki gerçeği söylemem gerekiyor." Elimi avuçlarının arasına alıyor ve sanki küçük bir çocukmuşum gibi yavaşça konuşmaya başlıyor. "Başarılı bir şirketin yaratıcı yönetmeniyim. Buraya hiç yardım almadan kendi başıma geldim. Ve artık hayatımdan her türlü negatif enerjiyi çıkarmam gerekiyor."

Elimi geri çekiyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

İç geçiriyor ve elini kaldırıp sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi beni işaret ediyor. "Ben de bundan . Sen ve"-sesini alçaltıyor-"*bipolar* bozukluğuyla. Yıllardır beni dibe çekiyorsun ve hem aromaterapistim hem de koruyucum bu durumu fark edene kadar bağlantıyı kuramamıştım.

Melek benim için noktaları birleştirdi. Artık bir hashtag kız patronu olduğumu ve tüm eski sözde arkadaşlarımla gitmesi gerektiğini söylediler. Satürn *dokuzuncu* evimde. Muhtemelen bilmiyorsundur-

Evrenin ona neden beni bir arkadaş olarak terk etmesi gerektiğini dikte ettiğini açıklarken, bunun gerçekten şu anda gerçekleşiyor olmasına dair büyük şaşkınlığıma yol açan görmezden geldiğim her kırmızı bayrağı düşünme fırsatını değerlendiriyorum.

Leilani son sekiz yıldır yanımda olmasına rağmen, sadece yüzeysel bir şekilde yanımdaydı. vegan kek getirir ya da transandantal meditasyon dersleri alırdı. Kız kardeşimin ölümüne üzölüp ağlamaya başladığım an mı? Lani koşması gereken bir toplantısı ya da randevusu olduğunu fark ederdi. Eğer gerçekten kötü bir depresif dönem geçirdiğimi bilirse, beni iki haftaya kadar okumaya bırakırdı.

Leilani yıllar içinde nasıl da yavaş yavaş eskiden tanıdığımdan tamamen farklı bir insan haline geldi. Gençliğimizde beni terapiye gitmem için cesaretlendirirken, sadece sevgiye odaklanırsam hayatımdaki tüm kötü şeylerin yok olup gideceğini söylemeye başladı. Ve eğer henüz yok olmamışlarsa, bunun nedeni benim yeterince çabalamamış olmamdı.

Leilani'ye her şeyin nasıl verildiğini. "*Buraya kendi başıma, yardım almadan geldim*" iddiası uzun zamandır duyduğum en büyük yalan. Ailesi milyoner. Başardığı her şeyin temelinde aşırı finansal ayrıcalık var... ve bunu *asla* kabul etmedi. Çünkü o zaman evrenin sevgisinin katıksız gücüyle kendi kendini yetiştirmiş bir kadın olduğu fikri zilyon tane yapışkan parçaya ayrılırdı.

Çaldığı gerçeğinin yanı sıra. Kar elde etmek için ait olmadığı kültürlerin tanrılarını ve kutsal tasarımlarını çalıyor.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Neden Lani konusunda Sage'i dinlememiştim?

Ama ben cevabı zaten biliyorum. Kendi gururum yüzünden.

"Ayrıca, bu konuda duygularını incitmek biliyorsun, çünkü bunun tüm aile geleneğin olduğunu biliyorum ve-

Başımı kaldırıp, şimdi bana nasıl zorbalık ettiğini anlamaya çalışıyorum, ona özgü bu şekilde. Ruhsal olarak yıkanmış zorba, bu Leilani

Rodriguez'in T'si. Ancak şu ana kadar, bana bu kadar keskin bir şekilde yöneltildiğinde bunu görebildim.

"...çünkü ne zaman hava kötü olsa üzülüyorsun. Alınma ama bu biraz narsiste, anlıyor musun? Duygularını havaya yansıtmak?"

"Az önce ne dedin sen?" Sesim alçak ve temkinli. Gök gürültüsü geri dönüyor ve bunu daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hissedebiliyorum. Sanki sadece dışımda değil, içimde de varmış gibi. "Benim ve ailemin hediyelerinin yalan olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Yalan değil, sadece metaforlar. Yani, hadi ama, Teal. Cidden havayı kontrol ettiğinize mi inanıyorsunuz?"

şimşek gökyüzüne geri döner ve o kadar yaklaşır ki Leilani sıçrar. Boğazını temizler. "Gitmeden önce sana gerçekten iyi bir bahar dilemek istedim. Eminim harika bir hayatın olacak ve sana her şeyin en iyisini diliyorum. Sezon sonuna kadar buradaki masamızın parasını ödeyeceğim, biliyorsun, bir veda hediyesi olarak. Senin için çok şey var Teal, küçük mum yapma hobin ve-"

Onu incitmek istiyorum. şu anda bana hissettirdiklerinin bir kısmını hissetmesine bir şekilde yardım etmek istiyorum. Ellerimi kalçalarımın altına kaydırıyorum ve sandalye ellerimin etini sıkıştırana kadar bastırıyorum. Kendimi tutmazsam, dört yıl önce Sage'i yumrukladığım gibi onu da yumruklayabilirim.

Artık arkadaş olmak istemediğinden değil. nemli olan bu değil. İnsanların istedikleri kişiyle arkadaş olma ya da olmama hakkına sahip olduğunu anlıyorum. Ama cidden kapıdan çıkarken beni aşağılamak zorunda mı? Ona güvendiğim tek şeyin, hayatımda bana bu kadar acı veren tek şeyin sadece kafamın içinde olduğunu söylemek zorunda mı?

Gitmeliyim ve ne kadar kızgın olduğumu görmesine izin veremem. Bu çok riskli. Onu bayıltma dürtüsü henüz geçmedi. Bu yüzden yüzüme sakarin gibi tatlı bir gülümseme yapıştırıyorum. "Ah, Lani. Bunu yapmana gerek yoktu. Ben de senin için en iyisini diliyorum."

İşildiıyor. Bunun tam da onun umduğu şey olduğunu biliyorum; kayıtsız kalmamı, evrenin sevgisine odaklanmamı ve onu sadece kalbimde bulmamı

anlamak için. Yüzüme karşı beni aşağılasa bile zalim olamayacak kadar *sevgi dolu* olduğunu anlamak için. Atalarımın eserlerini baştan sona kopyalayıp yapıştırırken bile tasarımlarında kültüre uygun olamayacak kadar *ruhani* olduğunu anlamak için.

"Tuvalete gitmem gerek." Çıkarken ona göz kırpıyorum.

OceanofPDF.com

H
yine.

ben yürürken gök gürüyor

Bir kadın kocasına kaşlarını çatarak "Hava durumu uygulamasını kontrol ettiğini sanıyordum!" diyor.

"Ben yaptım! Yağmur ihtimali yüzde dört diyordu!"

İçime çektiğim her yarım nefesle rüzgâr daha da keskinleşiyor. İçime akıttığım her gözyaşıyla gök gürültüsü daha da artıyor. Yakında kendimi toparlayamazsam çok ama çok kötü bir fırtına kopacak.

Birinin siyah gömleğine yüzüstü çarptığımda kimse beni rahatsız etmeden derin nefes alabileceğim bir yer arıyorum. Sadece gömleğe değil. Altında sağlam bir gövde de var ve bu beni rüzgarın anında durmasına, gök gürültüsünün yarıda kesilmesine yetecek kadar ürkütüyor.

"Carter?" O olduğuna inanamıyorum. El sanatları fuarına hiç gitmemiş. Bir kere bile.

Bana bakıyor, kaşlarının arasında bir kırııklık var, ağzı kaşlarını çatmış. "Teal? Ne oldu?"

Omuz silkmeye, *bir şey yok, sorun değil* demeye başlıyorum ama yapamıyorum. Hiçbir şeyi saklayamıyorum çünkü içimde her ne oluyorsa bulutların koyu siyah alt tarafına, şimşeklerin şok beyazına, öfkeli gök gürültüsünün sesine yansıyor. "Leilani beni arkadaş olarak terk etti," diyorum sonunda, göz teması kuramadan. "Çünkü ben..." Onun için nasıl özetleyeceğimi bilmiyorum ama cümleyi "bipolar" ile bitiriyorum. Ve fark ettim ki bu

Aslında mükemmel. Bipolar bozukluk ya da benim için ortaya çıkış şekli - günlerce yataktan çıkamadığım derin depresyonlar, rastgele alışveriş çılgınlıkları ya da ne bileyim, gerçek gökkuşağı ve güneş ışığı gibi dürtüsel karar verme dönemleri, melek kanatları olduğunu düşündüğü ama aslında güve topları olan - zehirli ve son derece yanıcı - şeylerden özenle yapılmış bir hayat inşa eden Leilani için çok gerçek.

"O ne? Ne yüzünden?" Carter'ın sesi alçak, neredeyse bir hırıltı. Gökyüzüne bakıyor ve elimi tutuyor.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermiyor. Ama pavyonun ortasındaki meşe ağacına ulaşana kadar durmuyoruz, kocaman dalları üzerimize bir şemsiye gibi uzanıyor. İkimiz de ağacın gövdesinin cızırtılı kabuğuna dokunana kadar elimi çekiyor.

"Ablan ağaçlarda çok su olduğunu söyledi," diyor bana.

"Hangi kız kardeşim?"

"Sage. Çünkü o bitkilerle konuşuyor, değil mi?"

Kafamın içinde, hediyelerimize gerçekten inanıp inanmadığını merak eden *acınası* bir sesle başımı sallıyorum. "Doğru."

"Ağaçtaki suyu dinle, Teal." Ve sonra saymaya başlar.

Bir-iki-üç-dört, içeri. Ve bire sekiz, dışarı. Sert sesi beni yumuşatırken gözlerimi kapatıyorum. Dediğini yapmaya çalışıyorum, ağaçtaki suya odaklanıyorum. Ve ne oldu biliyor musun? Bir anlığına duyabildiğimi sandım. Hissediyorum. Sanki bir şelalenin içindeyim. Sanki bedenimi oluşturan su, ağacın dolaşım sistemindeki suya bağlanıyor. Ama sonra o kadar çabuk bitiyor ki, hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

Gözlerimi açıyorum ve güneş parlıyor. Gökyüzünde tek bir kara bulut yok. Tek bir bulut bile yok.

Carter bana dönüyor, gözleri bir yer kirazından yansıyan güneş ışığı kadar hafif. "Şimdi, neye ihtiyacın var?"

Yeni Yıl karar listemi dinlemem gerekiyor. Bencil olmayı bırakmalıyım.

Ama yapamam. Şu anda değil, Leilani'nin yaptığı şey hala çok taze hissedilirken değil, sanki beni incitmek için kullandığı silah hala vücuduma saplanmış gibi. Bu yüzden

"İntikama ihtiyacım var." diyorum.

Carter anında bana gülümsüyor, o kadar içten ve sıcak ki nefesimi kesiyor. "Pekâlâ."

Sonra elimi tutuyor ve bir masaya yaklaşıyoruz. El yapımı mücevherlerin sergilendiği bir masanın arkasında Nora Jacoby oturuyor. Dedikodunun Kızılıcık Kraliçesi sayılır.

"Hey, Nora," diyor Carter.

"Carter Velasquez," diye ayağa kalkıyor Nora, kalbini tutarak. "Seni bir köpek yaşından beri burada görmemiştim."

"Evet." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Meşguldüm."

"Bunu görebiliyorum." Gözleri onun ve benim kenetlenmiş ellerimde ve bunun onu daha fazla meraklandıracağını bilsem de kolumu dikkatlice çekiyorum. "Tanrı seni korusun, canım. Büyükbabana olanları duydum."

Carter boğazını temizler. "Evet. Bu çok zordu."

Nora, sempati gibi görüldüğünü düşündüğünden emin olduğum bir surat ifadesi takınıyor. "O harika bir adamdı."

Carter olumlu bir şeyler mırıldanıyor, sonra bana bakıyor, sonra tekrar Nora'ya. "Nora, Leilani Rodriguez'i etrafta görürsen ona biraz daha nazik davranabilir misin? Kahvaltıda çok fazla jalapeños yedi, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Nora'nın gözleri irileşiyor ve bize doğru eğilirken neredeyse iki büklüm oluyor. "Hayır, tatlım, ne demek istiyorsun?"

Carter eğilir ve sesini alçaltır. "Yani, büyük bir karmaşaydı. Tuvalet kağıdı bitmişti. Koşup ona ıslak mendil getirmek zorunda kaldık."

O kadar yüksek sesle homurdanıyorum ki, bunu öksürüğe dönüştürmek neredeyse imkansız, ama başarıyorum.

"Ohhhh." Nora memnun görünüyor. "Ona karşı daha nazik olacağımdan *emin olabilirsin*. Hatta gidip ona elimde fazladan bulundurduğum Pepto Bismol haplarından vereceğim." Çantasını karıştırmaya başlar. "Sence Tums da kullanabilir mi?"

Bu noktada gülmemek için ellerimi ağzıma götürüyorum.

Carter iç geçirir. "Elindeki her şeye ihtiyacı var, Nora. Ve ona yardım edebilecek başka biri varsa, bu harika olur. Dürüst olmak gerekirse, yeni bir şeye ihtiyacı olabilir.

kıyafetler, ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Oh, onu korusun. Beni bilirsin. Haberi yayacağım. Annesine mesaj atıp ona kıyafet getirip getiremeyeceğini de soracağım."

Carter ve ben arkamızı döndüğümüzde, patladım. Elimde değil. O kadar çok güldüm ki, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü. İki büklüm oldum. Sonunda sakinleştiğimde başımı kaldırıp bakıyorum ve Carter o kadar memnun ki kalbim bir tuhaf oluyor.

"Ciddi misin? Bütün kasabaya Leilani'nin altına sıçtığını mı söylüyorsun? Neyiz biz, ortaokulda mı?"

Carter omuz silkiyor. "Daha fazla intikama ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun?" Başımı sallıyorum. "Bu şimdilik iyi hissettiriyor."

Carter beni Leilani'nin etrafının endişeli Güneyli yaşlı kadınlarla çevrili olduğu masama geri götürüyor. İçlerinden birinin elinde bir paket kadın iç çamaşırı vardı. Yüksek sesle gülmemek için yüzümü Carter'ın göğsüne gömüyorum.

Kadınlar dağılmaya başladığında Lani bana doğru bakıyor, yüzü dehşetle buruşmuş. "Teal," diye tıslayarak beni Carter'dan uzaklaştırdı. "Neden herkes dışkıya bulanmışım gibi davranıyor?"

Yüzümü olabildiğince boş bırakıyorum. "Ah, Lani. Belki de bugün evrenin sevgisine yeterince odaklanmadın."

Yanakları pembeleşiyor ve bir şeyleri anladığını görebiliyorum. Ama gerçekten artık umurumda değil. Eğer istediği buysa, arkadaşım olmamakta özgür. Ama kapıdan çıkarken beni tekmeleyebileceğini düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyor demektir.

"Bu konuda çocuk gibi davranacağımı biliyordum," diye tıslıyor ve tüm eşyalarını öfkeli bir hareketle topluyor. "Tamamen işlevsel bir yetişkin gibi davranmanın senin için çok fazla olacağını biliyordum."

"Vay be." Kaşlarımı çatıyorum. "Şu anda içinde çok fazla negatif enerji var gibi görünüyor. Belki de koruyucu meleğinle tekrar konuşmalısın. Auranı detokslamalısın. *Gerçek* dünyadan, tüm bu *gerçek* duygulardan biraz uzaklaş."

Leilani doğruldu, gözleri öfke dolu bana bakıyor. Patlamak istediğini biliyorum. Çılgılık atmak ve ayaklarını yere vurmak istiyor. Tek bir olumsuz duygunun bile kendini ifade etmesine izin vermesi onun için çok iyi olurdu.

Ama yapamaz. Bu çok *ruhani* olmaz. Çünkü Leilana için ruhanilik, hoş bir maske takmak ve hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmak demek. Ve onun tüm kişiliğinin esansiyel yağlar, kristaller ve "*Bu dünyada sevgiden başka bir şey yok, değil mi?*" cümlesinin varyasyonlarından oluşan kırılgan bir kabuk olduğunu görmem *bu* kadar uzun sürdüğü için kendime çok kızıyorum.

Yani, hayır, gerçek duygularını ifade etmiyor. Ama sanırım intikam almaktan da geri kalmıyor, çünkü bunun yerine "Sezonun geri kalanı için masamızı iptal edeceğim. Bunun için." Sonra da çekip gidiyor.

En son altına yaptığından beri biri ona iyi olup olmadığını sormadan Lexus'una ulaşmasının mümkün olmadığı gerçeği beni teselli ediyor.

Carter iç çekerek Lani'nin koltuğuna oturur. "Ne düşünüyorsun?" diye sorar.

"Sanırım tüm gelirim gidiyor." Lani, yeni paralarından birini unuttu. Masamızın üzerinde çirkin bir şekilde yer imleri var ve bu yeni karmaşayı anlamaya çalışırken elimde evirip çeviriyorum.

Carter kaşlarını çatıyor. "Peki ya Cranberry Fitness?"

Başımı salladım. "O... Ben artık orada çalışmıyorum." Ve bunu açıklayacak havada da değilim. Sanırım Carter bunu seziyor çünkü sormuyor. Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sezonun geri kalanı için masa kiralamaya gücüm yetmez." Sanırım yapabilirim, ama kira masraflarını, artı bakkaliye payımı, artı araba ödememi ve sigortamı, artı telefonumu karşılayacak kadar kazanmamın imkanı yok...

Ve Sage'e düğünü için söz verdiğim ve bana binlerce dolar tuttuğunu söylediği yıldız çiçekleri. Abarttığından eminim, ama sadece birkaç yüz dolar bile olsalar, bu sözü tutamazdım. Ve tutmam gerek.

"Seni koruyabilirim." Carter bunu, uzun bir süre kendimi kaybetmemi izledikten sonra söylüyor. Mecazi olarak, herkesin Lani'ye olduğunu düşündüğü şeyin aksine

Şu anda.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Carter'ın şu anda yüz ifademi görememesine seviniyorum. Eğer görebilseydi, teklifini kabul etmemek için ne kadar çabaladığımı bilirdi.

Yaşlı, Bencil Teal yapardı. Bir an bile tereddüt etmeden.

İyi niyetle teklifte bulunan insanlardan çok şey aldım. Sage'in daha çok ihtiyacı olduğunu bildiğim halde Nadia'dan para ve hediye aldım. Carter'ın yıllar boyunca paylaştığımız her yemeği ve içeceği satın almasına izin verdim. Amá Sonya'nın sevgimi satın almaya çalışmasına izin verdim, her ne kadar tek yaptığıının torunlarından en azından birini saygın göstermeye çalışmak olduğunu söylese de.

Karşılığında da hayatımda en çok sevdiğim insanlara sırtımı döndüm ve onları kendimden uzaklaştırdım.

Bunu yapmaya devam edemem. Karşılığında tek bir sağlıklı şey sunmadan herkesin bana ihtiyacı olan her şeyi vermesine izin veremem.

Evli numarası yapmak sağlıklı mıdır? Belki objektif olarak değil. Ama Carter'ın buna ihtiyacı var. Ve ben de ona ihtiyacı olan bir şeyi verebilmek istiyorum. Tam tersini değil.

Ellerimi yüzümden çektim ve Carter'a "Hadi yapalım" dedim.

Tükürüyor. Yüzü, kulakları ve boynu parlak bir pembeye dönüşür. "Ne?" Elleri can havliyle masayı kavırıyor. "Buraya mı?"

Etrafıma bakındım. "Yani, yapabiliriz, ama ben atanmış bir papaz göremiyorum, ya siz?"

"Ah. Doğru." Yumruklarını gevşetiyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

Sonra göz kırpmıyor. "Yani ciddi misin? Evlenmek mi istiyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Yani, yine de payımı alırım, değil mi?"

"Evet. Tabii ki. Ne kadar istersen, senindir. Size burada bir masa kiralayabilir ve PI'yi... bilirsiniz işte."

Başımı salladım. "Henüz o PI'ye ihtiyacım olup olmadığını bilmiyorum. Geçen gece Nadia ve Sonya'yı konuşurken duydum. Annem şehirdeymiş gibi davrandılar." Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki beni gördüklerinde hiçbir şey olmamış gibi davrandılar."

Özel dedektif için paraya ihtiyacım olmasa bile, arabamı sürmeye, cep telefonumu kullanmaya, yemek yemeye ve nihayetinde bir şeyler bulmaya devam etmek isterdim.

Sage'in dahlia durumu.

"Gerçekten şehirde olduğunu düşünüyorsun?"

"Kim bilir." İç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Gökyüzü parlak ve maviyken kapalı bir havaya dönüştü. Bu da tam olarak nasıl hissettiğime uyuyor - loş, uyuşuk. Bitkin. "Yarın öğreneceğim. Amá ve Sky ile alışverişe gitmem gerekiyor."

"Salı gününe ne dersin?" Gözlerimi açtığımda cüzdanından bir şey çıkarıyordu. "Adliye binasında buluşabiliriz. Hafta sonuna kadar benim evime taşınırsın."

"Salı o ." Başka bir yok ki.

Carter sol elimi tutuyor ve bir yüzük takıyor. Onun sıcak teninin benimkine değmesi biraz dikkatimi dağıtıyor, bu yüzden mücevheri fark etmem bir saniye alıyor. Fark ettiğimde ise çenem düşüyor.

Derin bir nefes alan Carter'ın kaşlarının arasında bir çizgi belirliyor. "Beğendiniz mi? Beğenmediysen değiştirebiliriz. Benim için fark etmez. Sana ne istersen alabiliriz, biliyorsun değil mi?"

"I-" Sesimin titremesini engellemek için kaslarımı sıkıyorum. "Hatırladığına inanamıyorum."

Ben küçük bir kızken, Prenses Diana'nın evrendeki en muhteşem nişan yüzüğüne sahip olduğunu düşünürdüm. Kocasının her şeyi berbat etmesini, evliliğinin uzun sürmemesini umursamazdım. Bir dergiden pırlantalı safirin resmini kestiğimi ve duvarıma, Backstreet Boys'un bayat resimlerinin yanına iğnelediğimi hatırlıyorum. AJ'in bana evlenme teklif ettiğinde aynı bunun gibi bir yüzük alacağından emindim.

Ama bir şekilde daha da iyi bir şey buldum. Kraliyet yüzüğünü gerçek hayatta hiç yakından görmediğimi biliyorum. Ama bununla yarışmasına *imkan* yok. Altın inanılmaz derecede parlak, elmaslar o kadar ısıltılı ki, muhtemelen parmağımda lanet bir disko topu taşıyor gibi görünüyorum. Safir Diana'ninkinden daha açık bir mavi, bana uzaktaki okyanusu hatırlatıyor, Nadia'nın çatı katının balkonundan görüldüğü gibi, uzaktaki dalgalar tıpkı elimi güneş ışığında çevirdiğimde bu devasa taşın yaptığı gibi parlıyor.

"O kadar büyük bir safir değil. Di'ninki on iki karattı. Bu sadece dört karattan biraz fazla. Ve etrafındaki elmaslar daha küçük. Kusursuz değiller ama etik olarak çıkarılmışlar. Yani, safir de öyle. On iki ayar beyaz altın. Diana'ninki on sekiz-"

Kollarımı boynuna dolayarak sözünü kesiyorum. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzük, Carter."

"Öyle mi?" Nefesi kesildi. Muhtemelen onu boğmak üzere olduğum içindir. "Evet."

Geri çekildiğimde bana o kadar yakından bakıyor ki donup kalmış gibi hissediyorum. Sanki etrafımızdaki pazar artık yokmuş gibi. Sanki tüm dünya soyut renk formlarına dönüşmüş ve sadece Carter ve ben detaylardaymışız gibi.

Titrek bir nefes alır. "Teal, ben-"

"Peki, olacağım! Teal Flores, parmağındaki nişan yüzüğü mü?"

Döndüm ve Nora Jacoby karşımdaydı. "Oh. Uh-"

"Yemin ederim Carter'ın sana bir şey taktığını gördüm. Bu bir safir, değil mi? Tanrım, şu şeyin büyüklüğüne bak!"

Daha ne olduğunu anlamadan kasabanın en büyük dedikoducusu elimi çekmeye başladı. Lani'nin acil bir kakası olduğunu söylemeseydik etrafımızda olmazdı. Bu benim, ektiğimi anında biçiyorum. "Şimdilik bunu bir sır olarak saklamaya çalışıyoruz," diye mırıldanıyorum.

Nora sırtıyor. "Oh, tatlım, elbette. Tabii ki. söylemem." Bu da demek oluyor ki, bir saatin sonunda *herkes* öğrenmiş olacak.

8

GRUP SOHBETİ: LAS BRUJAS FLORES

Nişanlı mı? Carter'la???! Teal, bize ne zaman söyleyecektin?! Sky: Senin çiçekçi kızın olabilir miyim?

Amá Sonya: Para evlilikten önce gelir, Teal Alegría. Sonra değil. .

Telefonum durmadan çalışıyor. Nadia'nın garaj yoluna park ettiğimde, sırf bu işi bitirmek için çantamdan - deve rengi eski bir Coach - çıkarıyorum.

Önce Amá'yı Carter'ın parası olduğuna ikna ettim. Bunu yapmamızın tek nedeninin bu olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmiyorum, ama telefonu kapattığımda sakinleşmişti. Bu da onun için sadece beni hafifçe küçümsediği ve sinirlendiği anlamına geliyor.

Bu senin işin, diye Nadia'ya cevap olarak mesaj attım, biliyordum. Yemin ederim, bu ve *sana söylemiştim* onun tüm zamanlardaki en sevdiği cümleler.

Sonra tek bir telefonla kız kardeşlerime ulaştım.

"Ne zaman? Cidden, bize ne zaman söyleyecektin? Johanna Ortiz'den duymam ve onun neden bahsettiğini biliyormuş gibi davranmam gerekiyordu." Sage'in sesi mest olmuş ve sinirlenmiş gibi çıkıyor.

İnledim. "Şu ana kadar hiçbir karar vermedik-" Saate bakıyorum. "Kırk beş dakika önce. Yemin ederim. Nora Jacoby bizi gördü."

"Ne yaptığınızı görmek mi?" Sky soruyor. "İkiniz muydunuz?"

Bu sorunun yanaklarımı ısıttığına inanamıyorum. Tanrılara şükürler olsun ki kız kardeşlerim şu anda beni göremiyor. "Eğer ilişkiye girmekle Carter'ın parmağıma yüzük takmasını kastediyorsan, evet."

Sage huffs. "Yüzüğün için bana gelmediğine inanamıyorum. Hafta sonu yaptırabilirdim."

"Sürpriz olmasını istedi." "Ben olsam söylemezdim!"

Sky ekliyor: "Sana aşık olduğumu biliyordum ama senin de onu sevdiğini bilmiyordum."

"Anlaşılan Nadia biliyordu," diyor Sage kuru bir sesle.

"Dur, dur," diye bağıryorum. Aşk hakkında bu kadar konuşmak çok saçma. "Kendimizi aşıyoruz burada."

"Kimse birlikte olduğunuzu bile bilmeden Carter'la nişanlandın *ve biz* kendimizi mi aşıyoruz?" Sage talep ediyor.

"Evet. Tanrım." Yutkunuyorum. "Sürpriz falan olmasını istedi, çünkü-" Tereddüt ediyorum. Evliliğimizin sahte olduğu bir sır olarak kalmalı, aksi takdirde yaşlı büyükannesinin ona parasını vermeyeceğinden eminim. Ama kız kardeşlerime yalan söyleyemem. "Bu gerçek bir evlilik değil. Miras alabilsin diye yapıyoruz."

Her birinin birbiri ardına yaklaşık iki yüz sorusu daha var ve hepsini cevaplamayı bitirdiğimde çılgılık atmak istiyorum.

"Büyükannesi Erika senden nefret etmiyor mu?" Bu Sage'den. "Elbette ediyor. Ya da ediyordu. Belki artık etmiyordur."

"Alınma ama en son ne zaman yaşlı bir Latin büyükannenin kininden vazgeçtiğini duydun?"

Nadia ve Sonya adında iki yaşlı Latin anne figürünü çok iyi tanıyorum ve yıllar boyunca birbirlerine yaptıkları saçmalıklar bir yana, bir yabancıнын marketteki son mangoyu alması gibi şeyleri bile unutamıyorlar.

"İyi. Eminim benden hâlâ nefret ediyordur. Yine de önemli değil." En azından umarım fark etmez.

"Yani taşınıyor musun?" Sky'ın sesi küçük geliyor. Kalbim biraz sıkışıyor. Sadece kısa bir süre önce dönmüştü ve sonra Sky

Tennessee ve şimdi de ben.

"Geçici olarak. Geçici olarak. Evet. Ama istediğim zaman geri gelebilirim. Hafta sonlarını, hatta bütün haftaları Nadia'da geçirebilirim. Ne zaman mümkün olursa. Ya da belki Carter'ın yanımıza taşınmasını sağlayabilirim."

Gökyüzü homurdanır. "Ben olsam yapmazdım. Evi muhteşem. Hem de su kenarında?"

İkisi de beni göremiyor olsa da kaşlarımı çatıyorum. "Carter'ın bir evi yok. Carter'ın hiç evi olmadı."

Sky şimdi çok gülüyor. "Vay canına. Büyükanne Erika'yı aşık olduğunuza inandırıcaksanız arayış gerçekten kapatmanız gerekiyor."

"Her neyse." Bugün çok duygusal geçti ve Carter'ın artık bir evi olduğu gerçeği gibi temel bir şeyi bilmiyor olmam midemi bulandırıyor. "Gitmem gerek."

Vedalaştıktan sonra son bir kez mesajlarımı kontrol ediyorum. Ve midem daha da bulanıyor.

Nadia: Onunla evleneceğini on bir beri biliyordum.

Sanki bir *aşk maçı* gibi. Görünüşe göre HeroLemon701 ile bir araya gelip IRL romantizm mecazları hakkında konuşmaları gerekiyor. Yüzümde iğrenme ifadesi var.

Sadece kolaylık olsun yazıyorum. Hepsi bu kadar.

Onu görmesem bile, o sinir bozucu Yüzleşmediğin *Şeyleri Biliyorum'u* yaptığını hissedebiliyorum, bu yüzden o ya da bir başkası beni daha fazla kızdırmadan önce telefonumu kapatıyorum.

' ve Sky. İkisinin de arabasının burada olmadığını görünce telefonda sormadım. Ama evin boş olmasına sevindim. Çünkü içimde titreyen bir şey var, kimsenin görmesine izin veremeyeceğim bir şey.

Merdivenlerden çıkıyorum, yorucu bir koşudan sonra olduğu gibi neredeyse topallayarak. Ama ben hiç koşmadım. Kemiklerim yorgun. Ağrıyorlar. Ve uzuvlarımda belli belirsiz bir titreme var. Eğer şimdi koşarsam, yere yığılırım. Bundan eminim.

Bunun yerine yatağa giriyorum ve yorganı gözüme kadar çekiyorum.

Ve sonra o gözlerin sulanmasına izin veriyorum. Tuzlu su dökülene kadar acımalarına ve parlamalarına izin veriyorum.

Çok aptalca. Çok aptalca ama bazen çok kötü bir gün geçiriyorum ve bunu atlatamıyorum. Ağlamak zorunda kalıyorum.

Dışarıdaki bulutlar gözlerimin önünde koyu renklerle kanarken bile, sanki biri gökyüzüne derin, karanlık, damlayan suluboyalarla dokunmuş gibi. Çivit mavisi. Gece yarısı mavisi. En derin ay ışığı grisi.

Rüzgar hızlanıyor ve kurt ulumaları gibi sesler çıkarıyor. Bu ulumalardan bazıları bir sızlanmayla, ham bir umutsuzluk sesiyle son buluyor ve bu beni daha çok ağlatıyor.

Bugün olanlara inanamıyorum. Leilani'nin beni öylece terk ettiğine inanamıyorum.

Bunun onun için ağlamak için kendime ayıracağım tek zaman olduğunu biliyorum. Duygularımı bir iç bölmeye tıkmaya çalışamayacak kadar yorgunum. O yüzden omuzlarımda titremesine izin veriyorum. Sümüklü burnumu tişörtüme siliyorum. Nefes alıyorum, hıçkırıyorum ve ağlıyorum, ağlıyorum.

Lani'ye neredeyse on yıl önce hediyeinden bahsetmiştim.

Hediyelerimiz hakkında. Ve tüm bu zaman boyunca, benim kuruntulu bir narsist olduğumu düşündü.

Ona güvenmiştim. Onu sevdim.

Ve beni bir çöp gibi fırlatıp attı.

Saatlerce ağlıyorum ve hava da benimle birlikte ağlıyor. Neredeyse bir anne gibi hissediyorum. Penceremin aralığından içeri sızan bulutları. Yatak odamın havasını dolduran sis, omzumda nemli, serin bir el.

Carter'ın bana ne düşünüyorum. *Ağaçtaki suyu dinle, Teal.*

Neden bana bunu yaptırdı? Neden yardımcı oldu?

Aklımdaki bu sorularla derin, yağmur damlalı bir uykuya dalıyorum.

OceanofPDF.com

"T . " deniz köpüğü renginde, saf ipekten yapılmış gibi görünen etekli takım.

Telefonumdan başımı zor kaldırıyorum. Amá ile saatlerdir alışveriş yapıyoruz. Bunun şimdiye kadarki en kötü şey olduğunu söylemiyorum, ama eğer bir cehennem olsaydı, bu senaryoya çok benzerdi: ben, umarım iş aramak için birkaç kıyafet seçmiştim (ve iş nedeniyle bu geziyi kaçırın Sage'e vermek için birkaç elbise), hepsi Amá onaylı tasarımcılar. Amá, Sky için de kıyafet bulana kadar yemek yememize izin vermiyor. Ve Sky'ın, zengin büyükannesinin onu yeni bir gardıropla şımartması konusunda insanlık tarihinin en kararsız genç kadını olmaya karar vermesi.

Etekli takım elbiseye bir kez daha bakıyorum. "Yemeğe oturduğum anda bu gerçekten kirlenecek."

"Burası yemek yemek için değil, Teal Alegría. Toplantılar için. Randevular için." Bana uzun uzun baktı. "Adliye düğünleri."

İç çekişimi içimde tutuyorum. "Adliyede yaptığımız için kızgın olduğunu biliyorum-"

"Deli mi?" Amá dişlerini gıcırdatıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Sana deli gibi mi görünüyorum?" Bir yılan gibi dişlerini gösteriyor.

"Uhh-"

"Evlenen ilk torun sensin ve bunu adliyede mi yapmak istiyorsun? Bunun nasıl görüldüğünü biliyor musun? Herkes

"Etrafına bakınıyor ve fısıldıyor, "Hamilesin."

Bunun onu daha da kızdıracağını bilsem de gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. "Hamile olan Sage."

"Evet, ve gelinliğinden fırlayacak! Eylül'de evleniyor, Kasım'da doğum yapıyor! İki torun evlenmeden önce hamile, herkes ne diyecek?"

"Ama ben hamile değilim, Amá. Bunu biliyorsun, değil mi? Hatta hiç-" Kendimi durduruyorum. Yaşlı büyükanneme yarın evleneceğim adamla hiç seks yapmadığımı söylemek üzere olduğuma inanamıyorum.

Amá kaşlarını çatıyor. "Teal? Sen-" Sesini alçaltıyor. "Saf mı?"

Kahkahalara boğulmamak için çok çaba sarf etmek gerekiyor. Neyse ki o anda Sky soyunma odasından dışarı fırlıyor.

Amá'nın nefesi kesilir. "Gördün mü?" Gözlerini bana dikerek işaret ediyor. "*Bu zarafet.*"

Gökyüzü üçlü aynanın önünde dururken kollarını kavuşturuyor. Üzerinde Amá'nın kendisi için seçtiği uzun, kloş kollu bir elbise var. Rengi parlak bir pembe. Markasını bilmiyorum ama Amá Sky'a vermek için kollarına attığında fiyat etiketini gördüm. Beş bin elli dolar. Evet, Sky'ın üzerinde harika duruyor. Ama bu kadar güzel bir elbiseyle hangimiz ne yaparız, bilmiyorum.

Gökyüzü de aynı düşüncelere sahip gibi görünüyor. Ağırlığını ayaklarının üzerinde kaydırıyor. "Bunu nerede giyeceğimi bilmiyorum."

"Kız kardeşinin düğününe." Amá her bitmiş gibi omuz silkiyor.

"Ama bu Sage'in gelinliğinden çok daha havalı. Ve eminim Teal ne giyecekse ondan da."

"Bu onların sorunu, sizin değil."

Elimi salladım. "Tam burada oturuyorum, biliyorsunuz. Ve alınmayın ama ikiniz de düğünüme davetli değilsiniz." Carter ve ben buna mesajlaşırken karar vermiştik. Tüm bu anlaşmanın bir yalan olduğunu düşünerek ailemin gereğinden fazla karışmasını istemiyordum. O da "dramadan kaçınmak" için ailesinin orada olmasını istemiyordu. Dolayısıyla, hayal kırıklığı yaratan adliye nikâhımızda bizden başka kimse bulunmayacaktı.

Amá bana öyle bir bakıyor *ki, bunu görecekiz*. Yüksek sesle, "Senin hatun bir podyum modeline benziyor." diye ısrar ediyor.

"Katılıyorum. Olağanüstü görünüyor. Ama aynı zamanda perişan görünüyor."

Sky bizi dinlemiyor bile. Ellerini katlayıp açarak kollarındaki kumaşı incelerken yüzü acınacak halde.

Amá, Sky'ın mutsuz olduğunu inkâr edemez. Bu yüzden bana eliyle işaret edip "İyi. Madem bu kadar zekisin, onun yeni gardırobunu sen seç."

"Peki." Kız kardeşimin kişisel alışverişçisi olmak istiyor muyum? Hayır. Öğle yemeği yiyebilmek için bu işin bir an önce bitmesini istiyor muyum? Tabii ki evet. Ayağa kalkıp Sky'ın elini tutuyorum ve birlikte soyunma odasında kayboluyoruz.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Değişmek için seyirciye ihtiyacım yok."

"Daha geçen Cumartesi Carter'ı yatak odama davet ettin.

Ben iç çamaşırlarımla
dururken." "Üzerinde havlu
vardı!"

"Her neyse. Sadece toparlanmamız gerektiğini söylüyorum. Sana Amá onaylı bir sürü kıyafet bulalım da yemek yiyebilelim, Tanrı aşkına."

Sky elbisesini çıkarıp yırtık pırtık, çok kısa bir kot pantolon ve daha da kötü görünen dev bir mercan kapüşonlu sweatshirt giyerken iç çekiyor. Beyaz Payless spor ayakkabılarını giymek için oturduğunda ona uzun uzun bakıyorum.

Sky on altı yaşında düştüğünde 1.80 boyundaydı ve neredeyse hiç kıvrımı yoktu. Şimdi neredeyse 1.80 boyunda, kalçaları ve kışkanılacak yuvarlak bir poposu var. Yani, onun sahip olduğu doğallığı elde etmek için *çok fazla* çömelmem gerekiyor.

Küçük kız kardeşim temelde süper travmatik, doğaüstü bir koma geçirdi ve bir yetişkin olarak uyandı, ancak buna gerçekten alışmak için hiç zamanı olmadı. Sanki uzuvlarına sahip değilmiş gibi sürekli kendi üzerine kıvrılıyor. Çoğu zaman bu yeni bedeni anlamaya çalışırken çırpınıyor gibi görünüyor. Uzun boylu ve ince, gül goncası dudakları, insanların kontürle taklit ettiği elmacık kemikleri ve tepesi açık kestane rengi olan ve uçlarında doğal olarak bal sarısına dönüşen saçları var. Kelimenin tam anlamıyla genç bir Shakira gibi görünüyor - Shakira gerçekten yaşlanmıyor - ve yine de 2009'dan kalma güvensiz bir ergen gibi giyiniyor.

Ve çok üzgün görünüyor.

"Hey," diyorum Amá duymasın diye alçak sesle. Tanrı biliyor ya, o kadın tam bir meraklı. "Sorun nedir?"

Sky omuz silkiyor. "Ben de senin gibi açım." "Hayır, üzgünsün."

Sky iç geçirir. "Adam'ı düğünde gördüm." Bana bir kaşını kaldırıyor. "Seninle konuştu, değil mi?"

"Evet." Onun yanına oturdum. "Kız kardeşin olup olmadığını sordu." Sky yere baktı. "Sana çıkma falan teklif etmedi mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır. Neden yapsın ki?"

Sky başını sallar. "Ben... Büyükbabası düğüne geleceğini söylemişti. Çok heyecanlanmıştım. Giydim... bilirsin işte."

Oh, biliyorum. Sky, düştüğü yıl baloda giymeyi planladığı elbiseyi giymekte ısrar etti. Nadia onu bunca yıl plastik ambalajda saklamıştı. Diz hizasında, elektrik mavisi, askılı bir bluzdu ve korsajına donuk, plastik gibi mücevherler dikilmişti; on altı yaşında bir çocuk için sevimli, ama yetişkin bir kadın için... biraz fazlaydı. Ayrıca bu elbisenin neredeyse on yıldır modasının geçtiği de bir gerçektir. Ama hiçbirimiz bir şey söylemedik; ne Sage, ne Nadia, hatta ne de Sonya. Çünkü Sky baloya hiç gidemedi. Asla da gitmeyecek. O yüzden balo elbisesini giymek istiyorsa, hiçbirimiz onu durduramazdık.

"Kendimi... Kendimi güzel hissettim."

Bir şeylerin yaklaştığını hissediyorum ve bunu gerçekten *ama* gerçekten engellemek istiyorum. "Çok güzeldin. Sen güzelsin."

Sky başını sallar. "Adam'a değil."

Gözlerimi kısıyorum. "Sana aksini ima edecek bir şey mi söyledi?" Aklımda İhtiyar Noemi'ye bir ziyaret planlıyorum, Adam'ı bulmak ve canını yakmak için. Kötü bir şekilde.

"Hayır, değildi..." Tekrar iç çekti. "Resepsiyon sırasında dışarı çıktım ve orada..." Yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Sincaplar. Ve güvercinler. Balo salonunun yanındaki küçük avluda."

"Devam et."

"Yüksek sesli müzikten biraz bunalmıştım ve sadece kendi ortamımda, criaturalarla birlikte olmak istedim, anlıyor musunuz? Beni bulduğunda... bir elimde sincap, diğerinde güvercin vardı."

Adam'ın eski bir balo elbisesi giymiş, iki vahşi hayvanı kucaklayan Sky'ı keşfetme görüntüsüne gülümsemeden edemiyorum.

"Kısa bir süre durdu ve gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra beni azarladı. Yaralanacağımı, çünkü böyle hayvanların her türlü hastalığa sahip olabileceğini söyledi." Kaşlarını çattı. "Ses tonuydu. Bir baba figürünün on iki yaşındaki çocuğuyla konuşma şekli. Hayvanları yere indirdiğimi görene kadar beni bırakmadı."

"Hiçbir şey söylemedin mi?"

Sky başını sallar. "Sesim boğazımda düğümlenmişti. Kafamda kurguladığım bu adam karşımdaydı. Büyükbabasına karşı çok cömert ve nazik. O kadar başarılı ki, *New York Times*'ta çalıştığını biliyor muydunuz?"

Gözlerimi devirmekten kendimi zor alıyorum. Sky bana Adam'ın çalışmalarından yaklaşık iki yüz kez bahsetmekle kalmadı, Adam Noemi burada, Cranberry'de bir tür efsane haline geldi. Lounge'da sohbete ara verildiğinde biri onun son makalelerinden birini gündeme getiriyor ya da şu anda Peru'da araştırmacı gazetecilik yaptığından bahsediyor ya da bir piliç en son şehre geldiğinde onunla yattığıyla övünüyor. Cranberry Lisesi'nin iyi bir futbol takımı olsaydı ve oyunculardan biri profesyonel olsaydı, herkes onun için ağzını açardı. Ama onun yerine Adam var. Çoğumuzun sadece filmlerde görebileceği türden bir başarıyla küçük kasabadan çıkan sevimli, yakışıklı bir adam.

Sky devam ediyor, "Ve ayrıca, bilirsiniz. Ateşli. Ama benimle... beni bir çocuk olarak gördü ve bana da öyle davrandı." Yutkundu. "Her neyse, içeri girdiğimizde seni işaret ettim çünkü söyleyecek bir şey bulamadım. İşte kız kardeşim dedim ve yanına gittiğimde büyükbabasının beni aradığını söyledi. Ve seni gördüğünde tamamen neşelendi. Çünkü, ve ben bunu söyleyebilirim, yani bana bunu uydurduğumu söyleme, Teal. Seni bir *kadın* olarak gördü. Tüm bu *ilgiyle* hemen sana doğru yürüdü."

"Bana çıkma teklif etmedi Sky. Etmiş olsaydı da asla evet demezdim." Kız kardeşlerimden birinin hoşlandığı bir adamla asla çıkmazdım. Carter benim randevum olmasa ve otuz dakika kadar önce bana sahte evlenme teklif etmemiş olsa bile.

"Sorun değil. Ve sana inanıyorum. Ama bu-" Ellerini havaya kaldırıyor. "Ben onun için bir çocuğum. Bir erkeğin beni nasıl gördüğünün sonuçta önemli olmadığını biliyorum. Ama yine de egom için büyük bir darbe oldu."

Normalde ona haklı olduğunu söylerdim. Bir erkeğin onu nasıl gördüğü önemli değil. Ona çok güzel olduğunu ve karnımın aç olduğunu, bu yüzden lütfen ona güzel kıyafetler alalım derdim. Bunu yemek yemem ve bir an önce eve gitmem üzerine kurardım.

Ama kararlar listemin üçüncü sırasında *Gökyüzüne telafi etmek* var. Sekiz yılı kaçırmasının sebebi benim. Böyle hissetmesinin sebebi benim.

Derin bir nefes aldım ve elimi uzattım. "Telefonunu bana ver."

Burnunu kırıştırıyor. "Neden?"

"Ahora, Sky."

Kapüşonunun cebinden çıkarıp elime tutuşturuyor. Açıyorum ve Pinterest'i bulana kadar kaydırıyorum.

"Bekle, ne yapıyorsun?"

Elimi uzatıyorum, geri almaya çalışırken onu engelliyorum. "Ne pinlediğini bilmek istiyorum." Sky bu uygulamayı daha yeni keşfetti ve yemin ederim diğer tüm sosyal medya uygulamalarından daha fazla zaman harcıyor.

Tarza adanmış bir albüm bulduğumda sırtıyorum. "Sky Flores. Sen gizli seksi bir kütüphanecisin!"

"Ne? Hayır! Onu geri ver, Teal."

"Şuna bakın. Kalem etekler. Tüvit blazer ceketler. Dantelli kombinezonlar." Nefesim kesildi ve pembe yüzüne baktım. "Arkası dikişli çoraplar!"

"Bu bir şey değil. Sadece güzel." Sonunda telefonunu geri aldı ama ben gülümsüyordum.

Sky ne yaptığımı zaten biliyor. "O şeyleri giyecek yer yok. Ya da bunu." Başparmağını Amá'nın seçtiği pembe Barbie elbisesine doğru sallıyor. "İş bile bulamıyorum. Kimse kasabanın ucubesini işe almak istemiyor. Evde *Gilmore Girls* izlerken giyebileceğim bir kalem eteğe sahip olmam için hiçbir neden yok."

"Bir iş bulacaksın. Er ya da geç. Ve hazır olman gerekiyor." Soyunma odasının kapısını açtım. "Hadi ama. Artık tarzını biliyorum, bu yüzden kolay olmalı."

Sky ilk başta isteksiz olsa da, Pinterest panolarına uyan ne bulabilirsem buldukça kısa sürede işin içine giriyor. Ona örme hırkalar ve süveter yelekler, yakalı gömlekler ve bir sürü dantelli camiler buluyorum. Ve bir sürü kalem etek. Neyse ki Amá kalem eteklerin gündelik giyim sofistikeliğinin zirvesi olduğunu düşünüyor, bu yüzden hepsini onaylıyor. Sonunda öğle yemeği için bir restorana gittiğimizde -neredeyse akşam yemeği vaktinde- Sky'ın elinde alışveriş poşetleri, seksi bir kütüphanecinin ihtiyaç duyabileceği her şeyle dolu. İlk gerçek el çantasını da alması için ısrar ettim; deri süslemeli ve altın renkli Celine marka bir çanta.

"Çanta da istemiyor musun?" Amá sormuştu.

Neredeyse evet diyordum. Her zaman başka bir el çantası isterim. Ama başımı salladım. "İhtiyacım olan her şeye sahibim." Yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim, Amá."

Yemin ederim, yaşlı kadın neredeyse gülümsüyordu. Sadece neredeyse.

O zamandan beri böyle, yanında olmak *neredeyse* keyifli. Kocaman bir tabak patlıcan parmesanı mideye indirmem bile onu normalde olduğu gibi kızdırmadı. Şarabımdan bir yudum aldım ve "Demek annemiz şehirde, ha?" diyerek şansımı zorlamaya karar verdim.

Amá sadece homurdanıyor ve etrafına bakınıyor. Neden bilmiyorum. Sky banyoda ve annemin bu süslü küçük İtalyan restoranında saklanmadığına eminim. Ama Amá böyledir işte. Her zaman insanların onu gözetlediğini, kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya çalıştığını düşünür. Belki hayaletleri görebilme yeteneği onu bu kadar paranoyak yaptı, belki de normal dozda narsisizm. Kim bilir.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu bir evet mi?"

Amá başını sallıyor ve bana sıkılmış gibi görünmek istediğini düşündüğüm bir ifade veriyor, ama bunun yerine biraz kabız görünüyor. "Annemi tanıyorsun. Onu yirmi iki yıldır görmüyoruz."

"Ama seni ve Nadia'yı duydum-"

"*Hiçbir şey* duymadın, Teal Alegría." Sanki beni doğuran kadını yeni görüp görmediğini değil de kaçınıcı yüz gerdirmeye ameliyatında olduğunu sormuşum gibi bana ters ters bakıyor. "Ve böyle konuşmaya devam edersen her şeyi iade edeceğim. Sky'ın aldıklarını bile."

Bu beni susturdu. Ve dürüst olmak gerekirse, eğlenceli bir günü mahvetti.

OceanofPDF.com

Tşimdi koştuğum yol, sanki devasa, keskin dişli, ruh yiyen bir canavardan kaçıyormuşum gibi Arama ekipleri Sky'ın cesedini bulmaktan vazgeçmişti. Kendimi o kadar çaresiz, o kadar *üzgün* hissediyordum ki bu umutsuzluğun bir sonu olabileceğini düşünmüyordum. Gençliğimden beri depresyonla mücadele ediyorum ve Sky'ın düşmesinden sadece birkaç ay önce doktorumla birlikte depresyonun benim bipolar olmamdan kaynaklandığını anlamıştık. Bana antidepresan dozajı verdi ve bu sayede o derin, çığ ruh hallerini atlatmam daha mümkün oldu. Ama nedense eyalet polisi Nadia'ya "*Üzgünüm hanımefendi ama aramayı süresiz olarak askıya aldık*" dediğinde hem kederin hem de depresyonun inanılmaz bir hızla üzerime geldiğini hissettim.

Üst kata, yatağa koştum, depresif dönemlerimin çoğunu orada geçirdim. Nefes alamıyordum. Dışarıda hava, kırıla kadar gittikçe kararan, dönüp duran bulutlar savuruyordu. Ta ki içimde hissettiklerim dışımda hissettiklerimi yansıta kadar. Günlerce, hatta belki haftalarca yataktan çıkamadım. Her şey-zaman, yemekler, duşlar

-Acının şiddetiyle bulanıklaştı.

O yıl Cranberry'nin yıllık yağış rekoru kırılmıştı ve yağışların çoğu Gökyüzü'nün düşüşünden sonraki haftalarda gerçekleşti. Vadiler sular altında kaldı ve birkaç ev yıkıldı. Nadia'nın bahçesi o kadar su altındaydı ki her gün işten sonra arabasından verandaya çıkmak için uzun lastik çizmeler giymek zorunda kalıyordu.

Doktorum reçete dozajımı tekrar artırdı ve bu biraz yardımcı oldu. Haftalar boyunca kasırgadan ilham alan fırtınaların aksine hafif yağmurlar birbiri ardına yağdı. Ama kız kardeşim benim aptallığım yüzünden ölmüştü. Hiçbir hap bu acıyı dindiremezdi.

Bir gün, bu saçmalığa bir saniye daha katlanamayacağımı hissettiğim gün, eski Nike'larımı giydim ve koşarak kapıdan çıktım.

Duygusal bedenimin somut kanıtları arasında koştum; derin su birikintileri, uğuldayan rüzgar, börek kadar yapışkan sis. Ormanda koştum, öyle ki çamur üzerime sıçradı. Ciğerlerimin yara olduğunu, kemiklerimin parçalandığını, kaslarımın her birine kramp girdiğini hissedene kadar koştum. Yere yığılıp kalmasaydım, başımı kaldırıp gökyüzünü yaran bir güneş şeridi görmeseydim, orman örtüsünün arasından, yumuşak yağmurun pırıl pırıl ışığı yakalamasıyla kalınlaşan bir güneş görmeseydim, o koşuyu hala yapıyor olabilirdim. Koşmanın *yardımcı* olduğunu fark ettim. Tıpkı reçetem gibi, bir tedavi değildi ama bir şekilde haftalardır ilk kez gökyüzünde bir güneş ışığı deliği açmıştı.

Sky ve Sage'e bipolar olduğumu ancak birkaç ay önce söyledim, ikisi de bana koşu miktarımın sağlıksız görüldüğünü söylemeye çalıştıklarında. Yalan söylemeyeceğim, gerçekten gergindim. Bundan bahsettiğim tek kişi Amá Sonya'ydı ve o da beni duymamış gibi davrandı. Ama Amá böyle çalışır. Ortada onu rahatsız eden bir bilgi varsa? Aslında öyle bir şey yoktur.

Neyse ki hem Sage hem de Sky sadece nasıl yardımcı olabileceklerini sordular ve onlara hallettiğimi söylediğimde benimle ne kadar koştuğum hakkında konuşmayı bıraktılar. Belki koşmak normal değil ama beni dengede tutan şey bu. Bu lanet kasabanın tamamını durmak bilmeyen kasırgalardan koruyan şey de bu.

Cranberry Fitness'ta çalışırken çok fazla koşmuyordum - sanırım antrenman ve alternatif egzersizler yapmak duygusal çalkantılarımın hafiflemesine de yardımcı oldu. Ama işten çıkarıldığımdan beri, sanırım iki ay içinde on beş ya da yirmi maratona eşdeğer koşu yaptım.

Bu yüzden Cranberry adliyesine giden merdivenlere baktığımda içimden inliyorum. Bu sabah bir saatten fazla, olabildiğince hızlı ve sert koştum. Sonrasında duşta duramadım.

oturup yıkanmak için. Ve şimdi yeni eş hayatımla aramda *on sekiz* somut adım var. Yani, sahte bir eş. Her iki durumda da sinir sistemim aradaki farkı bilmiyor gibiydi; bu yüzden bacaklarım kopana kadar koşmam gerekiyordu.

"Bu da ne? Soğuk ayak mı?"

Dönüyorum ve Amá Sonya'nın yürüyüşünü izlerken gerçekten, yüksek sesle inliyorum. Bol paçalı, , soluk pembe bir takım elbise ve gerçek altın olabilecek zarif bir zincir kemer giyiyor. Bileğinde yılan derisinden beyaz bir Dior çanta var ve topukları o kadar yüksek ki, bir santim daha kısa olmasına rağmen benim üzerimde yükseliyor. Chanel gözlükleri yüzünün yarısından fazlasını kapatıyor ve kendimi tuhaf bir uzay kaskı takmış biriyle konuşuyormuşum gibi hissediyorum. "Ciddi misin?" diye soruyorum. "Ne zaman burada olacağımı nasıl öğrendin?"

"Biz abuelaların kendi yöntemleri vardır." Gözlüklerini kaldırdı ve bana uzun uzun baktı. "Dün senin için çok para harcadım. Torunlarımdan ilkinin kutsal evliliğine tanık olmayı hak ediyorum."

Dilimi ısırıyorum. Ona ilişkimizin alışverişe dayalı olmadığını zaten açıklamıştım ama sanırım davranışlarım bunu desteklemiyor. Dün güzel kıyafetleri kabul ettim, değil mi? Tam o anda, artık sevgimi satın almaya çalışmasına izin vermeyeceğime karar verdim. "Pekâlâ," diye mırıldanıyorum. "Sanırım bir tanığa ihtiyacımız var."

"Keşke ne giymeyi planladığına *tanık* olmama izin verseydin." Sanki birkaç kat çürümüş peynir giymişim gibi gözlerini kıyafetimin üzerinde gezdiriyor. "Bu bir plaj partisi değil. Bu senin düğün günün."

Target'tan aldığım, üzerinde mavi dantel işlemler olan beyaz elbiseme bakıyorum. Ayakkabılarım sandalet - topuklu giymeye çalıştığımda baldırlarım neredeyse derimden fırlayacaktı - ve çantam Meksika'dan el yapımı, derisi sarmaşık desenli, deve rengine olanlardan biri.

Arkamızda biri boğazını temizliyor. "Buenos días." İkimiz de dönüp Sonya'yı yanağından öperek selamlamak için eğilen Carter'a bakıyoruz, sonra o da aynısını bana yapıyor. Onda bir şey var, eski tanrılar ne olduğunu biliyor - kolonya mı? Sakal yağı mı? Deodorant mı? Her iki durumda da o kadar güzel kokuyor ki kollarımı boynuna dolamak ve onu tam bir ucube gibi içime çekebileceğim bir yerde tutmak istiyorum.

Gövdesinin V şeklini ve kalçalarının kalınlığını vurgulayan siyah takım elbisesi içinde Nate'in düğününde olduğu kadar yakışıklı görünüyor. Uzaklaşırken bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. Gözlerinde sıcaklık yok, onun da benim düşündüğüm kadar iyi göründüğümü düşündüğünü gösteren hiçbir şey yok. Önceki sözleri aklıma geliyor. *Asla seks yapmayacağız, Teal*. Bu hatırlatma, bayılmak gibi aptalca bir şey yapmak istememe neden olan düşük seviyeli çekim hissini uzaklaştırmama yardımcı oluyor. "Neden takım elbise giyiyorsun?" Sesimi bu kadar keskin çıkarmak niyetinde ama sanırım elimde değil. Carter'ı isteyebileceğimin ima *edilmesinden* bile nefret ediyorum, özellikle de bu arzunun karşılıklı *olmadığını* açıkça belirttiği için.

"Düğününe hazır," diye cevap veriyor Sonya Carter için, sesi onaylıyor. "Sörf tahtasından yeni inmiş gibi değil." Elbiseme yine burnunu kıvırıyor.

"İnsanlar elbiselerle sörf yapmazlar, Amá." Üzerimizde yükselen büyük beyaz binaya doğru başımı sallıyorum. "Gidelim mi?"

Daha önce hiç adliye binasına girdiğimi sanmıyorum. Ana odanın yüksek tavanları, geniş oyma sütunları ve duvarda neredeyse dini ikonografiye benzeyen, kahverengi saçlı kadınların saçlarını taramak ve sepetlere meyve toplamak gibi şeyler yaptığı bir mozaik var.

Carter bizi yan taraftaki başka bir odaya götürüyor. Daha küçük ve bana postaneyi hatırlatıyor - parlak, güçlü temizlik maddeleri gibi kokuyor ve biraz sıkıcı, özellikle de az önce bulduğumuz büyük girişle karşılaştırıldığında.

Görevli, ince sarı bukleleri ve mükemmel sürülmüş kiremit kırmızısı ruju olan orta yaşlı kahverengi bir kadın. Tören beş dakikadan biraz fazla sürüyor ve düğünleri gösteren tüm dizi ve filmlerde duyduğunuz tahmin edilebilir sorulara *evet* ve *istiyorum* yanıtlarını *veriyoruz*. Sonunda kadın bize küçük bir gülümseme veriyor ve "Şimdi gelini öpebilirsiniz" diyor. Bir gece önce adliye düğünleri üzerine yaptığım araştırma sırasında bir gereklilik olmadığını görmüştüm ve bu yüzden biraz şaşırdım.

Carter'a bakıyorum, hiç etkilenmiş görünmüyor. Aslında, düpedüz sıkılmış görünüyor. Beni öpme önerisi karşısında yüzündeki ilgisiz ifade beni anında sinirlendiriyor. En son öpüştüğümüzde -bu arada, ilk öpüştüğümüzde de- kendini o kadar kaptırmıştı ki, sıcaktan o kadar yıpranmıştı ki

Elleri titriyordu, zor nefes alıyordu. *Bundan* sonra nasıl

Bir yıldan kısa bir süre içinde tek bir duygusu bile olmayan *bu* yüz?

Ama ben bunun cevabını zaten biliyorum. Hayatımdaki tüm iyi şeyleri berbat ettiğim gibi bunu da berbat ettim.

Bana doğru eğildiğinde neredeyse geri sıçrayacaktım. Bu hareket ondan kaçmıyor ve duraklıyor, gözleri bana dikilmiş, beni inceliyor, araştırıyor. Ona hafifçe başımı sallıyorum ve sonra olabildiğince kocaman gülümsüyorum - ne de olsa Amá ve bu bayanın bunu satın alması gerekiyor - ve kollarımı omuzlarına dolayarak dudaklarına yapışıyorum.

Carter ağzımız birbirine değdiği anda donup kalıyor. Sırt kaslarının ellerimin ve kollarımın altında nasıl gerildiğini hissediyorum. Midem bulanıyor - gerçekten o kadar iğrenç miyim? - ama ben geri çekilmeden bir saniye önce bir huff sesi çıkarıyor. Daha iyisini bilmesem buna hafif bir inilti derdim. Sonra iri elleri sırtımın alt kısmına uzanıyor ve başını sola doğru eğerek beni kendine doğru çekiyor.

O oflamadan sonra ağzı hâlâ açıktı, ben de dilimi içeri soktum. Elimde değil. O kadar güzel görünüyor ve kokuyor ki, tadının geri kalanıyla uyuşup uyuşmadığını görmem gerekiyor. Ve tabii ki uyuyor. Dili benimkiyle buluştuğunda tüm vücudum ısınıyor, o kadar yoğun ve hızlı ki çoktan ıslandığımı anlamak için kalçalarımı sıkmana gerek kalmıyor.

Tadı hatırladığım kadar güzel. Hatta daha iyi. Johnny'yi terk ettikten sonra, herkes bir keresinde kolumda bıraktığı morlukları öğrendikten sonra, ilişkimizin ima edilen gerçeğiyle birlikte: altı yıl boyunca bana her yerde çok daha fazla morluk vermişti. Carter dedikoduyu duyunca her şeyi bırakıp -yani vardiyanın ortasında işi bırakıp- iyi olup olmadığımı görmek için Nadia'ya koştu. Kaçak içkiyi çıkardım ve gözyaşlarımdan ve onun elimi tutmasından bir süre sonra kendimi onun üstünde buldum, elleri atletimi sütyenimin üzerinden yukarı itiyor, ellerim gömleğinin altında, kalçalarını kabaca okşuyordu. İki dakika kadar oynaşmamıza rağmen hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Sanki o da anıları hissedebiliyormuş gibi, sanki dudaklarımdan onunkilere zehirli bir ruj gibi sızıyorlarmış gibi, geri çekiliyor, gözleri irileşiyor ve bir şeyden korkuyormuş gibi nefesi hızlanıyor.

Neredeyse bir yıl önce Carter son ve ilk öpüşmemizi çok fazla içtiğimi söylediği için bitirmişti. Ama şimdi bunun başka bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Belki de beni sadece benim için kötü hissettiği için öpmüştü. Çünkü şimdi odanın geri kalanı -katip memurumuz, rastgele birkaç kişi, hademe, hatta Amá- kutsal evliliğimizi kutlamak için alkış tutarken gözlerimin içine bakmıyor bile.

Ben onun tadını ne kadar sevsem de onun benimkine dayanamadığını fark ettiğimde kalbim sıkışıyor.

Kendime bunun en iyisi olduğunu sertçe hatırlatıyorum. Bu sahte evlilik sayesinde Carter'la yeniden en iyi arkadaş olmanın, tek taraflı, geçici bir çekim yüzünden kendimi ona atarak her şeyi mahvetmekten çok daha iyi olacağını.

OceanofPDF.com

11

"Yeni ben Nadia'nın yerinde. Ahora." Bunlar Amá'nın arabasına doğru dönerken bana ve Carter'a söylediği son sözler,

Topukları kaldırımında tıkırdıyordu.

Beni arabama doğru götürürken Carter'a dönüyorum. "Yapmak zorunda değilsin."

"Tabii ki biliyorum. Ben artık ailedenim, unuttun mu?" Bana neredeyse baş döndürücü diyebileceğim bir sırıtışla bakıyor. Bana dokunmaktan gözle görülür bir şekilde tiksınmesını telafı etmeye çalışıyor olmalı. "Ayrıca, Amá Sonya'nın beni korkuttuğunu biliyorsun."

"Muhtemelen bize daha fazla para kazanmamız ve onu utandıracak bir şey yapmamamız konusunda öğüt verecek." Umutlu bir kadın olsaydım, Carter'la konuşup kalbimi kırarsa geçim kaynağını tehdit etmek istediğini düşünürdüm, vesaire, vesaire. Ama kabul edelim. Bu Amá. Hayatındaki en önemli şeyler serveti ve itibarı.

"Unutmayın, ben çocukluğumu siz Flores kadınlarıyla aynı sokakta yaşayarak geçirdim. Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim." Arabamın kapısını açarken göz kırpmıyor, gözleri parlıyor ve ışıldıyor.

Şu an midemde hissettiklerimden nefret ediyorum. Sanki küçük bir şimşek çiçeği sinir sistemimin yerini almış gibi. "Madem öyle diyorsun. Orada görüşürüz." Küçük bir gülümsemeyi başarıyorum, bu da nedense Carter'ın yüzündeki ışığın biraz düşmesine neden oluyor.

Bu adamı anlamıyorum. Ama sanırım anlamak zorunda değilim. Bu sahte bir evlilik. Onunla olan etkileşimlerimi analiz etmem için bir sebep yok.

Carter, mantıklı olsun ya da olmasın.

" , " diyor Nadia'nın evine yanaştığımda.

Garaj yolu, yarısını tanımadığım araçlarla dolup taşıyor. Yanardöner beyaz balonlar posta kutusuna bağlanmış ve üzerinde şu yazan elle boyanmış bir tabelaya iliştirilmiş,

CARTER VE TEAL!

YENİ EVLİLER!

YENİ EVLENDİLER!

RUH ARKADAŞLARI!

Tabelaya sığabilecek tek şey bu, ancak her şeyin altında, Sky'ın el yazısına benzeyen bir karalamayla *SEVGİLİLER* kelimesi eklenmiş!

Arabamdan iniyorum ve Elvis Crespo'nun "Suavemente" şarkısının uzak basları eşliğinde tamale, börek ve enchilada kokuları burnuma geliyor.

Bugün evlendikten sonra yapmak istediğim şey odama çekilip toparlanmak, yanımda ucuz bir şişe köşe şarabı ve Nadia'nın bir kilise töreninden getirdiği artık melek yemekli kekten başka bir şey bulundurmamaktı. Bana dokunmaya bile tahammül edemeyen bir adamla tüm akrabalarımın önünde aşıkmişim gibi yapmak değil.

Bizi öpüştürecekler. Ayaklarını yere vuracaklar, kadehlerini kaldıracaklar ve *bütün* fiesta boyunca bizi öpecekler.

Katı ve sıcak bir şey omzumu kavradığında yüzüm ellerimin arasındaydı. "Hey. İyi misin?"

Carter'a bakıyorum. Kaşlarının arasındaki çizgi geri geldi ve muhtemelen yara olup olmadığını kontrol etmek için bana bakıyor. Ama bakışlarının kalçalarımın, göğüslerimin, dudaklarımın üzerinde gezinirken pekmez gibi yavaşladığını fark etmekten -ya da muhtemelen hayal etmekten- kendimi alamıyorum.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. "Sorun değil. Bunu beklemiyordum." Evi işaret ediyorum.

"Ailenin düğünümüzü içmek, yemek ve dans etmek için bir bahane olarak kullanacağını düşünmedin değil mi?"

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. O haklıydı. Takvimime işaretlemeliydim. Aile her şey için bir araya gelir, vaftiz törenlerinden ilk komünyonlara ve birinin yeni bir köpek yavrusu almasına kadar. Nadia'nın doğum günü hariç her şey için. Ama bunun nedeni Nadia'nın doğum günlerinde sadece biz olmayı sevmesi - ben, kız kardeşlerim ve o.

"İyi misin?" Carter elimi yüzümden çekerek bana soruyor.

Gökyüzüne bakıyorum. Bazen hava durumunu incelemeden ne hissettiğimi gerçekten bilmemem çok garip. Duygularım hakkında kendime asla yalan söyleyemem - her zaman beni çevreleyen, kaçınılmaz olan büyük, şişman bir gerçek var.

Şu anda etrafımız, mavi gökyüzüne tereyağlı krema katmanları gibi bindirilmiş büyük, tavşan kuyruklu bulutlarla çevrili.

Carter'a dönüp bakıyorum. "Evet. Ben iyiyim."

Elimi kolunun kıvrımına doluyor ve parmaklarım pazılarının üzerine yerleşiyor. "Vamos a celebrar."

mutfak ve oturma odasında o kadar kalabalık insanlar var ki, ilk başta bizi fark etmiyorlar bile. Sonra kuzenim Gus önce beni, sonra Carter'ı gördü ve "O burada!" diye bağırdı.

Herkes tezahürat yapar, gürültü arasında bir koro *halinde Sürpriz!*

Gözümü kırpıyorum ve kız kardeşlerim orada, her biri bir kolumu tutuyor. "Bundan nefret ediyorsun, değil mi?" Sage kısık bir sesle söylüyor. Yine de sessiz olmaya çalışması için bir neden yok. Üç farklı dilde her türlü küfrü bağırabilir ve Amá dışında kimsenin onu duyacağından şüpheliyim, hatta

Bunun tek nedeni Amá'nın bizim edep yoksunluğumuzdan iğrenmek için nedenler bulmak için yaşamasıdır.

"Değil mi?" Ben soruyorum.

Sage gülüyor. "Neden minicik bir düğün yaptığımı merak etmedin mi? Bu pisliklerin yarısından fazlası davetli değil."

"Nasıl orada olacaklar. bir kenara yazın." Sage titrerken Sky, "*Benim* için fark etmez," der.

"Çünkü herkes sana tapıyor. Amá hariç, ama o da kimseyi sevmiyor," diye yanıtlıyor Sage.

Sage bizi merdivene doğru çekerken gökyüzü sessiz. Sanırım şu anda burada, ailesiyle birlikte olmaktan aldığı keyfin büyük bir kısmı buradaki herkesin ona inanmasından kaynaklanıyor. Eski tanrıları biliyorlar, sadece çoktan ölmüş yaşlıların anlattıkları hikayeler aracılığıyla bile olsa. Ona bir yalancı ya da ucube gibi bakmıyorlar. Onu olduğu gibi görüyorlar - kutsanmış, sevilen ve güzel.

"Ne yapıyorsun?" Nadia bağırır.

Sage, "Kardeş meselesi," diye yanıtlıyor. "Sadece beş dakika içinde geri döneceğiz!"

Kaşlarımı çatıyorum. "Cidden, ne yapıyoruz biz? *Kardeş eşyalarının* ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyorum ikinci kata, doğruca odama tırmanırken. Yani eski odama.

Sage kapıyı iterek açıyor ve yatağımın ortasında, her biri zanaatkâr ambalaj kâğıdına benzeyen bir şeyle kaplı birkaç hediye duruyor -zeytin yeşili, parıltılı altın folyo, ince simlerle tozlanmış kahverengi ambalaj kâğıdı.

Onlara uzanırken tereddüt ediyorum. "Bu benim için mi?"

"Elbette!" Gökyüzü ellerini birbirine kenetler. "Aç onları!"

En küçük kutuyla başlıyorum ve açtığımda nefesim kesiliyor. Siyah bir kutunun içinde, sarı altından yapılmış, bir dizi kıvrım, spiral bukle ve bulut şeklinde oyulmuş bir alyans var. Elimde çeviriyorum ve kıvrımların içinde, karşılıklı kenarlara kazınmış minicik güneş ve kirpik-ay'ı görüyorum.

"Porque tu *regalo* es el clima," diye açıklıyor Sage. "Ayrıca nişan yüzüğünün altına tam oturacak. Ölçüleri alması için Carter'ı tehdit ettim."

"Bunu sen mi yaptın?" İkimiz de sorunun cevabını zaten biliyor olsak da soruyorum.

Sage cevap verme zahmetine girmiyor. Elini uzatıyor ve nişan yüzüğümü çıkarıyor, önce kordonu yerleştiriyor, sonra dev Prenses Di safirini geri veriyor. Tam oturdu.

Gözlerim yaşıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ağlama! Sıradaki benimkini aç!" Sky kalan hediyeleri bana doğru itiyor.

Güzel ambalaj kâğıdını parçalara ayırıyorum, kutuyu açıyorum ve ... "İç çamaşırı." İnanmazlığımı tuhaf bir şekilde değil de alaycı bir şekilde ifade etmeye çalışıyorum. utandım, olarak I asansör a siyah Dantel bodysuit ile malzeme stratejik olarak kasık ve göğüs kısmından çıkarılmıştır.

"Hadi ama," diyor Sky. "Evlilik *gerçek* olmasa bile... bilirsin, *gerçek* ya da her neyse. Yine de Carter'la eğlenmelisin, değil mi? O çok yakışıklı. Gerçekten güzel bacakları var."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bacaklarını ne zaman gördün?"

"Şimdiden kıskandın mı?" Sage gülüyor. "Geri kalanını aç."

Şeffaf kırmızı bir oyuncak, zümrüt yeşili bir gecelik ve şimdiye kadar gördüğüm en küçük kırmızı bikiniyi çıkardım. Göğüs uçları ve vajina için kullanılan kumaş parçaları bir çeyreği bile kapatmaz. "Diş ipi de takabilirim. Kapsama alanı aynı olurdu."

Sky ve Sage gülüyor. "Bende de benzer bir tane var." Sage bir kaşını kaldırıyor. "Beni hamile bırakan şeyin bu olduğuna eminim. Tenn beni gördüğünde..." Yanakları pembeleşiyor. "Diyelim ki üzerimden çıkarmak için zaman bile ayırmadı."

"Çünkü çıkaracak bir şey yok!" Üç parça ipi kaldırarak bağıyorum.

Kız kardeşlerimle biraz daha şakalaşıyorum ve sonra ikisine de kocaman sarılarak teşekkür ediyorum. Onlarla vakit geçirmek beni mutlu ediyor. Çok uzun zamandır ayrı, üzgün ve yalnızdık. Onları tekrar hayatıma almak başıma gelen en güzel şey.

Yine de partiye dönmek üzere pencereden dışarı baktığımda gökyüzünün istediğim kadar parlak . Bulutlar soğuğa dönüşüyor,

Açık gri. Ve zihnimin arkasında buna neden olan düşüncelerin ne olduğunu tam olarak biliyorum.

Carter beni bir daha bu ya da başka bir iç çamaşırıyla göremeyecek. Onu şaşırtamayacağım, onu öylesine tahrik edemeyeceğim ki, bir sonraki haftaya kadar beni korkutmadan önce üzerimdeki dantel ve ip parçalarını çıkarma zahmetine bile girmeyecek.

Kafamın içinde eski sevgilimin sesini duyuyorum. *Başka hiç kimse seni istemez.*

Carter bir şekilde beni çekici bulduğunu fark etse ve benimle yatsa bile, yine de *beni* istemeyecekti. Annesinin onu onarılamayacak şekilde kırdığı kız. Birkaç hafta içinde koca bir şehri boğabilecek bir kız. Aynı anda hem depresyon hem de mani ile mücadele eden ve bunların da ötesinde çabuk öfkelenen bir kız.

Kız kardeşlerim Carter'ın beni çocukluğumuzdan beri sevdiğini düşünüyor. Ama bu doğruysa... artık o bile beni istemiyor. Johnny'nin sözlerinin -beni tutup itip kaktığında tıslayarak söylediği şeylerin- az da olsa doğru olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Uzaklarda gök gürliyor ve ben iç çekiyorum. Yüzüme bir gülümseme yapıştırarak, herkesin Carter'la öpüşmemizi, öpüşmemizi ve öpüşmemizi talep ettiği partiye dönüyorum. Ailem "Bu nasıl bir öpücük?" diye bağırsa bile öpücüklerin hızlı olmasına, çoğunlukla geniş, pembe ağzının yan tarafına olmasına dikkat ediyorum.

Carter kocaman gülümsemekten bana dikkatle bakmaya ve hatta kaşlarını çatmaya kadar değişiyor. Gökyüzünde şimşekler çakmaya devam ettiğinde bu ona yardımcı olmuyor. Uzaktan geliyor ama onun kaçmıyor. Akrabalarım bizi karı koca olarak ilk dansımızı yapmaya zorlarken kulağımın dibinde "İyi misin?" diye mırıldanıyor. Birisi -kim olduğunu bilmiyorum- Los Angeles Azules'in "Nunca es Suficiente" şarkısını bizim şarkımız olarak seçti.

"Öp!" diye bağırıyor biri yine, çatalını şampanya bardağına vurarak.

Carter'ın gözlerinin içine bakamıyorum, bu yüzden boynuna doğru eğiliyorum. "Sadece biraz bunaldım," diye fısıldıyorum kulağının dibine. Sonra kulağıyla çenesi arasındaki boşluğu elimden geldiğince hafifçe öpüyorum ki etrafımdaki herkes önümüzdeki otuz lanet saniye boyunca *öp,öp,öp* diye bağırmayı bırakabilsin.

O kadar aniden geriliyor ki adımlarının ortasında donup kalıyor. "Özür dilerim, özür dilerim," diyor ben neredeyse tökezlerken. Ama şarkımız henüz bitmemiş olmasına rağmen beni bırakıyor ve "Tuvalete gitmem lazım" diyor. Ve bunu mecazi anlamda söylemiyor. Yani benden kaçıyor, merdivenin altındaki koridorda kayboluyor.

Onun gidişini izlerken, dışarıdaki bulutlar patladı. Çatıda ve pencerelerde yağın yağmur müziğın, etrafımda tamalelerini ve böreklerini yiyen ve café con leche'lerini yudumlayan insanların sesini bastırıyor.

Bir süredir bundan şüpheleniyor olsam da, korkumun şimdi doğrulandığını hissediyorum.

Evlendiğim adam beni istememekle kalmıyor. Bana *katlanamıyor*. Bana o kadar tahammül edemiyor ki, çocukluk arkadaşlığımızı yeniden canlandırmanın mümkün olup olmadığını bile sorguluyorum.

"Her şey yolunda mı?" Sky yaklaşıp bana çok ama çok sert bir şey olduğunu umduğum bir bardak uzatırken soruyor.

Ne olduğunu bile sormadan geri fırlatıyorum. Yanıyor ve bir an için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Fark etmez," diye cevap veriyorum sonunda.

Çünkü öyle değil. Bu sadece bir anlaşma. Carter parasını istiyor. Tekrar en iyi arkadaşım olmasını istedim, ama bu işe yaramayacağına göre -Annemi bulup beni iyileştirmesi için bir özel dedektif tutmam gerekecek.

12

(B) , Tenn ve ben ön bahçede,
bir düzine kadar karton kutuya bakıyoruz.

Tenn'in en iyi arkadaşı Abe'den ödünç aldığı kamyon. "Hazır mısınız?" Tenn alnındaki teri silerek soruyor. Omzumun üzerinden Sage'e bakıyor ve ona kızarıp bozardığından emin olduğum bir göz kırpmıyor. Gözlerimi deviriyorum ama gülümsememe engel olamıyorum. Tenn olmasaydı Sage'in Cranberry'nin etrafında takılıp kalacağından emin değilim. Ayrıca, düşünceli, tatlı ve göze de hoş geliyor. Yeğenime harika bir baba olacak.

"Evet," diyorum ve ardından tüm hanımlar bana sarılmak için koşturuyor. Özellikle Nadia ve Sky o kadar sıkı sarılıyorlar ki rüzgârın yavaş yavaş içimden çıktığını hissediyorum. "Tanrım, kadınlar," diye homurdanıyorum. "Sadece on beş dakikalık yol!"

Geri çekildiğimizde herkes gözlerini siliyordu. "Kapa çeneni!" Gözyaşlarımın tekrar içeri girebilmesi için bulutlu gökyüzüne bakıyorum. "Ağlamayı kes!"

"Ağlamayı kes," diyor Nadia burnunu çekerken. "Al." Elime küçük bir hasır sepet tutuşturuyor.

Burnumu kırıstırıyorum. "Bu da ne böyle?" İçinde tuhaf, kuru görünümlü siyah şeyler var. Kurutulmuş otlar diyeceğim ama Nadia'nın bir otu kurutmadan önce çürümeye bıraktığını hiç görmemiştim.

"Tohumlar," diyor Nadia bana. "Bir rüya gördüm ve onlara ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum, ama gerçekten sinirlenmiyorum. Latin kadınları, birbirimize her zaman hayallerimizi, duygularımızı, bildiklerimizi anlatırız - kontrol etmek için

uyarmak için ya da sadece yeniden bağlantı kurmak için bir bahane olarak. Bu şekilde sevmek bir lütuftur. Sadece bir aptal aksini düşünebilir.

"da ne..." Sage sepete bakarak söylüyor ve sonra sırtıyor.

Kısa süre sonra bu gülümseme kahkahaya dönüşür. "Aman Tanrım, *hayatta olmaz.*" "Ne?" Etrafıma bakındım. "Bu da ne böyle?"

Gökyüzü omuz silkiyor. "Ben de en az senin kadar biliyorum."

Ayağımı yere vurmak üzereydim. "Biri bana neler olduğunu söyleyecek mi?" Tek yanıt olarak Nadia şimdi Sage'le birlikte gülüyor.

"Gitsek iyi olacak," diyor Tenn bana. Sage'in dudaklarına bir öpücük konduruyor ve elini hâlâ düz olan karnında gezdiriyor. "Seninle işte buluşuruz."

"Orada görüşürüz." Sage hâlâ gülüyor ve ne kadar sorsam da ne o ne de Nadia bu çirkin, tuhaf kokulu tohumların ne olduğunu söylemiyor.

Onlar bana söyleyene kadar burada kalıp onları azarlayamam. Nadia, Sage ve Tenn'in işi var ve Sky'ın da Nadia'nın bizi yetiştirdiği kilise olan St. Theresa'da bir iş görüşmesi var. Carter'ın işleri arasında beni beklediği bir saatlik bir zaman aralığı var, böylece o ve Tenn kutularımı onun evine götürmeme yardım edebilirler.

Kamyona tırmanıyorum ve aileme el sallıyorum. "Röportaj biter bitmez bana mesaj at," diye sesleniyorum Sky'a. O da bana iki başparmağıyla işaret ediyor.

Ve sonra yola çıktık. Carter'a giderken ağlamama, düşünmeme, hatta konuşmama bile izin vermiyorum. Sky düğünden beri neredeyse hiç durmadan güzelliğinden bahsetse de, hakkında hiçbir şey bilmediğim gizemli evini merak etmiyorum. Dün gece bana mesaj attığı adresin (2848 Deniz Yeşili Bulvarı) artık benim yeni evim olduğunu düşünmüyorum.

Kendime annemi bulur bulmaz iyileşeceğimi söyleyip duruyorum. Tekrar bir bütün olacağım. Ve ondan sonra, eninde sonunda... Ben de isteneceğim. Nate'in Fern'i ya da Tennessee'nin Sage'i istediği gibi.

Sonunda biri benimle gerçekten evlenmek isteyecek.

Sahilin hemen yanındaki Sunset View Cabanas adlı toplulukta, evinin benzeyeceğini düşündüm - bej yan panelleri olan kurabiye kesici ve arka bahçeleri sahilin kumlu başlangıcına bitişik, önleri kireç yeşili Avrupa çimleriyle kaplı bahçeler. Burada yaşayan insanlar, Kirkland's ve Home Goods'tan alışveriş yaparak, ön kapılarının yanına neredeyse birbirinin aynısı olan *HOŞ GELDİNİZ* tahtaları koyarak, yapay olarak yıpratılmış plaj dekorları asarak, *Kumlu Parmaklar* ve *Tuzlu Öpücükler*'in yanı sıra *EV, PLAJIN OLDUĞU YERDEDİR* diyerek evlerine "benzersiz" bir hava katıyorlar.

Ama Carter'ın evi farklı. Öncelikle dış cephe kaplaması derin su mavisi. Ön ve arka bahçe, alttaki sıcak ahşabı ortaya çıkaran, turkuaz boyası dökülmüş, yasal olarak yıpranmış gibi görünen uzun bir çitle çerçevelenmiş. Küçük verandanın üzerinde ya da girişin herhangi bir yerinde klişe okyanus atasözleriyle dolu plaj temalı bir tabela yok. Ön kapının deve rengindeki ahşabını çevreleyen devasa pişmiş toprak saksılar otlarla dolu - kişniş, nane, Küba kekiği ve Meksika tarhununu. Hepsi bu kadar.

Tenn ve ben kollarımızda ikişer kutuyla içeri girerken kapı açılıyor. Carter orada durmuş, burada olduğumuza inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Başardınız."

Sormak istiyorum, *gerçekten gelmeyeceğimi mi düşündün? O kadar güvenilmez miyim?* Ama bunun yerine kaşlarımı kaldırıp gülümseyerek "Evet," diyorum ve kutuları ön koridora bırakmak için kıcımlı içeri çekiyorum.

Her şeyi almak için sadece iki tur daha atmamız gerekiyor. Tenn ve Carter önce ellerini, sonra da birbirlerinin sırtlarını tokatlayarak kucakladıkları o tuhaf erkek kucaklaşması hareketini yaparken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Tenn bana dönüyor ve başımı okşuyor. "Hepinize tebrikler." Yanağımı öperken sesini alçaltıyor. "Her şey yolunda giderse, istediğin zaman gelip benimle ve Sage'le kalabilirsin. Gündüz ya da gece." Bu teklife gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sanmıyorum

Herkes Carter'la tehlikede olduğumu düşünüyor -Johnny'yle birlikte olduğum zamanların aksine- ama insanların beni hâlâ böyle önemseydiğini bilmek iyi hissettiriyor.

Ve sonra Tenn gidiyor. O kadar çabuk gitti ki, acaba ben buradayken her şeyin ne kadar garip hissettirdiğinden mi diye merak ediyorum. Ellerimi kalçalarımın koyup Carter'ı inceliyorum, o da ellerini ceplerine sokup bana doğru boğazını temizliyor.

"Hoş geldiniz" ya da "İşte geldik" demek istiyor gibi hissediyorum ama kendini tutuyor, yüz ifadesini kararsızlık ve fırtınanın garip bir karışımı olarak tutuyor. Başını ön koridora doğru eğerek önce benim girmemi işaret ediyor. Bunu yaptığımda çenem düştü.

Yaşam alanı, arkası puslu sahile bakan bir dizi tavandan tabana pencereyle dolu olan bu geniş açık kat planıdır. Zeminler parke, mutfak açık ve yan tarafta, yepyeni ve el değmemiş görünen kaygan, paslanmaz çelik aletleri çerçeveleyen akuamarin renginde pürüzsüz, parlak dolaplarla dolu. Bar tabureleri olan bir ada köşesi, bunun arasında küçük bir yemek masası ve dökme demir şömineyi çevreleyen kanepeler ve aşk koltukları var. Duvara büyük bir düz ekran monte edilmiş. Mobilyalar modern ama rustik, şık ama rahat.

"Tanrım, Carter," diyorum. "senin mi? Yani, kiralamak değil-gerçekten- *Sahip* mı?" Kiraya vermek bile imkansız görünüyor.

Carter'ın çenesi gerildi. Şu anda bana hiçbir şey vermemesi beni deli ediyor. Düşünümüzde boynunu öptükten sonra çok mesafeli ve aptalca davranıyor. Böyle mi olacak? Ben normal davranmaya çalışırken o sanki kafasını çarpmış ve her türlü rahat, neşeli duygu vücudundan uçup gitmiş gibi mi davranacak? "Kendim aldım. Nakit parayla."

Çenem daha da düştü. "Büyükannen sana paranı çoktan verdi mi?"

Çenesini biraz daha sıkarsa, bir dakika içinde TMED olacak, yemin ederim. "Kendim aldım. Erika Abla henüz paramı vermedi."

Çenem bir kez daha düştü, hatta belki daha da fazla. Carter... hiç zengin olmamıştı, değil mi? En azından *bu kadar* zengin değil. Gençliğinden beri çalışıyor, sandviç ve pilav kaseleri yapıyor, havalı bir restoranda hizmet veriyor

Lost Souls'da barmenlik yapıyordu ve şimdi Cranberry Rose'da tam zamanlı çalışıyor, ne iş yapıyor, hâlâ emin değilim.

"Para biriktirdim, Teal."

Sanki bu her şeyi açıklıyor. Önce biriktirmek için bu kadar para *kazanması* gerekirdi ve maaş çeklerini yıllarca annesinin ve daha sonra kız kardeşlerinin faturalarına yardım etmek için kullandığını biliyorum.

Yüzümdeki ifadeyi görünce ekledi: "Abraham Arellano'yu tanıyor musun? Yatırım konusunda gerçekten iyidir. Bir doları bir servete dönüştürebilir." Carter omuz silkiyor. "Birkaç yıl önce, Mami kirayı karşılamamı istediğinde bana yardım etti... akıl hocalığı bir şekilde buna dönüştü." Ellerini kaldırıp iç geçiriyor, sanki bu konuşma onu çok sıkıyormuş gibi. ", sana evi gezdireyim." Sesi düz, sanki bir kase çivi yemeyi tercih ediyormuş gibi ve aynı zamanda küçümseyici. Bu konuşma bitmiştir. Yoluma devam etme ve gelecek yıl nerede uyuyacağımı görme zamanı.

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum ve o işaret ederken kendi çenemi sıkıyorum. "Oturma odası, mutfak." Beni mutfağın yanındaki koridora götürüyor. "Egzersiz odası, banyo, yatak odası." Hızlı hareket ediyor, gerçekten bir şey göremeyeceğim kadar hızlı. Yine de bu evle ilgili bir ayrıntı gözümünden kaçmıyor ve yakında kafamın içinde yanıp sönen kırmızı bir işaret olabilir.

"Carter. Neden sadece bir yatak var?"

İç çekiyor ve bir elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. Gerçekten rahat giyinmiş; gri bir eşofman altı, atlet şeklinde kesilmiş eski bir gömlek, kol delikleri o kadar büyük ki göğsünün yanlarını ve karnının bir kısmını görebiliyorum. Ne yazık ki benim için işe yarıyor, bu yüzden bakışlarımı elimdeki konuya, yatağa zorluyorum. *Tek yatağa.*

"Oturma odasındaki kanepeler çokyata dönüşüyor. Yani eğer gerçekten rahatsızsanız-"

"Sahte kocamla aynı yatağı paylaşarak mı? Carter, gerçekte birlikte olduğum erkeklerle yatağımı zar zor paylaşıyorum."

"Altı yıl boyunca Johnny ile birlikteydin. Hep onun evinde kalmadın mı?"

"Şey, evet. Ama onun yatağında değil." Carter ben açıklayana kadar bana bakıyor: "Johnny sabahları ilk bakışta nasıl göründüğümü beğenmezdi. Eskiden sabahları

erken kalkıp saçımı tarayabileyim ve makyaj yapabileyim diye geceyi onun kanepesinde geçirdim."

Carter'ın yumrukları sıkılır ve gözlerini kısa süreliğine kapatır. "Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle."

Öfkelendim. Şimdi de umurundaymış gibi mi davranmak istiyor? "Peki, tamam. Bu bir yalan. Yalan söyledim. Johnny yatağı benimle paylaşmayı severdi. Bütün gece bana sarılırdı. Ve istesem de istemesem de hiçbir zaman benimle seks yapma ihtiyacı duyarak uyanmadım."

Carter duvara yaslanır, elleri hâlâ yumruk halindedir. "Tanrım. Teal. Hâlâ Broadway'deki o yerde mi? Oraya gideceğim ve-"

"Yeter." Burada durup Carter'ın bana beyaz atlı prens gibi davranmasını dinleyemem, özellikle de evlendiğimizden beri bana kendi yöntemleriyle bok gibi davrandığı için. "Ben çekyatta uyurum. Her neyse."

Carter duraklar ve sonra uzun bir iç çeker. "Eğer istediğin buysa."

"Eğer istediğim buysa?" Elimde olmadan karşılık veriyorum. "Seninle aynı odada bulunmaya alerjisi *olan ben değilim*, biliyorsun."

Carter'ın gözleri dehşet içinde açılır. "Sen neden bahsediyorsun Teal? Seninle aynı yatağı paylaşmakta bir sorunum yok. Bu konuda tuhaflaşan sensin."

"Yatak paylaşımı, dans ya da gösteriş için birbirimize dokunmak ve öpüşmekle ilgili herhangi bir sorunum yok. Her türlü şefkatle aram gayet iyi! Ben Latinim, Tanrı aşkına!"

Carter sesini bana doğru yükseltene kadar bağırdığının farkında bile değilim. "İyi! O zaman lanet yatağı paylaşacağız!"

"Tamam!" Ben de bağıriyorum. "Bütün gece, her gece yan yana uyuyacağız." Sesimi alçaltıyorum. "Ama yanlışlıkla sana çok yaklaştığımda yüzünü bana doğru çevirirsen, kanepeye taşınırım. Ve eğer sabah yüzümün nasıl görüldüğüyle ilgili tek bir yorum yaparsan, arka bahçende kamp kurarım. Yüzünü bir şırıngayla oyduktan sonra."

Hırlıyor. Öyle bir hırlıyor ki, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve bu hoş olmayan bir şekilde de değil. "Orada kamp yapamazsın. Kamp ateşiyle ilgili kurallar var." Kollarını kavuşturarak arkasını dönüyor. "Hem birinin yüzünü şırıngayla nasıl oyarsın ki?"

"Kapa çeneni." Salak bana gülmemeye çalışıyor ama başaramıyor. Ağzının kenarının kuru kayısı gibi ezilmesinden bunu anlayabiliyorum. Ayrıca omuzları titremeye başladı. Eğer şimdi gitmezsem, bir dahaki sefere güleceğim ve o zaman bu konuda ciddi olmadığımı düşünecek. Şırınga tehdidinde ciddi olduğumdan değil. Geri kalan her şeyi kastediyorum. Çünkü ben ciddiyim. Carter bana Johnny'nin yaptığı şeylerden herhangi birini anlatırsa - dudaklarımın öpülemeyecek kadar kuru olduğunu, her yerde ne kadar kötü koktuğumu, saçlarımın evsiz bir kadına aitmiş gibi görüldüğünü - arka bahçede uyumakla kalmaz, oraya taşınırdım. Ya da Nadia'nın evine. O an hangisi daha uygunsa.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Ayakkabılarımı kaptım ve koştum.

OceanofPDF.com

C onun yatağındaki ilk gece, aramızda yastıkları uzun, yumuşak bir sur gibi . Ne olursa olsun Carter ne derse desin, bana yaklaşımdan hoşlanmadığını biliyorum. Bunun korkudan mı, tiksintiden mi, yoksa doğrudan nefretten mi, yoksa üçünün bir kombinasyonundan mı kaynaklandığı beni aşıyor. Sadece, bu noktada, kendime olan saygımın ihtiyacı olan son şey, sahte olsun ya da olmasın, kocamın yanlışlıkla baldırına ayağımla dokunduktan sonra kuru kuru ağlaması.

Sabah bana bir Publix hediye kartı veriyor ve eve geldiğinde akşam yemeğini hazır edip edemeyeceğimi soruyor. İlk tepkim yüzüne gülmek oldu. Neyim ben şimdi, ellili yaşlardaki ev hanımı mı? Saçlarımı kıvrıp inciler ve yüksek topuklu ayakkabılar da mı giymeliyim? Ama sonra fark ediyorum ki, artık evli olduğumuza göre, burada tüm güç onda. Burası onun evi. Her şey onun anlaşması. Ve bir iş bulana kadar, tüm bu saçmalıklara borçluyum. Ben de *hmm* diye onaylıyorum ve o da bana istediğini yapacağıma inanmıyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor -yani, hadi ama, bu bir akşam yemeği, ona gerçek boyutlu, işlevsel bir kumdan kale inşa etme isteği değil- ki bu da bende sadece onun yemeğini pişirmek değil, aynı zamanda tüm kıcımları da içine sokma isteği uyandırıyor.

Malzemeleri aldıktan sonra günümü gönülsüzce iş arayarak geçiriyorum. Bir iş istemediğimden değil. Tüm bu başvuru doldurma, ön yazı yazma ve özgeçmiş gönderme süreci, bir puştun diğer insanların özgeçmişlerinden oluşan devasa bir dijital yığının içinden özgeçmişimi çekip çıkarması umuduyla

Evrak işlerini halledip bana bir röportaj teklif ettiğinde kafamı en yakın pencereye çarpıp çılgılık atasım geliyor.

Çok uzun sürmeyen eşyalarımı yerleştirdikten sonra mutfak masasında önüme koyduğum buruşuk bir kağıt parçasıyla yüzüstü yatıyorum.

Teal Flores için Yeni Yıl Kararları 1.

Bencil olmayı

bırakın. 2.

Sage'e telafi edin. 3.

Sky'a telafi edin. 4.

Carter ile tekrar en iyi arkadaş ol.

Bu konuda pek ilerleme kaydedemedim. Sky'a alışverişte yardım ettim ve bu eğlenceliydi. Ama aynı zamanda, büyükannesinin parasıyla birkaç kıyafet almak, benim bir aptal gibi davranarak hayatının sekiz yılını silmemi tam olarak affettirmiyor. Dördüncünün mümkün olduğundan hâlâ emin değilim, o yüzden şu anda buna odaklanmıyorum.

Ama *bunu Sage'e bırak*. Bunun için zaten bir planım var. Sayılır.

Dizüstü bilgisayarımı açarak Eylül'deki düğünü için o güzelim yıldız çiçeklerini nereden bulacağımı araştırmaya başladım.

Tam zamanında.

Eğer her şey eskisi gibi olsaydı, hala en iyi arkadaş olduğumuz zamanlardaki gibi, onun nasıl olacağını biliyorum. Kocaman bir gülümsemeyle içeri girerdi, ayak parmaklarımı bile sıcak, karıncalı ve tuhaf hissettiren bir gülümsemeyle. "*Tatlım, ben geldim.*" gibi klişe şeyler söylerdi. Beni kucaklayarak ve yanağıma bir öpücük kondurarak karşılardı, çünkü bu

Latinlerin yaptığı gibi, çikalım ya da çıkmayalım, birbirimizi isteyelim ya da istemeyelim, hatta birbirimizi tanıyalım ya da tanımayalım.

Bunların hiçbirini yapmıyor. Koridorda ayakkabılarını çıkarırken duraksıyor ve oturma odasındaki aynalardan birinin yansımasından silüetini görüyorum. Ayağa kalkıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve derin bir nefes alıyor, sanki bana bakma fikri bile onu savaşa gönderiliyormuş gibi hissettiriyor. Dönüp içeri giriyor, gözleri hemen benimkilerle buluşuyor.

Tanrım, yakışıklı görünüyor. Yüzü güneşten biraz kahverengileşmiş, düğmeli fanilas el emeği ile geçen bir günün ardından buruşmuş. Kot pantolonu dar, ayakları çıplak. Bir erkeğin kıllı ayaklarından hafifçe tahrik olmak, sanırım ben de o durumdayım. En azından o ayaklar Carter'a aitse.

"Uh. Selam." Sonra bakışları benden başka her yere yöneldi. "Yemek mi yaptın?"

Bariz rahatsızlığı beni sinirlendiriyor. Ama bu hafta zaten çok fazla koştum. Sağ dizim çatlayacakmış gibi hissediyorum, çok acıyor. Şimdi yapabileceğim tek şey sineye çekmek. Patlama yok, yıldırım fırtınası yok. Sadece derin bir nefes alıp veriyorum, sayıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hı-hı," diyorum elimden geldiğince parlak bir sesle. "Neden oturmuyorsun, sana bir tabak getireyim."

"zorunda değilsin-"

Ve sabrım tükeniyor. "Tanrım, Carter, oturur musun?"

Ağzını kapatıyor ve oturuyor, gözleri üzerimde, şimdi daha da temkinli. Ve o anda beynim neye gidiyor biliyor musunuz?

Carter'a emir vermeyi çok farklı bir durumda düşünüyorum. Yatak odasıyla ilgili durumlarda. Ve yalan söylemeyeceğim. Bu beni tahrik ediyor. O kadar ki, bir an için öfkem yatışıyor, sonra beynimin neyin peşinde olduğunu fark ediyorum ve *daha* da öfkeleniyorum.

Neyim var benim?

Yemeğimizi -cacio e pepe üzerinde karartılmış somon ve çıtır Brüksel lahanası- doğranmış maydanozla süsleyerek bitiriyorum ve tabaklarımızı masaya götürüyorum.

Gök gürültüsü yakınlarda, masaya koyduğum gümüş takımların hafifçe takırdamasına neden olacak kadar yakın.

"Harika görünüyor," diyor Carter ve sonra da kazmaya başlıyor. "Vay anasını. *Teal*. Bu...mmm...çok iyi." Çıkardığı *sesler*. Aman Tanrım. Yemekleri hep çoğu insanın orgazm olduğu gibi mi yiyor? Yoksa sevişmeye çok mu ihtiyacım var?

Beynim bana temelde X-rated olan görüntüler gösteriyor. Carter'ın görüntüleri. Yatağa bağlı. Ben dilimle onu durmadan kızdırırken.

"Yemek yiyecek misin?"

Göz kırpyorum ve tabağıma bakıyorum. "Uh. Evet."

İkimiz de birkaç dakika sessizce yemek yedikten sonra - ben yemeği didiklerken Carter kendi yemeğini olabildiğince hızlı bir şekilde mideye indiriyordu - Carter "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu.

Bir an için ona bakıyorum, zihnim bomboş, çünkü bunu nasıl kelimelere dökeceğimi bilmiyorum. *Görüyorsun ya Carter. Az önce yeni bir sapkınlığım olduğunu fark ettim, özellikle de dizlerinin üzerindeyken, akşam yemeğinde beni yemen gibi şeyler yapmanı emrederken.* Boğazımı temizliyorum ve göz temasını kesiyorum. Bu görüntü... yardımcı olmadı.

Tüm bunların neden bu kadar aptalca olduğunu hatırlamam gerek. Ve her şey Carter'ın bana dokunmak istemediği gerçeğine dayanıyor. Bu şekilde değil. Ve hiçbir şey gibi değil, hissediyorum. Bu yüzden. Konu değiştirme zamanı.

"Sage'e düğünü için ona çiçek alacağımı söyledim ama bu çok pahalı."

"Ne kadar pahalı?"

Ona miktarı söylediğimde yüzünü buruşturdu. "Çiçekler için mi?"

"Görünüşe göre çok özel çiçeklermiş. İthal edilmesi zor, bu yüzden yerel ve boktan olmak zorundalar. Ve tabii ki organik olarak yetiştirilmiş olmalarını isteyecektir."

"Aradaki farkı nasıl bilebilir ki?" Ona bir bakış attım ve o da mahcup bir şekilde gülümsedi. "Doğru. Sadece bitkilere sorabilir ve onlar da ona söyler."

"Doğru."

"Gene'in parasını aldıktan sonra onları alabilirsin, sorun olmaz. Bu arada ben seni idare edebilirim."

Başımı salladım. "Hayatta olmaz. Çiçeklere o kadar harcamamın imkanı yok. Daha iyi ve daha ucuz bir çözüm üzerinde çalışıyorum. Ayrıca, ben

parayı bir özel dedektif için kullan."

Carter bu noktada tabağını yalayarak temizliyor, ben de ona daha fazla servis yapmak için tabağını alıyorum. "Annen şehirde değil mi yani?" diye soruyor.

Homurdanıyorum. "Ona bunu sorduğumda Amá beni tehdit etti. Yani tahminimce bir şeyler dönüyor. Belki annem buradadır, belki de yakın zamanda buradaydı ama artık değil... kim bilir. Ama ailemden cevap alamıyoruz." Konuyu Nadia'ya açmaya çalışmışım ama daha soruyu soramadan maun kalemle doldurulmuş kaşlarını kaldırıp, *"Teal, seni ilgilendirmeyen bir şey sormak üzere olduğunu biliyorum, o yüzden sormamanı öneririm,"* dedi.

Lanet olsun, sihirli güçlere sahip Latin büyükleri gereksiz yere zor.

"Aileden bahsetmişken..." Carter başlıyor ve bu ses tonuyla, ben zaten söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyorum. Tabağını önüne bırakıyorum ve kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak yerime dönüyorum. "Benimki evlendiğimizi duymuş."

Ve haklıyım. Bundan hiç hoşlanmadım. "Ne demek *duydum*?"

Dudağını ısıyor ve bu o kadar sıcak ki, onu tokatlamak istiyorum. Şaplak atmak.

Öp onu.

Bir nefes alıyorum ve beynime sapıklaşmayı bırakmasını emrediyorum. Dinlemiyor.

Neyse ki Carter dikkatimi dağıtmaya yeterince hevesli. "Onlara şey hakkında bir şey söylemedim... bilirsin. Evliliğimizden."

Yavaşça göz kırpıyorum. "Peki neden?"

Yavaşça göz kırıyor. "Daha önce de söylediğim gibi, dramadan kaçınmak için."

Ayağa kalkıp işaret ediyorum. "Dramadan kaçınmak için düğüne davet edilmediklerini söylemiştin. Lanet olası evliliği onlardan saklayacağından değil!"

Kaşlarını çatıyor ve elindeki çatalı sallıyor. "Aynı şey, değil mi?"

"Hayır, aynı şey değil. Bu çok saçma çünkü kutsal evliliğimizin tüm amacı bunu bilmeleriydi." Öfkelendim. "Beni sakladığını düşünecekler. Sanki benden utanıyormuşsun gibi."

Bu evliliğin gerçek olmadığını biliyorum. Sahte bir şeyden bahsederken tam olarak doğru olmadığını. Carter nasıl olur da

Ben onun olmadığım halde?

Yine de içimde ve dışımda yükselen karanlık, sürünen, bunaltıcı duygulara engel olamıyorum. Gök gürültüsü daha da yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki pencereler çerçevelerinde takırdıyor. İçimde korkunç bir şey, tacizci eski sevgilimin dudaklarından en büyük korkularımdan birini fısıldıyor. *Başka hiç kimse seni istemez.*

Carter bile o sahte haliyle beni gerçekten istiyormuş gibi davranamıyor.

Kaşlarını daha da çatıyor, hem çenesi hem de omuzları kaskatı. "Sen neden bahsediyorsun? Senden nasıl utanabilirim ki?"

Duygularımı içimde tutma konusunda hiç iyi değildim. Eğer ağzımdan ya da yumruklarımdan çıkmazsa, gökyüzü içimde neler olup bittiğini herkesin bilmesini sağlardı. Şu anda, üç tezahürün bir karışımını hissediyorum. Ellerim sıkılaştı. Dışarıda bir fırtına var, çünkü tabii ki var. Bugün kemiklerim kırılacakmış gibi hissedene kadar koşmak buna yardımcı olamaz. Hiçbir şey buna yardımcı olamaz. Derin bir nefes aldım ve saymaya başladım. "Bir. Beni görmeye dayanamıyormuş gibi davranıyorsun. Ya da bana dokunmaya. Esposo y esposa olarak ilk dansımızda seni öptüğümde, boynuna şırınga batırmışım gibi benden kaçtın."

Şimdi ayakta duruyor, öfkesi gözle görülür bir şekilde titreşiyor, yazın yolun üzerinde gördüğünüz o sıcak parıltılar gibi, sanki üzerinden buhar falan çıkıyor. "Senin şırıngalarla ne alıp veremediğin var?" diye neredeyse bağırıyor.

"İki, Nate'in düğününde benimle çıkman gerekirken ortadan kayboldun! Üç, seni o düğüne davet ettiğimde sanki gözlerini bıçaklamaya çalışmışım gibi davrandın!"

Elini başının üzerinde gezdiriyor. "Dur tahmin edeyim, gözlerime şırınga sapla."

Yemin ederim neredeyse bir yumruk atacaktım. "Bu hiç komik değil, Carter! Bak, berbat biri olduğumu biliyorum, tamam mı? Bunu biliyorum. Akli başında hiç kimsenin beni istemeyeceğini de biliyorum. Ama sadece, ne , rol yapamaz mısın? Düğün gününde kocasını öpen bir eş olmam gerekirken lanet olası odada kalmak bu kadar mı zor?"

Carter bana öyle hızlı yaklaşıyor ki, neredeyse bir sonraki nefesimde boğulacaktım. Nefesi çok hızlıydı. Gözleri çok vahşi. Dudakları çok pembe. "Nate'in düğününden ayrıldım çünkü seninle aramdaki mesafeyi korumaya çalışıyordum. Benimle evleneceğine dair umutlanmamaya çalışıyordum. Sana yakın olmak ve dokunmakla ilgili sorun Teal, bunu istememem değil. Tam tersi." Gülüyor ama neşeli değil, ne kadar aptalca davrandığına inanmadığında attığın bir kahkaha. Bir adım daha yaklaşıyor ve şimdi nefesini göğsümde hissedebiliyorum. Açıklanamaz bir şekilde, aptalca, meme uçlarım geriliyor, sanki bir sonraki söyleyeceği şeyi biliyorlarmış gibi. "İlk dansımızda seni terk ettim çünkü boynumu öptüğünde o kadar sertleştin ki *canım acıdı*. Ve herkesin görmesini istemedim."

Buna ne diyebilirdim ki? Hiçbir

şey.

Sanırım bu yüzden hiçbir şey söylemek yerine kollarımı onun omuzlarına atıp Carter Velasquez'i öpüyorum.

OceanofPDF.com

Wöptü, yaklaşık bir yıl önce... çok sıcaktı. Bunu da ben başlatmış olmama rağmen, kontrolü hemen ele geçirdi ve Bileklerimi yatağın üzerinde, başımın iki yanında tutarak kıyafetlerimizi hemen çıkarmamı sağladı. "Lentamente," diye fısıldadı, "lütfen, mami." Bu beni daha da çıldırttı, onu daha sert öptüm, ellerimi karnının üzerinde gezdirdim, itmemek için çok uğraşırken kasları altında dalgalanıyordu. Benimle yavaş ilerlemek istiyordu, nedenini tanrılar biliyordu ama bu hoşuma gidiyordu. Düzeltiyorum: *Bayıldım*.

Bunu düşünerek çok aptalca geceler geçirdim. Onunla nasıl olurdu diye merak ederek. Bahse girerim gözlerini sımsıkı kapatıp en son izlediği pornoyu düşünen Johnny ile olduğu gibi olmazdı. Bu bir varsayım değil. Bana kelimenin tam anlamıyla "sadece ben" olunca zorlandığını söylemişti.

Birlikteyken Nate de çoğu zaman gözlerini kapalı tutardı. Bu beni o anın dışına çıkarıyordu. Gerçekten kimi düşündüğünü merak edip duruyordum.

Carter için durum böyle değildi. Altın sarısı parıltılı gözlerini kocaman açmış, sanki insan suretine bürünmüş bir tür tanrıçaymışım gibi bana tekrar tekrar bakıyordu. Sanki bana dokunma ayrıcalığına sahip olduğuna inanamıyormuş gibiydi. Gömleğimi boynuma kadar çektiğinde, sütyenime o kadar uzun süre bakmıştı ki, belki de gördüğü şeyden hoşlanmadığını düşündüm. Ama hemen ardından ağzıyla yanıldığımı kanıtladı.

Eğer sonuna kadar gitseydik, hep böyle devam ederdi diye düşünmüşümdür. Hayatım boyunca sevişmeye en çok yaklaştığım an olurdu.

Ama şimdi, yaptığımız şey. Bu sevişmenin tam tersi.

Önce dudaklarımla üzerine atladığımda, kıcımlı tuttu ve beni tezgâha doğru fırlattı, ben de bacaklarımı ona sımsıkı sardım. Ağızlarımız sürekli birbirine bağlıydı. Sanki bunun provasını yapmıştık.

Birbirimizi sanki öpmezsek boğulacaktık gibi öpüyoruz. Dilini ağzıma daldırıyor, tekrar tekrar, kalçalarıyla uyum içinde, sıcak, sert uzunluğunu en çok istediğim yere bastırıyor.

Ben de geleceğim. Geleceğim ve tüm kıyafetlerimiz *hala üzerimizde*.

Dilini boynumun kenarından aşağı kaydırmak için öpücüğe ara verdiğinde adını inliyorum ve bu ona bir şeyler yapıyor. Elini kalçamdan üzerimdeki küçük şortun açık bacağına götürüyor ve parmakları külotumun altına giriyor. Onu orada hissetmenin şoku nefesimi kesiyor.

"Çok ıslaksın," diyor, inanamıyormuş gibi nefesi kesilmiş bir halde. "Senin için her zaman ıslağım," diye cevap veriyorum.

Neden bilmiyorum ama bunu söylemem bir şekilde yanlış geliyor. Donup kalıyor ve sonra parmaklarını şortumdan çekiyor. "Bana böyle şeyler söylememelisin" derken kalçasını benimkinden birkaç santim geri çekiyor. Ben cevap veremeden yüzüme bakıyor ve ekliyor: "Bunu yapmamalıydık. Bu... bu bir hata."

Ve bu pendejo sonra ne yapıyor biliyor musun? Gidiyor.

Ön kapıdan çıkarken ayakkabılarını kaptığı gibi koşarak yanımdan uzaklaşıyor. "Ailem Salı günü öğle yemeği için burada olacak" diye seslenirken bana bakmıyor. Bir sonraki duyduğum şey kapının çarpması ve ardından arabasının tekerleklerinin kim bilir nereye doğru gıcırdaması.

Hepsi ona ne söylediğim için mi? Gerçeği mi?

Gerçek bu. Carter'la geçen yıl ilk öpüştüğümüzden beri, o salakta beni anında tahrik eden bir şeyler var. Beni yoğun bir şekilde izlemesi ya da bana karşı aptalca iyi davranması gibi bir şey.

Ya da öyleydi. Az önce yaptığı şey, beni tezgahın üzerinde nefessiz, gözleri yaşlarla dolu, şimşeklerle dolu bir gökyüzünde bırakması - bu hoş değil, hatta kaba bile değil. Zalimce.

Bunun için onu asla affetmeyeceğim.

(a) bir daha asla o pislikle aynı yatağı paylaşmayacağım ve (b) centilmence önerdiği çekyat sanki bir seranın yıkılmış parçalarından yapılmış gibi hissettirdiği için uyku durumunu anlamaya çalışıyorum. Sağladığı tüm rahatlık için bir köpekbالیğının ağzının içinde, birçok diş katmanının üzerinde uyuyabilirim.

Ayrıca Nadia'ya da gitmek istemiyorum. Bu sadece kendime ve Carter'a değil, aileme de yenilgiyi kabul etmek gibi geliyor. Evleneli sadece birkaç gün oldu. *Günler*. Kabul ediyorum, ilişki uzmanlığımla pek tanınmam ama ben bile evlendikten birkaç gün sonra başka bir yerde yatmanın, sahte bile olsa, acınası bir durum olduğunu biliyorum. Şansım yaver giderse, aile üyelerinden biri beni eve dönerken görecektir, o da Erika Abla'ya gidecek ve tüm bunlar boşa gitmiş olacak.

Tüm bunların boşa gitmesini reddediyorum.

Carter'ın evinin her yerini karıştırdım ve bir uyku tulumu buldum. Yarım saatimi onun spor odasında onu hazırlayarak geçirdim. Yatağın benim tarafımda olan ve tam olarak tek bir gece geçirdiğim komodini, küçük lambamı, ortasında olduğum kitap yığını ve bir mumu onun yanına taşıyorum. Bu odanın halısı kalın, o yüzden fena değil, pek sayılmaz.

Telefonumu elime alıyorum ve iyi değerlendirmeleri olan yerel bir özel dedektiften randevu alıyorum. Yerel dahlia derneğinin iki gün sonra gerçekleşecek olan yıllık yumru satışına kayıt yaptırıyorum. Sonra da görünüşe göre hayatının en güzel zamanlarını geçiren, beyaz olmayan insanlardan sanat eserleri çalan ve NoCal'ın her yerinde "hareket halindeki evrenle aşk dalgasına binen" Leilani'yi Instagram'da takip ediyorum.

Taşındığından beri *yepyeni bir yüz* edinmeyi de başardı. En son selfie'sine tıkladığımda, yemin ederim çenem düşüyor ve bir tür eski okul çizgi filminde olduğu gibi kapıdan dışarı yuvarlanıyor.

Bakın, ben bir estetik cerrah değilim, hatta herhangi bir doktor bile değilim. Ancak en sevdiğim reality televizyon türü estetik ameliyatlari içeriyor - *Botched*, *Nip/Tuck*, adını siz koyun ve ben bunun için bir fahişeyim. Dolayısıyla, benim değersiz TV bilgisine sahip görüşüme göre, Lani alnına ve kaşlarına Botoks enjeksiyonu, nazolabial kıvrımlarına dolgu ve tüm bunların en bariz olanı dudak enjeksiyonu yaptırdı. Parlak fuşya dudak parlaticısını sürdükten sonra dudaklarını büzüştürme şekline bakılırsa, üst dudağı patlamak üzereymiş gibi görünüyor.

Estetik cerrahiye karşı değilim. Amá Sonya bildiğim kadarıyla en az bir yüz gerdirme ameliyatı geçirdi ve dudaklarını düzenli olarak doldurttuğundan eminim. Bence zarif görünüyor. Hatta (küçük) bir BBL yaptırmayı bile araştırdım, ancak uzun risk listesi bana buna değmez gibi geldi.

Bununla birlikte, Lani tüm hayatını anti-aging konusunda asla "sahte" bir şey yapmayacağını, organik esansiyel yağ yüz bakımı, çamur ve yosun banyosu rutini ile "doğal yoldan" zarif bir şekilde yaşlanacağını söyleyerek geçirdi. Yüzünün bu kadar kısa sürede değiştiğini görmek onun ne kadar aşağılık bir ikiyüzlü olduğunu daha da pekiştiriyor ve bu durum beni o kadar sinirlendiriyor ki, o gün internette yeterince vakit geçirdikten sonra gece yatmadan önce telefonumu odanın öbür ucuna fırlatıyorum.

Uykuya daldım ve alarmım sayesinde sabah yedi buçukta uyandım.

Yatağa döndüm.

"Bu da ne-" diye mırıldanıyorum, yukarı bakarak. Sonra ayağa fırladım.

Masanın arkasında kitaplarım, mumum ve telefonumun şarj aleti duruyor. Yatağın ortasındaki uzun yastık sırası, spor odamdaki yatağımı oluşturmak için topladığım kırlentlerle birlikte orada.

"Carter!" , tepiniyorum. "Carter, ne oluyor lan?" Ama korkak gitmişti.

Yemin ederim o kadar kızgınım ki, sanki bir kasırga aniden evimizin üzerine çökecek ve onu paramparça edecekmiş gibi hissediyorum. Dışarıda gökyüzü karanlık ve rüzgar kızgın ruhlar gibi pencerelere çarpıyor.

Ta ki çekmecenin uydurma olduğunu görene kadar. Yani, berbat. Yavaşça yaklaşıyorum. Dün kesinlikle katlamıştım, bu da Carter'ın o kadar işi geri aldığı anlamına geliyor. Bu da Carter'ın geceyi burada geçirdiği anlamına geliyor.

Yenilmiş bir halde nefesimi dışarı veriyorum. Gökyüzü açılıyor ve güneş ışığı pencere duvarından içeri girerek her şeyin sarı altın renginde görünmesini sağlıyor. Ruh halim o kadar hızlı değişti ki.

Beni yatağa yatırdı. Ama onun yanında uyumak istemediğimi biliyordu, o yüzden bunu benim isteğim dışında yapmadı. Ve söylemeliyim ki, o yatak halıdan çok daha güzel, ne kadar kalın olursa olsun.

Bu kadar düşünceli olmasından nefret ediyorum.

Bütün günümü ön bahçeden çim kazarak geçirdim. Sage'in lanet dahlialarını bir yerde yetiştirmeliyim. Çünkü evet, ben, Teal Flores, bitkiler hakkında hiçbir şey bilmeyen bir kadın, kız kardeşimin düğün çiçeklerini yetiştireceğim. Ve gariptir ki, en azından kürek çekme işine aldırmiyorum. Çim köklerinin kaba, sıkı düğümlerini kazmak koşmak gibi bir şey, sadece dizimi birkaç bin parçaya ayrılıyormuş gibi hissettirmiyor.

Duş aldıktan sonra biraz daha işlere baktım ve saat öğleden sonra üç olmasına rağmen yirmi dakika boyunca akşam yemeği için stres yaptım. Carter benden yemek yapmamı istemedi. Ama bunu bekliyor, değil mi? Evde kalan, çalışmayan ve şimdiye kadar yemek pişirdiğim en güzel mutfağa erişimi olan benim. Öte yandan, benden kaçmayı alışkanlık haline getirmiş biri için yemek pişirmek de istemiyorum. Bana istediği kadar benden etkilendiğini söylesin, eylemleri sözlerinden daha yüksek sesle konuşur. Ve şu anda, onun eylemleri egomu ve duygularımı zedeledi ve dürüst olmak gerekirse, göğsümde bir delik açılmış gibi hissetmeme neden oldu.

Ama aynı zamanda artık bencil olmak istemiyorum. Bu yüzden bir numaralı yeni yıl kararı.

Tavsiye almak için tanıdığım en bencil insanı aramaya karar verdim. "Ne?" Sage soruyor. Bir fincan kahve hazırlarken hoparlörü ona verdim. Carter'ın harika espresso makinesinde Café Cubano.

"Soru. Tennessee mutfak tezgahına yatırıp parmaklasa, sonra bunun bir hata olduğunu söyleyip kaçsa, aradan koca bir gün geçse ve o zamandan beri onu görmesen ya da ondan haber almasan, *ama...* tüm bunlardan sonra sen uyurken güzel bir şey yapsa... ona yemek pişirir miydin?"

Sanırım Sage su falan içiyordu, çünkü cevap olarak duyduğum tek şey kekeleme ve öksürme.

"Alo?" Ben soruyorum. "İyi misin, Sage?"

Sonra telefonda Sky'ın sesi duyulur. "Hey. Az önce Carter seni parmakladı mı dedin?"

Gözlerimi kapatıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. Sky'ın sorunlarımı bilmesini istemediğimden değil, ama bu kızın birileriyle yatması falan gerekiyor. Her zaman herkesin işinin sapıkça kısımlarına odaklanıyor.

"Bu işte iyi miydi?" diye soruyor, daha ilk sorusuna cevap bile vermemiş olmama rağmen. İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum.

Telefonla biraz oynanıyor ve sonra Sage konuşuyor, sesi biraz kısık ama artık boğulmuyor. "Şu anda hoparlördesin. Çünkü Sky burada. Bunu zaten biliyorsun." Boğazını temizliyor. "Şunu doğru anlamama izin verin. Kocan seni tezgâhın üzerine koydu, sana dokundu-"

"Onu parmakladı," diye düzeltiyor Sky.

Sage bunu görmezden geliyor. "Ve sonra bunun bir hata olduğunu söyleyip mi?" "Evet."

"Ve ona yemek pişirmek mi istiyorsun?"

"Acaba ona yemek pişirsem mi?"

"Akşam yemeği için ne yapmayı düşünüyorsun?" Sky soruyor.

İkisi de beni göremese de başımı sallıyorum. "Henüz bilmiyorum! Çünkü ilk etapta yemek yapmalı mıyım bilmiyorum!"

"Peki," diye başlıyor Sky düşünceli bir şekilde, "en azından seni orgazm etti mi?" İç çekiyorum. "Bunun gerçekten konuyla ilgisi var mı?"

İkisi de aynı anda "Evet," diye cevap verir.

"Peki, o zaman, hayır. Beni kızgın, rahatsız ve huzursuz bıraktı." Ve itiraf etmek için kalp kırıklığına çok yakın bir duygu.

Önce Sage cevap verir. "Ona yemek yapma. Bizimle dışarı gel."

Burnumu kıvırıyorum. "Neredesiniz siz?"

"Nadia ebeveyn odasındaki duvar kağıdını tamir etmek için yardım istedi."

"Oh. Ew." Ev tamiri saçmalığından nefret ediyorum. Yaz için ab tanımını yapmak için yardıma ihtiyacınız varsa, ben sizin kızınızım. Birkaç güzel yemek yapacak birine ihtiyacınız varsa, bunu yapabilirim. Çim kazacak birine ihtiyacınız varsa, ona da varım. Ama kırık bir merdiveni tamir edecek, bir duvarı boyayacak ya da olukları temizleyecek birine ihtiyacınız varsa, sakın beni aramayın. Bu işlerle ilgilenmesi için birini tutmayı tercih ederim.

"Şu anda Carter'ı düşünmeyi bırak," diyor Sage. "Bir film izle, tırnaklarını boya, çarşaf maskesi tak. Sonra giyin ve akşam yemeği için bizimle Evergreen's Brewery'de buluş."

Yüzümü buruşturdum. "Troy'da her şey yolunda!"

"Sorun ne, sabah kalkman gereken bir işin mi var?" Bu iğrenç yanık Sky'dan geliyor ve ekliyor, "Çünkü benim var!"

"Ne?" Çıglık atıyorum. "İşi aldın mı? Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Şimdi söylüyorum. Ve bu gece kutlayacağız. Mazeret yok." Ve sonra küçük kardeşim telefonu kapattı.

"Tamam zaman," diyorum kanepeye giderken kahvemi ve bir şişe ojemi alırken.

E bize en yakın kasaba Cranberry ve Troy'un zirvesi. Biraz uzun bir yol ama Sky arayıp karar verdikten sonra Hep birlikte gitmeyi tercih ediyor, böylece arabamın camlarını açıp Backstreet Boys'un ilk albümünü patlatabiliriz, sadece on dakikalık geç doksanlar, nostaljik, saçlarımda rüzgar çığlık atıyor gibi hissettiriyor. Tüm BSB şarkı sözlerinin ne anlama geldiğini tam olarak biliyor muyuz? Hayır. Ama bu, trafiğin yoğun olduğu saatlerde bağıra çağıra şarkı söylemeyeceğimiz anlamına mı geliyor? O da hayır.

Evergreen's, kelimenin tam anlamıyla her bir yemeğin mükemmel olduğu nadir restoranlardan biridir. Burası doğrudan Güney'in rahat yemeklerini sunuyor, ancak her şeyin ince ve lezzetli bir dokunuşu var. Örneğin tatlı patates güveçleri geleneksel tarçın ve yenibaharın yanı sıra kakule ve portakal kabuğu rendesiyle tatlandırılmış ve peynirli makarnaları Creole baharatlı su ısıtıcısında pişirilmiş patates cipslerinden oluşan orgazmik bir tepeye sahip. Bina oldukça büyük, kendi otoparkının ortasında, rustik tarzda ve dışarıda yemek yemeyi tercih edenler için büyük bir güverteden oluşuyor. Yirmi dakikalık bir bekleme süresi var, bu süreyi bebekle ilgili gelişmeleri öğrenmek için kullanıyoruz (hala mikroskobik boyutlarda, Sage sabah bulantısı yaşamadı, ancak birinin en son duş aldığı saati bilecek kadar çılgın, doğaüstü bir koku alma duyusuna sahip).

Oturur oturmaz Sky'a dönüp "Bize işten bahset" diyorum.

Omzunu silkiyor. "Kocanla oynadığını duymayı tercih ederim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır. Henüz yeterince sarhoş değilim." Suyumdan bir yudum alıyorum. "Resmi iş unvanınız nedir?"

Gökyüzü boğazını temizliyor. "Resmi olarak, Gezginler ve Hacılar için Aziz Theresa Katolik Kilisesi'nin *kütüphane teknisyeniyim*."

"Hadi canım," diye nefes alıyorum. "Senin ana ofiste olacağını sanıyordum, ne bileyim telefonlara falan bakacağını." Omzunu hafifçe itiyorum. "Gördün mü? Alışveriş çılgınlığımız mükemmel bir şekilde sonuçlandı. Artık olduğun gibi seksi bir kütüphaneci *teknisyen* gibi giyinebilirsin."

Sky yine omuz silkiyor ama yanakları biraz pembeleşmiş ve ne kadar memnun olduğunu gizleyemiyor. "Evet. En iyi yanı da kütüphanelerinin çoğunun bodrumda olması."

Sage kaşlarını çatıyor. "Bodrumun nesi bu kadar harika?"

Gökyüzü sırtarak ellerini kaldırır. "Kimse beni görmüyor! Yani kimse bana kasabanın ucubesi gibi davranmıyor!"

Sage ve ben bakışıyoruz. "Sky," diye başladı. "Biliyorsun sen-" "Ucube olmadığımı biliyorum, çocuklar. Siz ikinizden fazla değil. Ben sadece söylüyorum. Yalnız olmayı seviyorum. Bu iş de çok yalnız kalacağım anlamına geliyor ki bunu çok hoş buluyorum." Bana döndü. "Şimdi bize parmaklamadan bahset."

Tabii ki bu, sunucumuzun ortaya çıktığı andır. Kendisi genç, çekici bir adam ve pırlantalı kulakları artık kıpkırmızı. Hiçbirimizin gözlerinin içine bakmadan "Size ne içireyim hanımlar?" diye soruyor.

İçki ve meze siparişlerimizi veriyoruz ve tam o sırada telefonum çalıyor. Carter'dan bir mesaj. İyi misin?

"Ughhh," diye inleyerek kız kardeşlerime göstermek için telefonumu çeviriyorum. "Burada neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musunuz?"

Sage okumak için eğildiğinde gülümsüyor. "Olamaz," diyor donuk bir ses tonuyla. "Kocanız sizin için endişeleniyor. Ne travma ama."

Ona sahte bir bakış attım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aslında bilmiyoruz," diyor Sky, suyunu yudumlarken. "Bize henüz hiçbir şey söylemedin, unuttun mu?"

İç çekiyorum. "Alkol, hatırladın mı? Alkole ihtiyacım var."

"Yavaş yavaş başlayalım o zaman," diyor Sage. "Neden seni gelmeye zorlamadı?"

Yeterince yetenekli değil miydi? Sen muydun?"

"Bu tam olarak yavaş başlamak sayılmaz ama neyse." Omuz silktim. "Kavga ediyorduk, bilirsin işte. Birbirimize bağıryorduk falan, sonra birden mutfak tezgahının üzerindeydim ve onun eli iç çamaşırmdaydı."

Servis elemanımız boğazını temizliyor. "İçecekler, hanımlar," diye mırıldanıyor. Şimdi yanakları Sky'ın çilekli daiquiri'sinden daha pembe.

"Zavallı adam," diye mırıldanıyorum viskimin tamamını geri içerken.

"Konuyu değiştirme," diyor Sky parmaklarını şıklatarak. "O zaman ne oldu?"

"I-" Şimdi yanaklarım ısınmakla tehdit ediyor. "Ona beni her zaman ıslattığını söyledim."

Sunucumuzun bir tabak cızırdayan jalapeño poppers'ı masamızın ortasına fırlatması ve ardından koşarak uzaklaşmasıyla bölünüyoruz. Kız kardeşlerime dönüp baktığımda hepimiz gülmemek için kendimizi zor tutuyoruz, homurdanıyoruz.

"Bence bunu yapıyor," diyor Sky, arkamda bir yere bakarak. "Tüm sunucu arkadaşlarıyla bu tarafa bakıp duruyor. Onları senin hikayen hakkında bilgilendiriyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Harika. Tam da ihtiyacım olan şey." İç çektim. "Her neyse. Ona beni her zaman tahrik ettiğini söyledim, o da bana böyle şeyleri ona söylememem gerektiğini söyledi ve sonra da kaçtı."

", " diye tekrarlıyor Sage.

"Bunu sana telefonda söyledim. Kelimenin tam anlamıyla kapıdan çıktım. Sanki bir sitcom'da oynuyormuşuz gibi tekerlekleri gıcırdatarak."

"Bunun bir hata olduğunu söylediğini de söylemiştin,"

diye ekliyor Sky usulca. Başımı sallıyorum. "O da var."

Sage başını sallar. "Carter iyi bir adam. Kadınlarla sadece seks yapmak için arkadaş olan o sahte 'iyi adamlardan' değil. Gerçekten, içtenlikle iyi biri."

Haksız değil. Eğer Carter sadece seks isteseydi... şimdiye kadar çoktan yapardı, tek söylediğim bu. Kaşımı kaldırıyorum. "Ve...?"

"Ve ben sadece tekrar ediyorum. Bunu kötü adam olmak için yaptığını sanmıyorum." Ağzında kalan patlamış mısır parçasını fırlatıyor. "Bence kalbini koruyordu."

"Ooh, doğru. Bu mantıklı," diye ekliyor Sky. "Duygularının çok derinlerine inmekten korkuyor. O yüzden kaçtı. Parmakları tam anlamıyla senin içinde olmasına rağmen." Elleriyle gerçekten tuhaf bir hareket yapıyor, kolunu yukarı kaldırıyor ve parmaklarını -beş parmağını da- düz bir şekilde ileri geri oynatarak işaret ediyor.

Sage başını sallar. "Hayır. Hayır. Hayır. Parmaklar böyle çalışmaz."

"Bu parmaklama olabilir!" Sky, pek de sessiz olmayan bir sesle duyurdu. "Hepiniz yeterince yaratıcı değilsiniz."

"Ahem." Sky'ın tehlikeyi işaret eden robotik bir el hareketi yaptığı ve buna parmaklama dediği anda sunucumuzun geri dönmesine şaşırıyorum. "Ara sıcakları sipariş etmeye hazır mısınız hanımlar?"

Ben findık kabuklu kızarmış tavuk bifteği seçiyorum, Sky ve Sage de tavuklu börek sipariş ediyor. Sunucumuz hâlâ göz teması kurmuyor ama artık kıpkırmızı da değil, sanırım iyileşiyor.

"Artık erkek erkeğe konuşmak yok," diye ilan ediyorum o kulak kesildikten sonra. "Şu anda resmi kütüphaneci kız kardeşimizi kutluyoruz. Hadi kutlayalım."

İki saat boyunca yemek yiyor ve gülüyoruz. Carter iki kez daha mesaj atıyor (Eve ne zaman geleceğini haber ver ve Muhtemelen konuşmalıyız). Cevap vermek yerine, daha fazla viski sipariş ediyorum. Çok daha fazla viski. Ödemeyi yaptıktan sonra ayağa kalktığımda yer ayaklarımın altında dönüyordu.

Sage anahtarları bulmak için Fendi çantamı karıştırırken Sky beni kollarımdan tutuyor. "Görünüşe göre bizi geri götürüyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Sage," diye . "Her zaman bizim için her şeyi yapıyorsun. Küçüklüğümüzden beri. Artık her şeyi yapmak zorunda olmamalısın."

"Hepimizin eve tek parça halinde dönmesini istiyorum, Teal. Bu yüzden ben ."

Arabama döndüğümüzde arka kapıyı açıp içeri yayılıyorum. Sky emniyet kemerimi takmama yardım etmek zorunda kalıyor ama utanmayacak kadar kendimden geçmişim.

"Eve gittiğinde bir ton su içsen iyi olur," diyor Sage sürücü koltuğundan bana. "Yoksa yarın pişman olacaksın."

"Yarın pişman olacaksın!" Pencereden dışarıyı göstererek bağıriyorum. "Hamile olan sensin."

"Hamile, zil zurna sarhoş değil," diyor Sky, tüm bu olanları komik buluyormuş gibi sırtarak.

Çantamdan telefonumu çıkararak, "Carter'a mesaj atacağım," diye duyuruyorum.

"Hayır, yapamazsın," diye karşılık veriyor Sky, bunun için benimle g re iyor. Bu adil bir mücadele değil çünkü şu anda elim hiç tutmuyor. "Senin için ona mesaj atarım."

"Ona çok kızgın olduğumu söyle. Benim için öldüğünü söyle. Ama önce beni siktikten sonra." Sage gülmekten kırıılıyor. "Bu kadar komik olan ne?" Ben soruyorum. "Ba ladı ı şeyi bitirmedi. Bitirmesini istiyorum, hepsi bu."

"Elbette, Jan." Omuz silkiyor. "Bence sen ve Carter duygularınızdan farklı şekillerde saklanıyorsunuz."

"Benim duygularım yok."

"Sen ne dersen de, Bayan Ben  zg nken Yağmur Yaşar."

"İ te." Sky bana telefonumu uzattı. Harfler bulanık olsa da Carter yazdığını görebiliyorum, Hey ben Sky. Hepimiz yemeğe çıktık ve Teal çok içti. Sage beni Nadia'ya bırakacak, sonra Teal senin evine gelecek, Tenn de Sage'i alacak.

Böylece Teal'in arabası için endişelenmene gerek kalmaz. Oh, ve Teal i i bitirmediğini söyleyip duruyor... Burada göz kırpan bir yüzün yanında barış işareti olan el emojisi ekledi. O yüzden halletsen iyi olur.

" ok doğru," diye mırılandıktan sonra başımı cama yasladım ve hemen kendimden geçtim.

Bir de baktım ki Sky ve Sage tarafından arabadan  ıkarılıyorum. Onlara halsizce göz kırpyorum. "Neden S ile ba layan bir isim almadım? Annem dışlanmış hissedee imi bilmiyor muydu?"

"Selam." Carter gölgelerin arasından beliriyor, üzerinde ince gri bir gömlek ve pazen pijama altları var. Araba yolunda olduğumuzu şimdi fark ettim. "Ben hallederim."

"Hayır, yok," diye tıslıyorum ona. "Daha önce de bana kanıtladın, sende *bu i * yok. hiç."

Gökyüzü kıkırdamaya ba lar. "O tamamen senin!"

"Bana gülmeyi kesin," diye mırıldanıyorum. "Size söylemeyi unuttum çocuklar, annem  ehre geldi. Her şeyi viejita'lardan duydum."

Bir duraklama oldu ve sol tarafımda bir yerde Sage nefes nefese, "Az önce ne dedin sen?" dedi.

"Zar zor ayakta durabiliyor," diyor Carter, beni kaldırıp sırtına atarken sesi hırçınlaşıyor. Onunla bu konuda tartışamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım, çünkü çok iyi hissettiriyor -sıcak, sağlam ve tuzlu su ile tarçınlı şeker karışımı gibi kokuyor. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Carter beni içeri taşıırken, "Özel dedektif tuttum," diye sesleniyorum. Kaşlarımı çattım. "Yoksa ben mi? Yapamam-"

Kapı kapandı ve kız kardeşlerimle olan konuşmam sona erdi.

OceanofPDF.com

Coturma alanı ve mutfak köşesinden koridora geçiyor ve beni yavaşça yatağa yatırıyor. "Burası çok aydınlık Burada," diye homurdanıyorum.

"Gerçekten hiç ışık yok." Yumuşak ses tonundan bir şey anlayamıyorum. Kızgın mı? Kızgın mı? Eğleniyor mu? Ben sormadan, "Hemen döneceğim." diye ekledi.

İnledim. Hâlâ akşam yemeği kıyafetlerimi giyiyorum. Yavaşça ayağa kalkıp saten üstümü çıkarıyorum ve yüksek belli pantolonumu yere doğru kaydırıyorum. Carter döndüğünde üzerimde siyah dantelli push-up sütyenim, neon yeşili, kesinlikle birbiriyle uyuşmayan erkek şortum ve çıplak terlik çoraplarımdan başka bir şey yoktu.

Odanın girişinde elinde büyük bir bardak suyla donakalır. Hatta o kadar ani duruyor ki eli ıslanıyor, su damlıyor ama farkına bile varmıyor. Gözleri üzerimde, her tarafımda ve haklı olmasına rağmen, burada hiç lamba yanmıyor, pencereden gelen bir dış mekan ışığı yüzünü yeterince aydınlatıyor ve kalın bir şekilde yutkunduğunu görüyorum. "Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor.

"Rahatsız oldum." Carter'ın gözleri arkaya uzanıyorum. "Ve şimdi rahatlıyorum."

Sütyenim yere düştükten tam bir saniye sonra dönüyor, nefesi kesiliyor. "Teal..."

"musun?" Ona sordum. "En azından geçen yıl istiyordun."

Yüzü bana dönük olmasına rağmen gözleri kapalı. "Ve sen sarhoşsun, tıpkı geçen yılki gibi. Ne zaman"-başını sallıyor-"eğer aramızda bir şey olursa, bu şekilde olmamalı."

"Dün sarhoş değildim." Beni bir kez daha reddetmeleri -yirmi dört saat içinde iki kez!- beni hızla ayıltıyor. Şifonyerin yanına gidip kocaman, yumuşak bir uyku gömleği çıkarıyorum. "Yine de dokunduğun en iğrenç şeymişim gibi davranmayı uygun buldun." İçimi çektim. "Giyindim. Artık tiksiniş gibi davranmayı bırakabilirsin."

Yatağa oturuyorum ve haliya vuran yumuşak ayak seslerinin yaklaşmasını dinliyorum.

Suyu ellerime doğru itiyor. "İç. Lütfen."

Kollarımı kavuşturup ona gitmesini söylemek istiyorum ama yarın sabah kusarak uyanmak da istemiyorum. Suyu bitene kadar yudumluyorum, o da bardağı alıyor. Bir dakika sonra geri dönüp yanıma oturuyor. Dokunacak kadar yakın değil ama olabildiğince uzak da değil.

"Sabah bunu hatırlar mısın bilmiyorum," diyor, sesi hırçın ve çatlak. "Ama sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın. Başka kimse yanına yaklaşamaz. Başka hiç kimse yaklaşamadı."

Ayağa kalktığında yüzümü ona dönüyorum, gözlerim kocaman. Nedense kendimi birkaç dakika önce sadece iç çamaşırlarımla olduğumdan daha da çıplak hissediyorum. "Kimse benim güzel olduğumu düşünmüyor." Fısıldıyorum.

Neye benzediğimi biliyorum. Johnny bana bunu yeterince sık anlattı. Kalçalarım çok dar ve kaslı, omuzlarım çok geniş ve kalın. Göğüslerim, sadece bir fincan küçük ve bu konuda kıçım da daha büyük olabilirdi. Dudaklarım ve gözlerim çok dar ve belim, belirgin karın kaslarıma rağmen, daha küçük olabilirdi. Johnny beni ilk kez çıplak gördüğünde "Fena değil," demişti. Beni çıplak gören ilk erkek oydu. Ve onun *fena değil* demesinin bir iltifat olmadığını biliyordum. Bana vücudumdaki tüm kusurları, asla değiştiremeyeceğim şeyleri, onun için asla yeterli olamayacağımı söylüyordu.

Ya da herhangi biri için. Bunu da bana sık sık söylerdi. *Benden başka kimse seni istemez.*

"Herkes senin güzel olduğunu düşünüyor. Çünkü sen busun." Carter en azından samimi görünüyor. Neredeyse ona inanabilirim.

Ama bu beni onun alev alev yanan bakışlarına sırtımı dönmekten alıkoymuyor. Dünkü olaylardan sonra Carter'ın benden fiziksel olarak etkilendiğini kabul edebilirim. Ama sanırım bu, benden kaçtığı şeyin geri kalan kısmım, yani kişiliğim olduğu anlamına geliyor. Ve hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

Bu konuda ona cevap veremiyorum. Ben de aklımda olan bir şeyi söylüyorum -içimde çok fazla içki olana kadar söylemeye cesaret edemediğim bir şeyi. "Keşke bana Abuelo Gene'den bahsetseydin, Carter." Derin bir nefes alıyorum ve saymaya başlıyorum. Bir sonraki nefes verişimde, "Onu ben de severdim," diye ekliyorum.

Sanki birkaç saniyeliğine nefes almayı bırakmış gibi ses çıkarıyor, ve sonra: "Biliyorum, Teal. Sana söylemem gerekirdi. Özür dilerim."

Boğazını temizleyene kadar birkaç uzun dakika sessizce oturuyoruz. "Bana ihtiyacın olursa çekmecedeki olacağım."

Başımı sallıyorum. Ve o gittiğinde, uykuya dalmadan önce beş dakika, daha fazla değil, sessizce ağlamama izin veriyorum.

dün gece aydınlıktı. Sabahın geç saatlerinde, pencerelerden içeri sızan parlak sarı güneş ışınlarıyla biri beni öldüresiye dövmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Ve bu sadece tek bir gözümü zar zor açtıktan sonra oldu.

"Durdur şunu," diye mırıldanıyorum, yastığımı yüzüme çekerek. Bir süre sonra yastığın arkasından baktığımda güneşin hâlâ var olduğunu görüyorum. "Neden hâlâ orada?"

"Neden hala orada?"

Yatıyor olmama rağmen Carter'ın odadaki sesiyle neredeyse geriye doğru düşüyordum. Yastığı yüzümden çektiğimde, yatağın kenarında oturuyordu. İfadesini, duruşunu, kısacası tüm havasını hızlıca değerlendiriyorum. Garip görünmüyor ya da dün geceki üzücü olaylar dizisinden sonra benden nefret ediyormuş gibi durmuyor. Gözleri sıcak ve parlak.

"Güneş neden hâlâ orada?" diye soruyorum sonunda. "Ben de bunu soruyordum." Sesim yaklaşık on bin yıldır yaşamayan bir kurbağaya aitmiş gibi çıkıyor.

Ayağa kalkıp bana bir bardak su ve reçetesiz satılan iki ağrı kesici gibi görünen bir şey uzatıyor.

"Teşekkürler." Her şeyi bir dakikadan kısa sürede hallettim.

"Nasıl hissediyorsun?" Yatağın kenarına geri döndü.

"Korkunç değil. Başım, dev yetiler tarafından kullanılan iki tuğla arasına sıkıştırılmış gibi hissediyorum. Ama-" O gülerken duraklıyorum. Gülmek ona çok yakışıyor. Gülümsemesi bu fazlasıyla aydınlık odayı bir şekilde daha da aydınlık yapıyor, ama en iyi şekilde. Baktığımı fark etmeden önce aşağı bakıyorum. "Ama, evet. Üzgünüm, başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Tylenol, yeti tuğlası konusunda yardımcı olacaktır." Duraklıyor. "Dinle. Sana ne yapacağını falan söylemiyorum ama..."

"Carter, güven bana. Yakın zamanda bir daha böyle içmeyeceğim."

"Doğru, yani bu iyi bir şey, çünkü unutmayın, o miktarda alkol ilaçlarınızla karışmaz."

O haklı. Bunu düşünmesi bile kalbimde bir şeyler hissettiriyor. Sağlığımı bu kadar önemsiyor olması. Hissettiklerimi bir şekilde söylemek istiyorum ama bunun yerine "Seni anlıyorum" demek geliyor içimden.

Başını sallıyor ve boğazını temizliyor. "Bu arada, telefonunuzun alarmı bir süredir çalışıyor. Sanırım bir şey kaçırmış olabilirsiniz? DSATS etiketli bir etkinlik mi?"

"Ne? DSATS'ı kaçırdım mı?" Ayağa fırlıyorum ve bacaklarım altımda büküldüğünde hemen pişman oluyorum. Özellikle sağ dizim bugün ayakta durmaya uygun değil sanırım. Carter'ın kolları büyük bir kas bulanıklığı içinde araya girmeden önce halı aşırı hızla üzerime geliyor.

"Hey," diyor, yere oturuyor ve beni kucağına oturtuyor, sanki bu tür şeyleri her zaman yapıyormuşuz gibi. "İyi misin?"

"Dizim," diyorum bacağımı esneterek.

"berbat ettiğin mi?" "Evet, işte o."

Aşağı uzanıyor ve parmaklarını dizimin kemiğine hafifçe bastırmaya başlıyor. İçimi çekiyorum ve ona yaslanıyorum çünkü bu iyi hissettiriyor. Ama sonra o ağrıyan noktaya vuruyor ve ben irkiliyorum, elini uzaklaştırırken tıslıyorum.

"Bunu ettirmelisin."

"Yaptım. Bir ya da iki kemik çıkıntısı var." Kucağından uzaklaşıyorum, böylece şimdi ikimiz de yerde oturuyoruz, birbirimize bakıyoruz.

"Peki, hangisi? Bir kemik çıkıntısı mı, iki mi?"

Doğrudan halıya, bejin minik kıvrımları arasında ezilmiş topuklarıma bakıyorum. "Daha çok üç ya da dört gibi."

Uzun bir iç çekiş çıkardığında kaşlarını çatmış dizime bakıyor. "Bu kadar çok kemik çıkıntısına sahip olduğun için çok ama çok fazla koşuyorsun Teal."

"Bir şey yok," diye cevap veriyorum ve sonra neden yerde olduğumu hatırlıyorum. "Kahretsin." Işığa bakınca, Dahlia Derneği Yıllık Yumru Satışının iki saat önce yapıldığını görüyorum. Her nedense o salaklar sabahın yedisinde buluşmanın harika bir fikir olduğunu düşünmüşler ve her nedense bu salak -yani ben- bir gece önce viskinin dibine vurmanın da dahiyane bir fikir olduğunu düşünmüş.

"DSATS'ın yıldız çiçeği kökleriyle ya da bir şeyle bir ilgisi var mı?"

Ona sertçe bakıyorum ve sonra başım, yeti tuğlalarından biri sol şakağıma fazladan sertçe çarpmış gibi hissedince irkiliyorum. "Dahlia yumruları hakkında ne biliyorsun? Dün sana planlardan bahsetmemiştim," diye homurdanmayı başarıyorum. "Kimse benim yıldız çiçeği yumru planlarımı bilmiyor. Kız kardeşlerim bile."

Telefonunu kaldırıp bana bir mesaj göstererek cevap veriyor. Tía Nadia'dan, Sage'in ağır işleri yapmadığı zamanlarda beni büyüten büyük teyzemden. Teal'e söyle, Dahlia Derneği'nin yumrularıyla uğraşmasın. Çoğu Hepsinde safra var. Sadece tohumlarla başlayın, aksi takdirde zamanını boşa harcıyor.

İnliyorum. Her şeyi bilen Latin büyükleri ve onların işgüzar yöntemleri. "Safra nedir?"

Carter başparmağını telefonunun ekranı üzerinde kaydırıyor ve bana bazı iğrenç bitki resimleri göstermek için kaldırıyor. Sanırım safra bir çeşit dahlia bakterisi. Sanki üzerlerinde iğrenç uzaylı parazitler büyüyor gibi görünüyor. "Kusacağım. Şunu benden uzak tut."

Carter telefonunu cebine geri soktuktan sonra arkasına yaslandı. Daha önce fark etmemiştim ama şu anda kot pantolonu, futbol forması ve yumuşak pembe dudaklarının etrafında kalınlaşan tüyleriyle çok iyi görünüyor. O altın rengi gözlerini bana dikeyor ve sonra muhtemelen tam da hissettiğim gibi göründüğümü hatırlıyorum - gözlerimdeki damarlar çok kırmızı, cildim ve ağzım susuz, saçlarım kıvırcık bir ağacın budaklı köklerini andırıyor. O konuşmaya devam ederken yüzümü ondan çeviriyorum.

"Bugün izinliyim." "Tamam mı?"

"Tohumlarınızı ekerken yardıma ihtiyacınız var."

"Benim neyim şimdi?" Parmaklarımın ucuyla alınma dokunuyorum. "Doğru. Tohumlar." Sonra yüzümü buruşturuyorum. "Bekle, Nadia'nın bana verdiği o çirkin görünümlü ot sepeti *tohum* mu? *Dahlia* tohumu mu?" Komposta atılacak gibi görünen küçük şeylerden nasıl bu kadar muhteşem bir şey yetişebilir? Bir sonraki nefes alışım biraz keskin. "Onları nereye koyduğumu bile hatırlamıyorum!"

"Spor odasındaki dolapta. İyiler." Carter ayağa kalkıyor ve bu sırada bir anlığına bacaklarının arasındaki şişkinlikle göz göze geliyorum ve yeti tuğlası halimle bile bu bana bir şeyler yapıyor. Dün gece ona söylediğim tüm o aptalca sözler yeti örsleri gibi kafamın içinde yuvarlanıp gidiyor. Ve bana söylediği tüm o tatlı, harika şeyler de öyle.

Ve bir anda yüzüm kızardı.

"Ocakta kahvaltı var. Ye ve bol bol su iç. Yapacak işlerimiz var." Sonra uzaklaşıyor ve ben akşamdan kalma olduğum için onun muhteşem kıcına bakmaktan kendimi alamıyorum.

mümkün olduğunca akşamdan kalma olmayan bir insana benzemek için Carter'ın yaptığı kahvaltayı mideye indiriyorum.

-"Akşamdan kalma mücver" diyordu ve bir şekilde tam da ihtiyacım olan şey, çıtır çıtır ve tereyağlı, otlar, peynir ve

iki haşlanmış yumurta. Daha sonra Carter'ın söz verdiği işe, yani daha önce bahçesinden çıkardığım küçük yıldız çiçeği yatağına iş yerinden "ödünç aldığı" gübre ve kompostu kürekle dökmeye başladık.

Su molası verdiğimizde bana "Bu konuda bir şeyler okuyordum," diye açıklıyor. Bu sabah çiftlikten getirdiği yığını küremeye başlayalı sadece yirmi dakika olmuştu ve ikimiz de ter içindeydik, giysilerimizde ve kollarımızda iki tür bokun izleri vardı (gübre, hayvan boku ve kompost, temelde böcek bokundan oluşuyor, eğer bakteri ve mantarları da böcek olarak sayarsanız, ki ben öyle sayıyorum). "Dahlialar ağır beslenirler. Yani gelişmek için tüm bu besinlere ihtiyaçları var. Onları bahçedeki bu kil ve kum ekemezsiniz."

"Ama çimler kil ve kum karışımında gayet iyi durumda," diyorum kaşlarımı çatarak. "Çim ve yıldız çiçeği birbirinden çok farklı iki bitki."

"Hmm." Ama Carter düşüncelerimle oyalanmama izin vermiyor. Küreğimi bana geri fırlattı ve bir otuz dakika daha sonra, tüm çeşitli bok türlerini birleştirdik ve ardından selviden yapıldığını söylediği tatlı kokulu bir malçla kapladık. Yıldız çiçeği seven böcekler selvi kokusundan hoşlanmazlar, bu yüzden onları uzak tutmak için biraz işe yaramalı.

"Neden bana yardım ediyorsun?" İşimiz bittikten sonra sordum.

Omuz silkiyor. Bakışlarımın omuzlarının genişliğinde gezinmesine izin veriyorum ama fark etmemiş gibi görünüyor. "Biz artık evliyiz. Biz bir takımız. Nadia'nın mesajlarını gördüğümde, burada çimleri kazarak ne yaptığını anladım. Ve bunu doğru yapmana yardım etmek istedim, hepsi bu." Bakışlarını yüzümden kaçırıyor. "Konu açılmışken. Yarın için bir oyun planı hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Kahretsin." Tüm o mutfak tezgahı saçmalıklarından sonra kaçarken bana ne diye havladığını tamamen unutmuştum. "Ailen akşam yemeğine geliyordu, değil mi?"

"Öğle yemeği."

Derin, çok derin bir nefes alıyorum. "Dur tahmin edeyim. Büyükanne Erika geliyor." Carter gülüyor. "Bu onun fikriydi."

Kollarımı kavuşturup bahçeyi gözden geçiriyorum. Yaklaşık on beş fit genişliğinde ve beş fit derinliğinde bir çiçeklik oluşturduk. Ön bahçesi başlangıçta o kadar da büyük değildi ve şimdi çoğu toprak, bok ve malç karışımından oluşuyor.

Ama hiç fark etmediği ya da umursamadığı bir bahçedeki iekliği kazmak gibi önemsiz bir Şey için bile eski sevgilim gibi Őikayet etmedi, surat asmadı ya da pasif agresifleŐmedi.

Carter'ı çalıŐmalarımıza göz atarken izliyorum, gururlu görünüyor.

"Peki beni neden sır olarak sakladığını söyleyecek misin?" Sonunda sordum.

Carter'ın yüzü hızla bana dönüyor ve bu kez evliliğimizi ailesinden sakladığını inkar etmiyor. "Erika yaŐlandıkça... daha da kötüleŐti. Daha fazla dayanamayana kadar seni ona maruz bırakmak istemedim."

Boğazımı temizliyorum. "Paranı alabilmen için onu yarın görmemiz gerekiyor, değil mi?"

Hayal gryor olabilirim ama Carter'ın cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Evet. Yarın para için."

OceanofPDF.com

Müfettişi tam bir saat için ödeme yapmış olmama rağmen tam kırk iki dakika sürdü. Ama dürüst olmak gerekirse pek iyi vakit geçirmiyordum, bu yüzden oradan biraz erken çıkmayı sorun etmedim.

Adamın adı Gerald Samuels ve bana Jeremy Renner'ı hatırlatan, neredeyse karikatürize edilmiş sarkık bir suratı olan yaşlı beyaz bir adam. Ağır bir şekilde çamaşır deterjanı ve hafifçe puro gibi kokuyor. Çok sigara içtiği ve sigara içmediği zamanlarda da etrafındaki ve üzerindeki her şeye Febreze sıkıldığı izlenimine kapıldım.

Sage aradığında otoparkta nefes çalışmamı yapıyordum.

"Ee, Carter'la sonunda yattınız mı?" diye soruyor önce bir merhaba bile demeden.

İnledim. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım o adamın gözlerinin seni en sevdiği şekermişsin gibi yalayıp yutmasını, sonra da bir mağara adamı gibi omzuna atıp yatağına götürmesini izledim."

"Bana su verdiği ve bir centilmen gibi davrandığı yer, ona teşhircilik yaptıktan sonra bile."

Bunun üzerine Sage gülüyor ve ben de azıcık gülümsüyorum. "Neredesin?" diye soruyor.

"Özel dedektifin ofisinin dışında."

"Doğru. Ben de sana bunu sormak istiyordum. Çünkü Nadia bana annemin şehirde olmasıyla ilgili hiçbir şey söylemiyor."

"Onu ve Amá'yı tam olarak bunu söylerken duydum. Ya da en azından Amá onu görmüş gibi davranıyordu." İnledim. "Aynı anda nasıl bu kadar dedikoducu ve özel olabiliyorlar?"

"Eminim bizi koruduklarını falan düşünüyorlardır."

"Evet, o zaman belki de biz onu tanıma fırsatı bulamadan onu bizden uzak tutmaları gerekirdi."

Bazen annem hiç gitmemiş olsaydı nasıl olurdu diye hayal ediyorum. Sage annemiz olarak onun yerini almazdı ve kim bilir, belki ben de akıl sağlığımla bu kadar mücadele etmezdim. Belki Sky ve ben Cranberry Falls State Park'a o yürüyüşe hiç çıkmazdık ya da çıksaydık, belki de bir uçurumun yanındaki demiryolunun üzerinde yürümenin eğlenceli olacağını kadar kafayı yemezdim. Sky asla düşmezdi. On altı yaşından yirmi dört yaşına kadar tam sekiz yıl boyunca aslında asla ölü olmayacaktı.

Gözlerimi ovuşturuyorum. Sanırım akşamdan kalma olduğum için hâlâ kuru ve acıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Sage'in sesi sessiz ve temkinli. "Elbette. Neden olmasın."

"Onu bulmak için neden bir özel dedektif tutuyorsun? Yani... onu görmeyi gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun?" Ben hemen yanıt vermeyince, Sage sessizliği hızla doldurdu. "Demek istediğim, eğer bizi görmek, bizimle bir ilişki kurmak isteseydi, bunu şimdiye kadar milyonlarca kez yapabilirdi. Yapmadığı gerçeği..." Duraklıyor. "Sadece senin de incinmeni istemiyorum."

Gözlerimi uzun süre kapalı tutuyorum ve onları açıp neredeyse boş olan bu otoparkta etrafımdaki çam ve kızılâğaç ağaçlarının üzerinden süzülen güneş ışığının uzun ve alçak turuncusuna odaklandığımda, yemin ederim neredeyse söyleyecektim. Neredeyse Carter dışında birine annemin benden bir şey aldığını söyleyecektim. Çok önemli bir şey, yeniden bütün ve sevilebilir olmak için geri almam gereken bir şey. Şehirdeki en saygın özel dedektifi tutsam bile geri alma şansımın çok az olduğu bir şey. Çünkü annemin yeteneği, yani gerçek süper gücü saklanmak. Tabii ki bunu Gerald Samuels'e söyleyemem.

Gezegendeki en başarılı kişisel araştırmacıdan bile Anne'yi bulmasını istemek, samanlıkta iğne aramaya benzer, sadece samanlık küçük bir ülke büyüklüğündedir ve iğne görünmezdir.

Bunun yerine, tamamen farklı bir yanıt verdim. "Biliyorum, Sage. Kendimi kandırmıyorum. Hallmark tarzı bir anne-kız buluşması yaşayacağımızı sanmıyorum. Sadece cevaplar istiyorum."

"Bunlar olurdu," diye kabul ediyor Sage. "Yardıma ihtiyacın olursa ya da herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen bana haber ver."

Ondan bu sözleri duymak ve geri dönüp kötü bir şey söyleme içgüdüsüne sahip olmamak çok güzel. Uzun bir süre tam da bunu yaptım. Sage bana ne zaman iyi davransa, ben tam bir sürtük gibi davranıyordum. Şimdi fark bunun nedeni onu terk ettiği için affetmekte zorlanmamdı. Yalnız kalma fikrine katlanamıyorum, gerçekten ve aynı yaz hem Sky'ı hem de Sage'i kaybettikten sonra olan da buydu. Hayatımın en kötü yılıydı.

Uzun süredir kayıp olan kız kardeşten bahsetmişken, Sage ile telefonu kapattığım anda telefonum Sky'ın adıyla çalıyor.

Carter'ın evine dönmek üzere otoyola çıkarken hoparlörden bana "Sorununun cevabını biliyorum," diyor.

"?" Bahsedebileceği o kadar çok lanet sorun var ki içi

n. "Sen ve Carter." "Tekrar soruyorum, hangi sorun?"

"İkiniz arasında yeterince cinsel gerilim olan, sen içine bir kaşık sokup yiyebilir misin?"

Gülümsüyorum. Kesinlikle alaycı bir gülümseme. "Öyle mi?" "Onunla seks yapmalısın."

Şimdi . "Sky, senin için göz açıp kapayıncaya geçen sürede on altı yaşından yirmili yaşlarının ortasına geldiğini biliyorum ama bunun biraz bariz bir çözüm olduğunu bilmelisin. Tam olarak denemediğim bir çözüm." Ben de gerçekten denemedim ama Carter'la yatma çabalarım *denemedim* diyebilirim.

"Yani, en azından bir kez yapmalı ve sisteminizden atmalısınız!"
Önümdeki kırmızı ışığa bakıyorum. "Sistemlerimizden çıkarmak mı?"

"Evet! Bu Nadia'nın aşk romanlarının dörtte birinde var. Seks anlaşması yapıyorlar. En az bir kere yaparlar."

Oh, Tanrım. Başka bir aşk romanı kinayesi olmasın. "Ve sonra birbirlerini unutuyorlar mı? Aşk romanları böyle mi biter?"

Gökyüzü duraklar. "Peki."

Başımı iki yana sallıyorum. "Teklifin için minnettarım ama dün gece Carter'ın önünde sütyenimi çıkardım ve göğsüm tüylerle kaplıymış gibi davrandı."

"Gah!" diye bağıyor. "Seni ne kadar çok istediğini neden göremiyorsun?" "Esas olarak benden kaçma şeklinden."

"Bir düşünün. Sistemlerinizden çıkarmak için bir anlaşma. Temiz. Sakin ol."

Konuyu değiştirmenin zamanı geldiğine karar verdim. "Peki ya sen ve Adam Noemi?"

Uzun bir duraklama oldu. "Peki ya ben ve Adam?"

"Peki, onu cezbetmek için hangi mecazı kullanacaksın? Şu anki odağınız bu olmalı. Ve ondan sadece kışını yemesini isteyemezsin. Yanlış bir fikre kapılabilir."

Carter'ın garaj yoluna girdiğimde Sky ve ben gülmekten kırılıyorduk. "Belki de yanlış bir fikre kapılmasını istiyorum," diye düşünüyor, sonra iç geçiriyor. "Ama o New York'a geri döndü. Yakın bir zamanda kışını yemesini isteyemem."

"Yolculuk!" Anons ediyorum ve Sky buna "Kışını Yediren NYC Gezisi" adını verdikten sonra biraz daha gülüyoruz ve sonra arabadan inip Carter'ın tatlı mavi evine bakıyorum.

Sistemlerimizden çıkaralım, ha? Neden Carter'ın buna hazır olduğunu hissediyorum?

"Velasquez ailesinin yemeğinden sonra," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Her seferinde bir şey.

(Ben)

Carter'ın ailesi için yemek yapıp yapmayacağıma karar vermek için ve en sevdiğim tarifi yapabileceğime karar verene kadar

Çocukluğumdan beri -Nadia'nın meşhur peynirli enchiladas'ı- saate bakıyorum ve tek zamanımın yakındaki bir Güney yemekleri yapan yerden kızarmış tavuk, bisküvi ve tüm malzemeleri almak olduğunu fark ediyorum. Carter başlangıçta benden bunu yapmamı istemişti. Ama saat benim yerime karar verene kadar karar veremeyecek kadar gergindim.

Bu sabah koşmak için kendime zaman bile tanımadım ki bu muhtemelen son zamanlarda verdiğim en kötü karardı. Pencereden dışarı baktığımda, gökyüzü sinirlerimi yansıtmıyor. Hava bulutlu, arada bir güneş ışığının ipuçları kozmik ayçiçeği yaprakları gibi görünüyor. Acaba Carter'ın burada olacağını bildiğim için mi? Tüm hatalarına rağmen kocam olarak arkamı kollayacağını biliyorum, tıpkı Leilani'ye yaptığı gibi.

Carter ağzına bir parça kızarmış bamya atarken, "Bunun nesi yanlış anlamıyorum," diyor. "Herkes ruh yemeklerini sever."

"Ama şimdi gerçek bir çaba göstermediğim için beni yargılayacaklar." Dolaptan aldığım beyaz porselen kare tabakları ona uzatıyorum. "Al, bütün yemeği yemek yerine sofrayı kurmama yardım et."

"Kimse seni yargılamayacak Teal. Hepsi bu lezzetlerle karınlarını doyuracak." Bisküvileri ambalajlarından çıkarıp buzdolabının üstünde bulduğum sevimli ekmek sepetine aktarırken,

Bir tanesini deniyor. Yani, koca kıçlı, güzel tereyağlı bisküvi iki ısırıktadır biter.

Koluna bir şaplak attım. "Kes şunu."

Ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırıyor. "Sadece ne demek istediğimi anlatmaya çalışıyorum." "Daha onlar her şeyi yemek üzeresin." İçimi çektim.

Nadia'nın evinden aldığım bez peçeteleri yuvarladım. Mutsuz ve tahmin edilebilir bir bekâr hayatı yaşayan Carter'ın elinde sadece sokağın aşağısındaki Burger King'den düzenli olarak çaldığı buruşuk kahverengi kâğıt peçeteler vardı. Ailesi bu konuda ne derdi Tanrı bilir. Yani şimdi biz, Nadia'nın gittiğini öğrendiğinde kesinlikle kızacağı altın işlemeli zümrüt yeşili peçetelerin gururlu hırsızlarıyız.

Ona döndüm, kollarımı kavuşturdum. "Senin ailenin nasıl olduğunu biliyorsun. Yaşlı kadınlar erkeklere ve oğlanlara taparlar ve tüm kadınları ve kızları eleştirirler. Buna erkeklerinin evlendiği kızlar da dahil." Çocukken Velasquez'lerin evini ziyaret ettiğimde her şeyi ilk elden görmüştüm. Carter'ın kız kardeşlerinin yaptığı hiçbir şey yeterince iyi değildi, soğanları nasıl dilimlediklerinden yerleri nasıl sildiklerine kadar. Bu arada, Carter ve erkek kuzenleri evin içinde kalın çamur izleri sürebilir, kirli, çıplak elleriyle yemek yiyebilir ve video oyunları oynarken o kadar gürültülü ve iğrenç olabilirlerdi ki, hiçbirimiz konuşmak bir yana kendimizi bile duyamazdık... ve tüm anneler, tılar ve welalar başlarını okşar ve gülümser, onlara çok guapo, güçlü ve masum derlerdi.

"Tamam, tamam," diyor Carter, ona nasıl olduklarını hatırlatan aşırı detaylara girdiğimde. "Haklısın. Bunu biliyorum. Ama-" İç geçiriyor, sonra elimi tutup beni kendine doğru çekiyor. Bir yanım masanın diğer tarafına koşmak istiyor. Diğer yarım ise sarılıp aramızdaki boşluğu kapatmak istiyor. Bir öpücük. Yemek masasının üzerinde hızlı bir parmak sikişi.

En son parmaklarını içime soktuğunda kaşışının anısı bu düşüncüyü çabucak bastırıyor.

"Gene Abuelo iyi geçinmemizi ve mutlu olmamızı isterdi. O barışçıl biriydi, hatırladın mı?"

Başımı sallıyorum. Gene sık sık torunlarını karısına ve kızlarına karşı savunurdu. Bir tür nesiller arası ilişki olduğunun farkındaydı.

Kadınlarla travma yaşadı ve bunu nasıl iyileştireceğini bulacak kaynaklara sahip olmamasına ve kimsenin de olmamasına rağmen elinden gelenin en iyisini yaptı. Bir kez daha tüm aile için yemek yapmaları beklendiğinde kızları dışarıya oynamaya gönderiyordu. Partilerden ve toplantılardan sonra bulaşıkları yıkarken, aksi takdirde yenecek olan tatlıyı onlara ayırırdı. Hatta bir keresinde karısı Abuela Erika beni ağlatmak için elinden geleni yaptıktan sonra beni ağlarken bulmuştu. Kalkmama yardım etti, gözyaşlarımı sildi ve Carter'la beni *Matrix*'i izlemeye götürdü, bu bizim ilk R-rated filmimizdi. Carter ve ben o yazın geri kalanını Neo ve Trinity gibi davranarak, hayali kötü adam kurşunlarından kaçmak için ağır çekimde geriye ve yana doğru eğilmeye çalışarak geçirdik.

Carter elini temiz traşlı çenesinde gezdiriyor. Sürdüğü tıraş losyonu her neyse, yasal feromonlarla bağlanmış olmalı çünkü bana yasadışı şeyler yapıyor. Bal ya da kek gibi tatlı bir şeyle harmanlanmış orman ve deniz gibi acayip lezzetli kokuyor.

"Ailemin işlevsiz olduğunu biliyorum. Kendi sorunları var."

"Özellikle de Erika Abla'nın" diye ekliyorum.

"Özellikle de o," diye katılıyor. "Yani evet, bazı büyüme sancıları falan bekliyorum ama bunlar yakında geçecek. Ama bu bittiğinde seni sevecekler." Yutkunuyor. "Annem ve Gabi seni zaten seviyor. Yazları her hafta sonu gelip beni ve tüm kuzenleri guava dilimleri içinde yediğini hatırlıyorlar."

"Guavanın en iyisi hep sizdeydi," diye homurdanıyorum, hatırladıkça midem gurulduyor. Carter'ın annesi Gloria, bize taze meyve servis ederken dilimlerin üzerine her zaman misket limonu sıkardı. Ve eğer pastelitos de guayaba yaparsa, unut gitsin. Akşam yemeklerimizi hep şımartırdık.

"Seni sevecekler Teal," diye tekrarlıyor, bakışları sanki evrendeki tüm gizemlerin yanıtlarını ellerimde tutuyormuşum gibi üzerime dikiliyor. "Seni sevmek kolay."

Kozmik bakışma yarışmamızdan göz kırparak uzaklaşıyorum. Sevmesi kolaymış, kığımın kenarı. "Ayrıca Erika'ya iyi bir gösteri yapmalıyız ki sana parayı versin, değil mi?"

Şimdi Carter benden uzaklaşıyor ve tezgahın bardakları alıyor. "Doğru. Para."

"Sana ulaşır ulaşmaz payımı almam gerek, Carter. O özel dedektifin peşinatı için banka hesabımı boşalttım."

"Anladım," diye yanıtlıyor. "Parayı en kısa sürede getireceğim."

Ses tonunun neden bu kadar tuhaf ve kuru olduğunu anlamaya çalışacak vaktim yok, çünkü tam o sırada kapı çalıyor.

Annesi Nadia'nın evinin aşağısındaki üç katlı Viktoryen evde yaşarken, hiçbir zaman yeterli yer yokmuş gibi gelirdi. Bugün herkes gelemeyi ama halkının üçte biri başka bir yerde olsa bile, evi anında gerçek boyutlardaki insanlar için değil de Polly Pocket için yapılmış gibi hissettiriyor.

Kapıdan ilk giren Gloria oluyor, arkasından da bir sürü insan geliyor. "Teal," diyor bana doğru koşarken, üzerinde kırmızı gül desenli, şirin bir beyaz güneş elbisesi var. "Oh, bir kızım daha oldu!" Sonra Carter'a dönüyor, o da muhtemelen sarılmak için kollarını kocaman açıyor. Ama onun yerine parlak siyah Coach kova çantasını omzundan çıkarıp kafasının yan tarafına vuruyor.

"Hey!" Carter yüzünü kapatırken bağılıyor. Sırada onun omzunu tutuyor. "Neden bana saldırıyorsun anne?" O kadar şaşkın görünüyor ki gülümsememi gizleyemiyorum. Hayatı boyunca ilk kez annesi ya da ailesindeki herhangi bir yaşlı kadın tarafından azarlanıyor olmalı.

"Bu bize evleneceğini söylemediğin için-" Karnına bir şaplak atıyor. "Ve bizi düğüne davet etmediğin için." Sırada kalçası var. "Ve komşumdan öğrendiğim için mi? Kendi oğlumun artık bir koca olduğunu? Ne kadar aşağılanmış hissettiğimi biliyor musun?"

"Tamam anne. Sanırım demek istediğini anladım," diyor Gabi, Gloria'nın çantasını tutan kolunu tutarak bir sonraki saldırısını durdurdu.

Gloria durur ve Gabi'nin elini silkeler. Sonra bir baktım, Carter'ın yüzünü avuçluyor. "Benim küçük oğlum evlendi! Onun bir karısı var!" Sonra Carter'ın iki yanağını da öpüyor ve göğsüne bastırıyor.

Ondan bir buçuk metre daha uzun. Gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Velasquez ailesinde işler böyle yürüyor. Erkeklerin hataları unutulabilir, öyle ki bundan sadece birkaç hafta sonra Gloria sıkıştırıldığında hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi davranacaktı - adamın düğününü, karısını nasıl sakladığını. Bir komşusundan nasıl duymak zorunda kaldığını.

Peki ya Gabi ya da Carter'ın diğer kız kardeşlerinden biri olsaydı? Bu olay önümüzdeki bir ya da iki ömür boyunca her toplantıda, hatta her konuşmada gündeme gelecekti.

Gabi yüzümü görüyor ve alaycı bir gülümsemeye annesine ve kardeşine doğru eliyle işaret ediyor. Bana sarılıp yanağımdan öperken kısık bir sesle "Küçük çocuk yanlış yapmaz," diyor. "Nasıl sın Teal? Yoksa hermana mı demeliydim?" Kocaman bir gülümsemeye geri çekiliyor. "Çok uzun zaman oldu."

"Evet, öyle. Cristina ve Paloma nerede?" Carter'ın diğer kız kardeşlerini kastederek sordum.

"Oh, bilirsin işte. Şunun için, bunun için seyahat etmek. İş gezileri, okul işleri." Nefesinin altında ekliyor, "Çılgınlıktan uzak durmaya çalışıyorum."

Daha sonra Carter'ın kuzenleri, teyzeleri ve amcaları beni karşılıyor. Tío Rodrigo ile iş arayışım hakkında sohbet ederken ortamdaki havanın değiştiğini hissediyorum. Odadaki havadan sudan konuşmalardan ve aile sevgisinden, alta yatan kalın bir gerilimin garip bir şekilde uzlaşmasına nasıl geçtiğini. İnsanların gülümsemeleri gerginleşir. Bana bakarken gözleri büyüyor, sonra tekrar geri dönüyorlar.

Kapıya doğru baktım ve *kahretsin*. Görünüşe göre Abuela Erika sonunda partiye katılmış.

A bana Amá Sonya'yı hatırlatıyor, ancak Sonya JCPenney'den kıyafet almak için fazla iyi olmadığına karar verseydi ve o bir

çok daha acımasız. Yani, evet, büyükannem bir sürtük. Hepimiz bunu biliyor ve kabul ediyoruz. Ama biz gençken daha kötüydü. Sanırım taşındığında annemle -kızı- aynı yaşta olmamız Sonya'ya duygusal olarak bir şeyler yaptı. Ama şimdi daha iyi anlaşıyoruz. Elbette Sonya kıyafetlerimle alay ediyor, müzik zevkimden nefret ediyor ve birlikte olduğumuzda benimle konuşmak yerine başka bir şey yapmayı tercih ediyormuş gibi davranıyor. Ama bir keresinde bana adımla aynı renkte bir Birkin almayı da teklif etmişti. Eminim ki Erika, açlıktan ölmek üzere olsam bana köşedeki bakkaldan bir dolarlık pizza dilimi almayı teklif etmektense kendini üçüncü kattaki cam pencereden aşağı atmayı tercih ederdi.

Bununla birlikte, Sonya'nın ya da annemin bir oğlu olsaydı işler nasıl farklı olurdu merak ediyorum. İkinci kuzenlerime nasıl davranıldığına bakarsak, erkeklere karşı kızlar? Dinamik Velasquez ailesine çok benziyor. Sky "ölümden" döndüğünden beri kendi soyumuzu araştırmaya çalışıyor ve *nesiller arası travma* ve *sömürge mirası* gibi şeylerden bahsedip duruyor. Acaba Latin cinsiyetçiliğinin çoğu buradan mı geliyor? Bir kez daha düşündüm de, belki de Erika ve Sonya birbirlerine sandığımdan daha çok benziyorlardır. Sage, Sky ve ben kardeş olduğumuz için şanslıyız.

Erika giriş kapısının önünden geçerken burnu havada, 1.80'lik boyuna yarım santim daha ekleyerek yürüyor. Ufak tefek bir kadın ama nedense çok sağlam görünüyor. Bazı yaşlıların tavırları bir tür kırılganlığı ele verir; basamakları çıkarken yavaşlarlar ya da oturdukları yerden kalkmadan önce kendilerini desteklerler. Erika öyle değil. Bana Carter'ın küçük kuzenlerinden birini iterek yolundan çeken bir boğayı hatırlatıyor, böylece girişini düzgün bir şekilde yapabiliyor.

Erika'nın saçları kısa ve beyaz, kabarık bir hacme sahip olacak şekilde şekillendirilmiş. Mercan rengi bir dudak dışında makyajı sade. Üzerinde şeftali rengi bir elbise var, A kesim ve uzun etekli, boynu muhafazakâr ve kare. Boynunu ve kulaklarını inciler süslüyor. Ayakkabıları, perakende çalışanlarında ya da bütün gün ayakta olan diğer insanlarda gördüğünüz türden beyaz terlikler. Elinde gri Saffiano Prada'nın kopyası olan Michael Kors marka bir çanta taşıyor. Taklit markalar pek umurumda değil. Daha önce de söylediğim gibi, bir gün isimsiz bir çanta takarken ertesi gün bir Louis takabilirim. Ancak Erika'nın Sonya'nın sadece saygısızlık değil, aynı zamanda *iğrenç* bulacağı bir şey taşıması, ki bu onun için daha da kötü, beni küçük bir mutluluk patlaması hissettiriyor.

Bencil olmayı bırak, kendime hatırlatıyorum. Eskiden olduğu gibi aynı pislik olup olmadığını bile bilmiyorum. Yani, elbette, tüm ailesi ondan korkuyor. Kuzenlerinden biri saklanmak için banyoya kaçtı, bir diğeri de annesinin arkasında görünmemeye çalışıyor. Ama ben artık Carter'ın karısıyım. Bu onun için bir şey ifade ediyor olmalı, değil mi?

"Hola, Erika Abuela," diyorum ona doğru bir adım atarak. "Bu çok güzel-"

Avuç içi açık bir şekilde elini kaldırıyor ve beni olduğum yerde durduruyor. "Hayır, hayır. Torunumu mahvedip sonra da onu kutsal evlilik tuzağına düşürmediğin için seni selamlamakla ilgilenmiyorum." Etrafına bakınıyor ve Gloria'yı işaret ediyor. "Sana söylemiştim, değil mi? Carter on yaşındayken o kızın onun sonu olacağını söylemiştim. Onu senden çalacaktı. Söylememiş miydin?"

Herkes nefesini tutuyor. Carter donup kaldı ve onu düzeltmeyince küçük bir -tamam, büyük bir hayal kırıklığı hissediyorum. Bu da her zamanki gibi kendi başımın çaresine bakmam gerektiği anlamına geliyor.

Derin nefes alıyorum. Bencil olmayı bırakmalıyım, yani bu aile buluşması sadece benim duygularımla ilgili olamaz, değil mi? Carter, Abuelo Gene'in dileğini yerine getirmek istiyor, yani barış. Ben de nasıl yapacağımı bilmesem de barışçıl olmak için elimden geleni yapacağım.

"Aslında Erika, ilk tanıştığımızda bunu bana sen söylemiştin. Hatırladın mı? On bir yaşındaydım, Gloria'nın doğum günü partisiydi. Yani bunu kendi canlı hafızamla doğrulayabilirim." Çok tatlı bir şekilde gülümsüyorum. "Bir de şimdi halimize bak. Her şeyi var etmek için konuştun. Çok güçlü." Tamam, evet, şimdi alaycı olmaya başladım ama yemin ederim ses tonum ve yüzüm tatlı. Carter dışında kimsenin yaptığım şeyin kasıtlı olduğunu anlamadığını söyleyebilirim. *Evet, on bir yaşındaki bir çocuğa yüzüne karşı fahişe dedin. İşte sen böyle birisin. Çok güçlüsün.*

Amá Sonya bunu duyduğunda çok gurur duyacak. Ne de olsa onu kanalize ediyorum.

Ağzını açıp aptalca ve çirkin bir cevap veremediğim ellerimi birbirine vuruyorum. "Yemek soğuyor. Hadi yiyelim."

Neyse ki aile bir anda konuşmaya başlıyor, tezgahın üzerine dizilmiş yemek kaplarına ve kaselelere doğru koşuyor ve gerginlik biraz olsun azalıyor. İnsanlar şakalaşıp gülüşüyor ve sonunda masada Carter'a katılıyorum. Bana gülümsüyor ve ben de karşılık olarak içtenlikle gülümseyemiyorum. Yani, . Erika beni o kadar yakından izliyor ki, parasını alma şansını mahvedeceğini düşünmesem ondan fotoğraf çekmesini isteyebilirdim (daha uzun sürerdi! Haha!).

Evet, gülümsemem gözlerime ulaşmıyor çünkü lanet olsun, Carter'ın farklı olacağını düşünmüştüm. Erika'nın eskiden bana söylediği saçmalıkları ona anlattığımda, önemsizmiş gibi davranırdı. *Gerçekten öyle demek istemedi ya da bugün çok stresli. Hadi, oynayalım.* Ama şu anda küçük çocuklar değiliz. Biz yetişkiniz ve ben onun karısıyım.

Ve ne kadar sinirli olduğumu fark etmemesi beni daha da sinirlendiriyor.

Erika sonunda gürültünün üzerine "Bunu yiyemem," diyor. "Bu yemek çok sağlıksız ve şişmanlatıcı, ayrıca hiç tadı yok." Bana ters ters bakıyor. "Bugünlerde kadınlar artık yemek pişirmiyor mu?"

"Ondan bu yemeği getirmesini ben istedim, Wela," diye söze karışıyor Carter.

"Ve senin asıl istediğinin ev yapımı bir şeyler olduğunu fark etmedi mi? Ailen üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için mi?"

"İstediğim bu değildi." Carter'ın ses tonu Erika'nın dudaklarını bzp bana ters ters bakmasına neden olacak kadar keskin. Tam olarak ne düşündüğünü biliyorum, bir şekilde onu bu "saygısızlığa" ynlendirdiğimi. Zihnini açıp düşüncelerini grebilseydim, tahminimce bir cadı şapkası takmış, uslu erkekleri küstah erkeklere dönüştüren bir iksir karıştırdığım çok canlı bir görüntü olurdu.

Ona minnettarlığımı ifade eden bir gülümseme veriyorum ve o da elini dizime koyuyor. Neredeyse ona doğru eğileceğim ama Erika'yı zaten kışkırttığımdan daha fazla kışkırtmak istemiyorum.

"Biliyor musun, ilk evlendiğimde nasıl tost yapılacağını bilmiyordum. Ama abuk öğrendim." Gloria bir bisküvi daha kapıyor. "Belki gelip sana Carter'ın en sevdiği yemeklerden bazılarını öğretebilirim, ha?" Bana o kadar iten gülümsüyor ki, öfkemi bir nebze olsun azaltıyor. Kadın düşmanlığı korosuna katılıyor olsa da, kalbi doğru yerde.

"Bunu isterim," diyorum.

Erika homurdanıyor. "Yaşlı bir köpeğe yeni *numaralar* ğretemezsin." Sanki benim keçilerle ya da gökdelenlerle seks gibi gerçekten çirkin davranışlarda uzmanlaşmış bir fahişe olduğum çok iyi biliniyormuş gibi *numaralar* diyor.

Destek için Carter'a baktığımda başını ne eğmiş, yemeğini yemeye devam ediyordu. Bakışlarımız tekrar buluştuğunda bana gururlu bir bakış attı. Benimle ya da bu durumla gurur duymak gibi değil. Hâlâ beni bir kez -sadece bir kez- savunmuş olmanın mutluluğunu yaşıyor.

Bir erkek ocuk hayatı boyunca en az şeyi yaptığı için vlrse böyle olur. Büyükannesinin bana köpek dediğini duyduğundan bile emin değilim, çünkü iki cümle boyunca başını okşamamı beklemekle meşgul.

Tüm bu süre boyunca beni *gören* tek kişi kız kardeşi Gabi. Her pasif ve aşırı agresif hakaret ve öneride yüzünü buruşturuyor. Ben burada olmasaydım, bu saçmalıkların yükünü o çekecekti. Eminim hiç kimse onun için ayağa kalkmamıştır. Gerçek anlamda.

Bu da demek oluyor ki Erika'nın bana saygı duymasını istiyorsam, ona Amá Sonya gibi davranmaya devam etmeliyim.

Dikkatimi onun saçmalıklarına verdiğimde gökyüzünün ne kadar karardığını hayal meyal fark ediyorum.

"Bir kadının kaslı olması için hiçbir neden yok," diye alay ediyor, kollarıma dikkatle bakıyor ama sebepsiz yere rastgele bir fikir öne sürüyormuş gibi davranıyor. "Erkeği bunun için var."

Amá Sonya ne yapardı diye düşünmek için elimden geleni yapıyorum. *Ne demek istediğini bilmiyorum* yolunu deneyelim. "Kas yapımız insan sağlığının ayrılmaz bir parçasıdır. Onsuz kelimenin tam anlamıyla ölürüz. Bütün kadınların ölmesi için bir sebep yok." Suyumu alırken pazularımı esnetirken yüzüme sakarin gibi tatlı bir gülümseme yapıştırıyorum.

Erika bana ters ters baktı. "Sürekli spor yapmaktan, erkek gibi görünmekten *bahsediyorum*.

Hiçbir kadın erkek gibi görünmemelidir."

Gözlerimi devirmekten kendimi zor alıyorum. Sonya ne yapardı, Sonya ne yapardı... Güzel, pasif-agresif bir iltifata ne dersiniz? "Erika, güzel saç stilin hakkında yorum yapmak istemiştım. Bana kocaman bir külah lezzetli pamuk şekeri hatırlatıyor!"

Hakaretlere göre zayıf bir şey. Ama bu karşılaştırmadan nefret edeceğini hissediyordum ve ardından gelen hırıltısı şüphelerimi doğruladı. "Hey!" diyor çocuklardan biri kıkırdayarak. "Erika Abla'nın saçları pamuk şekere benziyor!" Masada büyük bir kahkaha koptu.

Erika sert bir cevap vermeden önce gülüyorum ve başımı arkaya atıyorum. "Güzel pamuk şekeri!" Sonya hakaretleri *güzel, tatlı* ve *çok yaşa* gibi sözcüklerin altında boğmaya bayılıyor.

"Her kadının bir saç modeline ihtiyacı vardır. İnsan *bu şekilde saygın* kalır." Gözlerini bana dikey ve ekliyor, "Bir erkeğin yulaflarını ekmesinde yanlış bir şey yok. Ama ondan sonra *iyi* ve *saygın* bir kızla yuva kurması gerekir," diye yüksek sesle haykırıyor. "Pis bir aileden gelen biriyle değil." Bu son kısmı nefesinin altında mırıldanıyor. Yemin ederim bana tükürmemek için kendini zor tutuyor.

"Bu çok tatlı bir duygu." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Ve tamamen katılıyorum. İyi ve saygıdeğer kızlar, iyi ve saygıdeğer

Kadınlar. Sevgi dolu ve tatlı kadınlar. Çocuklarına sonlarının anneleri gibi gevşek olacağını söyleyen türden kadınlar değil. Değil mi?"

Erika'nın çenesi hafifçe düştü. Erkeklerin de öyle. Ama kadınların. Gözleri neşeye benzer bir şeyle parlıyor. Hepsine bakıyorum ve diyorum ki, "Bunu bana küçükken bir vieja söylemişti. İnanabiliyor musunuz?" Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Eğer bu İsa'nın yapacağı bir şey değilse, o zaman iyi bir hanımefendinin de yapacağı bir şey değildir, haksız mıyım?" Kadehimi kaldırıyorum, çünkü İsa'yı içine soktuğumda kimse benimle tartışmayacak. "Ve bu nota göre, kadeh kaldırmak istiyorum." Kadehimi kaldırıyorum. "İyi kadınlara. Her zaman nazik olan, Chihuahua'lara"-çünkü evet, Erika'yı daha önce torununun yaşlı Chihuahua'larından birini tekmelerken görmüştüm-"tüm çocuklara"-çünkü Erika bana karşı acımasız olsa da, söyleyebileceğim kadarıyla hiçbir çocuğu sevmezdi-"ve en önemlisi kızlarına ve gelinlerine." Kuzen Gordon başta olmak üzere herkes alkışlayıp kadeh kaldırırken gülümsüyorum ve sonra özellikle onun için alçak sesle küçük bir şey daha ekliyorum. "Çünkü iyi kadınlar gelecekteki torunlarıyla ilişki kurmak isterler. Değil mi?"

Erika ağzını kapatıyor ve sonra biri kalkıp benim, Carter'ın ve gelecekteki tüm Velasquez bebeklerinin şerefine kadeh kaldırıyor.

Eğer beni çocukluğumdaki gibi ağlatacağını düşündüyse. Şimdi yanıldığını görebilir.

Ben içeride kalıp temizliğe başlıyorum. "Hey," diyor Gabi bana katılıp bulaşıkları dizmeye ve lavaboya taşımaya yardım ederken. "Orada yaptığın bir şeydi." Sırıtarak sesini alçaltıyor. "Onu hayatımda hiç bu kadar suskun görmemiştim."

Gülümsüyorum ama istediğim kadar zafer kazanmış gibi hissetmiyorum. Şimdi fark ediyorum ki kendimi fazla . Eski, bencil Teal'e çok fazla izin vermişim. Bunu kimseye itiraf edeceğimden değilSadece şekilde köşeye sıkıştırıldığımda, birisi yüzüme karşı asıl bencil olanın ben olduğumu söylediğinde ne yapacağımı bilemiyorum.

torunlarını mahvetti. Bir insan bunu nasıl zarafetle atlatabilir? Bilemiyorum. Sage tanıdığım en bencil insan ve sanırım o bile vieja'yı boğmak için kalın sarmaşıklar yaratırdı.

"Bir ara dışarı çıkmalıyız," diyorum Gabi'ye, onu kapıya kadar geçirirken.

"Evet, bana çantalarınızı nereden aldığınızı göstermelisiniz. Benimki-" Tahmin etmem gerekirse, çakma bir dolar mağazasından alınmış çakma bir çantayı kaldırıyor. O kadar buruşuk ki, arkeolojik bir alandan alınmış eski bir tortu koleksiyonuna benziyor. Koyu kahverengi suni deri, kayışı ve alt kısmı boyunca soyuluyor ve içindeki sararmış astarı ortaya çıkarıyor.

"Bana adresini ver," diyorum, çünkü sadece alışverişe gitmiyoruz, Carter payımı verir vermez Gabi'ye güzel bir şey de göndereceğim. Eğer bana zamanında ulaştıramazsa, tek yapmam gereken bu çantayı Amá'ya tarif etmek olacak ve o da bana parayı verecek. Bu zombi çantanın kızılılık renginde olması fikri, Gabi'nin tarzına bakılırsa ona çok yakışacak taba renginde bir Fendi Sunshine Medium Shopper'ı karşılaması için yeterince aşağılayıcı olacaktır.

Gabi'yle vedalaştıktan sonra kapıyı açık bırakıp Carter'ı aramak için dışarı bakıyorum. Görünüşe göre tüm Latinlerin yaptığı şeyi yapıyorlar, yani bir saat boyunca arabalarının etrafında dolaşıp vedalaşıyorlar ve muhtemelen insanlar arabalarına binmeye başladığında da devam edecek.

Tam rahatlamış bir iç çekişin ortasında dayken minik, damarlı, inci halkalarla kaplı bir el etrafımdan uzanıp kapıyı çarparak kapatıyor. Bu beni sadece bir saniyeliğine ürkütüyor, ama sonra arkamı döndüğümde oyun suratımı takınıyorum.

Çünkü tabii ki, o Abuela Erika.

Y , Erika gibi yaşlı bir veledin bu kadar yakın mesafeden böyle bir şey yapması daha çok sinirlendirirdi. Bir tür Latin kadın yaşlı olimpiyat sporuymuş gibi bizi yıldırma taktikleriyle korkutmaktan hoşlanan Sonya'dan deneyim.

"Evet?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum.

Beni İspanyolca azarlamaya başladı. Yüz ifadesine ve kollarını ahtapot gibi sallayışına bakılırsa, bana renkli ifadelerle hitap ettiğinden eminim. Ama ailemin Meksika kökenli Amerikan İspanyolcasını zar zor anlıyorum, bu yüzden istediği etkiyi yaratmıyor. Belli bir noktada duruyor ve gözlerini kısıyor. "İspanyolca bile bilmiyor musun?" diye tıslıyor bana. "Tek bildiğin İngilizce mi?"

"Bir sömürgecinin dili diğerininkinden gerçekten mı iyi?" Ben soruyorum.

Beni görmezden geliyor. "Peki. İngilizce, madem benden çok daha iyisin." Gördün mü? Bu saçmalığa ne diyebilirim ki? Ama o devam ediyor, benim de bir şey söylememe gerek kalmıyor. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, tüm ailemin önünde beni böyle tehdit ediyorsun."

Vicdanım - olmak istediğim Teal - umutlu küçük bir fide gibi içimde filizleniyor. Bunu daha iyi hale getirebileceğimi biliyorum. Acı verici olacak ama bunu kendim için yapmalıyım. "Biliyorum." İç çekiyorum. "Özür dilerim. Seni tehdit etmemeliydim."

Bütün rüzgarı yelkenlerinden çekildi. Bunu beklemiyordu, sana ne diyeceğim. Ama sonra kaşlarını çatarak özüümü ve

bana haddimi bildirmeye devam etmek için derin bir nefes aldı. "Siz Flores kadınlarının hepsi aynısınız. Cadı olmanız herkese emirlerinizi yaptırabileceğiniz anlamına gelmez. Buna izin vermeyeceğim."

Şimdi göz kırpyorum. Cadıları kadınlar için kullanılan sıradan bir aşağılayıcı isim olarak mı kullanıyor, yoksa... yeteneklerimiz hakkında her şeyi biliyor mu? "Neden bahsediyorsun, *cadılar*?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, tıpkı Nadia'nın ne demek istediğimi her zaman bildiği gibi." "*Nadia mı?*" Burada neler oluyor böyle? "Tía Nadia'm mı? O ne?"

bununla ne ilgisi var?"

Erika bir kez daha sorumu duymazdan geliyor. "Ailenizin uzmanlık alanı erkekleri... nasıl diyorsunuz? A..." Parmaklarını şıklatıyor. "Hipnoz."

"Hipnoz mu?" Ben soruyorum.

"Demek İspanyolca biliyorsun." Gözlerini bana dikti.

"Neredeyse aynı kelime."

Gözlerini deviriyor. "Sadece Carter'ın senin yöntemlerin için fazla akıllı olduğunu söylemek istedim. Şimdi dışarı çıkacağım ve onun omzunda ağlayacağım. Ve içeri geldiğinde, bana yaptığın kötülükler için seni cezalandıracak. İşte bu şekilde beni her zaman sana tercih edeceğini biliyorsun." Başını kaldırır. "Tıpkı Eugenio'nun Nadia yerine beni seçmesi gibi."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Abuelo Gene ve *Nadia mı?*" Nasıl bir televizyon romanına adım attım ben böyle?

"Sen de onun gibi kırılmışsın. Tıpkı annen ve kız kardeşlerin gibi. Kırılmış," diye tükürüyor kapıyı açıp dışarı çıkarken.

Söylediği onca şey arasında, keşke *kırık* kelimesiyle bitirmeseydi. Bu kelime içimde yankılanıyor, sanki cam kırığından yapılmış bir sığırcık kuşu mırıltısı varmış gibi. Doğru olduğundan emin olduğum tek kelime bu. Ben . Düzeltmeye çalışıyorum ama bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum.

Ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine, şimşekler çok yakınımda çakıyor ve ardından kadar gürültülü bir gök gürültüsü geliyor ki, vahşi bir canavarın saldırısı gibi tam tenimin üzerindeymiş gibi hissediyorum.

Yemek masasını silmeye başladım.

"Ciddi misin?" diyor, sesi çakıl taşları üzerinde kayan şarapnel parçaları gibi sert. "Senden ailemle aramı iyi tutmanı istedim, sen de pasif agresiflik yapıp torunlarını ondan uzak tutmakla mı tehdit ediyorsun?"

Bunun için enerjim yok. "Evet, Carter. Ben bir kaltak ve korkunç bir insanım ve Erika da benim pislik davranışlarımın masum bir kurbanı. Daha önce hiç bu kadar doğru bir resim çizmemiştin."

Kollarını kavuşturur ve çenesi gerilir. "Anlaşma bu değildi. Birlikte olduğumuza inanması için hoş olmasa da tarafsız olman gerekiyordu. Bir eşin belli bir şekilde davranması gerekir, biliyor musun?"

O oraya gitti. Şimdi ben oraya gitmek zorundayım. "Carter," diyorum süngeri yere atarak. "Bir kocanın karısı söz konusu olduğunda belli bir şekilde davranması gerekir. Ve buna büyükannesini karısına zorbalık yaptığında gülümsemek dahil değildir. Yani sahte bir evliliğimiz olması ve senin de *sahte* bir koca olman iyi bir şey."

Bir elini başına koyuyor ve derin bir iç çekiyor. "Atlatmamız gereken birkaç büyüme sancısı olacağını söylemiştim. Tek yapman gereken-"

"Tek yapmam gereken seni mahvettiğimi söylemesine izin vermek miydi? Bektan bir eş olduğumu mu? Senin için benden daha iyisini istediğini mi? Cidden Carter, aynı yemekte miydik? Anlaşmada ailenin tacizine maruz kalacağımından bahsetmemiştin. Belki de bunu *büyüme sancıları* diye geçiştirmek yerine söylemeliydin."

Gözleri şu anda ateş gibi. "O sorunları olan huysuz yaşlı bir kadın, tacizci değil. Bizi seviyor."

Ağzım açık kaldı. "Tanrım, Carter." Midem bulanıyor ve bir elimi karnıma koyuyorum. "Bunun için arkamı kollayacağını düşündüğüme inanamıyorum." Gök gürültüsü tezgâhın üzerine yığılmış tabakları titretirken başımı sallıyorum. "Bu yüzden kendi arkamı kollamam gerekiyordu. Kendimi savunmak zorundaydım ve bunda yanlış bir şey yok, sen ya da başkası ne derse desin." Boğuluyorum

ama umurumda bile değil. "Seni ben mahvetmedim ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ben küçük bir çocukken bana dediği gibi bir fahiŖe ya da sürtük değilim. Bu saçmalığa sözlü taciz deniyor ve bunun aŖkla eŖanamlı olduğunu dŖnerek yetiŖtirildięiniz için araŖtırmanızı tavsiye ederim." GzyaŖlarım nihayet yüzüme dökülürken boğazımı temizliyorum. "İstismarın ne olduğunu *biliyorum* Carter. *Her türlüsünün* neye benzediğini de biliyorum."

DıŖarıda gökyüzü o kadar kararmıŖ ki, öğleden sonra saat dörtte gece olmuŖ gibi görünüyor. Rüzgâr, beni daha da hasta hissettiren bir dizi uğultuyla pencerelerin önünden geçiyor.

Carter'ın yüzü dŖt. "Teal-" zr dileyecek gibi görünüyor ve ben buna izin veremem. Buna tutunmalıyım. Bunu hatırlamalıyım ki bir dahaki sefere Carter'a duyduğum çekim yüzünden zayıf dŖtęm hissettiğimde kalbimi bu iŖe karıŖtırmayayım. O benim arkamda değil. Beni hayal kırıklığına uğratacak ve kalbimi ona açacak kadar aptallık edersem bu canımı çok daha fazla yakacak.

Ona iŖaret ediyorum, bu da onun cümlesini kesiyor. "Kesinlikle olmaz." Kapıyı çarparak yatak odasına doğru koŖuyorum. Özenle seçtiğim bu elbiseye çok yakıŖan lila topuklu ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkartıyorum ve ellerimi saçlarımda gezdirerek adımlıyorum.

"Teal." Carter kapıyı çalıyor. "zr dilerim. Özür dilerim. Erika üzerimde ağlıyordu ve ne dŖneceęimi bilemedim. Onun baŖlattıęını biliyorum-"

Donup kaldığı kapıyı açıyorum, gevsk yumruğu havada, vuruŖun ortasında. "Gitmeden önce bana ne dedi biliyor musun?" Büyük, titrek bir nefes alıyorum. "Senin için ağlayacağını ve benim yerime onu seçeceğini söyledi. Bunu planlamıŖtı. Bunu o istedi. Ve o da ben de haklı olduğunu biliyorduk."

Ayakkabılarımı bile giyemeyecek kadar zgndm. Onun yerine yanından geçip arka kapıdan çıkıyorum, arka bahçeden geıyorum, it kapısından geıyorum, ta ki sahilde yalınayak, dört yaŖımdan beri gördüğüm en vahŖi fırtınaya doğru koŖana kadar.

T gürler ve kükrer, gittikçe daha yükseğe yuvarlanır. Eğer bir sörfçü ölmek , hayatının en güzel anlarını yaşardı. Şu anda, dışarıda, o mavi parıldayan canavarların üzerinde. Yağmur yüzüme, kollarıma, göğsüme ve bacaklarıma öyle sert çarpıyor ki sanki yüzlerce küçük ok doğrudan bulutlardan beni hedef almış gibi acıtıyor. Gökyüzü siyah ve çivit mavisinin girdaplı, mürekkep gibi bir karışımı, korku filmlerinde her şey cehenneme dönmeden hemen önce gördüğünüz türden bir gökyüzü.

Koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum, belki de koşabildiğimden daha hızlı, çünkü Carter'ın bana yetişmesine dayanamıyorum. Tabii peşimden geldiyse. Daha bu sabah, Carter'ın beni her yerde takip edebileceğini söyleyebilirdim, özellikle de bu kadar üzgünsem. Ama şimdi... Bilmiyorum. Belki de Erika'yı aramak için içeri girdi ve şimdi benim ne kadar şımarık bir kaltak olduğum hakkında dedikodu yapıyorlar. Muhtemelen şu anda bir kulüp kuruyorlardır, Teal Nefret Edenler, ve açılış toplantılarını planlıyorlardır, böylece kırıldığım tüm yollarla bağ kurabilirler.

Önemli değil. Her adımda kendime tekrarladığım şey bu.

O. Önemli değil. Önemli değil.

Bu evlilik sahte. Bir önemi yok. Elbette Carter'la yeniden en iyi arkadaş olmak istiyordum ama bunun da artık bir önemi yok. Beni becermesini sağlama planlarımı düşündüğümde gülmek istiyorum, böylece sistemlerimizden kurtulabilirdik.

O. Önemli değil. Önemli değil.

Kabuklar ve kayalar ayaklarımın altında vınlıyor ve birkaç adımda keskin bir şeye basıyorum. Umurumda değil ve bunun yerine hızımı, bacaklarım bulanıklaşana kadar artırıyorum, sanki küçükken Carter'la oynadığımız video oyunundaki Sonic'mişim gibi.

Yaklaşık bir ya da iki mil sonra, devasa, eski bir yaratığın açık ağzı gibi görünen pürüzlü, çört grisi kayalardan oluşan ilk barikatıma rastlıyorum, ondan geriye kalan tek şey fosilleşmiş dişleri. O kadar karanlık ki bu yağmur fırtınasında neredeyse siyah görünüyorlar. Onlara tırmanmak imkânsız değilse bile çok zor olurdu. Ama sadece geri dönme düşüncesi bile içimi acıtıyor, ağlama isteği uyandırıyor ve bu yüzden acımasız bir kararlılıkla tırmanmak, sürünmek, kendimi bu devasa diş sırasının diğer tarafına geçirmek için her şeyi yapmak için .

Carter'ın uzaktan *Teal, ne oluyor lan?* gibi bir şeyler bağırdığını oldukça eminim, bu yüzden en yakın kayayı kapıyorum ve tam üstünde dengede durana kadar kıcımlı yukarı çekiyorum.

Nefesimi içime çekiyorum, aşağı bakarken midem dibe vuruyor. Bu, sorumsuz bir pislik olduğumu fark an. Çünkü bu, *bu* -Ayaklarım keskin kayalara sürtünüyor, kollarım dışarıda çünkü rüzgar beni tekrar aşağı itmeye kararlı, çok kolay düşebileceğim ve o kayalardan birinin kesinlikle ortamı, omurgamı ya da şakağımı delebileceği gerçeği-şimdi kendime soran benim, *Teal, ne oluyor?*

Kız kardeşimin ölümünü böyle izledim. Elbette, tam olarak bir deniz kayasının üzerinde dengede durmuyordu ve tam olarak ölmedi, ama yine de etrafıma baktığımda, orada, Cranberry Falls State Park'ta, sekiz yıl boyunca hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey olmadan çılgın atan kız kardeşime bakıyorum.

Acaba yaptığım tüm bu koşuşturmalar, en kötü bipolar semptomlarımı bir kol boyu uzakta tutmaktan ibaret değil mi? Acaba o günden, o andan, sanki canlıymış ve beni kovalıyormuş, sekiz yıllık suçluluk duygusunu omuzlarıma yüklemeye hazırmış gibi muyum?

Yutkunuyorum ve çömelene kadar kendimi alçaltıyorum, ellerimi ayaklarımın altındaki soğuk, pürüzsüz taşın üzerine koyuyorum. Carter'ın aptal, yakışıklı yüzünü görmek zorunda olsam da geri dönmeliyim. Ne yapmam gerektiğini bulmalıyım.

Beynimin dağınıklığıyla başa çıkmanın başka bir yolu. Fırtınanın ortasında yalınayak kayalara tırmanmanın bir şekilde yardımcı olmasına imkan yok.

Kendimi sabitliyorum, böylece kayarak kumun üzerine geri dönebiliyorum. Ve tabii ki... işte o zaman şimşek çakıyor.

Gökyüzünde dört yöne uzanan parlak ve devasa bir harita, eller gibi, sadece eller elektrikselsel bir dairesel sistemden başka bir şeyden oluşmuyor. Gökyüzünü kehribar altın renginde aydınlatıyor, Carter'ın gözleriyle aynı renkte, bu parıltıdaki yağmur damlaları gökyüzünden düşen sarı elmaslar gibi görünüyor.

Yıldırımın beni ne zaman yakaladığını, titreşimli, sıcak akımına bağlandığım anı tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim sol elime baktığım, çünkü garip hissettiriyor, sanki her şeyin kalın olduğu, yerçekiminin daha güçlü olduğu alternatif bir evrene açılan duvardaki bir deliğe daldırmışım gibi. Ve yanıyor. Kolumu kaldırıyorum ve bir şekilde elim *parlamaya* devam ediyor ve sarı ya da beyaz değil, mavi *parlıyor*.

Ve o mavi ışığın önümde uzanışını izliyorum ve sadece on ya da daha fazla metre ötede bir şekle dönüşüyor. En fazla beş yaşında küçük bir kız çocuğu, mavi ışıkla aydınlatılmış başka bir kişinin peşinden koşuyor - bir kadın.

Tüylerim öyle diken diken oluyor ki, acı veriyor. Elektrik çarpmasından mı yoksa ilk büyük travmamın gözlerimin önünde saf, sıcak şimşekten başka bir şey olmadan ortaya çıkışını izlemekten mi bilmiyorum. Muhtemelen ikisi de.

Daha uzakta, belki çeyrek ya da yarım mil ötede, bir figür daha var. Sanırım bu başka bir kadın ve şimşekten yapılma değil. O gerçek. Ve tam bana bakıyor.

Bunu düşünmeden ayağa kalkıyorum ve bir sonraki kayaya doğru ilerliyorum. Neler olduğunu anlamıyorum ama orada çok önemli bir şey olduğu hissinden kurtulamıyorum, inkar edilemez bir şekilde benim olan bir şey ve bir denizkızının solup ölmeden önce kayıp derisini bulmak için ihtiyaç duyacağı çaresizlikle onu almam gerekiyor.

Bir sonraki kayaya ulaştığımda dudaklarımı ısırıyorum. Sadece bir tane daha. Sadece bir kaya daha, sonra kuma geri döneceğim.

Ayağımı yumuşak, soğuk siyah kayanın üzerine geçici olarak koyuyorum. Ve ağırlığımı oraya verdiğimde topuğum kayıyor.

Ve tabii ki. İşte o zaman düşünüyorum.

" ' kafana vur. Ya da yüzünüze. Ya da bir uzvunuzu kaybedersiniz!"

Gözlerimi deviriyorum ve arabanın camından dışarı bakıyorum. Gözlerimi devirmemeliydim.

Gözleri. Carter'ın korkunç bir fırtına sırasında yalınayak benden kaçmasını, aptalca sivri kayalara tırmanmasını ve yıldırım çarpması sırasında kayıp düşmesini izlemiş olsaydım, ben de onu azarlardım.

"Anlıyorum, bazen koşman gerekiyor, sen böylesin ama Teal, koşu bandımız var. Spor salonundaki koşu bandını bilmiyor musun? Şimdiye kadar bilmen gerekirdi. Uzun süredir burada olmadığınızı biliyorum ama orada kamp kurdunuz ve her şeyi yaptınız! İstedğin zaman kullanabilirsin, asla dur-

Titrediğimde bileğimdeki ağrı şiddetlenirken onu duymazdan geliyorum. Carter bir tür süper kahraman gibi iki kayanın üzerinden atladı, beni kaldırdı ve eve kadar taşıdı, doğruca arabasına götürdü ve beni yolcu koltuğuna bıraktı. Acil servise gitmek istemememin umurunda olmadığını söyledi, elektrikle yıkandığım düşünülürse gideceğim yer orasıydı.

Yıldırımın bana zarar verdiğini sanmıyorum. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama şimşek... tenime dokunduğunda tanıdık geldi. Carter'ın el sanatları fuarı sırasında beni büyük meşe ağacındaki suya bağladığında hissettiğim gibi... ama çok daha canlı, içgüdüsel, daha dolgun bir his. Bir fincan kahvenin fotoğrafını çekmek ile bir fincan kahveyi elinize alıp acısını-tatlılığını yudumlamak arasındaki fark gibi. Yıldırımın bana zarar vermeyeceğini *biliyordum*, çünkü o da benim kadar bilinçli ve canlıydı. Bu bana Sage ve Sky'ın yetenekleri söz konusu olduğunda her zaman bahsettiklerini duyduğum şeyleri hatırlattı. Neredeyse açıklanamayan o bağlantı ve aidiyet duygusu - Sage, bitkilerdeki hücrelerin kendi hücreleriyle konuştuğunu hissediyor. Sky da aynı şeyi criaturalarda hissediyor.

Eğer daha iyisini bilmeseydim, küçük bir an için o parçayı geri aldığımı söyledim. Annemin ben küçük bir çocukken çaldığı o önemli parçama.

Ama şimdi tek hissettiğim acı. Çünkü hayır, yıldırım beni vurmadı. Ama ayağımın o büyük kayaların arasına çirkin bir açıyla sıkışması kesinlikle yaptı.

Velasquez ailesiyle yediğimiz öğle yemeği için giydiğim sümbül rengi elbiseyi hâlâ üzerimde taşıyorum. Uzun kollu, yüksek yakalı ve dizlerime kadar uzanıyor. Amá Sonya'nın hediyesiydi ve eminim ki onunla brunch'ta giymemi istemişti ama kenarlarındaki danteller tenimi kaşındırıyor, bu yüzden hiç giymedim bile. Örttüğü ten miktarının beni Erika Abla'ya biraz olsun sevdirebileceğini düşünmüştüm ama şimdi biliyorum ki rahibe kıyafeti giysem, yüzümde bir peçe, boynumda bir tespih olsa ve İsa Mesih'in ete kemiğe bürünmüş haliyle el ele tutuşsam bile benden yine de nefret ederdi.

Carter ve ben sıırıslıklam olmuşuk ve dantel ıslakken ve bana yapışmışken daha da kaşınıyordu. Tekrar tüm vücudum titriyor ve haykırıyorum. Cesur bir yüz ifadesi takınarak ayağıma bakmak için bacağımyı kaldırıyorum. Ne yazık ki aynı anda Carter da bana bakıyor.

"Tanrım," diye tısladı. "Bu kırık görünüyor, Teal!"

Ayak bileğim kendi boyutunun iki katına kadar şişmiş durumda ve dış tarafı tamamen siyah ve kırmızı lekeli. Hareket ettirmeye çalıştığımda çığlık atmak istiyorum.

"Hayır, öyle değil." Ama sesim hiç de inandırıcı değil.

Ayağımın röntgenini çekti ve sadece yüksek ayak bileği burkulması olduğu sonucuna vardı. Dr. Barringer nihayet içeri girdiğinde bana "Gördüklerimin en kötülerinden biri" dedi; tuzlu ve biberli saçları ve bir motorcu yapısı olan yaşlı bir adam ve heyecanını gizleyemiyor. Sanırım çok fazla burun akıntısı ve boğaz ağrısı görüyor olmalı ve benim şişmiş, morarmış ayak bileğim onun haftasının en önemli olayı.

Carter ağrı kesiciler için reçete yazarken ona pis bir bakış attı. Sanırım Dr. Barringer'ın sakatlığımın ciddiyetine olan tutkusunu takdir etmiyor.

"Normalde birkaç gün boyunca Tylenol ve Advil arasında geçiş yapmanızı söyledim, ancak ilk etapta bundan biraz daha güçlü bir şeye ihtiyacınız var. Daha sonra reçetesiz satılan şeyleri değiştirin, yüksekte tutun ve buzlayın."

Carter elini yüzünde gezdiriyor. Giysileri biraz kurumuş ama hâlâ şu anda fark etmek istemediğim yerlerini sarıyor

-Göğüs kaslarının pürüzsüz düzlemleri, sırtının üst kısmı ve omuzları boyunca uzanan kas kesimleri. "Peki ya yıldırım çarpması?" diye soruyor. "Kontrol etmen gerekmez mi, bilmiyorum. Kalbini ya da başka bir şeyini?"

"Yıldırım çarpması mı?" Doktor başını kaldırır. "Hemşire yıldırımla ilgili bir şaka yaptığınızı söyledi ama..."

"Bu bir şaka değildi. Gerçekten yıldırım çarpmıştı. Ben gördüm. Gördüm.
-" Carter titrek bir nefes alıyor.

"değildi," diyorum sessizce.

"Kötü değil miydi?" Carter bana dönerek, "Kötü değildi," dedi. "Teal, seni *yıldırım çarptı*. Hangi evrende bu *kötü değil* olarak sınıflandırılabilir?"

"Tamam, ." Dr. Barringer ayağa kalktı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Sanırım bana yıldırım çarpması onun bütün ayını, hatta belki de yılını güzelleştirdi. "Onu yıldırım çarpması için gerektiği kadar kapsamlı bir şekilde kontrol edecek imkanlarımız yok. Bunun için Cranberry Tıp Merkezi'ne gitmeniz gerekecek."

Başımı sallıyorum. "Bu değil-"

"Israr ediyorum," diye cevap veriyor ve sonra bastırılmamış bir neşeyle, organ hasarı, kalp durması ve doku yanıkları dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, yıldırım çarpmasının bir insanı nasıl mahvedebileceğinin uzun bir listesine giriyor. Her kelimeyle birlikte Carter'ın yüzü daha da solgunlaşıyor, ta ki benim hissettiğimden çok daha kötü görüne kadar.

Yıldırımın bana zarar vermediğini biliyorum ama onlara tam olarak *Hayır, anlamıyorsunuz* diyemiyorum. *Bu şimşek bana tanıdık geldi, ailemden biri gibiydi ve bana gerçekten iyi davrandı. Aslında bir vahşi yıldırım cadısı olduğumu bile söyleyemem, ya da büyük teyzem Nadia'ya göre öyleyim, bu yüzden çarpılmak sadece*

kimsenin endişelenmesine gerek olmayan şeylerden biri. Dr. Barringer yıldırımın beynime dolanıp onu kızarttığını varsayacak ve muhtemelen bu heyecan verici tıbbi olay üzerine bir ofis partisi düzenleyecekti. "Carter," diyorum randevu bitip de beni koltuğuna oturttuğunda.

Silahlar.

"Yapma." Sesi derin ve keskin. "Hastaneye gidiyoruz."

Yolda en az dört farklı trafik kuralını çiğneyerek bizi oraya on beş dakikada götürdü. Üç saatlik bekleme, testler ve bir o kadar daha beklemenin ardından, çarpıldığımdan şüphe duyduklarını saklamayan tıp uzmanları tarafından eve gönderildik. Çünkü bende hiçbir sorun yok. Ayak bileğimin burkulması dışında yani. Ayrıca çok yorgunum, açım ve kalbim kırık gibi hissediyorum.

Bugün gerçekten arkamı kollayacağını düşünmüştüm. Carter'ın Lani'ye yaptığı gibi ailesine karşı beni savunacağını düşünmüştüm.

Beni en çok ağlatan kısım bu. Ne ayak bileği, ne şimşek, ne de annemin beni beş yaşındayken terk edişinin elektrikle yaratılmış tuhaf canlandırması. Carter ve onun beni hayal kırıklığına uğratması.

Benimle gereğinden fazla konuşmuyor ve eve döndüğümüzde de bu durum değişmiyor. Bana ızgara peynir ve domates çorbası yapıyor (annesinin ona ve kardeşlerine hasta olduklarında bunu yaptığını hatırladığımda kalbim aptal gibi hissediyor) ve yükselen ayak bileğimin üzerinde her zaman buz olduğundan emin oluyor. Bana ağrı kesicilerimi getiriyor ve yatmadan önce kıyafetlerimi getiriyor, üstümü değiştirebilmem için arkasını dönüyor çünkü beni yalnız bırakmayı reddediyor. Diş fırçamı ve tükürmem için bir kase bile getiriyor, ki bu gereksiz yere iğrenç görünüyor, ama itiraz ettiğimde başını sallıyor, çenesini sıkıyor ve sanki... Bilmiyorum bile. Umursuyor gibi mi? *Şimdi mi umursuyor?*

Yatağa uzandığımda, beni küçük bir bebekmişim gibi kucağına alıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin," diye mırıldanıyorum.

"Tabii ki biliyorum. Ben... Ben senin kocanım."

Tamam, şimdi de öyle olmasını istiyor. "Öyle söyleme. Ciddiymişsin gibi."

Neden bahsettiğimi çok iyi biliyor. "Teal, özür dilerim." Sesi çok yenik geliyor. "Sen tüm o testleri yaptırırken, ne dediğine baktım. Sözlü taciz." Omuzları çöküyor, sırtının küçük kısmı dizlerime yapışıyor. O kadar sıcak ki keşke bu kadar sevmeseydim diyorum. Keşke bir lambanın ışığını ve ısınısını kapattığım ya da yağmur fırtınasını için derin nefesler aldığım gibi onu istemeyi de bir şekilde bırakabilseydim. Ama yapamıyorum. Şu anda yapabileceğim tek şey nefesimi tutmak çünkü onu daha fazla istememe neden olacağından şüpheleniyorum.

"Hepimiz Erika Abula'yı ya da o hayattayken Gene Abuelo'yu asla sorgulamayacak şekilde yetiştirildik. Erika huysuzlaşmaya başladığında, daha sonra hepimiz buna gülerdik ve neredeyse her zaman Gene onu dengelemek için oradaydı. Ama o artık yok ve... bir parçam onun bu kadar saygısız olabileceğini biliyordu. Bu yüzden aileme senden bahsetmek istemedim. Sana böyle davranmasını istemedim." Bana bakmak için vücudunu çeviriyor ve karanlıkta bile gözleri vahşi bir şimşek fırtınası gibi parlıyor, vahşi ve ateş dolu. "Buna bir daha asla izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Çoktan aradım ve ona söyledim."

Göz kırpıyorum. "Ona ne söyledin?"

"Eğer seninle bu şekilde konuştuğunu duyarsam, onunla bir daha konuşmayacağım."

Nefesimi tuttum. "Ama Carter... para."

"Tamam. Al bakalım." Cebinden cüzdanını çıkardı ve bana katlanmış bir çek uzattı. "O bana parayı verene kadar senin yerini tespit edebilirim... ya da her neyse."

"Bunu nasıl yapabilirsin? Yatırımlarınızla mı?"

Pencereden dışarı bakar ve boğazını temizler. "Evet. Bu benim için bir şey ifade etmiyor. Ta bien, Teal."

Çeke bakıyorum. Beklediğimden iki sıfır fazla. "Emin misin Carter? Bu büyük bir kesinti."

"Bunu özrün başka bir şekli olarak düşün. Bugün hak ettiğin gibi bir koca olmalıydım. Ama olamadım. Dediğim gibi, bir daha olmayacak, ama belki bu"-çenesini çeke doğru itiyor-"belki bunu, ne bileyim, onca şeyden sonra seni rahatlatacak bir şey için kullanabilirsin." Yutkunuyor ve tekrar konuştuğunda sesi boğuklaşıyor. "Yıldırımın seni oradan çıkardığını gördüğümde... Teal. Tanrım, kendimi

ölmek üzere olan sendin. Ve sen düştüğünde. En kötüsünü düşündüm." Bir elini göğsüne koyuyor ve titrek bir kıkırdama çıkarıyor. "Belki de bugünden sonra kalbimi kontrol ettirmeliyim."

Sonra boğazını temizliyor ve elini kucağına bırakıyor. "Araştırdığım başka bir şey daha var. Ama haddimi aşarsam bana haber vereceksin, ben de çenemi kapatacağım."

Neden bahsediyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Nefesim kesilmeye başlıyor. Bu gece söylediği ve yaptığı onca tatlı şeyden sonra bile, kayalıklarda bir aptal gibi davrandıktan sonra beni kovacağını düşünmeden edemiyorum. "Öyle mi? Tamam mı?"

Göz teması kuruyor. "Bipolar bozukluk."

Başımı sallıyorum. "Öyle mi? Bende mi var?"

"Bana bundan ilk bahsettiğinde çok araştırma yaptım. Seni en iyi şekilde nasıl destekleyebileceğimi öğrenmek istedim. İyi bir arkadaş olmak istedim."

Kalbim bu sözler karşısında biraz fazla dolu hissediyor. "Bu çok tatlı.

Devam et." "Daha önce okuduğum bir şeyi hatırladım." Telefonunu açtı.

"Bunlar bir semptom listesi, manik durumlara karşı depresif durumlar. Mani türlerinden biri de 'acı verici sonuçları olan aşırı davranışlar'dır. "

Kaşlarımı çatıyorum. "Peki sen ne diyorsun?"

"Bilmiyorum Teal. Ben sadece... yaptığın tüm bu koşuşturmalar kulağa uygun gibi geliyor, değil mi?"

Aşağı bakarken yanaklarım yanıyor. Sage ve Sky bu yılın başlarında tam da bu konuyu açmaya çalıştılar. Yaptığım koşuların "sağlıklı" olmadığını. "Ne olmuş yani? Bir şey beni İncil zamanlarındaki gibi tüm dünyayı boğmaktan alıkoymalı."

Carter uzanıyor ve parmaklarının ucuyla çeneme dokunarak yüzümü yukarı kaldırıyor. "Sana şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız olduğumu söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Bu *hâlâ doğru*. Ve sadece dış görünüşünü kastetmiyorum. Kulağa ne kadar aptalca ve klişe gelse de içini de kastediyorum. Yaşadıkların ve üstüne bir de bipolar olman? Sen çok güçlüsün Teal. Yine de utanıp başını öne eğdiğini görmek istemiyorum-" Boğazını temizliyor. "Demek istediğim, tüm duygularınız geçerli ve boktan. Bence sen

Kendinle gurur duymalısın ve ben sadece bu koşunun ne olabileceğinin farkında olmanı istedim ve şimdi bunu bir süre yapamayacağına göre, belki diğer seçenekleri düşünebilirsin. Nefes almak gibi, değil mi?"

Haklıydım. Onu şimdi her zamankinden daha çok istiyorum. Ve doğru söyleyip , Erika konusunda gerçekten sözünde durup durmayacağını, kocam gibi davranmaya başlayıp başlamayacağını bile bilmiyorum. Bu yüzden beynimin hemen Sky'la PI'nin otoparkında yaptığım konuşmaya gitmesini açıklayamıyorum.

Sadece sistemimizden çıkaralım. Tamam mı? Hemen şimdi, hızlıca, çok uzun süre düşünmeden.

Çeki komodinin üzerine fırlatıyorum. "Carter," diyorum, sesim nefes nefese ve titrek.

Hızla bana döndü. "İyi misin? Bu çok mu fazla geldi? Yoksa başka bir ağrı kesiciye mi ihtiyacın var?"

Kendimi cesur olmaya zorluyorum. Dürüst ve savunmasız olmak için. Yutkunuyorum ve tüm kabadayılık çabalarımın rağmen, sonunda kelimeler geldiğinde, neredeyse fısıltı gibi geliyorlar. "Beni boşaltmanı istiyorum."

H uzun, sonunda konuştuğunda neredeyse telaşlanıyorum. "Seni boşaltmamı istiyorsun." Sesi daha alçak ve huysuz. "Doğru mu duydum?"

"Evet." Battaniyeyi vücudumdan aşağı çekiyorum. Üzerimde kocaman bir gömlek ve düz pamuklu bir erkek şortu var. Acaba meme uçlarımın beklentiyle nasıl kıvrıldığını görebilecek mi? Bana uzanıp ne kadar ıslak olduğumu hissedecek mi?

Yalan . Onun için her zaman çok ıslak oluyorum.

"Neden? Neden bunu yapmamı istiyorsun?" diye soruyor, gözleri vücudumda gezinirken, kumaşın altındaki ipuçlarında -göğüsler, kalçalar, göbek, nefesimle hızla yükselip alçalıyor.

"Yapmamız gereken... senin ve benim bunu sistemlerimizden atmamız gerekiyor." Kaşlarını kızgın görünecek şekilde çatıyor, ben de aceleyle devam ediyorum: "Neredeyse bütün gün kendimi kötü hissettim. Bir kez olsun iyi hissetmeye ihtiyacım var."

Yüzü kapanıyor ve midem bulanıyor. Bu nedenlerin ikisi de doğru yanıt değil. Bakışlarını benden ayırıyor ve hayır diyeceğinden eminim. Beni burada ıslak, tahrik olmuş ve en kötüsü de acınacak derecede istenmeyen biri olarak bırakacak. *Benden başka hiç kimse seni istemez.* Her zamanki gibi, Johnny'nin sözleri olabilecek en kötü anda geldi.

Battaniyeyi tekrar üzerime çekmek için uzanıyorum ama elimi tutup beni durduruyor. "Ellerini başının üzerine koy." Sesi sert, kıyıda kayalar kadar sert ve göğsümden, kalçalarımın, bacaklarımdan aşağı tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "İyi bir kız gibi yatak başlığını tut."

Aman Tanrım. Hâlâ arkadaşken bana her zaman iyi günler ve iyi geceler diye mesaj atan, bir yıl önce çok fazla içtiğim için benimle oynamayı bırakan, üstelik önce beni *yemeğe* götürmek isteyen inek çocuk *Carter*'ın bana böyle iyi bir kız demesine imkân yok, sanki ona itaat etmezsem beni kucağına alıp kıcımı tokatlayacak, sonra da beni parmaklayarak orgazm edecekmiş gibi.

"Aman Tanrım," diyorum uzanıp yumruklarımı tahtaya geçirirken. Şimdiden titremeye başladım.

Gömleğimi köprücük kemiğime ulaşana kadar kaldırıyor ve meme uçlarım bir şekilde daha da sertleşiyor. "Hayır, bana bak" diyene kadar gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ve sıcak ağzını göğsüme indirdiği anda tekrar ona odaklanıyorum.

"Aman Tanrım." Bunu söylemeden duramıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Çok iyi. Sıcak diliyle meme ucumu okşuyor, bir yandan da parmaklarıyla diğerini okşuyor. "Aman Tanrım, aman *Tanrım*." Bacaklarımın arası zonkluyor. Beni oraya götürmek için hiçbir şey gerekmezdi -parmaklarını iç çamaşırlarımın üzerinden kaydırmak, gerçekten- ama o bunu benim için hızlı yapmakla ilgilenmiyor. Bu lezzetli işkenceyi uzatıyor, ben *lütfe*n klitorisime dokunması için yalvarana kadar ağzını ve parmaklarını göğüslerimin arasında gezdiriyor.

Ama beni dinliyor mu? Hayır. Onun yerine göğüslerimin altını öpüyor. Karnımı öpüyor, sonra her bir kalçamı. Geniş gövdesini yataktan aşağı indirirken planlarını fark ettiğimde geriliyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece parmaklarını kullan."

Erkek şortumu bacaklarımdan aşağı kaydırırken göz temasını kesmiyor, dikkatlice ve şefkatle morarmış ayak bileğimin altından geçiriyor. "Teal, bunun ne olduğunu ilk öğrendiğimden beri seni yemek istiyorum. Beni gerçekten bundan mahrum mu bırakacaksın?"

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Ciddi mi? Ciddi olamaz. Şu anda Johnny'yi düşünmekten nefret ediyorum ama elimde değil. Eski sevgilim ona sakso çekmem *benim* için bir ayrıcalıklmış gibi davranırdı ve bu arada onun bu iyiliğe karşılık vermesi tam anlamıyla bir işkenceydi. Önceden duş almamı isterdi ve sonra sırf on beş saniyelik yalamadan sağ çıkabilmek için beni aromalı kayganlaştırıcı ile kaplardı. Hatta doktora bile gittim.

Benim tadıma baktı. Sonunda ona bunu sorduğumda burnunu kırıştırdı ve *"Hiçbir erkek bundan gerçekten hoşlanmaz"* dedi. *Belki bu kadar ıslanmasaydın.*

Ve ıslanmak benim kontrol edebileceğim bir şey değil. Bu yüzden ondan beni yemeyi bırakmasını istedim ve o da sevinçle kabul etti.

Bu düşüncelerden kurtulmak için kafamı sallıyorum. En kötü kâbusum bunu Carter'la tekrarlamak zorunda kalmak. Durmak için saniyeleri sayarken bana oral seks yapmasını istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse bundan daha kötü bir itici güç düşünemiyorum. "Ama erkekler bunu yapmaktan pek hoşlanmıyor, bunu anlıyorum. Bu-"

"Hoşuma gitti."

Loş ışıktaki bile yüzündeki samimiyeti görmek için gözlerimi açıyorum.

"Öyle mi?"

Başını sallıyor ve sonra sol ayağıma dikkat ederek bacaklarımı tekrar açıyor. Sıcak nefesini kaygan kısımlarımda hissettiğimde nefesim kesiliyor. Bana uzun, sert bir yalama verdiğinde, o kadar yüksek sesle inliyorum ki, sanki o uzun an için sesimden ve zevkimden başka hiçbir şey yokmuş gibi. "Buna *bayılıyorum*," diyor ve geçmişimle ilgili tüm güvensizliklerim, bunu istediğimde duyduğum eleştiriler, hepsi eriyip gidiyor. Carter'ın dilinin geniş, sıcak baskısı altında benimle birlikte.

Yaklaşık iki dakika sonra "Ben geliyorum," diyorum. Bu çok iyi. Çok sıcak, çok-

Sonra ağzını benden çekti.

"Carter, neler oluyor?" Onu geri çekmek için uzandım ama benden daha da uzaklaştı.

"Ellerini başucuna koy yoksa seni cezalandırırım." Sesi sert ama yüzünde bir gülümseme hayaleti var.

"Beni zaten cezalandırıyorsun!" Bağırıyorum ama sonra tahtaya bir kez daha yumruk atıyorum.

Carter gülümsüyor. "Gelmek ister misin?"

"Boşalmaya çok ihtiyacım var." Onun sıcak bakışları altında kıvranıyorum. Elleri beni durdurmak için kalçalarımın altına uzanıyor. "Ellerim yatak başlığının üzerinde, tamam mı? Ödülüm orgazm olabilir mi?"

"Yalvar. Tekrar yalvardığımı duymak istiyorum."

İnliyorum, çünkü onun bunu talep ettiğini duymak çok vahşi bir tahrik. "Seni boşaltmam için bana yalvar, Teal."

"Lütfen. Carter, lütfen, lütfen, beni boşalt. Lütfen-"

Kalçalarımı kaldırıyor -yine nazikçe, ayağımın hala yastığın üzerinde olduğundan emin olmak için arkasına bakıyor- ve ağzını bana doğru eğdiğinde, bu sefer dilini içime sokuyor.

Nefesim kesiliyor ve bir sonraki inlemem sessiz oluyor. Beni *diliyle beceriyor*. İnsanların bunu gerçek hayatta yaptığını bilmiyordum. Dili içimi yalarken, parmaklarıyla yukarı uzanıyor ve klitorisimi çimdikliyor. Sertçe. O kadar kayganım ki, her nasılsa tüm doğru şekillerde üzerimde kayıyor ve ben inlerken vücudum yükseliyor.

O kadar sert boşalıyorum ki, yemin ederim Samanyolu'nu görüyorum, büyük bir kozmik spiral içinde dönüyor, tam burada, bu yatak odasında. Bu ya tarihteki en uzun orgazm ya da beş tanesinin birbiri içine geçmesi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, sadece ben ve vibratörüm olduğunda bile, ki bu neredeyse boşalabildiğim tek yol.

Seks sırasında ruhlarının bedenlerini terk ettiğini hissettiklerini söyleyen kadınlara hiç inanmamıştım. Şimdi inanıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum çünkü bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum. Carter arkasına yaslanıyor, ağzı ıslak ve gülümsüyor. Çok sıcak. O kadar sıcak ki, o destansı orgazmdan bu kadar kısa süre sonra bile başka bir uyarılma dalgası hissediyorum.

Bu konuda ne kadar iyi olduğuna inanamıyorum, bu da bana başka ne kadar iyi olduğunu düşündürüyor. "Prezervatifin var mı?" Çaresizliğimi hiç saklamadan soruyorum.

Carter'ın benim zevkime, sonsuz gibi görünen orgazmıma gülümsemesi hemen kayboluyor. "Bunu yapmayacağız Teal. Sana geçen gün söyledim."

"Ne?" Neredeyse yatağımdan fırlayacaktım ama ayağımın acısını hatırlayarak dik oturmakla yetindim. "Bunu yapmayacağız da ne demek? Senin-" Ne kadar sert olduğunu saklamaya bile çalışmadığı yere bakıyorum. Ereksiyonu muhtemelen şimdiye kadar acı verici olmalıydı.

Başını sallıyor. "Bu seni iyi hissettirmekle ilgiliydi, hatırladın mı?" "Ama şimdi ben seni iyi hissettirebilirim."

"Hayır, Teal. Bu seninle ilgiliydi."

Ben de öyle dedim, değil mi? İyi hissetmeye ihtiyacım olduğunu. Ama mesele bu değildi. Mesele bunu sistemlerimizden atmamızdı. Benim bunu yapmam ve Carter'dan daha fazlasını istemekten kurtulmamla ilgiliydi, çünkü onu sonsuza kadar isteseydim, karşılığında beni asla isteyemeyeceğini bilmek sonsuza kadar acı verici olurdu. Gerçek karısı olarak kırık bir kadın istemediğini bilmek.

"Sen..." Carter başlıyor. Benden uzaklaşıyor. "Seni şu anda senin beni istediğin gibi istediğimi sanmıyorum."

Kalbim karnıma düşmüş gibi hissediyorum. Sanki bizim hakkımızdaki, benim hakkımdaki tüm kötü düşüncelerimi duymuş ve bunları tek bir ifadeyle doğrulamaya karar vermiş gibi. Arkamı dönüyorum. "Tamam. Ben uyuyacağım."

Ayağa kalkarken iç geçirir.

"Teal-" "Ben uyumaya gidiyorum, Carter."

Birkaç dakika sonra bir kez daha iç geçiriyor ve kapıyı arkasından usulca kapatarak çıkıyor.

gitmişti, yukarıda olduğuna dair tek işaret çekyatın üzerinde bir kedi gibi kıvrılmış halde bıraktığı battaniye ve mutfakta kalan kahve ve kızarmış ekmek kokusuydu.

Etrafta topalladıktan ve onu göremedikten sonra, sersemlemiş bir an için beni terk etmiş olabileceğini düşünüyorum. Hiç mantıklı gelmese de -burası onun evi, hâlâ evliyiz, nereye gidebilir ki- bu şüphe mideme bir bıçak gibi saplanıyor. Tezgâhın üzerine karalanmış notu gördüğümde, utanç verici bir rahatlamayla nefes veriyorum.

Bugün çalışmam lazım. Lütfen ayağından uzak dur. Kahvaltıda simit veya mısır gevreği yiyin ve öğle yemeği için artan yemekleri ısıtın.

Çok fazla hareket etmeyin.

Koşmayı düşünme bile. Buz ve yükseklik. Yemek yapma. Eve yemek getireceğim. -C

Gözlerim yaşıyor ve kollarımı tezgâhın üzerine koyarak ağırlığın bir kısmını artık baskın olan ayağımdan alıyorum. Kötü bir günün ardından hep birinin beni terk edeceğini mi düşüneceğim? Annemin beni terk etmesinin travması, istemediğim halde hırpalanmış bir zırhın ağırlığı gibi sonsuza dek üzerime yapışacak mı?

Onu bulmam gerek. Bunu düzeltmeliyim, beynimi, duygularımı, *kendimi düzeltmeliyim*.

Yumurtalı simit kızarıırken krem peynir, bıçak ve telefonumu alıyorum. Tost makinesinin yanına bir tabure çekip Gerald Samuels'in numarasını arıyorum.

"Samuels," diyor telefonu açtığında.

"Merhaba, Gerald. Ben Teal Flores. Gelişme var mı diye sormak için aramıştım."

Yanıt olarak verdiği iç çekiş, daha sözcükleri kullanmadan bana bir şeyler söylüyor. "Şu ana kadar ben ve ekibim annenizle ilgili kapsamlı bir elektronik araştırma yaptık. Her zamanki yöntemlerimizi kullandık ama çok az ipucu bulduk."

Simit kızartma makinesinden çıkıyor ve ben de düğmeye tekrar basıyorum. Sage kızarmış ekmeğimi yanmaktan bir ton uzakta sevdiğim için benim bir tür ucube olduğumu düşünüyor, ama dürüst olmak gerekirse, ekmek kızartma makinesini her şeyden çok bir ısıtıcı gibi kullanıyor, beş saniye kadar ısındıktan sonra ekmeği alıyor. Simidini mikrodalgaya da atabilir ve *benim ucube olduğumu* mu düşünüyor? "Ne tür bir ipucu?"

"1993 tarihli bir evlilik cüzdanı bulduk. Evlilik sadece iki ay sonra feshedilmiş ve eski damat on yıl önce vefat etmiş."

"Adı neydi?" Kalbim soruyorum. "Richard Sanchez."

Bir şey çağrıştırmıyor ama neden çağrıştırsın ki? Annemin erkek arkadaşlarından hiçbiriyle tanıştırılmadık, babalarımızla bile. Zaman çizelgesine , muhtemelen annemin bizi terk adam buydu. Büyük kamyonuyla sabırsız bir ahmak, kızına son kez veda eden bir kadını acele ettirmek için motoru çalıştırıyordu. Belki bunu söylemek beni kötü bir insan yapıyor ama öldüğünü öğrendiğimde zerre kadar üzülmedim.

Gerald bana buldukları diğer şeyleri sıralıyor - yıllar öncesinden kalma bir evin kırık tapusu, iki haftalığına kiralanmış bir daire. Yarısını bitirdim.

"Bak, bu sana garip gelebilir ama annenin adı hiç Vivienne oldu mu?" diye sorduğunda simidimi yiyordum.

Beni görmemesine rağmen başımı sallıyorum. "Hayır, bildiğim kadarıyla değil."

"Bu bir aile adı falan değil mi?"

Nadia'nın soyumuzla ilgili uzun hikâyelerinde bu isimden hiç bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. "Hayır."

"Vivienne Cora adında sahne adı gibi bir şey olan bir kadın bulduk. Bazı performansları ve sanat gösterileri annenizin yıllar içinde bulunduğu yerlerle örtüşüyor gibi görünüyordu. Ama Viv'in gerçek adını bulamıyoruz - çalıştığı tüm galeriler artık yok." Bir kez daha iç geçirdi. "Devam edeceğiz, Teal. Pek çok dava yavaş başlar ve sonra büyük bir ipucu her şeyin çok hızlı bir şekilde ısınmasına neden olur."

Açıklanamaz bir şekilde, sahildeki kadını düşünüyorum. Şimşekli fırtına sırasında uzaktaki kadın. O, aramızda kıkırdayan elektriğin bir tarafındaydı, ben ise diğer tarafındaydım. Gerçek şimşeklerle aramızda bir sahne çizildi - ben, bir bebek, annemin peşinden koşuyor, kalması için ona yalvarıyordum.

Ya sahildeki kadın annemse?

Bu düşünce aklıma gelse bile, onu itiyorum. Onun olabileceğine dair elimde hiçbir kanıt yok. Muhtemelen kötü bir fırtınaya yakalanmış ve kafasını kaldırıp başka bir kadının şimdiye kadar gördüğü en tuhaf yıldırım tarafından çarpılmasına tanık olmuş biriymi. Böyle bir manzara karşısında gözlerini ayırabilecek kimseyi tanımıyorum.

Telefonu kapatmadan önce ona teşekkür ediyorum ve sonra birkaç ağır kesici alıp topallayarak yıkıyorum, üstümü değiştiriyorum ve yatağıma oturup sersemlemiş bir halde pencereden dışarı bakıyorum.

Gökyüzü, yoğurda karıştırılmış ezilmiş yaban mersini kadar mavi, bulutlar salınarak geçiyor, beze gibi hafif. Deniz, Sage'in Montana'daki safir mücevherleri gibi gri, gümüşün içine yerleştirilmiş kayrak mavisi. Birçok aile kıyı şeridinde toplanmış, daha durgun gökyüzü, deniz ve kuma karşı tropik çiçekler gibi görünüyor.

Sanki şimşek fırtınası hiç olmamış gibiydi. Peki ya... ya insan şeklinde şimşekler gördüğüm kısım *gerçekten* olmadıysa? İnsanlar elektrik çarpınca halüsinasyon görebilir mi? Carter'a görüp görmediğini sormak aklıma bile gelmedi. Sanırım dilini içimde kaydırışına kendimi fazla kaptırmıştım.

Hatırladıkça tüm vücudum ısınıyor, göğsüm, karnım ve bazı... daha aşağı yerlerim sanki yüzlerce 4 Temmuz tenime çok yakın yakılmış gibi karıncalanıyor. Tanrım, Carter oral seks konusunda çok iyi. Daha önce hiç böyle bir adamla birlikte olmamıştım. Johnny'nin hiç hoşlanmadığı belliydi, on beş saniye dayanabilmek için beni kavun aromalı kayganlaştırıcıya bulamak zorunda kalmıştı. Ve Nate... Nate hoşuna gittiğini *söyledi* ama dilini benden o kadar uzakta tuttu ki üşüdü. Ve sonra sanki soğutulmuş bir deniz yaratığını klitorisime sürüyormuş gibi hissettim. Belki bazı kadınlar buzla oynamayı seviyordur ama ben onlardan biri değilim.

Carter bana istediğimi bile bilmediğim şeyler yaptı. Böyle hissettirebileceğini bilmiyordum. Bir erkeğin herhangi bir parçasının vibratörden daha iyi hissettirebileceğini bilmiyordum.

Ama bunu bilmenin bana ne faydası var? Carter beni benim onu istediğim gibi istemediğini açıkça belli etti. Şimdi sahip olduğum tek şey, seksin en azından bir kısmında ne kadar harika olduğunu bilmek ve bunu gerçekten istediği için değil, sadece acıyarak yaptığı için aşağılanmak. *Senin beni istediğin gibi seni istediğimi sanmıyorum.*

Yüzümü ellerime gömdüm. Kocamı unutmam gerek. Bu da bileğimin zonklamasından daha fazla dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacım olduğu anlamına geliyor.

Şifonyerime doğru topallıyorum ve tanıdık, buruşuk küçük kâğıt parçamı çıkarıyorum.

Teal Flores için Yeni Yıl Kararları 1.

Bencil olmayı

bırakın. 2.

Sage'e telafi edin. 3.

Sky'a telafi edin. 4.

Carter ile tekrar en iyi arkadaş ol.

Yemin ederim, bu sonuncuyu tekrar okuduğumda alt dudağım titriyor. Elimden geldiğince iyimser bir şekilde yazmıştım ama üzücü gerçek şu ki, sanırım o zamanlar bile Carter'la en iyi arkadaş olmanın boş bir hayal olduğunu biliyordum. Dışarıda çimento grisi bulutlar hızla içeri giriyor ve sahildeki insanlardan yayılan dehşeti neredeyse *hissedebiliyorum*. Kendimi tam olarak mutlu değil ama umutsuzluğun hemen dışında uyuşmuş bir yerde hissedene kadar nefes çalışmamı yapıyorum. Bulutların gitmediği ama artık ağır ve uğursuz da görünmediği bir yer.

Son bir kez sayarak nefes alıyorum ve listeye yeniden odaklanıyorum. Telefonumu şarj kablosundan çıkararak aile mesaj grubumu açıyorum.

Ben: Hey, kim bugün öğle yemeği için buluşmak ister? Benim ikramım.

Amá Sonya: Geçen Pazar kaçırdığımız için yarın ikimizin brunch'ı var. Unutma ve geç kalma.

Ben: Bugün gelemeyeceğini söyleme şeklin bu mu? Ben:...

Ben: Amá?

Nadia: Eminim Sonya bugün ev sahibi derneği için gönüllü çalışmakla meşguldür. Rapor etmek ve tehdit etmek için casusluk yapan birçok komşu var.

Amá: Bilgin olsun diye söylüyorum Nadia, şu anda belediye başkanı, Cranberry Chronicle'ın büyük editörü ve New Yorktaki o büyük gazeteden gelen genç adamla birlikte bir ziyafetteyim.

Ben: Büyük editör mü?

Sage: Sanırım genel editör demek istedi.

Gökyüzü: Bekle, New York'lu genç adam mı? Adam'ı mı kastediyorsun? Adam Noemi mi? "Büyük gazete" derken New York Times'ı mı kastediyorsun? Yine mi şehirde?

Eski tanrılar aşkına. Her seferinde bir tanesine mesaj atmalıydım. Telefonum neredeyse sürekli zil sesleriyle patlarken iç çekiyorum ve

önümüzdeki beş dakika. Evet, *New York Times*'dan Adam Noemi şehre geri döndü. Evet, büyük editör demek istedi ama Sonya yanılmaktan nefret eder, bu yüzden herkesin ona bir tür iç şaka olarak Büyük Editör dediğinde ısrar ediyor.

Sky: Ama neden? Adam'ın editör ve belediye başkanıyla orada ne işi var?

Amá Sonya: Chronicle için büyük gazeteden ayrılıyor. Şu anda onu bu pozisyonla onurlandırıyorlar.

Gökyüzü: NE? NEDEN?!

Sage: Gerçekten mi? NYT'den ayrılmak mı? Bunu neden yapsın ki?

Amá Sonya: Yakışıklı bir genç adam ama çok zeki değil. Eminim burada daha az para kazanıyordur.

Başka bir nedeni olmalı. Belki büyükbabasının daha fazla yardıma ihtiyacı vardır.

Gökyüzü: Dün günü İhtiyar Noemi'yle geçirdim ve çok iyi biriydi, ya da öyle olduğunu iddia etti.

Belki de Times onu bırakmıştır. Her iki durumda da, bugün öğle yemeği yemek isteyen var mı? Lütfen, ?

Amá Sonya: Yarın brunch yapacağımızı unutma. Sakın geç kalma. Ben:

Devam edeceğim ve bunun senin 'hayır' versiyonun olduğunu

varsayacağım, Amá

Gelemem çünkü kilisedeyim. Bütün öğleden sonra evsizlere dağıtmak için yemek organize ediyoruz.

Eğer yüz yüze olsaydık, bu Amá'nın bir bardak sade limon suyu içmeye zorlanmış gibi ağzını içine çektiği ve ardından en son hayırseverlik çalışmaları hakkında açık ayrıntılara girdiği nokta olurdu. Nadia'nın hiçbir şeyi "kazanmasına" izin veremez. Ama sanırım ziyafette meşgul, çünkü bir daha mesaj atmıyor.

İşten sonra yapabilirim. Geç bir öğle yemeği olmasının sakıncası yoksa bire kadar buradayım. Onu ben . Ben de gelebilirim.

Güzel, sonra uğrayıp beni alır mısın lütfen? Bileğimi burktum ve şu an araba kullanamıyorum.

Ayak bileğini nasıl incittin TEAL?

Neden sadece benim adımın büyük harflerle yazıldığını anlayamıyorum bile, bu yüzden bunun garip bir yaşlı boomer olayı olduğunu varsayacağım. Acaba cevap olarak onlara her şeyi anlatmalı mıyım? Şey, her şeyi değil. Dün geceki dil olayını kesinlikle atlayacağım.

Carter'ın büyükannesinin torununu mahvetmek için doğrudan El Diablo için çalıştığımı düşündüğünü mü söylemeliyim? Carter nasıl onun tarafını tuttu ve ben de doğrudan elektrikten yapılmış insan figürlerinin var edildiği bir yıldırım fırtınasının içine düştüm? İşte bu yüzden bileğim mahvoldu.

-Yeteneğini kontrol edemeyen ve yağmurda kayalara tırmanmanın harika bir hobi olduğunu düşünen bir aptal olduğum için mi?

Yaşlı Teal -Bencil Teal- her şeyi ortaya döker, bolca ilgi, tavsiye ve belki de bir tür cadı limpia'sı beklerdi, çünkü yıldırımdan yapılmış insan saçmalığı cehennem gibi ürkütücüdür ve Nadia kesinlikle mumlar, yumurtalar ve eski tanrılara bir adakla onu benden çıkarmak isterdi.

Ama şimdi yardım eden kişi olmak istiyorum. Cömert, yumuşak ve tatlı olan ben olmak istiyorum.

Bu yüzden Nadia'nın sorusuna cevap vermiyorum. Onun yerine, yazıyorum:

Yemekten sonra sana bir araba alacağım Sky.

Ve sonra, iyi olmaya karar verdiğim için -bir aziz değil- ekliyorum:

Ve Nadia, neden bize Eugenio Velasquez'e çaktığını hiç söylemedin?

Sonra titreşen telefonumu bir kenara bırakıp öğle yemeği için hazırlanmaya başladım.

Moonshine Pizza'da öğle yemeğinde,
siparişimizle birlikte bize üç adet ücretsiz sarımsaklı galeta verecekler.
Ben genelde

Bir hafta içinde bu kadar çok kez basit karbonhidratlara düşkün olsam da, son kırk sekiz saat içinde olanlardan sonra, bir değil, ekstra Parmesan peyniri ile doldurulmuş iki Sicilya karesi sipariş ediyorum ve ödeme yapmak için sırada beklerken önce sarımsaklı ekmek çubuğumu yiyorum, plastik çatal ve bıçakların yanında sundukları ücretsiz sarımsaklı tereyağına batırıyorum. Çünkü Carter'a ya da herhangi bir erkeğe bir daha asla dokunmayacaksam nasıl koktuğum kimin umurunda?

Dilimlerimizi ısıtmalarını beklerken Sky'a "Bana işinden bahset" diyorum.

Sky'ın yüzünde uzun zamandır gördüğüm en büyük gülümseme beliriyor. "Aman Tanrım, Teal. Bu çok eğlenceli. Bodrum karanlık ve ürkütücü, korku filmlerindeki gibi ve *tozlu*. Duvarların tepelerinde küçük pencereler var ve içlerinde sihirli peri tozu gibi dans eden toz zerreciklerini görebiliyorsun!"

Şaşkın bir kahkaha attım. "Alınma Sky ama az önce söylediklerinin hiçbirini *eğlence* olarak tanımlayamam."

Karşılık olarak daha da büyük sırıtıyor ve onu bu kadar mutlu görmek... kahretsin. Grinch filminde kalbinin göğsünden fırlamak üzere olduğu sahnede olduğu gibi göğsüm sıcacık ve bulanık hissediyor. "Ciddiyim. Çok eğlenceli. Kitaplar o kadar eski ki elime aldığımda zarif beyaz eldivenler giymek zorunda kalıyorum.

onları. Şu anda en hasarlı olanları belgeliyorum, böylece parçalanmadan önce her şeyin dijital kopyalarına sahip olacağız."

"Kitaplardan herhangi biri güzel mi?" Sage, Tenn'e mesaj atarken soruyor.

"Fena değiller. Okuması biraz zor, çünkü birçoğu küçük kitap böcekleri tarafından yenmiş."

"Ew." Burnumu kırıştırıyorum. "Sanırım zarif, küçük beyaz eldivenler senin seksi kütüphaneci estetiğine uyuyor." Kıyafetine başımla işaret ediyorum. Üzerinde, Amá Sonya ve benim tüm gün süren alışveriş gezimizde onun için bulduğumuz tüvit Chanel kalem etek olduğuna emin olduğum gri bir düğme var. Çorapları siyah ve dantelli, ayakkabıları ise sevimli ama seksi Mary Janeler.

"Sanırım," diyor yüzü pembeleşerek. Buraya girdiğimizde, cinsiyetine bakmaksızın neredeyse herkes başını çevirip ona baktı. Ve bu onun "şehir ucubesi" olmasından kaynaklanmıyordu. Güvenin bana. Şehvetli bakışları gördüğümde tanırım ve insanlar *hala* ona yatak odası gözleriyle bakıyor. Hala ne kadar güzel olduğunun farkında değil, ama tahminimce bu zamanla olacak.

"Nadia ve Abuelo Gene?" Yemeklerimizi alıp masaya yerleştiğimizde Sage soruyor. "Bu konuda ciddi misin?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "yaşlı kaltağın dudaklarından çıktı."

"Kim, Amá mı?" Sky soruyor.

Homurdanıyorum. Sanırım adil bir varsayım. "Hayır, diğer yaşlı kaltak. Abuela Erika."

"Demek hâlâ senden nefret ediyor, ha?" diyor Sky.

Alaycı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "'Nefret' kelimesi bile bunu anlatmaya yetmez. Birkaç yüz yıl önce aynı senaryoda olsaydık, beni cadılıkla suçlar ve kendisi bir nehre atardı."

Kız kardeşlerim gülüyor ama benim gülüşüm o kadar güçlü değil. Erika'nın bana söylediği son sözlerde bir şey vardı. Şimdi ne kadar da doğru geliyorlar. *Sen de onun gibi kırılmışsın. Tıpkı annen ve kız kardeşlerin gibi. Kırık.*

Kız kardeşlerimin bozuk olduğunu sanmıyorum. Ama annemde bir tuhafılık olduğu kesindi... ve kimse benim kendi berbatlığımı inkar edemez.

Sage elindeki ekmek çubuğunu bana doğrultarak, "Erika'nın sözlerini tam olarak duymak istiyorum," diyor.

Lanet kanın yüzümden kalbime doğru aktığını hissedebiliyorum ve hem Sage hem de Sky kafalarını şaşkınlıkla bana doğru eğiyorlar.

"Gerçekten kötü müydü?" Sky soruyor. "Nadia'yı da lanetlemeye çalıştım mı?"

"Oh." Nedense beynim arıza yaptı ve Erika'nın bana anlattığı diğer saçmalıkları sorduklarını sandım. Kelimenin tam anlamıyla kendi kendime tekrarladığım şeyleri. İç çekişimi sessizleştirmek için çok uğraştım ama bu iki kadını da kandırmamın imkânı yoktu. Yemin ederim, hem Sage'in hem de Sky'ın insanların duygularını tam olarak anlamak gibi ikincil bir yetenekleri var.

"Tam olarak ne sorduğumu sanıyordun?" Sage pizza hamurunu bitirdikten sonra soruyor. Normalde sade dört peynirli pizzayı tercih ederdi ama bebek şimdilik damak tadını bozmuş olmalı çünkü şu anda ikinci pastırma, zeytin ve *ananas* parçasıyla uğraşıyor.

İlk sorusunu yanıtlamak için son sorusunu görmezden gelmenin en iyi hareket tarzı olduğuna karar verdim. "Erika, *siz Flores kadınları kendinizi çok güçlü sanıyorsunuz ve şeytani, aptal büyülerinizle erkekleri hipnotize ediyorsunuz ama ben yanınızdayken bundan kurtulamazsınız, falan filan* gibi bir şeyler söyledi, *Gene de cadı ve kötücül yöntemlerine rağmen Nadia yerine beni seçti!*"

Gökyüzü gülüyor. " demedi, değil mi?"

Omuz silkiyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Bakın, kelimesi kelimesine aynı olmayabilir ama bu kesinlikle mesajının özünü kapsıyor."

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum, Abuelo Gene'i sormam üzerine Nadia'dan ses çıkmıyor.

"Yani Erika biliyor, öyle mi?" Sage soruyor. "Hediyelerimiz hakkında mı?" Sesini o kadar alçaltıyor ki Sky ve ben onu zar zor duyabiliyoruz.

Omuz silkiyorum. "*Bir şeyler* biliyor gibi görünüyor ama dürüst olmak gerekirse, bunun iyi adamları kötü davranmaları için hipnotize etmekle ilgili olduğunu düşündüğünü abartmıyordum. Yani belli ki ya doğru bilgi almamış ya da kindar zihninde çarpıtmış." Masanın altında bacak bacak üstüne attım ve irkildim. Kahretsin, ağrı kesicilerimi getirmeyi unutmuşum ve bileğim şimdiden zonklamaya başladı. Bundan sonra araba alışverişi çok kötü olacak.

"İkinizde de Advil var mı?" diye sordum.

Sage çantasını karıştırırken *evet diye* mırıldanıyor. "Demek sahilde ayağın takıldı, ha?" Bacağımı bana iki Tylenol hapi uzatıyor. Ama olağandışı bir şey görmüyor çünkü giydiğim salon pantolonu düşük ve geniş paçalı ve en rahat Adidas'ım ayak bileğimle ilgili her şeyi örtüyor. Yani tüm ayaklarımı.

"Evet, koşarken." Hapları yutup neredeyse tüm ağırlığımı iyi tarafıma vererek ayağa kalkarken ikisiyle de göz teması kurmuyorum. "Hadi gidelim, kızlar. Araba galerisi bugün saat dörtte kapanıyor."

"Bekle," diyor Sky. "Ciddi miydin? Bana araba alma konusunda mı? Yani... Ne?"

"Evet. Sana bir araba alıyorum. Ve biliyor musun? Sage, sana da bir araba alacağım." Sage'in on yıldan fazla bir süre sonra hâlâ kullandığı o eski püskü minibüsü almak için para biriktirmek zorunda kalması hiç de adil değil. Nadia'nın bana yeni bir araba alması için ısrar ettim - yeni olması gerekiyordu, çünkü ben bir velettim - ve kız kardeşim eve tekerlekleri zımbalanmış, boyası dökülmüş metalik bir dikdörtgenle geldiğinde gözümü bile kırpmadım. Bunu daha uzun süre kullanmasına imkan yok ve bir bebek için de güvenli olamaz.

"Yani parayı sana Erika mı verdi?" Sage soruyor.

"Evet. Sayılır." Carter'ın bana avans vermiş olması çok karmaşık geliyor ama neyse. "Hadi, muévete, muévete!" Aceleyle çıkıyorum, bu sırada kötü ayak bileğime çok fazla ağırlık bindiriyorum. Acıdan gözlerim yaşıyor ama devam ediyorum.

Sky yol boyunca eski kitaplar ve toz motifleri hakkında konuşuyor ve araba galerisinde hem Sage hem de ben onu bir karar vermesi için zorluyoruz, çünkü bir buçuk saat boyunca aynı üç arabaya baktıktan sonra bile bunu başaramıyor gibi görünüyor. Bana "Bu çok pahalı bir hediye gibi geliyor" diyor ama aslında öyle değil. Bir Lexus bayisinde olsaydık, tamam, hatta yeni bir araba bayisinde olsaydık, anlardım. Ama bu araçların hepsi kullanılmış, iyi çalışıyorlar ve hepsi on ila on beş bin dolar civarında.

Hayatının sekiz yılının gitmesine kıyasla mı? Bu *hiçbir şey*.

Sadece yirmi dakika daha düşünüp taşındıktan sonra, pırıl pırıl bebek mavisi renginde, üstü açık iki yaşındaki Volvo C70'i seçiyor. O kadar heyecanlı ki, küçük bir çocuk gibi ellerini çırpmadan duramıyor.

"Bakın! İç koltuklar kırmızı!" diyor bize birkaç el çırpmasıyla. "Tanrım, hâlâ yeni kokuyor!" Kafasını ön yolcu tarafındaki camdan içeri sokarken bir şekilde ellerini çırpmayı başarıyor.

"Peki ya sen?" Yüzünde belli belirsiz, tatlı bir gülümsemeyle Sky'yı izleyen Sage'e dönüyorum.

"Hmm?" Bana dönerken kaşlarını kaldırıyor.

Etrafımızı bir mil boyunca saran araçlardan yayılan parıltıyı işaret ediyorum. "Hangisini istiyorsun?"

"Arabaya ihtiyacım yok, Teal."

Alay ediyorum. "Evet, öyle. Artık o eski çöpü kullanmamalısın."

"Hadi ama." Gülüyor. "Minibüs çöp değil! On yıldır bir kere bile bozulmadı!"

"Arka cam ambalaj bandıyla tutturulmuş, Sage."

İç geçiriyor ve kalbimin yerinden çıkacak gibi olduğunu hissediyorum çünkü pes etmek üzere olduğundan eminim. Ama bunun yerine, "Arabaya ihtiyacım yok çünkü Tenn doğum günümde bana bir tane verecek" diyor.

Bu haberin beni hayal kırıklığına uğratması çok aptalca. Bak, onun harika, seksi, yakında müstakbel kocası ona araba aldığı için kızgın değilim. Ama bunu başka nasıl telafi edebilirim ki? Sky'ın ölümü için onu suçlayarak ona yaşattığım onca saçmalığı? Yüzüne öyle bir yumruk attım ki dikiş atılması gerekti. Birkaç yıldız çiçeği yetiştirmek bunu telafi etmez. "Yine de emin misin? Tenn ve ben paramızı birleştirip sana ekstra güzel bir şey alsak nasıl olur?"

Elini karnının üzerinde gezdiriyor. Gözlerinizi kısarsanız, bebek hâlâ çok küçük bir misket büyüklüğünde olsa da, karnındaki yumrunun ilk ipuçlarını seçebilirsiniz. "Eminim."

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve ayaklarımın ağırlığını hafifletmek için arabaya yaslanıyorum. Sky içeride, el çırpma nöbetleri arasında koltuğu ayarlıyor. Tylenol'ün etkisi geçti ama şimdi iyi tarafım ağrıyor çünkü tüm işi o yapıyor. "Çocuk odası için neye ihtiyacın varsa alsam nasıl olur? Beşik, fedai, dekor. Kitap rafları, boya-"

"Teal. Bu konuda iyiyiz. Ayrıca, bebek partileri bunun içindir."

"Ama-"

"Teal." Sesi sertti. "Biz iyiyiz."

Öyle demek istemediğini bilsem de, bunu bir yumruk gibi hissediyorum. Eski Teal, Sage'in iyi niyetimi reddetmesi gibi görünen şeyin acısını hafifletmeye çalışmak için ona incitici bir şeyle karşılık verirdi. Bunun yerine nefesimi tutuyorum. Saymam gerekirdi ama neyse. Sonunda sinirli bir hışımla nefesimi bıraktığımda, uzaklarda gök gürlüyor.

Sky'a "Fırtına çıkmadan önce evrak işlerini halletmeliyiz," diyorum ve sonra topallayarak ana binaya doğru ilerliyorum.

OceanofPDF.com

Tminibüsün ön camı, kaygan gri bir duvarla görüşü engelliyor. Geri dönmeliydik. Carter otuz dakika önce geldi, ancak sahil otoyolunda netlik olmadığı için sürünerek ilerliyoruz.

"Arabayı çok seviyor." Sage bunu söylerken gözlerini yoldan ayırmıyor. "Bunu yapman çok iyi oldu."

Sky beş dakika önce mesaj atarak Nadia'ya tek parça halinde döndüğünü söyledi. Bayinin otoparkından çıkışını düşündükçe hafifçe kendimi alamıyorum, bal rengi kahverengi saçları bir trol bebeği gibi açık arabanın üstünden yukarı doğru uçuşuyordu.

"Teal?"

"Öyle mi?" Konuşurken ona bakmayacağım. Kaltaklık ettiğimi biliyorum ama bunu atlatmak için zamana ihtiyacım var. Ve onunla aramı düzeltmenin bir yolunu bulmak için de zamana. Onun yıldız çiçeklerini yetiştirmek yeterli değil.

"Satın alabileceğiniz bir şey *var*... eğer isterseniz."

Bakışlarımı hızla ona çeviriyorum. "Elbette. Ne istersen." Yüzümü buruşturuyorum. "Ama makul ölçülerde olsun. Şu anda sana bir ev alacak param yok." Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Belki bir tanesinin peşinatı olabilir."

Sage, Carter'ın arabasının çoktan park etmiş olduğu garaj yoluna girerken gülüyor. Camdan bize baktığını görebileceğimi düşünüyorum ama belki de bu şiddetli yağmurun neden olduğu garip gölgelerdir. "Gerçekten senden bana bir ev almanı isteyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Belki ," diyorum savunmacı bir şekilde, kollarımı kavuşturarak.

Gülümsemesi sıcak. "Tamam, sana ne olduğunu söylemeden önce, onu alacağına dair bana söz vermelisin. Tamam mı?"

Bu kez kaşlarım şaşkınlıktan çatıldı. "O lanet şeyi almadan önce neden söz vermem gerekiyor? Bu da ne böyle?"

Başını iki yana sallar. "Söz ver Teal."

"Ne oldu, Sage? Kötü bir şey için para mı istiyorsun?" Beynimi zorluyorum. "Borç mu? Tenn kumar bağımlısı mı?"

"Hayır!" Şimdi sanki bu bir tür şakaymış gibi gülüyor. "Mafyayı kızdırdın mı?"

Kıkırdarken homurdanıyor. "Evet, işte bu. Cranberry, Virginia'da çok yaygın olan mafya örgütlerini kızdırdım."

"Philly'den, Jersey'den ya da hatta şehirden o kadar da uzakta değiliz!"

Kahkahası sonunda konuşmasına yetecek kadar sakinleşiyor. "Hayır. Mafya değil."

Açıklamasını, hatta bir ipucu vermesini bekliyorum ama o geri adım atmıyor. İçimi çekmeden önce neredeyse bir dakika boyunca minyatür bir bakışma yarışması yaptık. "Peki, tamam. Söz veriyorum o şeyi alacağım. Bir kiralık katil olmadığı sürece, sanırım." Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatarak duraksıyorum. "Kimin ölmesini istediğinize bağlı olarak, bir kiralık katil düşünebilirim."

Koltuğunun altından çantasını çıkarıyor -eski görünümlü bir Kate Spade; zihinsel not: Sage'e de yeni bir çanta al- ve katlanmış bir broşür çıkarıyor. Tek kaşını kaldırarak bana uzattı.

Bunun mafyayla ilgili olmama ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyorum ama sanki bir tür karanlık anlaşma yapıyormuşuz gibi hissediyorum. O izlerken sessizce kağıdı yavaşça açıyorum, katlanmış kağıt yılanlardan birinin sıçramasını falan bekliyorum. Ama ortaya çıkan tek şey harfler, kelimeler ve onları okuduğumda yüzümde kuşkulu bir ifadeyle ona bakıyorum.

"Deri çanta yapımı dersi." Sage

kaşlarını kaldırıyor. "Evet."

"Deri çanta yapımı dersi almak ister misin?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır, Teal. Dersi sen alıyorsun."

Alay ediyorum. "Hayır, . ama, Sage. Senin için almamı istediğin şey neydi?"

Kâğıdı alır ve sallar. "Bu! İstediğim şey buydu. Bu dersi almanı istiyorum. Benim için."

Gözlerim hala doğal olmayan bir şekilde büyük ve yüzümü hiçbir şekilde rahatlatamıyorum. "Neden?"

Sage kaşlarını kaldırıyor ve sanki neden anlamadığımı anlamıyormuş gibi derin bir iç çekiyor. Ama bu çok saçma. Onunla aramı düzeltmek istiyorum ve o bunu işe yaramaz bir derse kaydolarak mı yapmamı istiyor?

Cevap verirken parmaklarıyla sayıyor. "Son dört ya da beş yılda örgü ördün, tığ işi yaptın, kitap ciltledin ve mum yaptın. Unuttuğum bir şey var mı?"

"Yontma," diye mırıldanıyorum, pencereden dışarı bakarak. "Yontma. Ama hiçbiri tutmadı. Neden biliyor musun?"

"Tembel bir sürtük olduğum için mi?" Kelimelerin şaka gibi çıkmasını istiyorum, ama bunun yerine en güçlü sentetik aromalı öksürük şurubu kadar ekşi.

Sage ses tonumu fark etmedi. "Tembel değilsin. Ya da bir sürtük."

Onunla tartışmayacağım. Oldukça muazzam ve aptalca yanılıyor olsa da, onun yanıldığını kanıtlamak istemiyorum. Zaten onun malını satın almaya çalışmamın tek nedeni de bu.

Sage ağzından hava üflüyor, böylece yanakları çukurlaşıyor. "Hayatımız boyunca el çantalarını sevdin. Küçükken o hasır Paskalya sepetlerini nasıl taşıdığını hatırlıyor musun? Nadia'nın eski kredi kartlarını bir sandviç poşetine koydun ve o senin 'cüzdanın' olurdu."

Neşesizce homurdanıyorum. "Ben sadece aptal bir çocuktum."

"Ve şimdi, ne zaman bir yere gitsek, insanların ne taşıdığını kontrol ederken gözlerinin nasıl parladığını görmelisin."

Omuz silkiyorum. "Bu sadece normal bir merak."

"Ve taşınmana yardım ettiğimizde. Aman Tanrım. Bu kadar çok şeyin olduğunu bilmiyordum. Ama *her birini* Carter'a getirmekte ısrar ettin."

"Bir kadının seçeneklere ihtiyacı vardır," diye cevap veriyorum. Amá Sonya kadar ilkel bir şekilde, çünkü bu tam da onun söyleyeceği bir şey.

"Teal." Sage iri, çay kahverengisi gözleriyle bana bakıyor. "Senin tutkun çantalar."

Yanaklarım kızardı. "Hayır, öyle değil. Ve bu aptalca bir tutku. Sığ ve sıkıcı. Hem kim el çantalarını bu kadar önemser ki?"

O anda aklıma hala Johnny ile birlikte olduğum bir anı geldi. Bana ilk kez vurmasından önceydi, ancak neredeyse bir yıl süren sürekli duygusal ve sözlü tacizden sonraydı. Beni iş yerinde bir erkek müşteriye dokunurken görmüştü. Ve bununla beni "aldatırken" yakaladığını kastetmişti. Aslında olan şey, adama "Hey, elini makinenin doğru noktasına koysam olur mu?" dememdi çünkü sözlü dikte onun üzerinde işe yaramıyordu. O da olur deyince hiç düşünmeden yaptım. Çünkü bu benim *işimdi*. Ne ben ne de mutlu bir evliliği olan müşterim bu eylemi gözümüzün ucuyla bile görmedik.

Bırakın izlemeyi, Johnny'nin orada olduğunu bile bilmiyordum. O gece yemeğe gittiğimizde yüzde yüz normal davrandı - çekici, özenli ve birkaç içkiden sonra biraz dangalak. Sonra onun evine gittik. Tazelenmek için kendimi banyoya kilitlemişim çünkü Johnny ben istesem de istemesem de her gün seks yapmakta ısrar ediyordu. Ne zaman onu cinsel bir şeyden mahrum bıraksam, huysuzluğu ortaya çıkıyordu, bir erkek olarak buna hakkı olduğunu düşünüyordu, bu yüzden en iyisi bu işi bitirmektir, bunu erkenden anlamıştım.

Dışarı çıktığımda elinde bir makas tutuyordu; büyük, turuncu ve çirkin bir makas ve zaten yarısı parçalanmış olan çantamın içine gömülmüştü.

Doğal renkteki Dooney & Bourke küçük Florentine el çantası, para biriktirip kendime aldığım ilk yetişkin çantamdı. Pek çok insan D&B'yi o kadar da süslü ya da lüks bulmaz - Amá çantamı ilk gördüğünde sanki canlı bir hindi doldurmuşum gibi burnunu kıvırmıştı - ama bu benim gerçekten gurur duyduğum ilk alışverişimdi. Çantanın *muhteşem* olduğunu söylemeye gerek bile *yok - pürüzsüz*, sıcak kahverengi deri, süslü uyumlu püsküller ve bir kızın ihtiyaç duyabileceği tüm bölmeler, sofistike ama rahat bir silüet.

Johnny onu ne kadar sevdiğimi biliyordu. Leilani'ye göndermek için onunla selfie çektiğimi gördüğünde bana aptal demişti. Düşündüm de, Johnny bana çok sık *aptal* derdi. Bir zamanlar bunun beni büyüleyici bulduğu anlamına geldiğini sanırdım. Şimdi beni aptal ve çocuksu bir kız olarak gördüğünü biliyorum.

Her neyse, o çanta hakkında ne hissettiğimi biliyordu ve işimde iyi olduğum için onu parçalara ayırarak beni cezalandırmaya karar verdi.

Kendimi çok kaybediyorum. Bunun yeni bir şey olmadığını biliyorum. Ama sinirlendiğimde bağırıp çağırmaya ve genel olarak kendimi kaybetmeye meyilliyimdir. Ama Johnny'ye bunu yapmadım, bana şimdiye kadar birinin yaptığı en kötü şeyi yaptığında bile. Bir seviyede, onun yanında yüzde yüz kendim olmanın güvenli olmadığını fark etmiş olmalıyım - özellikle de bu versiyonum gülümsemiyor, memnun etmiyor, sözlü veya başka bir şekilde talep ettiği herhangi bir şekilde ona teslim olmuyorsa.

Onun yerine küçük bir çocuk gibi ağladım. Onun sırttan, gülümseyen yüzünün altında ağladım, fark etmeye bile tenezzül etmediği sağanak, gürültülü bir yağmur fırtınası çektim. "Bunu nasıl yapabildin?" Acı verici bir şekilde utanarak, nefesimin ortasında sormuştum. "Bunu *neden yaptın?*"

Güldü. "Çok yüzeyselsin, Teal. Tanrım. Sadece bir el çantası." Yırtık çantayı eline aldı ve tiz, efemine bir ses çıkardı. "*Bana bak! Ben sadece çirkin bir çanta almak için çok fazla para biriktirmiş bir kızım. Böylece birlikte çalıştığım erkekleri bir sürtük gibi etkileyebilirim.*"

Gözlerimi kırpıştırıp gerçekte nerede olduğuma döndüğümde - Carter'ın garaj yolunda, Sage'in çirkin eski minibüsünde, yağmur her yeri daha da sert bir şekilde kırbaçlarken - patlıyorum. "Bak Sage, burada ne yaptığını sandığını biliyorum. Kendini sevmemi sağlayarak beni düzeltebileceğini ve yeniden bir bütün haline getirebileceğini düşünüyorsun. Mücevherler, bitki avcılığı ve Tenn buldun ve şimdi nişanlısın, hamilesin ve parlak yeni hayatına uygun yeni aptal arabayı alıyorsun. Ama benimle öyle değil." Şimşek arabanın çok yakınında çakıp bizi altın sarısı ve maviyle eşit oranda aydınlattığında keskin bir nefes alıyorum. "Hediyemi düzeltene kadar mutlu olamam ve annemi bulana kadar hediyemi düzeltemem ve biliyorsun onun hediyesi onu *asla* bulamayacağımız anlamına geliyor! Bu da demek oluyor ki

Sonsuza dek düzeltilemez ve sevilemez biriyim, bu yüzden Carter ve sen benden kaçmayı her zaman bu kadar kolay buldunuz, haksız mıyım?"

"Teal, hayır-" diye nefes aldığında ona bakmaya korkuyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Lanet olsun. düzeltmeye çalıştığım birkaç kişiden biri olan kız kardeşime patlamak gibi şeyler yapmamam gerekiyordu! "Bak, az önce altmış saniye içinde pişman olacağım şeyler söylediğimi biliyorum Sage ve özür dilerim, tamam mı? Bu şekilde hissetmeye dayanamıyorum. Dayanamıyorum." Bir elimi kaldırıp gökyüzünü işaret ediyorum. "Bunu daha sonra bitirelim," diyorum. "Nefes almam gerek, senin de eve gitmen gerek."

Arabadan çıkarken kapıyı çarpmadığım zaman bunu bir zafer olarak görüyorum. Yaşlı Teal arabayı ikiye bölerdi. Bu da bir şey sayılmalı, değil mi?

OceanofPDF.com

B' , iliklerime kadar ıslandım ve acı içinde inliyorum. Reçeteli ağrı kesicilerden birini almayalı çok uzun zaman oldu. Haplar.

Carter tabutundan çıkan lanet bir vampir gibi birdenbire ayağa fırlıyor. "Tanrım," diyorum kötü ayağımın üzerinde irkilerek. "Siktir, *hayır*," diye ekliyorum yere yuvarlanırken.

Carter kolumu kavırıyor ve yüzüm ahşap zeminle buluşmadan önce beni kollarının arasına alıyor. "Beni her zaman kurtarmayı bırak," diye mırıldanıyorum.

"Belki de seni her zaman kurtarmak hoşuma gidiyordur, bunu hiç düşündün mü?"

Sanki değerli ve güzel bir şeymişim gibi beni nazikçe kanepeye yatırıyor. Bu bir yalan gibi geliyor, sadece aslında değerli ve güzel olmadığım için değil, aynı zamanda son zamanlarda hobilerinden biri beni romantik bir şekilde reddetmek olduğu için.

"Sana bir havlu getireyim." Yaklaşık yirmi saniye içinde, sahip olduğu havluların yarısı gibi görünen bir şeyle yeniden ortaya çıktı ve sanki sokak kenarında bulduğu bir yetimmişim gibi onları bana sarmaya başladı. Onu durduramayacak kadar bitkin ve acı içindeyim.

Boğazını temizliyor. "Bileğin bu haldeyken dışarı çıktığın için seni azarlasam bir şey değişir mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bunu şefkatle söylüyor. Sanki aptallığımı rüya gibi bir kişilik özelliği olarak kabul etmiş gibi. Bir bardak su çıkardı ve

Ağrı kesicilerimden biri ve ikisini de benim için hava kadar önemliymiş gibi içiyorum.

"Şehir merkezindeki pizzacıların yanındaki Yunan lokantasından paket servis aldım. Tavuk döner seviyorsun, değil mi? Yanında ekstra tzatziki ile?"

Ona zayıf bir yarım gülümseme vermekten kendimi alamıyorum. "Neyi sevdiğimi hatırladın mı?"

Gözleri mum ışığının yanında saf altın gibi görünüyor. "Her şeyi hatırlıyorum, Teal."

Bu tür şeyler beynimi ve kalbimi birbirine düşürüyor. Düğünümüzde beni ne kadar çok istediğini söylemesi, boynunu öptüğümde kocaman ereksiyonunu saklamak için koşmak zorunda kalması gibi. Sahildeki kayalıklara tırmandıktan sonra peşimden koşup bana bağırması, sonrasında kalbini tutması, sanki ben onu dikkatsizliğim yüzünden neredeyse ikiye ayırmışım gibi. Dün gece vücudumu öpüşü ve beni yiyişi, sanki benim tadımı çıkarıyormuş gibi, sanki bunu yapmak için on yıl beklemiş ve elinden geldiğince uzun sürmesini sağlamaya çalışmış gibi.

Yani beni gerçekten istemiyor. Bu benim için yeni bir şey değil. Eski sevgilimin sözlerine inanmamam gerektiğini biliyorum -*Seni benden başka kimse istemez*- ama orada bir gerçeklik payı var, ben annemi bulana kadar yerinden oynamayacak bir pay.

O zaman neden yapabiliyorken bu evliliğin tadını çıkarmayayım? Kalbimi bu işin dışında tutabilirim. Tek yapmam gereken *onun* kalbinin yıllar önce beni istemekten vazgeçtiğini hatırlamak. Bu çok etkili bir hatırlatma.

Ayak bileğimdeki ağrı çoktan zonklamadan donuklaşmaya başlamıştı, ben de ona dönüp "Seni boşaltabilir miyim Carter?" diye sordum.

Donup kalıyor -sanırım ayağa kalkıp yemeğimizi ısıtmak üzereydi- ve kısa bir nefes veriyor. "Yapamayız. Seks bir-"

"Seninle seks yapmak istemiyorum," diyorum sertçe. Bu sadece yarım bir yalan. Carter'la seks yapmayı çok isterdim ama o bunu istemediği bu kadar açıkken olmazdı. "Boğazımdan aşağı boşalana kadar aletini emmek istiyorum, eğer senin için de uygunsa."

Yine donup kalıyor, ama bu sefer gözlerimin önünde yanakları pembeleşiyor. Kucağına baktığımda, sözlerimin onu nasıl etkilediğini inkar edemiyorum.

onu etkiledi. Yutkundu. "Burada mı?" diyor biraz mırıldanarak.

Dizlerimin ve ellerimin üzerinde yere çöküyorum ve yaralı ayak bileğimi hafifçe yerden kaldırarak ona doğru sürünüyorum. Özellikle bir ahmak gibi göründüğümü sanmıyorum. Sanırım sakatlığıma rağmen bunu doğal gösterecek karın kaslarım var.

İnliyor. "Tanrım, Teal, seni böyle görmek. Buna açsın. Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

Şu anda ona söyleyemeyeceğimi bildiğim şeyler var. Onu çok uzun zamandır istediğimi söyleyemem - bir yıl önce Nadia'nın evinde gelip beni öpmeden önce bile, çok fazla kaçak içki içtiğim için beni durdurduğunda.

Ve ona gezegendeki tartışmasız en kibar ve nazik erkek arkadaş olan Nate Bowen'dan ayrıldığımı söyleyemem çünkü o lanet öpücüğü düşünmeden duramıyordum.

Bunları söyleyemiyorum, bu yüzden umarım bir şekilde ellerimle, ağzımla, dilimle aktarabilirim. Dizlerimin üzerinde doğruluyorum, ayak bileğimi yere koyduğumda hafifçe irkiliyorum.

"İyi misin?" diyor çabucak, elini omzuma koymak için gözlerini kırıştırarak. "Muhtemelen yemek yemeliyiz, Teal, değil mi? Sen-"

Parmaklarımı kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunun üzerinde gezdirdiğimde duruyor ve başını geriye atıyor. "Tanrım." Tüm bedenimi titreten bir inilti olarak çıkıyor.

Elimi olabildiğince etrafına dolamaya ve hafifçe sıkmaya çalışıyorum. Homurtusunu bastırmaya çalışırken kıvranıyor. "Seni istediğini biliyorum, Carter. O yüzden kıpırdama" -Kalçalarını çimdikleyecek kadar sert kavıyorum

-*"ve uslu* dur, yoksa seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

Onun müstehcen konuşmalarına karşılık veriyorum ve o da buna bayılıyor. Gözbebekleri o kadar büyüyor ki, gözleri sanki dipsiz kara deliklerin etrafındaki altın halkalarmış gibi görünürken homurdanarak nefes alıyor. Nefesi zaten çok düzensiz. "Beni nasıl cezalandırırsın?"

Kaşımı kaldırıyorum ve saçımı geriye atıyorum. "Gelmene izin vermezdim."

"Sen-" Kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladım ve sesi tamamen kayboldu, bunu izlemeye o kadar odaklanmıştı ki, sanki her şeyi ezberlemek istiyordu.

ve şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermez, kendi sözleri bile.

Boxerına uzanıyorum ve onu çekip çıkarıyorum, kalın, sıcak ve çok sert, bu onun için gerçekten acı verici olmalı. Dişlerinin arasından tıslıyor ve kalçalarını oynatarak başını tekrar geriye atıyor.

"*Kımıldama* dedim." Ses tonumu sertleştiriyorum, bu konuda kendine çok güvenen bir kadının nasıl olacağını hayal ettiğim gibi. "Yoksa seni yalarım"-eğilirim ve dilimi tabanından ucuna doğru sürüklerim-"seni emerim"-hepsini ağzıma alırım, neredeyse, ama tam olarak değil, boğazıma kadar sokarım ve etrafını sıkarak onu ıslak bir patlamayla serbest bırakırım-"ve sonra seni burada acı içinde bırakırım."

Hareket etmemek için o kadar çok çabalıyor ki, alnında boncuk boncuk ter birikmeye başladı bile. "Hareket etmiyorum, hareket etmiyorum." Neredeyse fısıldıyor, yumrukları iki yanında sıkılı.

Vücudunu ve zevkini bu kadar kontrol ediyor olmak beni çok tahrik ediyor. Bunu ikimiz için de bir oyun haline getirmek, aynı anda hem güvenli hem de seksi hissettiren bir oyun, Carter dün gece bana oral seks yapmadan önce hiç deneyimlemediğim bir şey.

Bunu onun için mümkün olduğunca iyi hale getirmek için elimden geleni yapıyorum. Yüksek sesle inleyene kadar başımı sallıyorum ve sonra bana yalvarana kadar ucunun alt tarafındaki en hassas noktaya odaklanıyorum... Ne yaptığımdan emin değilim. "Lütfen Teal," deyip duruyor. "Çok hızlı boşalacağım." Sesi hızlı boşalmak istemiyormuş gibi geliyor, ama aynı zamanda kalçalarını gülünç derecede ateşli bir ritimle kaldırmaya başladı ve bunun farkında olduğundan bile emin değilim.

Onu serbest bıraktım ve pantolonunu indirdim. "Bacaklarını aç."

Sorgusuz sualsiz, tereddütsüz itaat ediyor, ereksiyonu kızarmış ucuyla neredeyse öfkeli görünüyor. "Hareket ediyordun," diyorum suçlayıcı bir şekilde. "Ağzımı sikmeye çalışıyordun!"

"Özür dilerim!" diyor. "Ben- ben "

"Yani şimdi parmağımı istediğim yere koyabiliyorum." Dümdüz havaya kaldırıp kıpırdatıyorum ve anlaşılmaz bir şekilde Sky'ın restoranda beş parmağını da kullanarak parmaklanma taklidi yaptığı anı aklıma geliyor ve gülme isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Biliyorum, , itaatsizlik ederse gelmesine izin vermeyeceğimi söyledim. Ama sanırım o, ben ve tüm eski tanrılar Carter'a bunu yapamayacağımı biliyoruz. Ayrıca kendi bencil amaçlarım için de. Onu daha önce hiç boşalırken görmedim. Daha önce hiç boşalmasını sağlamamıştım. Ve bunu yapmalıyım, bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ondan bunu çıkarmalıyım.

"Gidiyorsun-" Gözleri kocaman. "Ben hiç-"

"Yapabilir miyim? İstedğim yere koyabilir miyim?" Bu oyunun bir parçası değil, benim için talep etmek yerine sormak, ama bunu yapmak için onun rızasına ihtiyacım olduğu açık. Daha önce hiç bir erkeğin orasına ama hep istemişimdir. Bunun onları ne kadar vahşileştirdiğini, ne kadar iyi hissettirdiğini okudum. Ve şu anda bana sanki gökten zembille inmiş seks gibi bakarken, bunu ona kanıtlamak istiyorum. Bana izin vereceği tek şey bu olsa bile, sahip olduğu en iyi şey olmak istiyorum.

Başını sallıyor. "Bana her şeyi yapabilirsin. Bunu biliyorsun."

Cinsel ilişki dışında her şey. Sevişmek dışında her şey. Beni her zaman ne kadar ıslattığını söylemem dışında her şey.

Kalbine girmeme izin vermiyor, çünkü beni öyle istemiyor.

Ellerimi bacaklarının arasına ve altına kaydırırken ağzımı sikine geri götürerek bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Biraz aramak gerekiyor ama aradığımı buluyorum ve bunun için kendime stres yapacak zaman vermiyorum - tüm dergilerde okuduğum şeyi tam olarak yapıyorum, tam olarak doğru nokta olduğunu umduğum noktaya baskı yapıyorum.

Sanırım tam olarak doğru nokta, çünkü "Teal" diye soluyor ve anında boşalıyor. "Siktir," diye tekrar tekrar bağıyor, kalçalarını tekrar kaldırıyor, tam da az önce onu azarladığım şekilde.

Bittiğinde ve ben yutkunup elimi ondan geri çektiğimde, sanki hiç beklenmedik bir anda keşfettiği değerli bir mücevhermişim ve bana karşı şefkatli ve nazik olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar korkuyormuşum gibi yüzümü kavırıyor. "Çok özür dilerim. Bunu ağzının içinde yapmak istememişim..."

" değil. Bunu ben istedim."

Başını kanepeye bırakarak geriye doğru gevşiyor. "Tanrım. Teal. Tanrım. İsa."

Gölüyorum çünkü onun için amaçladığım kadar iyi bir şeymiş gibi geliyor.
"Beğendin mi?"

Şimdi gülüyor, sesi boğuk ve derin. "Ne, herhangi bir şikayetim varmış gibi mi göründü? Sanırım az önce ruhumu bedenimden emip çıkardın. Tanrım."

Gölümsüyorum ve ayağa kalkıyorum. "Etrafı temizleyeyim ve yemeğimizi hazırlayayım."

"Bunu ben yapmalıyım. Ayağa kalkman gerek." Ama ayağa kalkmak için bir hamle yapmıyor, nefesi hâlâ kendine gelmeye çalışıyor. Sanırım tüm varlığı hâlâ kendine gelmeye çalışıyor.

"Ben yemeği ısıtabilirim. Bulaşıkları sonra yıkarsın." Yüzümdeki sırtışa engel olamıyorum, dışarıdaki en balçık, en berrak gökyüzünden daha fazla, sanki bugün hiç yağmur yağmamış gibi, ilk yıldızlar en derin çivit boyalı gökyüzünde iğne uçları gibi görünmeye başlıyor.

OceanofPDF.com

(Eve gelebildin mi? Carter ve ben bitirirken Sage'e mesaj attım.

Evet. Tek yazdığı bu ve ben yutkunuyorum, başka bir mesaj bekliyorum. Her konuda. Deri işleme dersini tekrar zorlamak istemesi bile umurumda değil. Ama yirmi dakika geçmesine rağmen hiçbir şey yok. Sonunda ekliyorum, gerçekten üzgünüm, Sage. Buna inanmanın çok zor olduğunu biliyorum ama daha iyi olmaya çalışıyorum.

Bu sefer cevap yazıyor, bunu söyleyebilirim, Teal. Kızgın değilim, tamam mı? Sadece Tenn ile meşgul oluyorum. 😊

Ew, hızlıca cevap yazıyorum ama omuzlarım anında gevşedi.

"Kime mesaj atıyorsun?" Carter'ın kaşlarının arasında bir kırılganlık var.

"Sage."

Anında rahatlıyor. "Kavga mı ettiniz?" "Sana bunu söyleten ne?"

Bir kolunu bana doğru sallıyor. "Sage ile kavga ederken yüzünde hep aynı ifade oluyor."

Homurdanıyorum. "Yapma."

"Evet, aslında öyle. Burnunu kıvrıp yüzünü böyle buruşturuyorsun." Jim Carrey'nin Grinch filminde yaptığı bir şeye benzeyen bir surat yapıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Kahretsin Carter, bileğimi acıtlıyorsun!"

Beni güldürdüğünde her zamanki gibi huşu içinde bana bakıyor. Sanki etrafımda bir anda parıltılar belirmiş ve ben de aniden İyi Cadı Glinda gibi giyinmişim gibi. "Bu ayağını nasıl incitebilir?"

"Güldüğümde vücudum titriyor. Eğer fark etmediysen."

"Oh, fark ettim." Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor ve ben de arkamı dönüyorum.

Carter'la nasıl flört edeceğimi bilmiyorum. Bence o da bunu yapıyor.

Ben de yutkundum ve "Seninle neden evlenmeyi kabul ettiğimi biliyor musun? Gerçekten mi?"

Şimdi yutkunan o. Başını sallıyor ve sonunda "Para, değil mi?" diyor.

Omuz silkiyorum ve rahat görünmeye çalışıyorum. "Kısmen. Ama daha çok seninle yeniden en iyi arkadaş olmak istedim." Bunu söylerken gözlerim beklenmedik bir şekilde yaşlarla doluyor.

"Hey." Sandalyesinden kalkıp hızla yanıma geliyor, diz çöküp kollarını bana doluyor. Elimde olmadan omzuna doğru daha da çok ağlıyorum. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Konuşmadığımız zamanlarda bile. Her lanet gün seni düşündüm. Kahvaltıda ne yediğini, yatmadan önce ne yaptığını merak ettim. Büyükanenin sana aldığı o parfümleri hâlâ sürüp sürmediğini-"

Köprücük kemiğine doğru gülüyorum. Amá Sonya, Coco Chanel'in "parfüm kullanmayan bir kadının geleceği yoktur" sözüne katılıyor. Sahip olduğum tek şeyin ucuz bir losyon dükkanından aldığım bir şişe Pear Crème Brûlée vücut misti olduğunu öğrendiğinde, beni Nordstrom'a götürdü ve her mevsim için bir tane olmak üzere dört parfüm seçmeye zorladı. İlkbahar için Gucci Bloom, yaz için Tom Ford'un Soleil Blanc'ı, sonbahar için Tom Ford Tobacco Vanille ve kış için Byredo Vanille Antique. Bunları bana aldığımda kış mevsimiydi Carter beni ziyaret ettiğinde Vanille Antique'i giymiş spor salonunda çalışıyordum. "Kahretsin Teal, ne giymişsin böyle? Kokuyor..." dedi ve sonra başını boynuma doğru eğdi. Carter geçmişimizde ilk kez bana bu kadar yakınlaşmıştı - neredeyse samimiyete varan *bir şey*.

O kadar çok *istekle* doluydum ki bu beni korkutuyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatmasını istiyordum. Dudaklarını boynumda hissetmek, dilinin göğüs dekoltemden aşağı kaymasını istiyordum. Tabii ki, korkak bir kedi olduğum için, büyük bir adım geri attım ve "Tanrım, Carter, hiç kişisel alan diye bir şey duydun mu?" dedim ve yanaklarının parlak pembeye dönüşmesini eşit derecede suçluluk ve zevkle izledim.

"Hâlâ parfümlerimi kullanıyorum," diye mırıldanıyorum gömleğinin içine.

"şu. Onu hiç giymedin... adı her neyse."

Yüzüm kızarıyor. "Kış değil, o yüzden."

Ne yapacağımı bilmediğim yarım bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Kışa kadar gün sayıyor olacağım o zaman."

Gözlerimi kapatıyorum. *Bana böyle şeyler söylememelisin.* Dilimin ucunda, ama kelimeleri yüksek sesle söylersem benden uzaklaşacağından korkuyorum.

Neyse ki onun yerine konuşuyor. "Yeniden en iyi arkadaşın olacağım, Teal. Benim de istediğim bu."

Kalbim eriyor ve ona bakmak için arkama yaslanıyorum. "Gerçekten mi?" Sesim çok aptalca, çok nefessiz, çok çaresiz geliyor olmalı. Ama bunu beklemiyordum. En büyük dileğimin karşılıklı olmasını.

"Evet." O altın ateşi gözleriyle bana bakıyor. "Şimdi başlayacağım." Ve sonra beni kaldırıyor, tekmeliyor ve ciyaklıyor, beni döndürüyor ve döndürüyor, tıpkı gençken ve bir yazda benden bir buçuk kafa daha uzun olduğu ve göstermek istediği gibi.

Beni arka verandaya taşıdı ve çim sandalyelerden birine oturttu ve kelimenin tam anlamıyla "Hadi birbirimize en sevdiğimiz şiirleri okuyalım" dedi. Ve ne oldu biliyor musunuz? Kulağa ne kadar klişe gelse de, yaptığımız tam olarak buydu. Ben ona Linda Hogan'ın "Chambered Nautilus" şiirini okuyorum, o da bana Tom Hiron'sın "Sometimes a Wild God" şiirini okuyor ve sonra yüksek sesle çocukluğumuzla ilgili şeyleri hatırlıyoruz - Abuelo Gene, dominolar, guava hamur işleri ve gizlice yudumladığımız Küba kahvesi. O kadar çok gülüyoruz ki gözlerim . Gökyüzünde milyonlarca kat gökkuşağı olduğundan emin olana kadar, gece gökyüzündeki en derin mavi kadife tarafından gizlenene kadar.

Ona dönüp "Hey, dün şimşekte tuhaf bir şey gördün mü?" dediğimde aramızdaki iyi hislerde ufak bir kırılma oldu.

Bana dönüyor, kaşlarının arasındaki o çizgi bir kez daha beliriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Garip, beklenmedik şekillere mi büründü? Neredeyse, bilmiyorum. Bir çeşit simülasyon mu?"

Bana göz kırpmıyor ve başını sallıyor. "Kesinlikle olabilirdi. Ama ben sadece sana bakıyordum, Teal. Başka bir yere bakmadım."

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak başımı sallıyorum ve hemen konuyu değiştiriyorum, bu sefer Carter'ı Nadia'nın bahçesinden acı biber yemesi için kandırdığım zamana dönüyoruz ve çok geçmeden yeniden gülmeye başlıyoruz. Ve bunun bir önemi yok. Bu tuhaf deneyimde yapayalnız olmamın bir önemi yok. Zaten muhtemelen hiçbir anlamı yok.

Ayağıma gereğinden fazla yük bindirmemem için yatmaya yardım ediyor ve gece zonklayan keskin ağrılardan uyanmamam için ilaçlarımı almamı sağlıyor.

Çekmeceye gitmek için kapıya yöneldiğinde, "Kal" diye fısıldıyorum, o kadar alçak sesle ki, beni duyup duymamasından eşit derecede korkuyorum.

Ama donup kaldı ve bana döndü. "Öyle mi?" "Evet."

Duraklıyor. "Ama... seks için değil, değil mi?"

Başımı sallıyorum, göğsümdeki bir başka hayal kırıklığı damlasını görmezden geliyorum. Onu sekse davet etmiyordum, ama bu fıkre hâlâ bu kadar karşı olması bana yeni bir reddediliş gibi geliyor. "Seks yok."

Ama sonra belki seksten bile daha iyi bir şey oluyor. Yorganın altına girdiğinde bana doğru dönüyor, ağır kolunu kalçamdan geçiriyor, elini karnıma koyuyor ve sonra tamamen ona sarılana kadar dürtüyor, uzun bir koşudan sonra büyük, karanlık, güvenli ormanda yapayalnız kaldığımda hissettiğim gibi. Derin ve uzun bir iç çekip, "Kahretsin, seni özledim Teal. Tahmin bile edemezsin."

Bu sözler uykuya daldığımda bir ninni gibi aklımda kalıyor.

Bana kahvaltı hazırlıyor -yumurta ve yanında dilimlenmiş avokado ile kızarmış plantain- ve sonra ellerini birbirine çırpıyor. "Önümüzdeki birkaç gün izin aldım, o yüzden ne istersen yapabiliriz" diyor yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bütün hafta mı? Gerçekten mi?"

"Evet. Yeterince PTO biriktirdim, bu yüzden önemli değil. Ve Nate-" Öksürüyor. "Nate sorun olmadığını söyledi."

Sonunda bu haber karşısında gülümsememe izin verdim. "Bir haftalık izni ne zaman ?"

Carter'ın yanakları pembeleşir. "Bu sabah." Omuz silkiyor ve uzaklara bakıyor. "Ben sadece... bilirsin işte. Bu haftayı en iyi arkadaş saçmalıkları yaparak geçirebileceğimizi düşündüm. Eski günleri yad etmek falan gibi."

O kadar etkilendim ki konuşamıyorum, bu yüzden bunu büyük bir muz ısırtığıyla kapatıyorum.

"Düşünüyordum da, bugün-"

"Kahretsin!" Ayağa , sonra ayağımı hatırlıyorum ve tekrar yere kapaklanıyorum. "İki saat sonra Amá Sonya ile brunch'ım var. O zamana kadar hiçbir şey yapamam."

"Ah," diyor Carter ama hiç de hayal kırıklığına uğramış görünmüyor. "İki saat bize yeterince zaman verir sanırım... bugün planladığım şey için. Belki sonra seninle brunch'a da gelebilirim."

Ona sanki az önce eğlence olsun diye meme uçlarımızı deldirmemizi önermiş gibi bir bakış atıyorum. "Sen. Brunch'a gelmek ister misin? Sonya ile."

Omuz silkiyor. "Genelde sana zor anlar yaşatır, değil mi? Orada olup bir şeyleri tamponlayabilirim."

Ve şimdi resmen erimiş tereyağı oldum. "Giyinmek zorundayız. Bunu biliyorsun değil mi?"

Omuz silkiyor. "Hiç sorun değil, Teal."

"Ve muhtemelen bizi aşağılayacak. Hem de çok. Ama el altından. Yani neredeyse bir iltifat gibi geliyor."

"Teal. Sizinle birlikte büyüdüm. Sonya'nın nasıl olduğunu biliyorum, hatırladın mı?" Kaşlarını çatı. "Gelmemi istemiyor musun? Kalmamı tercih ediyorsan sorun değil."

"Hayır, ben-" Gerçekten duygusallaştığımı fark ettiğimde birkaç kez göz kırpyorum. "Sadece zaman ayırmaya değer mi bilmiyorum."

Carter'ın gülümsemesi çarpık ve bakışları beni yukarı, aşağı ve tekrar yukarı takip ediyor. "Orada olacaksın. Yani zaman ayırdığıma değecek."

Cevap olarak söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum. Onun yerine boğazımı temizliyorum ve "Ama önce beni dışarı çıkarmak istedin? Randevu gibi mi?"

Carter başını sallıyor ve göz kırpmıyor. "Pek bir yere gittiğimiz söylenemez. Bu sefer ayrıntılı bir şey planlamadım..."

Ellerimi sıkıyorum, gerilimden kafasına bir şimşek fırlatasım geliyor. "Nedir o zaman? Hangi en iyi arkadaş saçmalığı evde kalmamızı gerektiriyor?" Anılarımda, onunla birlikte Catalina Caddesi boyunca gökyüzüne doğru uzanan ağaçlara tırmandığımız, dondurma kamyonuna bozuk para bulmak için bulabildiğimiz tüm kanepeleri karıştırdığımız ya da bahçelerimizdeki kayaların altına gizlenmiş birbirimize gizli notlar bıraktığımız karmakarışık, yazlık bir montaj var.

Carter'ın omuzları hafifçe düşer. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Şakacı bir yumruk kaldırıyorum. "Carter Velasquez, eğer bana *şimdi* söylemezsen..."

"Tamam." Ellerini kaldırdı. "Tamam." Oturma odasına doğru yürür, oradaki sedirlerden birinin üstünü kaldırır ve bir...CD?

"Olamaz," diye nefes alıyorum yaklaşırken, çünkü hayır, bu bir CD değil. Bu, Abuelo Gene'in eskiden bizim için ikinci el mağazasından aldığı favori video oyunumuz *Mutant League Football*'un eski bir baskısı. Abuelo Gene, zavallı adam, bunun daha popüler Madden oyunu olduğunu sanıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse "mutant" benim daha çok ilgimi çekmişti - X-Men'i her zaman sevmişimdir. Merhaba, Storm? Hava durumunu kontrol edebilen güçlü bir süper insan mı? Teal Flores'in tuhaf ve olağandışı güçlere sahip insanlar fikrini sevmediği bir alternatif evren yok.

Bu oyun daha az epik büyülü mutantlara ve daha çok zombi ve uzaylı türlerine sahip olsa da, Carter ve ben hala onunla çok eğlendik.

Bana, gülümsememe ve neşeme bakıyor ve donup kalıyor, sanki bu manzara harekete devam edemeyecek kadar bunaltıcıymış gibi. "Carter! Giy şunu!" Çılgılık atıyorum.

"Tamam, tamam, tamam, anne," diyor, oturma alanına doğru geri çekiliyor, kablolarla ve video oyun kumandalarıyla falan uğraşıyor.

Onu izliyorum, aşığı yukarı zıplamayı çok istiyorum ama acı içinde düşmek istemediğim için yapamıyorum. "Gerçekten eski bir Sega Genesis'in mi var?"

Bana mahcup bir gülümseme veriyor. "eBay'de gerçekten çok ucuzlar. Bir şey değildi."

Buna hiçbir şey demesi, sanki benim için her şey değilmiş gibi. Yarı ağlamak, yarı gülmek, yarı Bath & Body Works'e koşmak ve duygularımı düzenlememe yardımcı olması için ellerindeki tüm Pretty as a Peach vücut bakım ürünlerini almak istiyorum.

Onun yerine birkaç nefes sayıyorum. "Sen bunu yaparken ben de brunch için hazırlansam sorun olur mu?" Sonunda soruyorum.

"Devam et, mamita. Sen bitirene kadar ben hazırlamış olurum."

Carter bana göz kırptığında kaçmak zorunda kalıyorum. Ama yapamıyorum, bu yüzden daha çok dengesiz bir topallama oluyor.

-en azından Carter'ın temin ettiği, muhtemelen eskiden oynadığımız versiyon- eski bir oyun. Pikseli, oyuncular bir seferde toplam üç garip görünümlü eylemden birini yapmak üzere kodlanmış... ve yine de. Carter'la oynarken, Nadia'nın karanlık oturma odasında otururken sanki yeniden on bir yaşındaymışım gibi hissediyorum. Sadece ben, Carter ve bu saçma video oyunu. Henüz kafamın ne kadar karışık olduğunu bilmiyorum, Carter'ı eninde sonunda inciteceğim kadar kötü incitmedim, onları onarmaya nereden başlayacağımı bile bilmediğim kadar çok hata yapmadım. Bu nostalji bir bakıma derin bir iyileşme gibi. Ekranda futbol oynayan gerçek canavarların biçimini alan bir nostalji olsa bile.

"Tanrım, Teal," diye mırıldandı Carter yanımda. "Hakeme yine rüşvet mi verdin? Onu öldürmeyi sevmediğimi biliyorsun, mujer."

"Onu durdurmanın tek yolunun bu olması çok kötü," diye cevap veriyorum zombi alıcım son bölgeye doğru koşarken şarkılı bir sesle. O bunu yapamadan

Orada, tarlada ateşli bir çukur açılır ve onu tamamen yutar. "Bu *çok* haksızlık!" İnliyorum.

Carter bana kıkırdayınca omzuna bir yumruk atıyorum. "Ah, bu ne içindi?" diye bağıyor.

Sadece omuzluk ve ayakkabı giyen iskeletlerden oluşan oyuncularını işaret ediyorum. "Sence bu korumaya gerçekten ihtiyaçları var mı?"

"Omzumun çıkmasını istemem." Carter omuz silkiyor.

"Ama onlar kemikten başka bir şeyden oluşmuyor, dostum! Kalçalarını ya da kaburgalarını, hatta kafalarını bile korumuyorlar ama omuzlukları bir gereklilik, öyle mi?"

Benim dikkatim dağılmışken Carter geniş alıcılarından birine hakemin kafasını çıplak elleriyle koparttırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu *gereksiz yere* acımasızcaydı." "Bebeğim. Ona rüşvet verdin.

Bana başka seçenek bırakmadın."

"Kafa kesmekten başka seçenek yok," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum ve sonra sebepsiz yere kıkırdamaya başlıyorum. Carter da bana sırtarak karşılık veriyor. Sonra kumandasını bırakıp kalçalarımı kavıyor. "Buraya gel," diye mırıldandı.

"Nerede?" Sesim nefes nefese ve titrek çıkıyor ama bana cevap vermiyor. Beni dikkatlice kucağına sürüklüyor, ta ki ben ona sarılana kadar, kötü ayak bileğimi düşünceli bir şekilde yumuşak bir yastığa sıkıştırıyor.

Ona baktığımda göz bebekleri şişmiş, mürekkep siyahı gözlerinin bal rengini normalden daha da açık hale getirmiş. Kalçama o kadar sert oturuyor ki gerçek dışı. "Küçükken bunu yaptığımızı hatırlamıyorum," diyorum.

"İstedim. Her zaman. Aklım senin yanında çok kirliydi." Ellerini omuzlarımda gezdiriyor, sonra yavaşça aşağı inip göğüslerimi avuçluyor. İşaret parmağı meme uçlarımda üzerinde geziniyor.

"Carter," diye sızlanıyorum. "Ne sanıyorsun?"

Ama ben daha sorumu tamamlayamadan telefonu neşeli, elektronik bir melodiyle cıvıldamaya başlıyor. "Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında. "Brunch için alarm kurmuştum."

"Doğru. Brunch." Sanki transa geçmiş gibiyim -tamamen şehvetle beslenen bir trans- çünkü kelimelerin aklıma gelmesi birkaç saniye daha sürüyor

Ben. "Brunch!" Sallanan bacaklarımın üzerinde kendimi yukarı itiyorum, Carter'ın kolları düşersem beni yakalamak için orada. "Amá geç kalmamdan nefret ediyor."

"Tam zamanında orada olacağız. Merak etmeyin. Ben seni tutarım."

Sözlerinin, ellerinin, her şeyinin beni bu kadar güvende hissettirmesinden nefret etmek istiyorum. Ama yapamıyorum. O yüzden denemeyeceğim bile.

OceanofPDF.com

(F) en güzel kot pantolonumu
giyiyorum, koyu çivit lekeli boyfriend kesim, babet ayakkabılarımla.
Üstümde bir

Şeftali ve krem rengi ipek kazak ve onun üzerine toprak rengi kahverengi tüvit blazer ceket. Amá kot pantolon giydiğim için beni öldürecek ve bale terliklerini de beğenmeyecek. Ama insanların bileğime aval aval bakmasını istemiyorum ve onun tercih ettiği yüksek tasarımlı stiletto ları giyebilmem mümkün değil. Bana verdiği siyah deri Cartier çantayı taşıyorum, ayrıca tek taş pırlanta bir kolye taktım, umarım şık aksesuarlarım onun yargılarını biraz olsun yumuşatır.

Sürücü koltuğunda oturan Carter'a bakıyorum. Üzerinde neredeyse uygunsuz bir şekilde üzerine oturan grimsi mor bir elbise gömleği var. Kollarındaki kasların çizgilerini, karnının belirgin kenarlarını görebiliyorum. Pantolonu kalın kalçalarını gizlemiyor ve ben de aklımda her zaman tek bir şey varmış gibi görünmemek için bacaklarının arasına bakmama izin vermiyorum, her ne kadar konu Carter olunca aklımda çok fazla şey da.

Boğazımı temizliyorum.

Bana hızlıca baktı. "İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

İki basit, normal soru beni nasıl bu kadar duygusal hissettirebilir? "Evet, ben iyiyim. Sadece bunu dört gözle beklemiyorum." Amá Sonya'yla brunch genelde berbat değildir ama şu anda evde olmayı, *Mutant Ligi Futbolu* oynarken başladığımız şeye devam etmeyi kesinlikle tercih ederdim.

"Her şey yoluna girecek. Biz hallederiz." Bana sırtıyor ve ben de gülümsüyorum, kalbim bir şekilde büyüyerek vücudumun her yerini doldurmuş gibi hissediyorum.

Kendime dikkat etmezsem, akla hayale gelmeyecek bir şey yapabilirim. Kocama aşık olmak gibi.

Amá'nın her ay brunch için ısrarla gittiği lüks, portakal esanslı şampanya servis eden restorana giderken Carter'la tam olarak ne yaptığımızı merak ediyorum. Bu hafta izin aldı, böylece en iyi arkadaşlık saçmalıkları yapabileceğiz - her ne demekse - ki ben de en başından beri bunu istiyordum. Ama aynı zamanda? İki gece önce bana o kadar iyi boşaldı ki, o zamandan beri iki kez parmaklarımla ve vibratörle o hissi yeniden yaratmaya çalıştım ama hiçbirini yanına yaklaşmadı. Artı, biliyorsun. Daha dün gece ona sakso çektim.

Ve brunch alarmı çalmasaydı kim bilir şimdi neler olacaktı.

En iyi arkadaşlar bunları yapmaz, değil mi? Hayatımda sahip olduğum en iyi arkadaşlar değil.

Titreyen telefonum, düşüncelerimi sürekli gitmek istedikleri hüzünlü yoldan uzaklaştırıyor. Arayanın Gerald Samuels olduğunu görünce nefesimi tuttum.

"Alo?" Telefonu açar açmaz sordum. "Bay Samuels? Onu bulabildiniz mi?"

"Henüz değil, Teal," dedi puro çizikli sesiyle hızlıca. "Sadece sana bir güncelleme yapmak istedim."

Bana birkaç yıl önce Vivienne adında bir sanatçının yer aldığı başka bir galeri sergisinden ve *bu* galerinin hala açık olduğundan, yani orada çalışan birinin bu Vivienne'in kim olduğunu biliyor olabileceğinden falan filan bahsederken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Güncellemenin geri kalanı böyle devam ediyor... Maine'de açılan bir kredi kartı. Ohio'da satılan bir araba. Somut bir şey yok, yeni bir şey yok.

Uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama telefonu kapattığımda annemi asla bulamayacakmışım gibi hissediyordum.

"İyi misin?" Carter soruyor.

Başımı sallıyorum, bu sırada nefesimi sayıyorum. "Ben iyiyim. Özel dedektif hâlâ arıyor, hepsi bu."

Bu konuda konuşmak istemediğimi anlamış gibi görünüyor ve restoranın otoparkı görünene kadar sessizce yolumuza devam ediyoruz.

Amá Sonya bizimle aynı anda altın varaklı kapıya doğru yürüyor, bu yüzden ortada buluşuyoruz ve Carter onu yanağından öperek selamladıktan sonra kapıyı bizim için açıyor. Tam da tahmin ettiğim gibi, kıyafetimi görünce onaylamaz bir ifadeyle çıtlıyor. "Kot pantolon mu?" diye tıslıyor kulağıma, sıksa eli kolumu sıkıca kavıyor. "Teal, burası Cheesecake Factory değil."

"Amá, bileğimi incittim, unuttun mu?" "Evet, işte bu yüzden elbise giymelisin."

"Tüm ayak bileğim ve ayağım mavi, yeşil ve sarı renklerde."

Gözlerini bana dikmiş, sanki kot pantolonun rezilliği ile çirkin morlukları tartıyormuş gibi. Sadece bu kadın kot pantolonu estetik açıdan kötü görünen bir yarayla aynı kefeye koyabilir.

Başını kaldırır ve konuşmayı keser. "Önemli değil. Biz bu taraftayız."

Sıkı ve kıbar bir gülümsemeyle hostesin yanından geçip gidiyor, Carter'la ben de peşinden gidiyoruz, ben topallayarak yürürken o da kolumu tutuyor.

Bizi nereye götürdüğünü gördüğümde duruyorum -o kadar ani ki Carter neredeyse bana takılıyordu-. Ateşböceği Dağı'na bakan büyük pencerelerin yanındaki her zamanki yerimize *değil*. Bizi restoranın en karanlık köşesinde, çoktan oturmuş insanların olduğu büyük bir yuvarlak masaya götürüyor. Tam olarak Nadia, Sage, Sky ve Tenn.

"Eee?" Amá donup kaldığımı görünce dönüyor. "Bütün öğleden sonra vaktimiz yok. Ándale, Teal Alegría."

"Ama neden herkes burada?" Yavaşça yürümeye başladım ve Carter'a döndüm. "Bundan haberin var mıydı?"

"Bebeğim, bugün brunch olduğunu bile bilmiyordum."

Bana *bebeğim* diye seslenmesine vücudumun nasıl tepki verdiğini zar zor fark edebiliyorum - sanki gerçekten birlikteymişiz gibi - çünkü burada neler oluyor?

Carter'ın için çektiği sandalyeye dikkatlice oturuyorum, o da sağıma oturuyor. Amá solumda. Sky, Nadia'nın yanında oturuyor ve Tenn de tam , parmakları göğsünün üzerinde tempo tutan Sage'in yanında. O da

Uzun geniş kollu siyah jarse bir elbise giyiyor ve boğazının çukurundan bana kocaman bir gökkuşağı aytaşı parlıyor. Bana kendisine ihanet eden biri hakkında kararını açıklamak üzere olan bir derebeyi hatırlatıyor.

Tanrım, ona ihanet etmedim, değil mi? Beynimi zorladım. Deri dersi almak istememem bu tuhaf senaryoya yol açmazdı, değil mi?

"Bu bir müdahale mi?" Kimse açıklama yapamadan ben ağzımdan kaçırdım. "Almamı istediğin ders yüzünden mi?"

"Tam olarak değil," diyor Sage.

Garson beş kadeh portakallı şampanya ve Sage için bir kadeh buzlu su ile geldi.

İçkimi geri atıyorum ve iki yudumda bitiriyorum. Yanımda, Amá Sonya nefes nefese.

"Sanırım bütün aile normalde böyle bir brunch için size katılmıyor?" Carter birkaç dakikalık garip bir sessizlikten sonra soruyor.

"Hayır, yok" diye cevap veriyorum. "O zaman biri şu işi halledebilir mi? Panik atak geçirmek üzereyim."

Bu biraz abartılı -dışarıda kara bulutlar var ama hava çoğunlukla güneşli- ama Carter yine de masanın altından elime uzanıyor. "Nefes al, anne," diye fısıldıyor boynuma. Dediğini yapıyorum, ta ki bulutlar hafifçe aydınlanıp karanlık alt kısımları gümüş rengini alana kadar.

Sage boğazını temizler. "En son konuştuğumuzda-"

"Dün gece demek istiyorsun."

"Evet, dün gece. Çok endişe verici bulduğum bir şey söylediniz."

Gözlerimi deviriyorum. "Dramatik davranıyordum, Sage. Bileğim çok fena ağrıyordu" -Amá'dan bir nefes daha- "ve uzun bir gündü. Açlıktan ölüyordum."

"Yani biz annemi bulana kadar hediyeni tamir edemeyeceğini söylerken ciddi değildin?"

Son hece ağzından çıkmadan önce gök gürültüsü o kadar yüksek sesle gumbürdüyor ki, tüm restoran birkaç gergin an için sessizliğe gömülüyor.

Hassiktir. Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledim? Carter olmayan birine? Geri adım atmaya çalışıyorum. "Aslında böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum-"

"Teal. Mira." Nadia pencereleri işaret ediyor, şimşekler o kadar yakından çakıyor ki sağımızdaki birkaç kadın hep bir ağızdan soluk soluğa kalıyor. "Bunu senin söylediğini biliyoruz. Doğru olduğunu da biliyoruz. Aksi takdirde hava böyle görünmezdi." Her zamanki gibi sıkılmış ve iğrenmiş görünen Amá'yla bakışıyor. "Cora senden bir şey aldı, değil mi?"

"Nefes al," diyor Carter elimi sıkarak. Sesini dinliyorum ve sadece birkaç dakika içinde hava o kadar sakinleşiyor ki, etrafımızdaki insanlar konuşmalarına geri dönüyor ve kendilerini altmış saniye içinde kasırğa seviyesine çıkıp tekrar geri dönmediğine ikna ediyorlar.

"Kahretsin," diyor Tenn, etrafına bakınarak ve bir elini çenesindeki kılların üzerinde gezdirerek. "Bu çok vahşiceydi. Havanın *böyle* olduğunu bilmiyordum."

Gökyüzü homurdanır. "Onu bir de kızgınken görmelisin." Sonra bana döndü. "Hep merak etmişimdir, ne zaman ne olduğunu. Bilirsin işte. Sen"-sonra *orgazm* kelimesini ağzına alıyor. "İçinden gökkuşakları mı fışkırıyor, yoksa-"

"Gökyüzü Tapınağı," diyor Amá, kaşları neredeyse saç çizgisine kadar inmiş. "On altı yaşında masum bir çocukken nasıl bu hale geldin bilmiyorum-"

"Ne demek masum?" Gökyüzü karşılık verir. "Yaşlı tanrılar sekiz yıl önce beni kutsal meşe ağaçlarına götürdüklerinde bakire değildim. Aslında toplamda *yedi* kez yapmıştım."

"Dios mío," diyor Amá, başını ellerinin arasına alarak. "Artık düzgün bir kadın gibi giyiniyor olmana sevindim, ama Sky, ağzını da buna uygun hale getirmelisin! Hiçbir erkek saygı duymaz-"

"Selam millet, bugün nasılız bakalım?" Sunucu bir anda ortaya çıkıyor, bir hayalet gibi. Ama Amá'nın ona nasıl baktığını görünce irkilerek geri çekiliyor.

"Bir cümlemin ortasıdaydım, genç adam."

"Boş ver onu. Kabız oldu," diyor Nadia, Carter ve Sky'ın homurtularını ve Amá'nın aşağılayıcı soluğunu duymazdan gelerek. "Bize birkaç dakika izin verir misiniz?"

Sunucu sözlü olarak cevap bile vermiyor. Nadia'ya kısa ve hızlı bir baş selamı veriyor ve dönüp hızla uzaklaşıyor.

" geri dönelim." Nadia'nın sesi serttir.

Ama tabii ki Amá sözünü bitirmedi. "Teal bile Carter'la evlendiğinde saftı," diyor ve sadece Sky'a değil, Sage'in suçlayıcı bebek yumrusuna da anlamlı bakışlar atıyor. "Siz ikiniz kendinizi nasıl *günahsız* tutacağınız konusunda ondan bir şeyler öğrenebilirsiniz."

İlk gülen Sage oldu, sonra ben. Carter kendini dizginlemeye çalışırken omuzları titriyor.

"Hepinizin nesi var," diye sormak yerine talep ediyor Amá. "Bedenin kutsal saflığı bu kadar mı komik?"

Nadia kısa bir nefes verir. "*dönelim.*" Gözlerimin içine bakıyor ve ben Carter'ın elini sıkıyorum. "Annene ne oldu Teal? Hediye düzeltmek için neden ona ihtiyacın var? ¿Qué tomó ella?"

Beyaz mermer üzerine dökülmüş parıltılı bitter çikolatalı süt gibi görünen masaya bakıyorum. "Ne fark eder ki?" Mırıldanıyorum. "Kimsenin bu konuda bir şey yapabileceği yok."

"Bunu bilemezsin," diye karşılık verir Sonya, ses tonu en ağır hakarete işaret eder.

"Teal." Bu kez Sage bana sesleniyor. "Son zamanlarda neyin peşinde olduğunu biliyorum. Bize bir şeyler almaya çalışıyorsun ve bize iyilik yapıyorsun. İyi olmadığını ve bir şekilde iyi olduğunu kanıtlaman gerektiğini düşünüyorsun." Gözleri yaşlarla doluyor. "Ama sen iyisin, Teal. Bize araba almak zorunda değilsin."

"Araba harika olsa da," diye araya giriyor Sky ışıltılı bir gülümsemeyle.

"Bu şeyler harika olsa da. Bunlara gerek yok. Sen zaten layık." Sage iç geçiriyor ve Tenn kolunu onun omuzlarına dolayarak diğer elini karnının üzerinde gezdiriyor. "Bu da desteğe layık olduğun anlamına geliyor. Seni seven insanlara neye ihtiyacın olduğunu söyleyecek kadar değerlisin. O yüzden söyle bize. Neye ihtiyacın var?"

Lanet olsun. Yanaklarım ıslandı ama açıklanamaz bir nedenden ötürü gökyüzü parlak, topaz mavisine dönüştü, bulutlar güneş ışığında sapsarı oldu. Hava bana uymuyor - ya da belki uyuyor. Belki de hayatımda ilk kez biri bana neye ihtiyacım olduğunu sorduğu için ağlıyorum. Ne istediğimi değil. Neye *ihtiyacım* olduğunu.

"Onlara söyleyebilirsin," diye fısıldıyor Carter, nefesi kulağımı ısıtıyor. "Ben buradayım, mamita."

Titreyerek nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıp sayarak derin bir nefes alıyorum. "Annem gittiğinde ben de oradaydım. Gittiğini gördüm. Kamyonu gördüm... Kamyondaki adam gelip onu aldı."

"Kahretsin," diyor Tenn. "Hepinize olanlar çok boktan. Ve sen o kadar küçükken bunu görmek..."

Gülüşüm acı ve sadece gözyaşlarımdan dolayı tuzlu olduğu için değil. "Yarısını bile bilmiyorsun."

"Anlat bakalım," diyor Nadia, sesi yumuşak, sıcak ve rahatlatıcı. Carter beni kendine doğru çekti, böylece kığım tam kalçasının üzerindeydi. Neredeyse kucağında oturuyorum. Sonya, sanki neredeyse içime girecekmiş gibi bize bakmaya devam ediyor, sanki bana şimdiye kadar yaptığı tek iltifatı, saflık yalanımı geri çekmek üzereymiş gibi.

"Hediyem ilk kez o gece geldi. Hiç yoktan bir şimşek fırtınası. O-bu muhtemelen kulağa aptalca ve imkansız gelecek-"

Gökyüzü homurdanır. "Burada kiminle konuştuğunuzu unutmayın." Nadia'yı işaret ediyor
-"Medyum"-sonra Sage-"bitkilerle iletişim kuruyor"-sonra Amá-"hayaletleri görebiliyor ama bunu inkar ediyor"-sonra kendisi-"ve yaratıklar benim başka bir anneden olan kardeşlerim."

"Gökyüzü. Tapınak." Amá'nın sesi düşmanca.

"Konuşmamızı göz önünde bulundurarak 'anne' dememeli miydim? İyi o zaman." Çenesine vuruyor. "Onlar benim başka bir *beyden* olan *kız kardeşlerim*."

Muhtemelen Sky anlayışsız bir baş belası gibi görünüyor ama ben onun ne yaptığını biliyorum. Nefesimi tutmam için bana bir an veriyor. Nefesimi saymam için bile.

"Anladım. Teşekkür ." Ona gülümsedim. "Her neyse, hediyemden bir parça kopardı. Tam avucumun ortasından bir parça aldı... Bilmiyorum. Işık. Bedenimden."

"İzin almadan bunu yapamaz," diye homurdanıyor Nadia.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. Kimsenin neden bahsettiğim hakkında bir fikri olmayacağından emindim ama Nadia'nın sesi sadece bir fikri varmış gibi değil, o gece neler olduğunu tam olarak anlıyor gibi geliyordu. "Benden bir şey istedi."

İzin. Ben de evet dedim. Ama dört yaşındaydım. İsteddiği her şeye evet dersem fikrini değiştirip kalabilir diye düşündüm."

Amá ellerini gözlerinin üzerine koydu. "O küçük işbirlikçi *kaltak*." Ağzından çıkan küfrü duyunca neredeyse nefesim kesiliyordu. "Um-"

"Ruhundan bir parça aldı, Teal! Ve *senden*." Amá Nadia'ya döner. "Ona eski yöntemleri öğretmeye çalışırsan *olacağı bu*. Eskilerin ayak izlerini bulmak için ormanlara gidiyorsun. Nasıl derler, ruh yolculuklarına çıkmak!"

Nadia'nın eli ağzının üzerinde, gözleri kocaman. "Kendi kızından çalacağını düşünmemiştim."

"Öyle mi? Beni ya da onları terk edeceğini hiç düşünmemiştim Nadia, ama işte buradayız." Amá'nın sesi alışılmadık bir şekilde titriyor ve ince keten peçeteyi alıp gözlerinin kenarlarını siliyor. "Hepiniz neye bakıyorsunuz?" diye tıslıyor ve kulağımın kenarına tokat atmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşan bir el kaldırıyor. "Gözüme bir parça biber kaçtı."

Herkes bunu görmezden gelme konusunda hemfikir görünüyor. Carter, "Onlara şimşekte ne gördüğünüzü anlatın," diyor.

"Elindeki şimşek mi?" Sage sorar.

Bu kez garsonumuz sağ tarafımda, Carter'ın yanında, Amá Sonya'dan olabildiğince uzakta yeniden beliriyor. "Ne alırsınız çocuklar?"

Hiçbirimiz menüye bakmaya bile fırsat bulamadığımız için inliyorum. "Um-"

Nadia elini kaldırıyor. "Ben pembe tuzlu ve pembe biberli simit üzerine somon füme alacağım. Sage" - masanın etrafında dolaşırken işaret ediyor - "sebzeli omlet, ekstra mantar ve zeytin, yanında hamilelik aşermesi için taze ananas, Tenn ekşi mayalı akçaağaç pastırmalı BLT, Carter yanında ballı sos ile tavuk ve waffle alacak, Teal, lahana ve Gruyère peynirli buharda pişmiş yumurta ısırıkları alacak ve bu da"-Amá sonuncusu-"kuşkonmaz üzerinde Benedict yumurtası alacak, yanında da sevdiğini reddettiği ama aslında bayıldığı tatlı patates kızartması olacak." Ellerini birbirine vuruyor. "Hepsini aldın mı?"

Garsonumuz başını sallayıp aceleyle uzaklaşıyor; bu arada Carter ve Tenn'in ağzı açık kalıyor. "Ne istediğimi nereden biliyordu? *Ben* bilmiyordum.

Ne istediğimi bile biliyorsun Teal," diye fısıldıyor Carter bana.

"Bu onun hediyesi." Omuz silkiyorum. Etkileyici ama şu anda bu konuya girmek için biraz fazla duygusalım.

Nadia, "Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre," diye söze başlıyor.

"Oh, sadece gösteriş , değil mi?" Sonya homurdanarak araya girer.

Nadia onu görmezden geliyor. "Cora'nın çektiği şimşekte ne gördün Teal?"

Nefes alıyorum. "Yani... aslında. Geçen gece bileğimi nasıl burktuğumu biliyor musun?"

"Aman Tanrım, plaj kayalarına tırmandığın için olmadığını biliyordum!" Gökyüzü nefesini tuttu. "Gerçekten ne oldu? Sen miydin?" -sesini alçaltıyor -"hevesli evlilik etkileşimlerine sahip olmak-"

"Hayır, gerçekten bir aptal gibi kayalara tırmanarak berbat ettim. Ama büyük bir şimşek fırtınası vardı, koşuyordum ve bunun duygularıma iyi geleceğini umuyordum."

Sage gözlerini bana dikti. "Erika Abla'yı akşam yemeğine çağırdığın gün değil miydi o?"

Başımı kaldırıyorum. "Neden, evet. Nadia'nın eski sevgilisiyle evlenen kişi-"

"Tamam, bunu sadece bir kez söylüyorum." Nadia bir kavgayı durdurmaya çalışır gibi ellerini kaldırıyor. "Ama Eugenio ve ben sekizinci sınıftayken noviyoyduk. Tek yaptığımız aşk notları göndermek ve bir kez el ele tutuşmaktı. Neden Erika-"

"Ah, Erika'yı bilirsin," diye araya giriyor Amá. "Her zaman kıskanç küçük bir serseri." "Amá!" Sky'ın nefesi kesiliyor. " 'Kaltak' ve 'sürtük' mü? Bugün kendini kaybediyorsun.

Açıkçası çok etkilendim."

"Her neyse!" Başımı sallıyorum. "Lütfen biri şu fu'yu bitirmeme izin versin. -" Amá'ya bakıyorum, Sky'ın da dediği gibi az önce *sürtük* ve *serseri* demesine rağmen bana kaşlarını çatıyor. "...lanet olası hikâye mi? O gece bana yıldırım çarptı. Sadece bana zarar vermedi-"

"Tabii ki olmadı. Sen vahşi şimşeklerin cadısısın," diyor Nadia.

"Doğru, ama orada... bir kişi vardı. Yarım mil ötede. Benimle onlar arasında mavi bir şimşek vardı ve insan şekline bürünmüştü. Annesinin peşinden koşan dört yaşında bir çocuk ve annesinin avucundan bir parça ışık alması... Çocuklar, her şeyi gördüm ama şimşekle oldu. Her nasılsa."

Amá Sonya peçetesini yere atar. "Şehirde olduğunu biliyordum."

"Yani uzaktaki o şekil annem miydi?" Sky sorar.

"Evet," diyor Amá yanıt olarak ve sonra Nadia'yı işaret ediyor. "Sana söylemedim mi? Yakında olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yok, bunu sana yüzlerce kez söyledim!"

"Evet, evet, sen haklıydın Sonya, ben yanılmışım. Cora şeye rağmen Cranberry'ye geri döndü." Nadia arkasına yaslanıp beni süzüyor. "Neden bize yıllar önce söylemedin Teal? Senden ne çaldığını?"

Omuz silkiyorum ve tekrar yere bakıyorum. "Hiçbir şey yapılamaz. Onun yeteneği görünmez olmak. Görünmez. Özel bir dedektif tuttum-"

"Neden paranı böyle boşa harcıyorsun?" Amá bağıırıyor.

İç çekiyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüp gözyaşlarımın geri gelmesini istiyorum. Son zamanlarda çok fazla ağlıyorum. Başımı kaldırdığımda derin bir nefes alıyorum. "Sana söylemedim çünkü herkesin ne kadar berbat durumda olduğumu bilmesini istemedim, tamam mı?" Amá'ya dönüyorum. "Ve evliliğim için saf değildim, Amá Sonya. Üzgünüm ama değildim. Çünkü bana hazır olmadığım ve yapmak istemediğim şeyleri yaptıran küfürbaz bir serseriyle birlikteydim! Ve size bundan da bahsetmedim, çünkü bunun benimle ilgili yanlış bildiğiniz başka bir şey olmasını istemedim, tamam mı?" Gözyaşları geri geldi. Bu kez hava da bana uyuyor; gri ve kasvetli. "Evlilik dışı seks yapmanın yanlış bir şey olduğundan değil."

"Bunu İsa'ya anlat," diye karşılık veriyor Amá, ama ses tonu her zamanki gibi sert değil ve gözleri bir tür yara arar gibi vücudumda dolaşmaya devam ediyor.

Sunucumuz ortaya çıkıyor ve sonraki beş dakika herkese yemeklerini getirmeye ve ilk lokmalarımızı yemeye adanıyor, çünkü bu saçma sapan uzun sohbet sırasında herkes fazladan acıktı.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Sage soruyor. "Teal'in ruhunu ona nasıl geri vereceğiz?"

Nadia gülümsüyor. "Cora bizi alt ettiğini sanıyor. Ama kendi kurduğu bir tuzak var." Doğrudan bana bakıyor. "Senin ruhun onda. Bu da ikiniz arasında bir bağlantı olduğu anlamına geliyor. Senin ruh parçanı bulursak, Cora'yı da buluruz. Senden çaldığı sürece gizli kalamaz."

"Bu... kulağa uğursuz geliyor," diyor Sky.

"Bir sonraki dolunaya kadar beklemek zorundayız," diyor Nadia. Telefonuna bir göz atıyor. "O da iki buçuk gün sonra. Sage, Sky. Programlarınızı temizleyin."

Amá Sonya bir tatlı patates kızartmasını parçalamadan önce "Ben de katılıyorum" diyor.

"O zaman programınızı da temizleyebilirsiniz. HOA toplantınızı veya Gucci Bingo Gecenizi erteleyin-"

"Gucci Bingo Gecesi nedir?" Amá soruyor, çünkü tabii ki bu her ne haltsa onunla ilgileniyor.

"Tamam!" Elimi kaldırarak söylüyorum. "İki buçuk gün sonra ne yapıyoruz? Nerede buluşacağız? Bir şey hazırlamam gerekiyor mu ya da-"

"Bütün malzemeleri alacağım. Gerisini çözdüğümde sana mesaj atarım," diye cevap veriyor Nadia, şu anda ondan alacağımız tüm bilginin bu olduğunu gösteren bir tonda.

Amá'ya dönüyorum. "Neyin olduğunu biliyor musun?"

Amá omuz silkiyor. "Nadia'yı bilirsin. Ormanda çıplak dans etmekten süpürge sopalarıyla aşağılık şeyler yapmaya kadar her şey olabilir." Sesinin tonuna bakınca bir süpürgeyle sevişmekten bahsettiğini sanırsınız ama hayır. Uçmayı taklit ederek kolunu gökyüzünde sallıyor.

Sage, Tenn ve Carter ona gülüyor ama Sky ve ben sorgulayan bakışlar atıyoruz. Daha birkaç dakika önce Nadia'ya söylediği sözleri düşünüyorum. *Ona eski yöntemleri öğretmeye çalışırsan olacağı buydu. Eskilerin ayak izlerini bulmak için ormanlara gitmek. Nasıl derler, ruh yolculuklarına çıkmak!*

Hediyelerimizle ilgili hikayenin sadece yarısını öğrendiğimiz açık. Ve bu saçmalık.

OceanofPDF.com

M

metin. Ben Sky. Sen ve Carter gitmeden önce benimle dışarıda buluş.

Sinyal geldiğinde neredeyse arabanın içindeydim ve inledim. Ayak bileğim sağ olsun, bu araca binip inmem çok uzun sürüyor. Carter'a "Bekle," diyorum. "Sky'ı bir konuda görmem gerek."

"Gelmemi ister misin?" diye soruyor beni tekrar ayağa kaldırmak için eğilirken. Son bir saat içinde öğrendiğim her şey kafamın içinde dönüp dururken bile -annemin *ruhumu* benden aldığı gerçeğine, ki Amá'ya katılıyorum, o *kaltak...* sadece düzeltilebileceğim değil, Nadia'nın da *bunu nasıl yapacağını bildiği* fikrine... Sky'ın düştüğünde bakire olmadığı gerçeğine? O zamanlar kimi beceriyordu? Şu anda adını bile hatırlayamadığım o zamanki erkek arkadaşıyla olamazdı, çünkü o çocuk neredeyse kilisede yaşıyordu ve Home Depot hırdavat bölümü söz konusu olduğunda bile ne zaman biri *vida* kelimesini söylese yüzü kızarıyordu. Dürüst olmak gerekirse onun benden daha fazla oyunu varmış gibi geliyor ve ben ondan dört yaş büyüktüm ve çok daha fazla erkek arkadaşım vardı.

Konumuza dönelim. Kafamdaki onca saçmalığa rağmen Carter'ın elleri kollarımda olduğunda tüylerim diken diken oluyor. Beni çıldırtan o tatlı tuzlu kokuyu almak için hâlâ biraz eğiliyorum, *evliliğimizin gerçek olmasını istemek* gibi aptalca şeyler düşünmeye devam ediyorum.

"Hayır, sanırım birkaç dakika yalnız sohbet etmek istiyor. Belki bana biraz cesaret verir ya da başka bir şey yapar."

Carter bana sıcak bir gülümseme verdi. "Hemen ."

"Biliyorum." Ben de ona gülümsüyorum.

"Teal! Kocana asılmayı bırak ve kışını kaldırıp buraya gel!" Sky'ın sesi çınlıyor ve ben gülerek ona dönüyorum.

"Tamam, tamam," diyorum, tökezleyerek otoparkın uzun, sivri yapraklı ağaçlarla kaplı tarafına doğru ilerliyorum. "Neler oluyor?"

Sage ile birlikte duruyor ve ikisi de yüzlerinde aynı derecede tuhaf ifadelerle bana bakıyorlar.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?" Sage'in karnına bakıyorum. "Bebek iyi mi?"

"Oh, o iyi," diyor Sage. "Sky'ın bugün yaşanan bazı olaylarla ilgili ilginç... *fikirleri* var."

"Annemizi kendimiz bulmalıyız," diye haykırıyor Sky, sonra bir elini ağzına kapatıyor ve muhtemelen Amá ya da Nadia'nın onu durdurmak için dışarı fırlamasını bekleyerek etrafına bakınıyor. "Yani, annemizi kendimiz bulmalıyız," diye tekrarlıyor fısıltıyla.

"Ama-" Başımı sallıyorum. "Ne yaptığını bilen kişi Nadia değil mi?"

Sky huffs'lar. "Her şeyden önce, eğer A, Nadia Mama'ya büyü öğretmeye başlamasaydı ve B, *bize* büyü öğretmeseydi, bunların hiçbiri olmazdı."

Omzumu kaldırıyorum. "Haksız değilsin, ama şimdi yapabilir, biliyorsun. Bunu telafi et ve bunu düzelt."

"Sadece diyorum ki," diyor Sky kollarını iki yana açarak, "bunu kendimiz de yapabiliriz. Dolunaya kadar beklememize bile gerek yok. Amá Sonya'nın iğrenç enerjisi her şeyi mahvetmez ve Nadia da bize ihmalkâr bir bakıcı gibi davranmaz. Sadece biz olacağız. Kız kardeşler." Boynuna doladığı kolyeyi kaldırıyor, yosunlu taş güneş ışığında parlıyor. "Adaçayı, gökyüzü ve deniz mavisi. Tüm kardeşlik manzarası."

"Ama ya her şeyi berbat edersek?" Sage nazıkçe sorar. "Teal haklı. Ne yaptığımız hakkında en ufak bir fikrimiz yok."

Sky sesini alçaltır. "İş yerinde bir kitap buldum. İçinde eski ritüeller var, Nadia'nın atalarımızın geldiğini söylediği Teksas'taki aynı yerden. Aslında bu kitabın atalarımızdan birine ait olabileceğini düşünüyorum. Ve içinde büyüler var. Kayıp bir ruh parçasının nasıl bulunacağı da dahil."

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve Sage kendi ellerine bakıyor. "Vay canına, bunu hissettiniz mi?"

"Sky, Sage'i görmezden gelirken doğal olmayan, asil bir ton takınarak,

"Eğer hepimiz Sage'in bize yaptığı kolyeleri takıyorsak, bu kendimiz yapmamız gerektiğine dair bir işarettir," diyor. Eski tanrılardan bir işaret."

Sesini olabildiğince dramatik bir şekilde alçaltıyor. "Bu gece ayini yapmalıyız."

Sage gülüyor. "Ama kolyeyi zaten taktığımı kesinlikle görebilirsin." Ve bu doğru, daha önce fark etmemiştim, çünkü büyük aytaşı kolyenin altındaki yosun akık kolye, onun korkunç hamilelik dekoltesi tarafından canlı canlı yeniyor.

Gökyüzü başını sallar. "Geriye sadece Teal kalıyor. Onun da kolyesini neredeyse hiç takmadığını eklemeliyim."

"Bunun tek nedeni sürekli egzersiz yapıyor olmam ve gümüşü terimle lekelemek istememem," diye cevap veriyorum, ellerimi kalçalarımaya koyarak.

"Yani kolyeyi takmadığını mı söylüyorsun?" diyor Sage kaşlarını kaldırarak.

İç çekiyorum ve gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Sonra kazağımın yakasını çekiyorum ve oradaki zincirleri yukarı çekiyorum. Aslında üç kolye takıyorum, çünkü Leilani'nin şu anda pazarladığı beyaz kadın homojen tasarım mağazası The Beauty Martyr'de katmanlama sanatı hakkında bir makale okumuştum. Leilani ne kadar aptal ve o mağazadaki her şey ne kadar çirkin olursa olsun, bende takı katlama isteği uyandırdılar. Sonra kendimi aşağılanmış hissettim, çünkü neden bu pisliklerden tavsiye alıyorum ve neden hala internette Lani'yi takip ediyorum ve tüm bunları gizlemek için üzerime bir kazak geçirdim.

Tedarik ettiğim kolyeler şu sırayla: balmumundan altın bir mührü basılmış gibi görünen küçük bir altın arı, beyaz altın içine yerleştirilmiş küçük, parlak kesim bir topaz ve son olarak... yosun akık.

Özellikle de Sage'in gümüşe işlediği ve bize kardeşliğimizi temsil ettiğini söylediği yosun akık taşı.

Sky ciyaklıyor, ellerini çırpıyor ve bir yukarı aşağı zıplıyor. "Gördün mü? Eski tanrılar yine yasadışı işler yapmamızı istiyor!"

"Bekle, yasadışı olduğunu kim söyledi?" Sage sorar ama Sky çoktan uzaklaşmıştır.

"İkinizle saat altıda kilisede buluşalım!" diye sesleniyor.

"Araba kullanamam, unuttun mu?" Ayağımı büyük bir gösteriyle kaldırıyorum.

"Seni sonra alırım- Merhaba dostum." Duraksıyor ve Nadia'nın bekleyen arabasına doğru yetişkin bir rakunun onu takip etmeye başladığı yaprak dökmeyen ağaçların sırasına doğru bakıyor.

"Sence onu eve götürecek mi?" Sage bana sırtıyor.

Başımı sallıyorum. "Sanırım onu arka koltukta kendi emniyet kemeriyle bağlayacak ve bu gece Nadia yemek masasında bir rakunun yanında oturduğunu görünce çılgına dönecek."

"Akşam yemeğinde istiyor," diye hatırlatıyor Sage. "Ben getirebilirim. Tenn kısa bir süre önce beni bu harika yemek kamyonu ile tanıştırdı." Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Tamam. Tacolar kulağa hoş geliyor."

Sage kalçasına yaslanıyor. "O dersi almayı düşündün mü?" Omuz silkiyorum. "Um-"

Elini koluma koydu. "Bir düşün Teal." Bana gülümsüyor ve göz kırpıyor. "Her şeyi düzeltmek senin işin değil, bunu biliyorsun, değil mi? Bana ve Sky'a bir şeyler alsan da almasan da mutluluğu hak ediyorsun."

Yere bakıyorum çünkü gözlerim sulanacakmış gibi hissediyorum ve kahretsin, bu hafta üst üste milyonuncu kez ağlamak istemiyorum. Ağlamak çok *yorucu*. "Tamam. Seni anlıyorum. Bunu düşüneceğim."

Carter'a "Bu gece kız kardeşlerimle " diyorum ve o da başını sallayarak bana yarım bir gülümseme veriyor.

"Bu çok iyi. Eve dönerken bir yerde durmamızın sakıncası var mı?"

"Uh-" diyorum, biraz şaşırmış bir şekilde. "Tabii, değil." "Uzun bir durak olsa bile mi?"

Başımı salladım. "Neden... uzun bir durak olsun ki?" Duraklıyorum. "Bekle. Başka bir en iyi arkadaş olayı mı?"

Bana bakıyor ve göz kırpmıyor. "."

"Carter, zaten çok fazla şey yaptın." Ama sırtımdan ve koltuğumda hafifçe kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum. "Beni şımartacaksın."

Bu sefer sırtıyor. "Belki de seni şımartma fikri hoşuma gidiyordur. Bunu hiç düşündün mü?"

Nereye gittiğimizi anlamaya çalışırken bir şekilde daha da geniş gülümseyebiliyorum.

Cranberry Vintage Sineması'na girmemiz yaklaşık on dakika sürüyor. Sanırım yetmişli yıllarda burası insanların film izlemek için gittikleri büyük ve gösterişli bir yerdi, ama şimdi burayı açık ara geride bırakan birkaç sinemamız var. Yani CVC artık eski filmleri ciddi bir indirimle gösteriyor - beş dolar ve altından bahsediyorum - tüm gerçek paralarını aşırı pahalı atıştırmalıklardan kazanıyorlar.

Bugün ne gösterdiğini gördüğümde nefesim kesildi.

"*Matrix* mi?" Başını sallıyor, benim gülümsememi görünce yüzü gülüyor.

"Orijinal *Matrix* mi? Abuelo Gene'in bizi götürdüğü? Bana hiçbir anlam ifade etmeyen garip devam filmlerinden biri değil mi?"

"Evet, Teal. Bu gördüğümüz." Başını tiyatroya doğru salladı. "Peki ne diyorsun? En iyi arkadaş saçmalıkları için uygun mu?"

"Evet!" Arabamın kapısını açıp dışarı atlamak üzereydim ki ayak bileklerimden birinin çalışmadığını hatırladım. "Kahretsin."

"İşte, işte." Carter koşup kalkmama yardım ediyor, bir eli kolumun altında, göğüs kafesimde, diğeri belimde. Beni kaldırdığında kollarımı boynuna doluyorum ve beynim farkına bile varmadan ona sıkıca sarılıyorum.

"Bu harika," diye fısıldıyorum.

Omzuma doğru gülerek elini sırtımda daire şeklinde gezdiriyor. "Bebeğim, daha getirdiğim atıştırmalıkları bile görmedin."

"Atıştırmalıklar mı?"

"Evet, atıştırmalıklar. Ama onları çantana gizlice koymalıyız, tamam mı?"

On dakika sonra, Carter ve ben, Rabbimizin bu yılında, öğleden sonra ikide *Matrix*'i izlemek için oturan tek insanlarız. Biber tozu serpilmiş kuru mangoyu ve kurabiye ve kremalı çikolatayı çıkarıyorum ve bu arada Carter yirmi beş dolar vermekte ısrar ettiği ekstra büyük ve ekstra ekstra tereyağlı patlamış mısırı çiğnemeye başlamış bile.

"Dostum, sinemaya gittiğimizde hep patlamış mısır isterdim ama kimsenin parası yetmezdi," diyor avuç avuç ağzına atarken.

"Hepsini yeme!" Kendi payıma düşeni almak için uzanıyorum. İlk tadına baktığımda gözlerimi kapatıyorum. "Tanrım, uzun zamandır patlamış mısır yememiştim. Johnny hiç almama izin vermezdi." Ağzımdan çıkan aptalca kelimeleri fark ettiğimde ağzımı kapatıyorum.

"Neden?" Carter soruyor, ki bu gayet makul bir soru. Omuz silkiyorum. "Her zaman şişmanlayacağımdan korkardı."

"Sen mi?" Carter beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bak, şişman olmanın yanlış bir tarafı yok. Ne olursa olsun seksi görünürsün. Ama Teal, sende benden daha fazla karın kası var! Senin vücudun her zaman-" Biraz öksürüyor. "Sen her zaman ince ve kesiktin, biliyor musun?"

"Biliyorum. Ama o-" Başımı sallıyorum, mango paketini dikkatlice açıyorum, böylece şili üzerimize uçmuyor. Derin bir iç çekiyorum ve bir süredir aklımda olan bazı şeyleri söylüyorum. "Sanki bana düşman olmak için yaşıyordu. Bütün varoluş amacı söylediğim her sözü, yaptığım her hareketi eleştirmektir. Patlamış mısır istersem, almasam iyi olur çünkü şişmanlayabilirdim. Bir spor salonunda çok uzun süre egzersiz yaparsam, çok kaslanmadan önce dursam iyi olur. Saçımı toplamak istesem, hayır, beni daha kadınsı gösterdiği için açık bırakmamı isterdi, açıksa da toplamak isterdi, çünkü saçımı salıverecek kadar ipeksi değildi." İçimi çekip gözlerimi kapatıyorum ve duygu dalgalarının üzerimden geçmesine izin veriyorum. Bunlar yoğun duygular değil - yani bir şimşek fırtınasının elektriği kesmesinden falan endişe etmeme gerek yok - ama yine de içgüdüsel. Ben de dahil olmak üzere sahip olduğu hiçbir şeyden memnun olmayan bir adama verdiğim yıllar için hissettiğim üzüntü ve keder.

Johnny'den sonra uzun bir süre hissizdim, çünkü o ilişkiden sağ çıkabilmek için kendimi bu hale getirmem . Ve bu yüz

yüzde hayatta kalmaktı. Eski pislik ortak arkadaşlarımızdan birkaçı yanıma geldi ve benim söylediğim kadar kötüyse neden ayrılmadığımı söyledi - ya da şiddetle ima etti?

Eğer bir adamı terk etmenin onun sizi öldürebileceği anlamına geldiğini düşünseydiniz... bu size bir duraklama hissi vermez miydi?

Ama hayır, çünkü sevgili, gürültücü Johnny asla olmazdı. Beni asla itip kakmaz, tokat atmaz, benim için neyin iyi olduğunu bilsem bile onunla seks yapmamı istemezdi. Johnny çok *iyiydi*.

Eğer Sage onu tehdit etmeseydi, misilleme yapacağını biliyorum. Onu terk etmeye cüret ettiğim için beni cezalandırmak için canımı yakardı. Benim işime karıştığı için ona çok kızgındım... ama işin aslı, onun için korkuyordum. Johnny'nin bana ulaşmak için ona zarar vereceğinden korkarak haftalarımı gergin geçirdim. Ama onu korkutmak için çok titiz davranmış olmalı. Bir kızcılık ağacıyla onu neredeyse boğarak öldürdüğünü söylüyor. Başta abarttığını düşündüm -çünkü Sage tanıdığım en iyi insan- ama sonra Johnny'yi daha azının durduramayacağını fark ettim. Son sözü söylemeden, son vuruşu yapmadan ya da her neyse, beni yalnız bırakması için korkudan altına sıçmış *olması* gerekirdi.

"Kulağa çok yorucu geliyor," diyor Carter. "Teal, bunu yaşadığın için çok üzgünüm. Keşke..." Boğazını temizliyor ve başka tarafa bakıyor. "Keşke bilseydim. Yani, senin için yeterince iyi olmadığını biliyordum. Gözleri olan herkes bunu biliyordu. Ama tüm o diğer şeyler. Biliyorsun, sana yardım ederdim."

tuttuğumun farkında bile olmadığım rahat bir nefes . *Ama neden gitmedin?* Carter'dan. Tabii ki yok. "Sevdiğim kimseye zarar vermesini istemedim." Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, kalbim boğazımdan fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Carter'a her zaman onu sevdiğimi söyledim. Bizimle aynı geçmişe sahip olup da bunu söylememek olmaz, sanmıyorum. Ama bu sefer... Doğrudan söylemedim bile ve nedense farklı hissettiriyor. Sanki Carter'ı sevme fikri içimde bir çan gibi yankılanıyor, tüm damarlarımda, sinirlerimde ve kemiklerimde çınlıyor.

Carter, "Ben olsam izin vermezdim," diye cevap verir ve film o anda başlar.

Böylece sohbetimiz sona eriyor ve abur cuburlarımızı atıştırırken, Trinity'nin -kendisi tam bir baş belası- tepeden tırnağa parlak siyah deri giyerek bir grup ajandan kaçışını izliyoruz.

Ama rahatlayamıyorum. Bacaklarımı çaprazlayıp açıyorum. Parmaklarımı uyluklarıma, koltuğumun kolçaklarına vuruyorum.

Çünkü, kahretsin. Sanırım Carter'a aşık oldum.

OceanofPDF.com

(A) biri - Cypher'ın iki kez seks yapan bir pislik olduğunu öğrendiklerinde -
Carter eğilir

ve bana fısıldıyor, "Hey. Olanların nasıl görüldüğüne ilgili olmadığını biliyorum. Ama bilmeni istiyorum, tamam mı? Her zaman bir tanrıça gibi görünüyorsun. Sabah ilk iş, muhtemelen dağınık olduğunu düşündüğün zaman. O kadar güzelsin ki...ve ne zaman duş , saçlarının aldığı şekil, ve bilirsin, parlayan cildin? Sonra, yani duşta değil." Biraz öksürüyor ve bu karanlık salonda onu göremesem de kızardığını biliyorum. Allıklar Carter'ın açık teninde her zaman dökülmüş ahududu sosu gibi görünür ve şu anda bunu kaçırdığım için üzgünüm. "Duştan sonra yani. Tabii ki. Ve ne zaman giyinip kuşansan, bazen senin yanında nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Ve sadece pijamalarıyla temizlik yaparken... Pencere kenarındayken çok güzel görünüyorsun ve güneş ışığı saçlarını kahverengi metal gibi gösteriyor."

"Bronz mu?" Sesim biraz fazla kurbağamsı ve duygusal olduğu için soruyorum.

"Evet, bronz. Ve günün ilk kahve yudumunu aldığımda hoşuma gidiyor. Sanki hayatında tattığın en güzel şeymiş gibi. Ve ben...evet. Ayak parmaklarını da seviyorum."

"Ayak parmaklarım mı?!"

Gülüyor. "Evet, onları hep sevmişimdir. Onları çok güzel boyuyorsun. Ayak parmağına yüzük taktığın zamanları hatırlıyor musun?"

İnliyorum, gözlerim başımın içine doğru kayıyor. "O zamanlar erken dönemlerdi Carter, beni bunun için yargılayamazsın."

"Yargılamıyorum. Sana onları sevdiğimi söylüyorum." Şu anda o kadar sınır tanımıyor ki, buradaki tüm tamponların buna katkıda bulunduğunu düşünmeden edemiyorum - karanlık. Ses. Tatlı ve tuzlu atıştırmalıkların dikkat dağıtıcılığı. "Şundan yapılmış bir elbise giyiyor olabilirsin... Bilmiyorum. Kuşlardan mı? Ve ben yine de senin gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünürdüm."

Normalde kuşlardan yapılmış bir elbisenin tuhaf rastlantısallığı üzerine bir yorum yapardım ama bunun yerine nefesim iki kez üst üste kesilmiş gibi hissediyorum. Birincisi, Carter'a aşık olabileceğimi düşündüğümde. Ve şimdi, fark ettim ki... *tabii ki* Carter'a aşığım.

Hayatım boyunca beni yargılamadan gören tek kişi Carter oldu. Sadece yargılamadan da değil, koşulsuz bir hayranlık ve nezaketle. Beni asla yargılamadı, Johnny ile geçirdiğim boktan bir günün ardından onu aradığımda bile. Yeteneklerime en başından beri sorgulamadan inandı, Leilani gibi inanıyormuş gibi yapmadı.

Ve sanırım bunu hep biliyordum. Carter Velasquez'e içten içe aşık olduğumu hep biliyordum. Ama bu düşünce ve duygulara çok yaklaştığında tıpkı onu uzaklaştırdığım gibi düşünce ve duygularımı da uzaklaştırdım.

Ergenlik çağındaydık ve bana aşık olmaya başladığı belliydi. Onu kendimden uzaklaştırdım.

Beni iş yerinde ziyaret edip parfümümü koklamak için eğildiğinde. Onu ittim.

Yıllar sonra ilk kez bekarken öpüştük ve , o öpücük sinir uçlarımı patlattı, sanki yıldırım çarpmış gibi hissettim - şimdi bunu gerçekten yıldırım çarpmış biri olarak söyleyebilirim - onu olabilecek en kötü şekilde uzaklaştırdım. Tam önünde başka bir adamı seçerek.

Artık sadece Bencil Teal olmak istemiyorum.

Cesur Teal olmak istiyorum.

Sevdiğim insanlarla sadece barışmak değil, aynı zamanda onları utanmadan sevmek istiyorum. Sage de bana bunu anlatmaya çalışıyordu.

Onları sadece sevmek değil, aynı zamanda içime almak. En savunmasız yanlarımı görmelerine izin vermek. Beni önemsemelerine ve sevmelerine de izin vermek.

Çünkü Sky'ın haklı olduğunu düşünüyorum... Carter beni seviyor ama aynı zamanda ona sürekli bunu yaptığım için beni kendinden uzaklaştırıyor. Beni seviyor ama aynı zamanda benim tarafımdan incitilmek de istemiyor. Tabii ki yanılıyor olabilirim -ve eğer yanılıyorsam bu çok canımı yakar- ama şu anda sanki şimşeklerin kaynağı benmişim gibi bir hisle dolup taşıyorum. Eğer ona söylemezsem... eğer ona söylemezsem, bir fırtınaya dönüşeceğim. Beyaz ve sıcak bir ışıkla gökyüzüne dağılacağım.

Ona dönüyorum. şu anda aksiyon sahnesi parlak bir şekilde aydınlatılıyor - Trinity, Neo'nun kurşunlardan kaçışını izlemek üzere - ve belki de şu anda bunu yapmak için buranın aptalca bir yer olduğu gözümünden kaçmasa da, ağzımı açıyorum ve "Carter. Sana aşığım."

O patırtının, ekstra büyük patlamış mısırın yere çarpma sesi olduğuna eminim.

"Ne dedin sen?" diye soruyor, sesi kısık ve soluk soluğa.

"Ben sana aşığım. Bir süredir sana aşığım. Ve bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm." Gözlerim yaşlarla doluyor, bu yüzden derin bir nefes alıyorum. "Ve kırıldığımı biliyorum. Biliyorum... Muhtemelen ilk tercihin ben değilim."

"Teal." Carter elleriyle ne yapacağını bilemiyor, yüzden elleri kolumda, omzumda ve yüzümü kavrayana kadar üzerimde geziniyor. "Sen kırık değilsin. Ve sen her zaman benim ilk tercihim oldun. Dokuz yaşındayken Catalina Sokağı'na ilk taşındığımdan ve seni ve kız kardeşlerini sokakta paten kayarken gördüğümünden beri."

Gözlerimi sildim. "Oh, adamım. Pembe patenler."

Gülüyor ve diyor ki, "Tekrar söyle lütfen. Beni sevdiğini söyle,

Teal." "Seni seviyorum, Carter."

Dudakları benimkilerle buluşuyor, ilk başta beceriksizce, ama nedeninden emin değilim - iyi göremediğinden ya da belki de ikimizin de hissettiği yoğun duygulardan. Ama sonra yüzlerimizin açısını doğru ayarlıyoruz ve sonra *her şey* doğru oluyor. Her şey. İri dudakları dudaklarımın üzerinde kayıyor, ben dilini içeri almak için ağzımı açıyorum, nefesimiz ağırlaşıyor. Göğüs kafesi olduğunu düşündüğüm şeyi tutuyorum,

Ya da belki hemen altında, göğüs kafesinde, ve eli kalçamın üzerinden, uyluklarımın birleştiği yere doğru kayıyor. Beni oradan tutuyor, hafifçe sıkıyor ve nefesim kesiliyor, öpüşmeyi kesip olabildiğince sessizce inliyorum, burada sadece biz olmamıza rağmen.

"Kendime, sen bana aşık olana kadar seninle sevişmeyeceğimi söyledim." Sesi hırçın ve alçak ve bir şekilde elinin içinden bana doğru titreştiğini hissedebiliyorum. Ya da belki de bunun nedeni avucunu gözlerimin geriye doğru yuvarlanmasına neden olan bir ritimle bana doğru kaydırmasıdır.

Gülmeye çalışıyorum ama bir dizi erotik inilti gibi çıkıyor. "Ama biz... ama siz oral seks konusunda iyiydiniz?"

"Sana direnmek için çok uğraştım Teal, ama asla ."

Avucunu beni tam olarak vuracak şekilde yuvarladığında nefesim kesiliyor. "Tanrım, prezervatifin var mı?"

Elini hemen kalçalarımın arasından geri çekiyor ve ben de hayal kırıklığı içinde sızlanmaktan utanmıyorum.

"Bunu ilk kez eski bir sinema salonunda yapmıyoruz," diye yanıtıyor.

"Yani beni yenisine mi götüreceksin?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak soruyorum, çünkü beni yine reddediyor gibi görünüyor.

Kollarını altıma sıkıştırıyor ve gıcırđıyorum, sonra beni kollarının arasına alıyor. "Ha. Hayır. Aslında şimdi gidiyoruz ve seni yatağıımıza alacağım."

Bizim yatağıımızda. Evimizde. Çünkü Carter Velasquez benim kocam.

Her zaman gizlice istediğim şeye sahip olmanın eşiğinde olduğumu düşünmek hâlâ korkutucu. Ama cesur, cesur ve cesur olmak istiyorum, bu yüzden kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarımla, esposo y esposa olarak ilk dansımız sırasında öptüğüm yeri buluyorum.

Nefes nefese tıslıyor ve ağzımın altında tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyorum. "Bu senin erojen noktalarından biri, değil mi?" Fısıldıyorum.

"Bu... bir şey. Tanrım. Sen varken nefes bile alamıyorum-" Ve sonra tekrar yapıyorum, nefesini tutarken ve bitirdiğimde titreyerek verirken onu haklı çıkarıyorum. "Lanet olsun, Teal. Lanet olsun."

Beş dakika içinde onun evine döndük. Gaza basmak gibi aptalca bir hareket yaparken bir yandan da bana bakmaya çalışıyordu, sanki onun, gerçekten onun olduğum gerçeğine hayranlık duyuyormuş gibi. "Yola dikkat et!" Başını öne doğru çevirirken kızarmasını izleyerek ciyaklamaya devam ettim.

Giriş kapısından içeri girer girmez üzerine atladım. Beni yakalıyor, elleri kıcımda, beni duvara yaslıyor ve genç bir öpüşme seansının yoğunluğuyla öpüşmeye başlıyoruz. Bir eliyle yüzümü kavırıyor, ben de ensesine tutunup sıkıyorum. Tüm vücudum aynı anda orgazm öncesi ve sonrası gibi hissediyor -sıcak ve karıncalı, sadece Carter'a nasıl daha fazla yaklaşabileceğime odaklanmış durumdayım.

"Bekle," diyorum aniden. Donup kalıyor, beni yavaşça yere indiriyor. Sol ayağım çarptığında irkiliyorum.

"Çok mu acı çekiyorsun?" diye nefes alıyor.

Gülüyorum, çünkü acı içinde olsam ve muhtemelen bir Advil daha almam gerekse de, onun, dudaklarının, omuzlarının, ellerinin ve her şeyinin endorfinleri ağrıyı herhangi bir haptan daha iyi uyuşturuyor. "Ben iyiyim. Ben sadece, ah. Önce üstümü değiştireyim. Sorun olur mu?"

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Tamam. Sadece-"

"Yatak odasında senin için hazır olduğumda haber veririm." Ve sonra elimden geldiğince hızlı bir şekilde topalladım.

Oraya vardığımda, şifonyerimin en üst çekmecesini açıp aradığım şeyi bulana kadar çorapları ve sütyenleri çıkarıyorum. Onu önümde tutuyorum: Sage ve Sky'ın düğün günümde bana verdikleri, neredeyse hiç olmayan bikini iç çamaşırı. Henüz denemedim bile, ama böyle bir şeyde, ki aslında uymaması gerekiyordu, önemli değil. Giysilerimi olabildiğince beceriksizce soyuyorum, ağırlığımı şifonyere ve ayağıma veriyorum ve sonra bağlıyorum.

Aynada kendime baktığımda kahkahalara boğuluyorum. Üstteki küçük üçgenler meme uçlarımı zar zor gizliyor. Alt kısmı ise, diyelim ki bunu plajda giysem kesinlikle tutuklanırdım. Arka tarafı tanga, yani ön tarafı kadar gizliyor. İlk bakışta normal bir mayoyla aynı forma sahip olmasıyla ilgili bir şey var, ancak

o zaman tüm yaramazlıklar örtölmek yerine az çok sergileniyor. Aynı anda hem gülünç hem de seksi.

Carter'ı çağırarak için kapıyı açıyorum, ama o orada, sabırla bekliyor. Gözleri vücudumda geziniyor ve ağzı açık kalıyor. "Hoşuna gitti mi?" Ellerimi kalçalarımaya koyup tek ayağımın üzerinde olabildiğince seksi bir poz vererek soruyorum. "Seksten önce biraz güneşlenmeyi düşünüyordum."

Göğüslerime bakıyor, kollarımı hafifçe kaldırdığımda kumaşlardan birinin meme ucumu kopardığına eminim. "Ne? Emin misin?"

. "Şaka yapıyorum Carter. Bu iç çamaşırı."

Bacaklarımın arasına bakıyor ve sonra bana dokunmak için uzanıyor, parmaklarını kumaşın bile örtmediğı, onun için zaten fazlasıyla kaygan olan yerime kaydırıyor. "Güzel," diyor, nefesimi kesecek kadar hırçın bir sesle ve sonra önce bir, sonra iki parmağını içime sokarken beni tutup ona yaslanmamı sağlıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, tam da en çok ihtiyacım olan yerden kavradığında.

Beni o kadar hızlı boşaltıyor ki, bu kadar iyi olmasaydı utanırdım. Biter bitmez beni kaldırıp yatağı yatırıyor ve bir kez daha bana bakıyor, sanki tamamen incilerden, elmaslardan ve Sage'in henüz üzerinde çalışmayı göze alamadığı ama şehir merkezindeki taşçı dükkânında bakarak çok zaman geçirdiğı diğerk değerli taşlardan yapılmışım gibi.

"Boşalmanı izlemeyi seviyorum," diyor bana.

"Şimdi gelmeni istiyorum, içime, lütfen." Gömleğini çekiştiriyorum. "Seni görmeme izin ver."

Başının üzerinden çekiyor ve zayıf gövdesinin güzel genişliğine maruz kalıyorum. Dizlerinin üzerine oturarak kemeriyle uğraşıyor ve diğerk her şeyi beceriksizce tekmeliyor ve sikini, ne kadar sert olduğunu, içimde ona ne kadar ihtiyacım olduğunu görene kadar neredeyse kıkırdıyorum.

"Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi biliyor musun?" diye soruyor, yan masasından bir prezervatif alırken.

Başımı sallıyorum.

"On iki yaşındaydım. Seksin ne olduğunu ilk kez Tito'dan öğrendim. Elinde bulduğı eski bir *Playboy* vardı ve beni ve Marcus'u eğitmeye başladı."

Güldüm. "Kuzen Tito'nun sağlam bir seks eğitimi verdiğine eminim."

Bana gülümsüyor ve gülümsemesi o kadar büyük ve sıcak ki nefesimi kesiyor. "Kısa ve özdü. Ve doğal olarak bir kadını nasıl memnun edeceğinden hiç bahsetmedi." Hizalanana kadar vücudunu üzerime indiriyor, göğüslerim göğsüne, ereksiyonu kalçama yaslanıyor. "Ama o gece duşta ilk kez mastürbasyon yaptım ve seni düşündüm."

"Sen on iki, ben on dört yaşıyordum."

"Aynen öyle. Sen yaşlı ve seksi bir kızdın." Boynumu öpmek için eğildi. "Ne zaman seks hakkında yeni bir şey öğrensem, büyük kuzenlerimden ya da pornodan ya da her neyse, hep seninle hayal ederdim."

Göğsümde bir hüzün çalkantısı hissediyorum ve beklenmedik yaşlar gözlerimi yakarken yutkunuyorum. "Ne oldu bebeğim?" diye fısıldıyor. "Durmamı mı istiyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Keşke ilk seferim seninle olsaydı. Keşke sana karşı hissettiklerim konusunda kafam bu kadar kıcımda olmasaydı."

Beni öpüyor, o kadar yavaş ve şurup gibi ki gözlerimdeki o yaşlardan birini düşürüyor. "Ama şimdi var, Teal."

O haklı. Artık var. Ben de uzanıp ucu tam oraya gelene kadar kıpırdandım ve o "*Emin misin?*" diye fısıldadı, ben de "*Evet*" diye fısıldadım ve sonra sonuna kadar içeri kaydı.

İniltisi, aman Tanrım, karnıma, vajinama ve diğer her yerime bir şeyler yapıyor. "Çok iyi hissediyorsun," diye kulağıma homurdanıyor.

"Muévete," diyorum ellerimle kalçalarını iterek. Sırıttıyor ve itaat ediyor, kalçalarını önce yumuşak bir şekilde itiyor, sonra daha sert ve daha acil hale geliyor.

"Nasıl buldunuz? Nasıl olsun istersin?" diye sorar.

Kıçını çimdikliyorum ve inlediğinde gülümsüyorum. "Nasıl istersen, Carter."

"Ama-" Kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde kaldırdığımda inliyor. "Seni diğerlerinden daha çok azdıran bir pozisyon yok mu..."

"Cinsel ilişki sırasında boşalmıyorum."

"Hiç mi?"

Başımı sallıyorum. "Pek kadın yapmaz." Savunmacı görünmemeye çalışıyorum.

"Biliyorum bebeğim. Sikime boşaldığını hissetmek istiyorum ama sorun değil. Nasıl istersen seni tekrar boşaltacağım."

Bununla kastettiği Şey, içimde gerçekten zevkli bir sürtünme olana kadar bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırıyor. Ve olabildiğince uzun süre dayanmak için çok çabalıyor, ama benden önce boşalıyor, eğer boŐalacak olsaydım, ki tam olarak emin değilim.

Ama içimden çıkıp vücudunu aşağı kaydırđıđında ve ben titreyip adını haykırana kadar beni yavaşça ve sertçe yaladığında kesinlikle boşalıyorum.

OceanofPDF.com

I ' Carter. Onunla yatakta kalıp birbirimizi kaç kez orgazm edebileceğimizi görmek ve sonra tembelce Yorganın üzerinde uzanarak yemek yiyor, öpüşüp koklaşana kadar konuşuyor ve sarılıyorduk ve sonra tekrar gerçek anlamda öpüşüyorduk.

Ne yazık ki. Kız kardeşlerimle planlar yapmıştım. Sky araba yolunda korna çalarken Carter beni kapıda öptüğünde zar zor hatırlayabildiğim önemli planlar. "Döndüğünde hemen burada olacağım," diyor kocaman bir gülümsemeyle. "Kız kardeşlerinin sana başka hangi iç çamaşırlarını aldığını görmek istiyorum."

Sırıyorum ve göz kırpıyorum. "Parçalardan biri tamamen kasıksız."

Gözleri biraz bulanıklaşıyor, sanki hayal etmekten kendini alamıyor ve ben kapıyı açarken o da kapıyı kapatıyor. "Fikrimi değiştirdim, kız kardeşlerini iptal et ve git giy."

Gülüyorum, yavaşça kapıyı tekrar açıyorum. Dalga geçtiğini biliyorum ama lanet olsun, gerçekten tam olarak bunu yapmak istiyorum. Kız kardeşlerimi ve bu gece ne yapmaya çalıştığımızı düşünmek istemiyorum. Boktan annemi ve ben daha bebekken beni nasıl mahvettiğini düşünmek istemiyorum. Derinlerde bir yerde ruhumu geri almamın mümkün olmadığını düşünmek istemiyorum. Sonsuza dek ruhum kırık kalacak.

Ama Sky yine kornaya basıyor, bu sefer o kadar uzun süre basıyor ki, eminim komşular artık bize küfretmek istiyor.

İçimi çekiyorum ve Carter'ı bir kez daha öpüyorum. "En fazla bir saat içinde dönerim." Aslında ruh parçamı almamın ne kadar süreceğini bilmiyorum.

ama evde kocamla garantili orgazmlarım varken bir saatten fazla vermek istemiyorum.

"Bekliyor olacağım." Bana külotumu eriten bir sırtıma daha yapıyor, ben kendi kocaman sırtışımla kapıdan çıkarken koyu sarı gözleri neredeyse parıldıyor.

"Sonunda," diyor Sky, arabasına binmek için kendimi en az acıyla büküğümde. Bana bakarken duraksıyor. "Bekle bir dakika. Sende farklı bir şeyler var."

Yanaklarım anında kızardı. "Um-"

"iyi mi?" Sky bana bakarken çatıyor. "Gözlerin cam gibi ve saçların..." Burnunu kırıstırıyor. "Çok fazla Valium mu aldın?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. Seks takıntılı Sky sonunda kocamla yattığımı ve bunun sonucunda bir değil iki epik orgazm yaşadığımı tahmin edemeyecek mi? "Hayır. Ben sadece... Carter ve ben sinemaya gittik. Gerçek bir randevu gibi. Ve güzeldi." Henüz seks kısmını ya da Carter'la birbirimize aşkımızı ilan ettiğimiz kısmı paylaşmak istemiyorum. Bu çok yeni ve değerli bir şey gibi geliyor, sadece bizim için, sadece bizim için olması gerektiği sürece.

"Ama açık olmak gerekirse, filmi izlerken kafayı bulmadınız, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum ve işaret ediyorum. "Hayır Sky ve lütfen sürmeye başla. Açlıktan ölüyorum ve soğuk taco yemek istemiyorum."

"Tamam."

Arabanın üstünü açmıyor ama denizden gelen tuz kıvamındaki rüzgârın içeri girmesi için tüm camları açıyor. Çok gürültülü olduğu için konuşamıyoruz ama umurumda değil. Bu yolculuk bittiğinde saçlarım dallardan yapılmış gibi görünecek ama bu da umurumda değil. Hâlâ Carter'ın etkisindeyim. Özellikle de benim onun, onun da benim olmamın. Ve ne kadar uygun bir evlilik olduğu ortaya çıktı.

Gökyüzü, Gezgınler ve Hacılar için St. Theresa Katolik Kilisesi'ne giriyor. Çocukluğumuz boyunca burada çok zaman geçirmiş olsak da, burayı benim olarak düşünemiyorum. Nadia'nın ve şimdi de belki Sky'ın ama sadece orada çalıştığı için. Bu işlerle hiç ilgilenmedim.

Nadia ya da Sage gibi, dinin ruhani kısımları. Belki de bu benim yeteneğim üzerindeki kontrol ve bağlantı eksikliğimdir... ya da belki de sadece benimdir. Bence eski tanrılarla ilgili şeyler gerçek, ama dışarıda, yani tam anlamıyla dışarıda - hem fiziksel hem de zihinsel olarak ulaşabileceğim yerin ötesinde. Ama din -ayın, kilise, rahipler, kokulu tütsüler ve günah çıkarma kabinleri- benim için her zaman saçmalık olmuştur. Diğer insanlar bundan hoşlanabilir ve bu sorun değil. Sadece geri kalanımızı bu konuda yalnız bırakın, lütfen.

İbadet salonunun kendisi devasa, beyaz ve gri deniz taşından yapılmış, yeterince yakından bakarsanız içine sıkışmış fosilleri hala görebileceğiniz türden, cadı pençeleri gibi yukarı uzanan üç uzun kulesi var. Bunlardan en büyüğünün tepesinde, her zaman ürpertici olduğunu düşündüğüm bir şekilde, geceleri altından yanan kırmızı bir haç var.

tek kattan oluşuyor, yüksek duvarlarda Mecdelli Meryem ve İsa'nın döneminden çeşitli figürlerin yer aldığı vitraylar bulunuyor. Zemin cilalı siyah karolardan oluşuyor ve armoniler fındık gibi; isterseniz odanın diğer tarafında viejaların birbirlerine fısıldadıkları chisme'leri duyabilirsiniz.

Sky ibadet salonunun önündeki park yerinde durmuyor. Etrafından dolaşıyor, tam arkasına geldiğimizde arabayı durduruyor, bir dizi binaya bakıyor - tüm dini ve Pazar okulu derslerinin verildiği iki katlı gri bina, çeşitli kilise işleri için ofisler ve sonra... kütüphane.

"Kahretsin, kütüphanenin ne kadar tuhaf görüldüğünü unutmuşum," diye mırıldanıyorum. Birinin aklına kütüphaneyi eski mabedin olduğu yere koymak gibi harika bir fikir gelmiş. Ama tam olarak doğru bir şekilde yeniden şekillendirmemişler... tabii hiç değilse. Küçük bir yer, turuncumsu kırmızı tuğlaları ortaya çıkarmak için soyulan beyaz duvarlardan oluşuyor ve girişin önünde geniş açık bir ağız gibi kesilmiş iki büyük kırmızı kapı var. Çocukluğumdan beri çatısında hep birkaç karga dolaşır, sanki perili olduğunu biliyorlar ve keskin gaklamalarıyla yakındakileri uyarmaya çalışıyorlarmış gibi.

Sky çantasını alırken bana kocaman bir sırıtiş . "Harika değil mi?"

"Tabii, eğer *Buffy the Vampire Slayer*'ın *setindeyse*." Kıyafetine bakıyorum: siyah balıkçı yaka içine sokulmuş yüksek belli gri pantolon, bir

Göğsünde kocaman bir güneş taşı gümüş kolye ve parlak siyah, sivri botlar. "Aslında, biliyor musun? Sende şu kütüphaneci havası var. Sen aslında genç, seksi bir Latin Giles'sın. Eğer Giles uzun boylu bir Shakira'nın yaşlı versiyonu olsaydı."

"Bu hiç mantıklı değil, çünkü Giles oldukça ateşliydi."

Omuz silkiyorum. Anlaşıldı. On iki yaşındayken diziyi izlediğimde bunu düşünmemiştim, ama şimdi görebiliyorum - aksanlı ve gözlüklü, yaşlı, biraz garip bir adam. Evet, Giles seksiydi.

Kütüphane kapısına giden yürüyüş yolunda karşılıklı iki siyah demir bank var. Sage bir tanesine oturmuş, ikinci taco'su olacak gibi görünen şeyi mideye indiriyor.

"Hamile olduğunu biliyorum ama o benim tacom olmasa iyi olur," diyorum.

Sage gözlerini devirip yanındaki kocaman plastik torbayı karıştırıyor ve bana ve Sky'a birer küçük kâğıt torba uzatıyor. "Teal, sana ekstra guacamole ve yanında siyah fasulye çorbasıyla birlikte üç tane ızgara balık tacosu. Sky, sana da kişniş ve misket limonu kremasıyla kaplı kızarmış tavuk taco ve yanında maduros."

"Nereden bildin?" Sky soluğa çantayı kapıyor. "Nadia'ya sordum. Bazen onun yeteneği işe yarıyor." "Ne aldın?" Sky soruyor.

"Üç tane dört peynirli sokak mısırlı taco ve yanında tost." "Oh, bu da kulağa hoş geliyor. Bana bir toston ayırır mısın?"

Sage bir tanesini kaldırıyor - avuç içi kadar devasa bir şey - ve Sky'a fırlatıyor, o da lezzetli kızarmış şeyleri yerde mahvolmaktan kurtarmak için eğitilmiş gibi tek eliyle yakalıyor.

Sky ve ben Sage'in karşısındaki bankta oturup yemeğimizi yiyoruz. "Sana ne kadar borcum var?" diye sordum ama Sage beni başından savdı. Sorun değil. Ona borcumu ödemek için başka bir yol bulurum.

"Ee Sky," diyor Sage bir barbar gibi parmaklarını yalarken. "Evet, Sage."

"Bir planın var mı? Gerçek gibi mi? Yoksa bunu kanatlandırıyor muyuz?"

"Size söyledim, plan -ya da daha spesifik olmak isterseniz büyü- kitapta yazıyor. Kitabı takip ediyoruz. Her şey kitapta."

Isırıkların arasında alay ediyorum. "Bir kez daha 'kitap' de lütfen, anladığını sanmıyorum."

Sky, "*Kitap!*" diye bağırmadan önce dilini bana doğru uzatıyor, o kadar yüksek sesle ki keşke kulaklarımı tıkasaydım diyorum.

Sage çantasından antibakteriyel bir mendil çıkarır ve ellerini temizler. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Telefonum Gerald Samuels'ten gelen bir mesajla çınlarken taco'nun son lokmasını da mideye indiriyorum. Kısa bir güncelleme. Son galeride kimse Vivienne'i hatırlamıyor. Sorgulamak için eski çalışanları bulmaya gidiyorum.

Telefonumu çantama geri atıyorum ve tacomu çiğnemeyi unutmuyorum. Ağzım tamamen doluyken "Hazır," diyorum. Samuels'in elinden geleni yaptığını biliyorum ama annemi bulacağını sanmıyorum. Bu noktada kaybedecek *hiçbir şeyim* yok. Nada. "Dürüst olmak gerekirse, daha hazır olamazdım."

"Ben de." Sky da bizimle birlikte ayağa kalktı.

Çöpleri binanın yan tarafındaki çöp kutusuna attıktan sonra Sky'ı ön kapıya kadar takip ediyoruz.

Sky, iş anahtarları olduğunu tahmin ettiğim anahtarları çıkarırken Sage, "Bunun her zaman bir vajinaya girmek gibi hissettirdiğini düşünmüşümdür," diyor.

"Parmakmışız gibi! Dev kilise vajinasını parmaklıyoruz!" Sky kapıyı açıp içeri girerken elini başının üzerine kaldırarak o lanet olası "parmaklama" hareketini yapıyor.

"Tanrım, umarım içeride kimse yoktur ve bunu duyabilir," diye mırıldanırken Sage çıldırıyor.

"Hayır, sadece biz varız," diye duyuruyor Sky.

"Ve başının belaya emin misin... bilirsin.

Mesai sonrası büyü çalışması mı?" Sage soruyor.

Sky başını sallar. "Patronumu görmelisin. Bizi yakalarsa bana zam yapacağından eminim."

Sage ve ben birbirimize bakıp omuz silktik. Bu ne anlama geliyorsa.

Şimdi hepimiz içerideyiz ve burası buz gibi. Titriyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kahretsin, kışlık bir monta ihtiyacım olacağını düşünmemiştim."

Hayatımda kilise kütüphanesinde çok fazla zaman geçirmedim ama hatırladığım kadarıyla aynı görünüyor. Son derece yüksek kitap rafları

Ürpertici görünümlü kitaplar: tamam. Binayı çevreleyen koyu yeşilliği gösteren ve başka hiçbir şeyi göstermeyen küçük ürkütücü pencereler: tamam. Küçük ürkütücü pencereler yüzünden her yerde karanlık ve ürkütücü gölgeler: tamam.

Gökyüzü bizi asansörler icat edilmeden önce kurulmuş gibi görünen bir asansöre götürüyor. Kapılar doğru hizalanmıyor ve açıldıklarında, içerideki küçük sararmış oda da Escher-vari bir şekilde çarpık görünüyor. Sanki yukarı bakarsam ayaklarımızı, aşağı bakarsam kafamızın üst kısmını falan görecektim gibi.

"Neden burada bir şey lehimlediğiniz zamanki gibi kokuyor?" Sage sorar.

"Bilmiyorum. Lehimleme nasıl kokar?" Sky cevap olarak şöyle der.

Sage cevap veremedi kapılar açılıyor -çünkü lehim kokusunun nasıl bir şey olduğunu bir bilsem- geniş, karanlık ve zemin kattan yaklaşık yüz kat daha ürkütücü tek odalı bir bodrum katı ortaya çıkıyor.

Ayak seslerimiz etrafımızda uğursuzca yankılanırken Sage, "Tanrım," diye fısıldıyor. "Yemin ederim az önce yanımdan geçen on altı hayaletin varlığını hissettim."

"1700'lerin sonunda buraya yakın bir yerde bir katliam olmuş," diye neşeyle yanıtlıyor Sky. "Muhtemelen o ruhlar yaptı."

"Ortamı yumuşatmak için bir şaka yapmaya çalışıyordum ama ne yazık ki her şeyi daha da kötüleştirdim." Sage iki elini *de* karnına koyuyor, sanki küçük adamı ciddi Buffy titreşimlerinden korumaya çalışıyormuş gibi. "Bütün gün burada nasıl çalışabiliyorsun?"

"O kadar da kötü değil," diyor Sky, bizi kitap kulelerinin, uzun, yarısı boş rafların ve hatta saf gümüş ve altın gibi görünen eski, devasa bir sandığın etrafında dolaştırarak.

İkisinin de nereden geldiğini anlayabiliyorum. Bir yandan bodrum katı, uzun, koyu mavi gölgeleri, kan kırmızı boyalı duvarları ve genel yeraltı kaosu hissiyle bir kütüphaneden ziyade bir kitap mezarlığını andırıyor. Öte yandan, eski bir yerde olduğumda hissettiğim bir huşu duygusu da var... Sanki buradan birçok insan geçmiş, birçok el bu topuza dokunmuş, birçok ayak bu cehennem kadar eski masanın etrafında dönmüş gibi. Burada hayaletler varmış gibi hissediyorum ve Sonya Amca'ya gelip bize var olduğunu bile inkar etmeyi sevdiği yeteneği aracılığıyla onlardan bahsetmesi için ne kadar rüşvet vermem gerektiğini merak ediyorum.

Ve öğleden sonra gelen bal ışığının küçük eğimleri ve onların içindeki küçük toz zerreciklerinin dansı ve çoğunlukla toprağa gizlenmiş bir odada olmanın serinliği ile, Sky'ın son sekiz yılın çoğunu nerede geçirdiğini düşünürsek, burada nasıl rahat hisseceğini anlayabiliyorum.

"Burası benim ofisim," diyor Sky ve kollarını kaldırarak antika gibi görünen, kırmızı renkli bir ahşaptan oyulmuş, ayakları kedi ayağı şeklinde olan eski bir masayı gösteriyor.

"Bu, bodrumun bir köşesine itilmiş bir masa," diye yanıtlıyor Sage.

"Dediğim gibi. Ofisim."

Masasının üstünde küçük bir masaüstü bilgisayar var, yanında da küçükken Nadia'nın arka bahçesinde sıcak bir yaz günü çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafımız. Sage ve ben aynı anda bebek Sky'ı kucağımıza almıştık. İkimizin de üzerinde iç çamaşırlarımız vardı; Sky'ın ise sadece bezi vardı. Kocaman gülümsemelerle gözlerimizi kısarak güneşe bakıyoruz, Nadia'nın gülleri, kozmosları ve kadife çiçekleri etrafımızda açıyor.

Kaşlarımı çatarak aldım. Burada dört yaşındaydım, bundan eminim. Koyu renk gözlerime, bebek dişleri gibi kocaman sırtışıma, küçük bedenime ve dolgun, pembe yanaklarıma bakıyorum.

Ben bir bebektim. Ben bir *bebektim*. Annem bebeğinin ruhundan bir parça çaldı ve tek bir kelime bile etmeden çekip gitti.

Daha önce olanları nasıl rasyonalize ettiğimden gerçekten emin değilim. Sanırım elimden o ışık parçasını aldığında tam olarak ne yaptığını bilmiyordum... Bu, bir şekilde onun olduğundan daha iyi bir insan olmasını sağlayabileceğim anlamına geliyordu. Bir noktada belki de aldığı şeyin beni bir şekilde tekrar bulabileceği anlamına geldiğini bile düşündüm. Catalina Sokağı'nı döndüğü yere kadar görebildiğim, sonunda Sage'in yatağı olacak olan tavan arasındaki pencereden dışarı baktığımı, avucumun ortasını ovuşturduğumu ve onu görmek için dua ettiğimi hatırlıyorum. Onu bavullarıyla geri dönerken hayal ettim. Aşağı koşup kollarına atladığımı, *anne, benim için geri döneceğini biliyordum!* diye bağırdığımı hayal ettim.

"İyi misin?" Sage nazikçe sorar.

Zorla başımı salladım ve omuzlarımı dikleştirdim. "Artık onu bulmaya hazırım." Bana ait olanı geri almaya hazırım.

OceanofPDF.com

(S) eski ve ürkütücü kilise kütüphanesinin bodrum/katının ortasında bir daire içinde ve hepimizin arasında yanan bir mum var,
Her şey hafifçe turuncu renkte parlıyor. Sky pembe kedi gözü okuma gözlüklerini taktı ve şimdi Sage ve ben beklerken büyü kitabına göz gezdiriyor.

"Bu ne kadar sürecek?" Telefonumu kontrol ederek soruyorum.

Sky cevap vermiyor. Onun yerine okurken kendi kendine mırıldanıyor ve ben de omuz silkmekle yetinen Sage'e bakıyorum.

"Sage etrafına bakınarak, "Nadia'nın annemi eski din konusunda eğitmesi saçmalık değil mi?" diyor. Ama bizi değil? Bizi neden hiç eski tanrıların ayak izlerini bulmaya götürmediğini hep merak etmişimdir."

"Bize birkaç şey öğretti," diyorum, yıllar boyunca duyduğum tüm Nadia sözlerini düşünerek. *Tanrı'dan daha eski şeyler vardır. Basit büyüler en güçlü olanlardır. Bir hayaletten gelen hediye asla reddetme.*

"Çok belirsiz şeyler. Bir şeyleri atladığını biliyordum ama ne zaman daha açık konuşmasını istesem başını sallıyor ve kolonileşme yüzünden kaybolduğunu söylüyordu."

"Eski tanrıların bir temsiline ihtiyacımız var," diye duyuruyor Sky. "Uh..." Sage başlıyor ama ben dersteymişim gibi elimi kaldırıyorum.

"Hiçbir işe yaramayan eski en iyi arkadaşım Leilani Rodriguez sağ olsun, burada bir tane var." Onu bulana kadar çantamı karıştırıyorum; el sanatları fuarında masanın üzerine bıraktığı beyaz ve altın ışıltılı kitap ayracını.

Olumsuz duygularını gökyüzünde şimşek, bulut ve karla karışık yağmur şeklinde görmek yerine bastırdığı için benden çok daha iyi olduğunu düşünerek oflayıp puflayarak uzaklaştı.

Gökyüzü gülümsüyor. "Sonunda ondan kurtuldun, ha?"

Omuz silkiyorum. "Beni terk etti, ama her neyse. İkinizin onun hakkında neler söyleyip durduğunuzu kendi gözlerimle gördüm."

"Bunu o mu yaptı?" Sage kitap ayracını inceleyerek soruyor. "Ama bu-"

"Atalarımızın sanatından çalıntı mı? Evet, öyle. Evet, öyle."

Sage uzun bir nefes verir. "Vay be, bu kızda ne cüret varmış."

Lani'nin tam da şu anda düzeltmeye çalıştığım şey yüzünden beni narsist olmakla suçladığını düşünerek gözlerimi deviriyorum. "Hiçbir fikrin yok."

"Tamam," diyor Sky. "Elimizde eski tanrıların temsilcisi var. Şimdi iki halkı birbirine bağlayacak bir şeye ve topraktan bir şeye ihtiyacımız var. Malzemeler için hepsi bu kadar."

"Bu mı?" Ben soruyorum.

"Basit büyüler her zaman en güçlü olanlardır," der Sage.

"Tamam, beni ve annemi birbirine bağlayan bir şey var..." İçimi ve ensemini tutuyorum. "Bu kolyeyi bıraktı. Nadia on dört yaşında falan alabileceğimi söylemişti, o yüzden bir süredir ara sıra takıyorum."

"Topraktan gelen bir şeye gelince." Sage şimdi çantasını karıştırıyor ve küçük siyah beneklerden oluşan küçük bir poşet çıkarıyor. "İş yerindeki bitki spiralinden kurtarılmış tohumlar."

"Tamam, onları mumun etrafına koyalım," diyor Sky ve Sage ile ben nesneleri eşit uzaklıkta ve aleve çok yakın olmayacak şekilde düzenliyoruz. "Ve şimdi, eski tanrılardan ruh çalan kişiyi bulmamıza yardım etmelerini istemeliyiz."

Hepimiz birkaç dakika birbirimize bakıyoruz. "Sormalısın," diyor Sage bana. "Bu senin ruhun."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Sadece yap. Eğer bir şey olmazsa, Nadia'ya ayını iki gün içinde yaptırırız ya da daha önce ne dediyse onu yaparız."

Muma bakıyorum ve iç çekiyorum. "Peki." Eski tanrılara en son ne zaman yakın hissettiğimi hayal ediyorum. Bazı nedenlerden dolayı, Sky'ın eve gelişini bekliyorum.

aklıma gelmesi gereken şeydi ama hayır. Garip bir şekilde, Carter'ın elimi meşe ağacına doğru tuttuğu ve ağacın dolaşım sistemindeki suyu hissetmemi söylediği anı aklıma geldi. O bağlantı hissi... bana yıldırım çarpmasına benzer bir his vermişti.

Sanki bir parçam, kaybettiğimi bile bilmeden kaybettiğim şeye açılıyordu. Ağacın içindeki suyun yaşamını hissedebiliyordum. Suyun kendisinin bütün bir ruh gibi görünmesi, bedenimi oluşturan suyla konuşması... ve bedenimin etrafımdaki her bir su kütlesine bağlanıyor gibi görünmesi. Bu toprakları oluşturan her nehir, her dere, hatta her yağmur damlası. Çoktan gitmiş olanlarla ve hatta henüz gelmemiş olanlarla bile. Tüm bunlar aynı anda içimde, uzun zamandır ilk kez kendimi bütün hissetmemi sağlıyor.

Artık ruhumun çalınmış bir parçasıyla kısa bir süreliğine bağlantı kurduğumu biliyorum. Onu geri alacağım, lanet olsun. Biraz gariplik yoluma çıkmayacak.

"Eski tanrılar," diyorum ve dehşete kapılıyorum, sesimde en ufak bir duygu kırıntısı var. "Lütfen beni kayıp ruh parçama götürün."

Otuz saniye kadar sessizce oturduktan sonra ellerimi havaya kaldırdım. "İşe yaramadı, ama bu-"

Ve sonra Sky'ın nefesi kesilir. "Teal! Ellerin!"

Onlara baktığımda parlıyorlar. Tıpkı sahilde, şimşeklerin çaktığı gecedeki gibi mavi mavi parlıyorlar.

Ellerimin ışıltısı aşağıya dökülürken ve bir çizgi, tüm çarpık ve yanan, benden ve zemin boyunca akarken, bodrumun duvarına doğru ilerlerken, büyülenmiş bir şekilde izleyin.

"Onu takip etmeliyiz!" Gökyüzü mumu üfleyip ayağa kalkarken heyecanla söylüyor. "Bizi anneme götürüyor!" Burnunu kırıstırıyor. "Aslında 'Anne' demekten hoşlanmıyorum. Artık ona Cora diyeceğim."

"Bizi ona mı götürüyor?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Evet. Hissedemiyor musun?" Sage mırıldanıyor. "Gel hadi. Gidip onu alalım." Hepimiz Sky'ın arabasına atlıyoruz, bu sırada gözümüz mavi çizgide.

Kendi küçük GPS bağlantım gibi - nereye gidersem gideyim, çizgi kendini bana göre hizalıyor ve beni oraya en hızlı şekilde götürüyor. Sky arabayı çalıştırırken "Güneye doğru gitmeliyiz," diyor. Ve biz de öyle yapıyoruz.

Güneş ufuk çizgisine doğru alçalıp gökyüzünü şimdiye kadarki en şeftali pembesi turuncuya dönüştürürken, çizgi arabanın önüne yayılıyor ve bizi otoyoldan aşağıya, her iki eyalet parkını da geçerek şehir merkezindeki sahil yürüyüşüne doğru götürüyor. Aslında bizi tam sahil şeridine götürüyor ve Sage tüm mağaza ve restoranların ortasında "Sola!" diye bağırarak bizi sanat galerilerinden birinin arkasındaki küçük otoparka götürüyor.

"Bir dakika," diye mırıldanıyorum, ellerimle galerinin arka girişi arasındaki mavi çizginin parıltısını izleyerek. "Birkaç ay önce buradaydım. Ve... Özel dedektif, anneminkine benzer bir isim kullanan bir kadın olduğunu söyledi, bir sanatçı..."

"O bir sanatçı mı?" Sage burnunu kırıstırarak soruyor.

Sky arabasının kapısını açarak, "Görünüşe göre öğrenmek üzereyiz," diyor.

Ben de aynısını yapıyorum, sadece arabadan indiğimde ellerimin ne kadar titrediğini fark ediyorum. Muhtemelen biraz Tylenol ya da Advil ya da ağrı kesici programında sırada ne varsa onu almam gerekiyor ama ağrıyı, hatta vücudumun normal hislerini bile zar zor hissediyorum. Bunun yerine, sanki sadece ellerime değil, karnıma da ulaşan bir çizgi var ve beni korkudan başka bir şeyle doldurmuyor.

Sky mavi çizginin üzerinde kapıya doğru ilerliyor. Kapıyı açıp bana ve Sage'e tutuyor, sabırla bekliyor.

"Hazır mısın?" Sage soruyor. O da gergin görünüyor. Biraz solgun. "Sanırım hazırım. Peki ya sen?"

Sage omuz silkiyor. "Ondan en kötüsünü bekleyerek içeri giriyorum. Şu anda yapabileceğim tek şey bu."

Başımı salladım. "O benim ruhumu çaldı, Sage. Bence en kötüsünü beklemek çok gerçekçi."

Sage bir kolunu benimkine doluyor ve kapıya kadar bana yardım ediyor. Sky kapıyı bizim için açık tutuyor ve içeri girdiğimizde o da arkamızdan geliyor.

Galeri, kar gibi beyaz duvarlardan oluşan kare şeklinde, geniş ve açık tek bir oda. Bir köşede -sanırım işlemlerin yapıldığı- soluk mavi mermer bir masa var ama onun dışında sadece sahnelenmiş sanat eserleri ve onları açıklayan posterler ve kağıtlar var.

Şimşek Bruja başlıklı bir duvar asmasının yanından geçerken tüm vücudumun aynı anda hem endişe hem de öfkeyle karıncalandığını hissediyorum.

Vivette Coretta bu heykellerle ilk kez Güney Kaliforniya'da plaj kumuna yıldırım düşmesi sonucu karşılaştı. Yıldırımın ısısı kumu eriterek ince dokulu cam ve kum formlarına dönüştürür. Coretta, "okyanus fırtınalarının büyüü" olarak adlandırdığı bu olayla büyülenmiş ve Amerika'nın dört bir yanındaki sahil kıyıları boyunca fırtınaları kovalamaya başlamış ve yol boyunca yüzlerce heykel keşfetmiş. Coretta'ya nasıl olup da her zaman doğru zamanda doğru yerde olduğu sorulduğunda gülerek "Bu bir hediye" diyor. "Bu benim hediyem."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Sage arkamdan okurken. "Ona gerçekten inanamıyorum." Sesi kısılıyor ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. "Hırsızlığı saklamaya bile çalışmıyor."

Heykellerin kendilerine göz gezdiriyorum. Bir tabelada resmi adları olduğu belirtilen fulguritler, parıldayan kuvars ve plaj kumunun bir araya gelmesiyle oluşmuş gibi görünen düz beyaz ayakların üzerinde dengede duruyor. Şekilleri bana denizaltı mercanları ile kalem büyüklüğündeki küçük şimşeklerin donmuş hallerinin bir karışımını hatırlatıyor. Güzeller, tekinsizler ve dağınıklar.

"Teal." *Üzerinde SADECE ÇALIŞANLAR İÇİN* yazan bir kapının önünde duran Sky'a dönüyorum. Mavi çizginin kapının beyaz boyalı ahşabının altından diğer tarafa doğru ilerlediği yeri işaret ediyor. "O içeride."

Etrafımdaki -çalınan hediyemin, çalınan ruh parçamın sonucu olan- güzel ve soğuk heykeller gibi donmuş, zamanın içinde hareketsizim.

Sky kaşlarını kaldırır. "Kapıyı açmamı ister misin?" Hemen başımı sallıyorum.

Sky tereddüt etmez. Kapıyı açıyor ve içeriden biri "Affedersiniz, burası özel bir yer-" der demez Sky ellerini "Cora! Beni hatırladınız mı? Ben Sky, en küçük kızınız!"

OceanofPDF.com

I Anne ile tanışmayı, onun söyleyeceklerini duymayı önemsiyor. Sky onu hiç tanımadı, gerçekten tanımadı, o yüzden kalbinde böyle bir delik var. Yaptığı şey, benim ve Sage'in kendimizi toparlayıp içeri girmemiz için bir fırsat yaratmak.

Oda, beyaz porselen mobilyalar, beyaz duvarlar, şehir merkezinin yürüyüş yoluna bakan pencereli tek duvara yaslanmış iki masadan oluşuyor; caddenin karşısındaki kırmızı tuğlalı binaların arasından okyanus görünüyor ve şu anda güneş batarken çivit mavisi kadar koyu bir renge bürünüyor.

Sanırım müdür ya da küratör ya da her kimse - kumral saçlı ve yüzünde şaşkın bir ifade olan beyaz bir kadın - masanın arkasında oturuyor ve köşelerinden birine yaslanmış... Mama.

Mavi çizgi tam ayaklarının dibinde duruyor, yani o olduğuna şüphe yok. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Aklımda binlerce karahindiba tohumu gibi çırpınan düşünceler arasında ilk yerleşen o oluyor: *Bizden farklı görünüyor ve aynı zamanda tam olarak bize benziyor.*

Biz kız kardeşler, farklı babalarımız sayesinde birbirimize tam olarak benzemiyoruz, ama her birimiz ondan bir şeyler miras aldık - koyu altın rengindeki tenimiz, farklı şekilli yüzlerimizde bile tanınabilen keskin kemik yapımız. Ve sanırım her birimiz onun sırtışını almışız - çünkü şimdi bize sırtıyor ve bu çok tanıdık geliyor, hem Sage'de hem de Sky'da gördüğüm bir bakış ve belki de verimli ve kindar bir gün geçirdiğimde aynada bile gördüğüm bir bakış.

Saçları, beyaz dipleri sayesinde koyu renge boyanmış gibi görünüyor ve gözlerindeki kaz ayakları başta olmak üzere cildini çizgiler süslüyor (Sky kırışık gülümsemesini ondan almış olmalı). Yaklaşık benim boyumda ve Sage'in kıvrımlı vücuduna sahip, üzerinde gördüğümde şaşırdığım siyah bir takım elbise var, çünkü şık ve pahalı görünüyor ve annesi Sonya'nın onaylayacağı bir şey. Nadia'nın anlattığı hikâyelere bakılırsa Sonya Amca ile hiç anlaşılamamışlar.

Yirmi yılı aşkın bir süredir annemi ilk kez gördüğümde ne hissetmeyi bekliyordum bilmiyorum ama nedense şu anda hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki o anın yoğun stresi yüzünden duygularım binayı terk etmiş gibi.

"Viv adında bir kızınız olduğunu bilmiyordum," diyor danışmadaki kadın ve sanki annemle çok iyi arkadaşmış gibi Viv demesi beni çıldırtıyor.

"Hepimiz onun kızlarıyız," diyorum kadına. "Bizi bebekken terk etti ve adı Vivienne değil. Cora Flores-Gonzalez, ya da en azından yirmi beş yıl kadar önce öyleydi."

Ben konuşurken annemin ifadesi keskinleşiyor ve kadın - Harriet, isim etiketini şimdi görebiliyorum - daha da şaşkın görünüyor, yüz hatlarına acı renk vermeye başlıyor. Ne kadar zamandır arkadaş olduklarını merak ediyorum. Karşısındaki bu kadını -bu sahtekârı- ne zamandır tanıdığını sanıyordu.

"Harriet, bana bir dakika izin verir misin-" Annem öksürüyor. "Kızlarımla mı?"

Harriet başını sallayıp ayağa kalkıyor ve çıkarken hiçbirimize bakmıyor. Kapı arkasından kapanır kapanmaz anneme ters ters baktım. "Onu geri istiyorum."

Annem kollarını kavuşturur ve kaşlarını kaldırır. "Neden bahsettiğinizi bilmediğime eminim." Bu ifadenin kulağa Amá Sonya gibi gelmesi çok korkutucu.

"Saçmalamayı kes Cora," diyor Sky ve gözlerimi kırıştıyorum; daha önce sesinin bu kadar kaba ve talepkâr çıktığını hiç duymamıştım. "Neden bahsettiğini *hepimiz* biliyoruz."

Annemin gözleri parlıyor. "Yirmi yıldan fazla oldu... ve kendi çocuklarımdan aldığım karşılama bu mu?"

Şimdi Sky gözlerini kısıyor. "Ne kadar zamandır şehirdesin? Ve şimdiye kadar tek yaptığın seni bulamayacağımızdan emin olmak oldu."

Sky burnunu kıvırıyor. "Bunun için bir hoş geldin partisi mi bekliyordun?"

"Çalışmak zorundaydım," diye feryat ediyor annem. "*Eninde sonunda sana gelecektim.*

."

"Kasabada ne yapıyorsun?" Sage soruyor. "Neden buradasın ki?"

Anne, yüzü hala ağlıyormuş gibi buruşmuş olsa da rahatça omuz silkiyor. Spoiler: Şu anda gerçek bir gözyaşı yok. "İş. İşler çok zor. Kira ödemem gerekiyor ve ekonomik krizden bu yana sanatımı sergileyecek bir yer bulmakta zorlanıyorum. Burada her zaman hoş karşılanacağımı biliyorum." Kollarını kaldırarak galeriyi gösteriyor. "Görünüşe göre *siz* üçünüzün aksine."

Sage'in sesi o kadar kesici ki, her kelimesi bir cam parçası gibi konuşurken hepimizin kanlar içinde kalmamasına şaşıyorum. "Onları büyütmem için beni bırakıp gidebileceğini, Teal'i hediyesinin yarısıyla, Sky'ı da bezle bırakıp gidebileceğini ve bizim de sana parti vereceğimizi mi sandın? Ayaklarına kapanacağımızı mı? Sonunda seni tekrar bulduğumuzda minnettarlıktan kendimizden geçeceğimizi mi?"

"Seni Nadia'ya bıraktım," diye tıslıyor annem. "Seni sokakta bırakmışım gibi davranma."

"Nadia bizi barındırdı ve başka pek bir şey yapmadı," diyorum ona. "Sage, Sky'a tuvalet eğitimi verdi."

Nadia'nın ebeveynliğinin ne kadar ileri gittiğini bilmek istiyorsanız."

Annem kırıştırır, sonra başını sallar. "Nadia bana bunu yapmazdı."

"Nadia senin bir bok olmadığını düşünüyor. Onunla nasıl bir dostluk kurduğunu sanıyorsan bir şey yok," diye Sky. "Şimdi Teal'in ruh parçasını geri ver de eve gidip s'mores yiyeyim, şampanya içeyim ve *Gilmore Girls*'ün dördüncü sezonunu bitireyim."

Bunu yapan *Gilmore Girls*. Kendi kızının gerçek annesiyle etkileşime geçmek yerine kurgusal bir anne ve kızı izlemeyi tercih etmesi, annenin egosunu o kadar zedeliyor ki, üzgünüm rolünü bırakıyor. "*Hiçbir şeyi geri vermeyeceğim. Ne için? Kendi kızlarım beni umursamıyor. Öz annem beni hiç umursamadı.*"

"Amá Sonya seni önemsiyor," diyor Sage. "Onu ne zaman senin hakkında konuşturmayı başarsak neredeyse ağlıyor ve sonra da bunun için Biber'i suçluyor."

"Seni kandırdı!" Annemin sesi şimdi daha yüksek ve cırtlak. Küçükken bize, Nadia'ya, telefondaki erkek arkadaşlarına bağırdığı zamanlardan kalma bazı soluk anıları tetikliyor. Her nasılsa onun ne kadar öfkeli ve değişken olduğunu unutmuşum. Onu zihnimde romantikleştirmiştım, nasıl sarıldığını, kollarındayken bana nasıl mırıldandığını düşünüyordum, ama gerçek şu ki... bunları genellikle beni incittikten sonra yapardı. Bunları *sadece* beni incittikten sonra yapardı.

Annem ağzını açıp devam ediyor. "Annem şımarık bir kaltak-"

"Hepimiz Amá Sonya'nın bir kaltak olduğunu biliyoruz," diyorum ve kaşlarını çatıyor. "Bunu henüz anlamayacak kadar aptal olduğumuzu mu sanıyorsun? Şimdi *geri ver onu*."

Annem kollarını kavuşturuyor ve çenesini kaldırıyor. Bu yetişkin, neredeyse elli yaşındaki kadının bir genç kız gibi davrandığını görmek inanılmaz. Hiçbir şey onun suçu değil. Herkes ona kötü davranıyor. Onu bu hale neyin getirdiğini bilmiyorum ama canının yanmadığını söyleyemem. Sage'e onunla bir Hallmark buluşması beklemediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum, ama içimdeki o küçük kız, fırtınada onun peşinden koşan, birkaç gece önce önümde şimşekten başka bir şey olmadan beliren o kız, imkansız umutlar besliyordu. Ve şu anda her biri gözlerinin önünde paramparça oluyor.

"Yapamam," diyor annem, gözlerinin bir kez daha parıldamasına izin vererek. "Bu benim tek gelirim. Yoksul kalacağım. Siz üçünüz beni sırtımdaki giysilerden başka hiçbir şeyim olmadan sokaklarda bırakır mısınız?"

"Neden bir şeker baba bulmuyorsun?" Sky alaycı bir şekilde soruyor, sesi sıkılmış. "Bu konuda çok iyisin."

Anne gözlerini devirir. "Burada durup doğurduklarına saygısızlık etmeyeceğim. *Hayatlarınızı* bana borçlusunuz. Sana gelince-" Keskin, koyu mor bir tırnakla beni işaret ediyor. "Eğer sana dönmek isteseydi, şimdiye kadar dönerdi." Omuzlarının tozunu alıyor. "Temelli ayrılmadan önce -ki bunu ne kadar iyi yapabildiğimi biliyorsun, çünkü yeteneğimin farkında olduğundan eminim- bir

Açıklığa kavuşturmam gereken birkaç şey var." Her birimize baktı. "Hepiniz daha uslu çocuklar olsaydınız, kalabilirdim. Ama Sage, *sen-*"

Bize hakaret etmeye devam ederken, söylediği bir şeye takıldım. *Eğer size dönmek isteseydi, şimdiye kadar dönerdi.*

Nadia'nın daha önce bir ruh parçasından zamirle bahsettiğini hiç duymamıştım ama... böyle söylemek doğru geliyor. *O.*

Anneme giden sadece ruhumun bir parçası değil. *O* küçük çocuk, bir fırtınanın şiddetli rüzgârının onu kaldırabileceği kadar küçük... Annemle birlikte gitti. *O* kadar korkmuştu ki, annesinin kalacağı ya da bir gün geri döneceği umuduyla beni terk etmeye gönüllü oldu.

Anneme bakıyorum ve zihnimin gözünde, sahilde şimşeklerle çizilmiş dört yaşındaki beni görüyorum. Onu şu anda bana çok yakın hissedebiliyorum. Annem cümlelerin ortasında duruyor ve bana bakıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Aslında ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu lanet büyüü okuyan tek kişi olan Sky'ın bundan sonra ne olacağını bilip bilmediğini bile bilmiyorum. Ama şunu biliyorum ki o küçük kız benim. *O benim ve ben de onunum.*

Annemden çıkıp bana doğru adım attığını görüyorum, hem dikkatle hem de merakla. Saçları uzun ve örgülü. Gözleri, ağlamaktan çok yorgun. Teni, altın bir meşe palamudu kahverengi, her zaman sevdiğim bir özellik çünkü kız kardeşlerimin her birinin tonuyla mükemmel bir şekilde eşleşiyor.

O yıldırımdan yapılmış, ama aynı zamanda benden de yapılmış. Dizlerimin üzerine çöküyorum. Ve şimdi onunla göz hizasındayım. Bana geri dönmek istiyor ama o kadar korkmuş ki tüm vücudu titriyor. Ben de ağzımı açıp ona - küçük Teal'e- şunu söylüyorum. "Sen bana aitsin," diye fısıldadım. "Sen bana aitsin ve ben sana onun asla bakamayacağı şekilde bakacağım. Hiç gerçek bir annen olmadı ama ben senin için o anne olabilirim."

Anne olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama annemin yağmurda bıraktığı o çocuk için olmam gerekenin bu olduğunu biliyorum.

Mama legit bir tür lanet ayı gibi kükrer ve küçük Teal soluk soluğa kalır ve anında kaybolur. Yaralanmaya hakaret eklemek için, Anne'nin görüntüsü *paramparça* olmaya başlar. Bir video oyunundaki bir figür gibi girip çıkıyor, girip çıkıyor.

Kendi gücünü benimkinin üzerine koymaya çalışıyor. Ben bütün olamadan o yok olmaya çalışıyor.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Eski tanrılar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyorum, "ama seninle işim bitene kadar seni burada tutmaları için onlara yalvarıyorum."

Ve bir anda alev gibi yanıp sönmeyi bırakıyor. Bu odada, bu cilalı zeminde, pencereden gelen soluk güneş ışığı ve yukarıdaki parlak floresanlarla aydınlanmış durumda.

"Kes şunu," diyor annem ama artık çok geç. Kollarını kaldırıyor, beni itecekmiş gibi, belki de - ve onun yerine, elinden sarı şimşekler çıkıyor. "Durdur şunu!" diye bağırıyor.

Sky sağ elimi, Sage de sol elimi tutuyor. Bedenim ışıkla ısınırken "Korkuyorum," diye fısıldıyorum.

Sky bana, "Ben de geri adım atmaktan korkuyordum," diyor. "Ama bu dünyadaki en kolay şey. Söz veriyorum. Uzun, derin bir nefes almak gibi."

Annem mavi renkte parlıyor ve aynı formda, sahilde gördüğüm -Birdenbire burada, tam önümde. Ve Gökyüzü haklı, *nefes* gibi. Annemin ışığını benden aldığı sol elimi Sage'den çekiyorum ve küçük bana uzatıyorum. Geri döndüğünde nefes almak kadar kolay. Kendime döndüğümde.

"geri!" Annem feryat ediyor ve kapı pat diye açılıyor.

"Burada neler oluyor?" Harriet bağırıyor.

Sonra eller boynuma dolandı. Dönüyorum ve görüyorum ki Anne, gergin, çılgın, gözleri kahverengi ve vahşi, saçları kabarmış. Bana bu kadar yakınken ne kadar zayıf olduğunu, hayatı boyunca ne kadar çok şey çaldığını ve bunların hiçbirinin yeterli olmadığını görebiliyorum.

"Bırak onu!" Sage çığlık atarak onu geri çekiyor ama annem .

"Dur," diyorum ve durduğumda tüm bedenimde şimşekler çıkıyor. Nefes nefese kalıyor ve sanki yanmış gibi beni bırakıyor. Çünkü öyleydi. I

Acıttığından emin olmak için. İntikam için değil, bir uyarı olarak.

Anneme doğru bir adım atıyorum, o da bir adım geri atıyor. "Ben Vahşi Şimşek Cadısı'yım," diyorum ona. "Ve bize -üçümüze de- yaptığın tüm yanlışlar için özür dilemeye hazır olana kadar seninle işim bitti."

Sonra dönüp dışarı çıkıyorum, kız kardeşlerim de hemen yanımda.

OceanofPDF.com

A galeride, bu toprağın yoğunluğu beni tamamen etkiliyor. Çok fazla şey hissedebiliyorum - ağaçların içindeki suyun Aynı su üstümüzdeki bulutlarda toplanıyor. Sokak lambalarının, her şeyi biraz pırıltılı ve altın rengi göstermesi, şimşeğin ne olduğunun bir zerresidir, bu da güneşin ne olduğunun bir zerresidir. Hepimizin nasıl ışık ve sudan, güneşten, yıldızlardan, okyanuslardan oluştuğunu.

"Böyle bir şey mi?" Nefes alıyorum, yukarı bakıyorum, yukarı, yukarı. Gökyüzü neredeyse simsiyah ama güneşin son ışıkları bulutları kirli bir kayısı parıltısıyla aydınlatıyor. Bir nefes alıyorum ve daha fazla bulut geliyor. Nefes veriyorum ve onlar uzaklaşıyor. Elimi kaldırıyorum ve üzerine yağmur yağıyor, elimi bıraktığımda ise hava tamamen sudan arınıyor.

"Evet," diyor Sage gülümseyerek. "Sanki her şeyin nasıl iç içe geçtiğini ve birbirine dokunduğunu hissedebiliyorsunuz. Ve senin de bunun bir parçası olduğunu."

"Bunu benden nasıl alabilir?" Bir cevap olmasa da tekrar soruyorum. Bunun bir önemi yok. Çünkü kaybedilen şey artık geri geldi.

O döndü. Döndüm.

"Açıklamalarını bölmek istemem," diyor Sky bana. "Ama şuradaki Abuela Erika değil mi?"

Dönüyorum ve bir restoranın arka tarafında, peri ışıkları denizinin altındaki masalardan birinde, gerçekten Erika olan bir kadın oturuyor. Sanki onu yıldırımla vurmuşum gibi bana bakıyor. Gülüyorum, değil. Hiçbir şey

bunu benim için mahvedecek. Söylediği gibi artık kırgın değilim. Artık sevilmez değilim.

"Gitmeye hazır mısın?" Sage bir kolunu bana dolayarak soruyor.

Başımı salladım ve arabaya doğru ilerledik. Ama oraya varmadan biri bizi durduruyor ve "Flores brujas!" diye tıslıyor.

Erika olduğunu görünce gözlerimi deviriyorum. "Sen." Beni işaret ediyor. Arkasında, yemek arkadaşları -yaşlı kadınlar, muhtemelen arkadaşları ya da onun gibi bir şey- gözlerini kocaman açmış bakıyorlar. "Torunumu ve torunlarımın torunlarını benden uzak tutabileceğini ve bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

"Carter sana bana bir daha saygısızlık edersen ne olacağını söylemedi mi?" Dediğimde irkildi. Onun için üzölmek istiyorum ama bu sınırları o koymuştu. Bana bir daha sözlü tacizde bulunursa onunla asla konuşmayacağını söyledi.

"Onun aklına girmişsin!" diyor. "Yoksa neden büyükannesine böyle korkunç şeyler söylesin ki? Sen ve Eugenio." Başını sallıyor. "Elimden geldiğince o parayı ondan sakladım. Para ve kadınlar" -bana ve kız kardeşlerime bakıyor- "Özellikle Flores kadınları erkekleri zayıflatır!"

"Hanımefendi, tüm saygımla söylüyorum, sanırım biriyle yatmanız gerekiyor." Sky bunu o kadar ciddi bir şekilde söylüyor ki Erika birkaç saniye suskun gözlerle ona Sage kahkahalara boğuluyor.

Ama bir şeye takıldım. "Ne demek istiyorsun, Carter'a parayı sen mi verdin? Bütün sebep bu-" Sözümü kesiyorum. *Benimle bu yüzden evlendi, demiyorum.*

"Bu da ne böyle? Şimdi de torunumun hafızasını ve mantık duygusunu mu bozdun?" Erika bana bir kez daha kötü kötü baktı. "Bütün bir hafta bekledim. Evliliğin iptali için ona yalvardım. Ama o, '*Hayır, hayır, büyükanne, yeni hayatım için mirasa ihtiyacım var,*' deyip durdu. Bütün o para bir anda onu aptallaştırır, *seninle* evli kalmak gibi aptalca şeyler yapmasına neden olur!"

Ona göz kırpıyorum ve sonra Sage'e bakıyorum. "Carter parayı çoktan aldı mı?"

Gerçekten mi? Burada sadece gevezelik etmiyorsun değil mi?"

"Bunu bana yaptığına inanamıyorum!" Erika uluyor. Soruyu duyduğundan bile emin değilim.

"Çok içti." Yemek arkadaşlarından biri geldi ve kolunu Erika'nın omzuna koydu. "Hadi, Erika. Somonumuzu bitirelim, olmaz mı?"

Beni de Sky ve Sage arabaya bindiriyor ve götürüyorlar. Sky motoru çalıştırdığında pencereden dışarı bakıyorum, zihnim Erika bize geldiğinden beri olan bir dizi olayı gözden geçiriyor, sanki gerçeklikten uzun zaman önce kaçmış gibi saçmalıyor. Carter, büyükannesinin evlenene kadar ona para vermeyeceğini söylemesi. Onun beni ezip geçmesine izin vermesi ve benim bunun parasını tehlikeye atmak istemediği için olduğunu düşünmem.

"Para Carter'da zaten." Parmaklarımı arabanın kapısına vuruyorum, kalbim garip bir şekilde parçalanıyormuş gibi hissediyor. "Bana parayı alana kadar evli kalacağımızı söyledi. Ve sonra her şey bitecekti. Evlilik bitecekti." Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, nefesimin altında küfrediyorum çünkü gözlerim acıyor olabilir. "Artık yollarımızı ayırabiliriz. Sanki hiç evlenmemişiz gibi olacak, sanırım."

"Gerçekten istediğin bu mu?" Sky sorar.

Bu çocukça, ama cevap olarak sadece omuz silkebilirim. Çünkü hayır... istediğim bu değil. İstedimin tam tersi ama şu anda dürüst olamayacak kadar korkuyorum. Tehlikede olan çok şey varmış gibi geliyor.

Sage konuyla ilgili kendi fikrini söyleyerek düşüncelerimi kırıyor. "Teal. Bence ona aşık olduğun hepimiz için çok açık. Evliliğinizi şu anda bitirmek zorunda değilsiniz. Yapabilirsin, biliyorsun-"

"-En iyi arkadaşınla evli kal," diye bitiriyor Sky.

En iyi arkadaşımınla evli kal. Elimi göğsümde gezdiriyorum. Bu sözler tüm bölgeyi kırılıyormuş gibi değil de her şey gerçekten yolundaymış gibi hissettiriyor. "Yani. Evet, bu mantıklı. Carter bana..." Nefesim kesildi. Carter bana beni sevdiğini söyledi mi? Bu sözleri ona ilk söylediğimde?

O anı düşünüyorum. cesur olmam ve bu cesaretimle *gurur duymam*. Dedi ki, *kendime seninle sevişmeyeceğimi söylemiştim*.

Sen bana aşık oldun ve ben sana karşı koymak için çok uğraştım Teal, ama asla yapamadım. Ama karşılığında tam olarak seni seviyorum demedi. "O da bana karşı bir şeyler hissettiğini paylaştı," diye yarım yamalak bitiriyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, öyle miydi? Bana karşı koyamayacağını söylemesi bir şey. Bunun benim için sadece bir sevişme olmadığını bilene kadar benimle "sevişmeyeceğini" söylemesi.

Peki ya *aşk*? Carter bunu yapabilir mi? Özellikle *benimle*? Teal Flores. Kötü huylu. Muhtemelen alışveriş bağımlısı. Çok fazla koşuyor.

Evet, ruhumu geri kazandım, bu yüzden bir anda Cranberry'ye kasırğa ve dolu çekme tehlikem yok, ama... sonuçta *ben* hala benim. Ya Erika haklıysa? Ne olursa olsun, onarılamaz bir şekilde kırıldıysam?

Başka hiç kimse seni istemez. Tam da en kötü zamanda, bu çirkin kelimeler kafamın içine giriyor ve beni çok sıkı kavıyor. Ne kadar istesem de gitmelerine izin vermiyorlar.

"Onun evine geri dönmek ister misin?" Sky soruyor.

Sadece üç dakika önce, Carter'ın beni sevdiğini hiç söylemediğini fark etmeden önce... Evet derdim. Carter'ın evine giderdim -ki orayı artık bizim yerimiz, evimiz olarak görmeye başlamıştım- ve ona parayı bildiğimi söylerdim. Ve bunu isteyeceğinden emin olarak konuşurdum. Benimle evli kalmak için.

Ama şimdi, sadece bu güvensiz düşünceler, duygular ve anılar dizisiyle bile, o kadar emin değilim ki. Kendimi geniş, gürül gürül akan bir nehrin üzerinde devrilmiş sıska bir ağaç gövdesi üzerinde dengede duruyormuş gibi hissediyorum. Tek istediğim son derece tanıdık bir şey

-Boyalı cam pencerelerle dolu bir ev, ayçiçeği sarısı bir mutfak ve rüzgâr hayaletlerinin uğultularıyla dolu bir tavan arası.

"Hayır," diyorum sonunda. "Beni Nadia'ya götür lütfen."

I , çocukluk odamda, kendimi bok gibi hissediyorum ve yine de... *güneşli*. Güneş ışığı çok parlak ve sarı, mutlu Nadia'nın her zaman posta kutusunun yanına ektiği ayçiçekleri gibi, gerçekten kırıldığımı hissediyorum. En acı verici düşüncelerimin üzerine kara bulutlar çöküyor... ama sonra onları uzaklaştırıyorum. Ve sonra gerçekten de gözlerimin önünde dağılıyorlar.

Bu evrende her şeyden çok istediğimi düşündüğüm şeyi elde ettim - hediye, bütünümü, *beni*, bütünümü - ve yine de daha az umursayamazdım.

Son yazıma başka yanıt var mı diye bakmak için on beş dakika içinde bilmem kaçınıcı kez telefonumu elime alıyorum. Carter'dan gelen yarım düzine mesaj var: Günaydın sevgilim'den????? Nasıl hissediyorsun'a ve Hey, bunu görür görmez beni ara, tamam mı? Biraz endişeliyim.

Dün gece ona kendimi iyi hissetmediğimi ve geceyi Nadia'da geçireceğimi söyledim. Onu endişelendirdiğim için kendimi suçlu hissediyorum ama sıkışıp kaldım. Terapistim bunun önceki bir travma tarafından tetiklenen donma durumu olduğunu söylerdi. Ve ben de bu travmanın tam olarak ne olduğunu tahmin edeceğim. Annemin beni bu evin dışında, gecenin bir yarısı yalnız bırakması.

En büyük korkum Carter'ın da bana aynı şeyi yapması. Yani... tabii ki ruhumu çalıp başka biriyle büyük bir kamyonu binip gitmeyecek. Ama ya artık parası olduğuna göre, evliliği bitirmekle ilgili bir konuşma yapmak için bekliyorsa? Beni kovmak için?

Buna dayanabilir miyim bilmiyorum.

OceanofPDF.com

Sahte kocama aşık oldum ve ne yapacağımı bilmiyorum

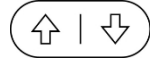
r/OffMyChest'te TealLightning tarafından dört saat önce gönderildi

Çocukluk arkadaşım ile sahte bir evlilik yaptım ve ona aşık oldum ama o lanet olası SENİ SEVİYORUM sözlerini bana geri söylemedi ve ihtiyacı olan parayı kadar bunu fark etmedim, bu yüzden en başta evlendik. Anlaşmamıza göre o parayı alana kadar evli kalacaktık ve şimdi aldı mı? Ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü ya gerçekten bittiyse? Ya kalbim onun tarafından gülünç bir şekilde kırılmak üzereyse?

Cidden, İNSANLAR NEDEN AŞIK OLUR, bu gerçekten EN KÖTÜSÜ.

Şimdi çocukluk yatağında gerçek bir ezik gibi üzülüyorum, beş saattir onunla konuşmadım, kelimenin tam anlamıyla kalbim bedenimden sökülmiş gibi hissediyorum ve lütfen biri bana yardım etsin, ona ne söylemem gerekiyor? Nefes alamıyordum gibi hissediyorum.

ETA- @HeroLemon701'i etiketliyorum çünkü bana onunla yatarsam ona aşık olacağımı söyledin sanki bu lanet bir aşk romanıymış gibi ve oldu, tamam ve şimdi bana vücudumdaki her kemik kırılıyormuş gibi hissetmemem gerektiğini söylemelisin

16 Comments

ringalingadingdong-Neden ona seni sevip sevmediğini sormadın? Bana kolay bir soru gibi geldi. Ayrıca, bir dahaki sefere büyük harf bırak, olur mu? Eyvah.

TealLightning-Çünkü, ya hayır derse? Hayatımda kalp kırıcı bir reddedilmeye daha dayanamam. Bu boktan çok fazla şey yaşadım. Ayrıca, re: tüm büyük harfler: GÖSTERİŞÇİ BİR EZİK OLMAYI BIRAK, GÖT HERİF.

intheravenw00ds-Bu...çok fazla. Hepsi bu kadar.

cooooookieeeeees - sadece boşan ondan. yeni birini bul. hiçbir erkek bu saçmalığa değmez.

HeroLemon701-Oh benim GOOOOOOOOOOOOOD . BU INANILMAZ

TealLightning-Parçalara ayrılmış gibi hissettiğim kısmı okumadın mı HeroLemon701-

ÇÜNKÜ ONU SEVİYORSUN BU MUHTEŞEM

TealLightning-bu *kelimenin* tam *anlamıyla* muhteşemin tam tersi

HeroLemon701-Hayır, bu harika. Şu anda tam anlamıyla bir aşk romanı yaşıyorsun ve ben dayanılmaz derecede kıskanıyorum.

HeroLemon701-BU ARADA O DA SENİ SEVİYOR. KIZIM, KONUŞ ONUNLA.

TealLightning-Ama söylemedi. Ya oraya döndüğümde her şeyimi olursa? Teknik olarak anlaşmamız tamamlandı.

HeroLemon701-Soru. Terk edilme ile ilgili bazı travmatik sorunlarınız var mı?

HeroLemon701-Bu biraz aşırı bir tepki gibi geliyor. Ama bu mantıklı olurdu eğer TRAUMA

HeroLemon701-Cidden, @ringalingadingdong büyük harflerden nefret ettiği için bir ezik (BU YASAL BİR İNSAN İFADESİDİR, ADAM) ama seni seviyor! Sen ona sadece SORMANIZ ya da duymak istediklerinizi ona SÖYLEMENİZ gerekir

TealLightning-Ew. Yani sadece "iletişim kurmam" ve ona beni sevdiğini söylemesini istediğimi söylemem gerektiğini mi söylüyorsun?!?!?!?

İğrenç.

Hayır.

İstemiyorum.

HeroLemon701-**romancelandia'da kıkırdar**

' kapı çalınır. Kapı açılır ve Sky elinde arabasının anahtarlarını tutar.

"Sky! 'İçeri gel' demedi!" Bu Sage'in sesi.

"Sadece içeri gir. Onun ne yaptığını zaten biliyorsun. Zavallı bir fahişe gibi ortalıkta dolanıyor." Bu Amá Sonya. İnliyorum ve yüzüme bir yastık çekiyorum.

"Amá. Depresyonda. Ve 'fahişe' değil, 'seks işçisi'. " Yine Sage.

"Ben bipolarım," diye hatırlatıyorum ona.

Sage elini kaldırdı. "O zaman bipolar bozukluğun depresif durumunda." "Onun da kalbi kırık," diyor Sky.

Amá'nın cevap olarak homurdandığına eminim. Akıl sağlığı bozukluklarına mı yoksa romantizme mi inandığından emin değilim; neyse ki ikisi hakkında da başka bir şey söylemiyor.

"İçeri girebilir miyiz diye sor," diye fısıldıyor Nadia.

"İçeri gel ve ne yapacaksan yap," diyorum yastığın arasından. "Bu odadan çıkmamı gerektirmediği sürece, yani."

"Çok kötü!" Sky anons ediyor, homurdanmalar duyabiliyorum ve bu pisliklerin her birinin bir şekilde bu küçük yatak odasına sıkıştığını biliyorum.

Yastığı kafamdan . "Ne istiyorsun?"

Amá şifonyerime yaslanmış, üzerinde *KÖPEK BOKU* yazıyormuş gibi Victoria Secret Pure Seduction vücut spreyine bakıyor. "Sana aldığım parfümler nerede?" Burnunu biraz daha kırıştırırsa, sanırım yüzünün içine doğru katlanacak. "Bu saçmalığı neden giyiyorsun?"

İç çektim. "Lütfen, bana ne söylemek istiyorsanız söyleyin ki ben de yaptığım işe geri dönebileyim."

Sage telefonumu elimden kaptı. "Hangisi..." Duraklıyor. "Reddit'ten hayat tavsiyesi istemek."

Kendimi oturur pozisyona itiyorum. "Hey! Geri ver onu!"

Telefonu ulaşamayacağım bir yerde tutuyor - dürüst olmak gerekirse, o kadar da zorlamıyorum. Sadece motivasyonum yok. Geri kaydırırken başparmağı kayıyor, yüzünde bir inançsızlık ifadesi var. "Son *on iki yıldır* Reddit'ten tavsiye mi istiyorsun?"

"Benim bokumda gezinmeyi bırak." Kollarımı kavuşturup gözlerimi ve sırtımı yastık dağıma yaslıyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu bizim işimiz," diyor Sage, sesi gözyaşlarıyla yükseliyor. "Teal, tüm sorunlarını içine atıyorsun. Bize hiçbir şey anlatmıyorsun, onun yerine internetteki yabancılara gidiyorsun. Sen her şeyi içine atarken biz sana nasıl yardım edebiliriz ki?"

Gözlerimi açıyorum ve her birine bakıyorum. Hepsi bana biraz endişe ve çokça kaygıyla bakıyor. Amá Sonya bile, yüzündeki genel tiksinti ifadesiyle. "Sanırım sana annemi gördüğümüzü söylediler." Onunla ve Nadia'yla konuşuyorum.

"Tıpkı hatırladığım gibi olduğunu duydum." Nadia iç geçiriyor. Bana doğru bakıyor. "Teal, seni binlerce şekilde hayal kırıklığına uğrattım. Ve şimdi seni yüzüstü bırakmayacağım. Hepimiz buradayız çünkü sen o çocuğa aşıksın ve ona aşık *oldun*. Kız kardeşlerin bana neler olduğunu anlattı." Devam ederken beni işaret ediyor. "Seni kızdırmak istemem ama aşırı tepki veriyorsun canım. O çocuğun sana nasıl baktığını gördüm. Gitmene izin vermeyecek. Milyon yıl geçse bile."

"Yani seni ona götürmek için buradayız." Sky bana gülümsüyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Ama önce duş almalısın. Ve güzel bir şeyler giymelisin."

"Beni ona götürmek için mi buradasınız?" Doğrudum ve Amá Sonya'ya baktım. "Sen bile mi?"

Amá Sonya omuz silkiyor. "İyi para kazanıyor, değil mi? Tüm o miras."

Omuzlarımı çökerttim. "Ama..." Sesim boğuluyor. Nadia az önce duymak istediğim sözleri söylemiş olsa da, bu korkunç güvensizlikten kurtulamıyorum. "Ya artık beni istemiyorsa?"

Sage yatağın kenarına oturuyor ve elimi tutuyor. "Onu seviyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Mesele o değil. Mesele-"

"Onu seviyor musun, sevmiyor musun?" Gökyüzü soruyu tekrarlar.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve Carter'ı düşünüyorum. Ben güldüğümde gözlerinin, gülümsemesinin, tüm yüzünün nasıl parladığını. Karnımın doyduğundan ve ağırlarımın geçtiğinden emin olmak için ne kadar inek olduğunu. Yaralandığımda beni arabaya kadar taşıması. Eskiden oynadığımız *Mutant League Football'un* birebir kopyasını eBay'de nasıl aradığını... ya da verandada, serin, mavi ay ışığı altında birbirimize şiir okuttuğunu. Benimle ilk kez sevişmesi, sanki bu koca dünyada ondan başka var olan tek şey benmişim gibi

Vahşi rüzgârları, mavi şimşekleri ve çoğunlukla şarkı söyleyen sudan oluşan ağaçlarıyla evren. "Elbette onu seviyorum."

"Güzel. Her şey ayarlandı. Duş alın, giyinin." Sky bunu anons ettikten sonra hemen odadan çıkıyor ve herkes onu takip ediyor. Telefonumu bana uzatarak oyalanan Sage hariç herkes.

"Sky düştüğünde seni bırakmamalıydım," diyor. "Özür dilerim Teal. Kalmalıydım."

Gözlerimi kırptırıyorum ve daha fazla gözyaşı döktüğümü hissederek dehşete kapılıyorum. Şimdi Llorona kim? "Bunun için endişelenme."

"Endişelenmiyorum, sadece bilmeni istedim. Ne kadar üzgün olduğumu." Oturuyor ve gözyaşlarımı siliyor, tıpkı ben küçükken annem gittikten sonra yaptığı gibi. "Sana muhtemelen duymak istemeyeceğin bir şey söyleyeceğim - bana öyle bakma, kötü bir şey değil, yemin ederim."

"Tamam..."

"Ursula K. Le Guin'in bu makalesini okuyordum."

"Onu tanıyorum." Bu tartışmalı bir konu. Onu hepimiz tanıyoruz. Biz Nadia ile büyüdük, etrafımız sadece kadınlar tarafından yazılmış kitaplarla çevriliydi. Çocukluğumuzda bir ya da iki kez mutlaka bir Le Guin romanı .

Sage başını sallar. "*A Space Odyssey*'i hiç duydun mu? Filmi?"

Burnumu kıvırıyorum. "Gorillerin olduğu film mi?"

Sage yumruğunu kaldırır. "Evet. Evet! O goriller için en önemli anın ne olduğunu hatırlıyor musun? Bir kemiği silah olarak kullandıklarında-"

"Ve vahşi bir cinayet mi işledi? Elbette." Bir esnemeyi bastırıyorum. "Yine de bunun Ursula'yla ne ilgisi olduğunu bilmiyorum."

"Bu makalede, o sahnenin ne kadar saçma olduğundan bahsediyordu." İster bakteri, ister miselyum ya da değerli taşlar olsun, onu heyecanlandıran bir şeyden bahsederken Sage'in gözleri hep parlıyor. "Atalarımız olan primatların zarar vermek için bir alet kullanarak zekâda büyük bir sıçrama yapmış olmaları. Sanki ilk önemli araç buymuş gibi. Bu öyle bir şey ki-" Sage burnunu kıvırıyor. "Varsaymak için çok zehirli bir erkekçe şey."

Göz kırptırıyorum. "Tamam."

"Peki, muhtemelen ilk önemli aracın ne olduğunu söyledi biliyor musunuz? Hangi araca en çok ihtiyaç duyduk , bu bulundu

tüm antik arkeolojik alanlar boyunca, dünyanın her yerinde?" Başımı salladım. Bir tahminde bile bulunamıyorum.

"Konteyner."

"Konteyner," diye tekrarlıyorum.

"Evet. Kap. İnsanların ot ve yiyecek toplamak, su taşımak için kullandıkları şey. Kap, dönüm noktasıydı. Önemli bir araç."

"Tamam, bir kase gibi," diyorum, elimden geldiğince ayak uydurmaya çalışarak. "Bir kase, evet, ya da..." Gülümsüyor.

"Bir el çantası."

"Aman Tanrım," diyorum elimi başıma koyarak. "Yine deri işleme sınıfıyla olmaz."

Sage güler. "Bak. söylüyorum çünkü el çantalarının sığ olmadığını bilmeni istiyorum. Yüzeysel değiller. Onlar kadınların tüm dünyalarını bir arada tutan taşıdıkları şeylerdir. Sadece paramız ve kartlarımız değil, atıştırmalıklarımız ve-"

"İlaç" diyorum.

"İlaçlar, çaylar ve el dezenfektanı. Ve daha fazlası, çok daha fazlası. El çantaları-kaplar-önemlidir. Çok eskidirler. Bunu derinden bilmeni istedim. Belki bu seni geri tutan şeyin büyük bir parçasıdır diye." Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. "Sen neşeyi hak ediyorsun, Teal. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam." Sarıldığımızda gözyaşı dökmek için gerçekten çok çabalıyorum ve başarısız oluyorum... ama sorun değil. Artık insanların beni üzgün ya da kırılğan görmesini umursamamaya çalışıyorum. Bu bir zayıflık değil, kendime hatırlatıyorum.

Ve o gittiğinde, battaniyeleri atıp herkesin bana yapmamı söylediği şeyi yapıyorum. Duş aldım. Victoria's Secret Pure Seduction'ı boynuma ve bileklerime sürüyorum, pembe bir güneş elbisesi ve sandaletler giyiyorum, görünümümü ışıltılı pembe parlatıcı ve uzun bir örgü şeklinde örülmüş saçlarımla tamamlıyorum. Bir elimi kalbimin üzerinde tutuyorum ve ruhumun bir parçası olan küçük kızın bana geri döndüğünü düşünüyorum. "Bunu biz hallederiz," diye fısıldıyorum ona. Ve sonra aşağıya iniyorum.

Carter'ın sokağına girdiğimizde boğazım düğümleniyor ve onu dışarıda gördüğümde sanki tüm bedenim dolmuş gibi hissediyorum. Elinde teneke bir sulama kabı var ve ne yaptığını gördüğümde gözyaşlarına boğulmama ramak kalıyor.

Yıldızçiçeklerini suluyor. Kız kardeşimin düğünü için diktiğim çiçeklerle ilgileniyor, ona karşı dünyanın en zalim kaltağı olmama rağmen. "O benim için fazla iyi," diyorum ve etrafımdaki tüm kadınlar - hepimiz Nadia'nın CR-V'sinde sıkışmış durumdayız - başlarını sallıyorlar.

Cevap veren Amá Sonya'dır. "Sen her erkekten daha iyisin."

"Uh-" der Sky. "Bu tam olarak ne-"

"Teşekkürler," diyorum çünkü Amá'nın ne demek istediğini anlıyorum -bir bakıma- ve şimdi kalbim göğüs kafesime çarpıyor çünkü Carter arabayı fark etti. Yutkunuyorum ve kapıyı açıyorum.

"Teal?" Carter bana bakıyor, muhtemelen şu anda fideleri aşırı suladığının farkında bile değil. Yere bakar ve sulama kabını bir kenara fırlatır. "Ne- Yani, nasılsın-"

"Söyle ona!" Sage emrediyor ve belki de aynı anda hem ablam hem de anne figürüm olmasıyla ilgili bir şey ama onu dinliyorum.

"Özür dilerim!" Garaj yolunda topallayarak ağlıyorum. Bana kuşkulu bir bakış attı. "Ne için üzgünsün?"

"Parayı sana Erika'nın verdiğini biliyorum. Bana o söyledi. Yalan söylediğim için özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyordum. Nadia'da saklanıyordum çünkü ben bir korkağım. Çok korkmuştum, anlıyor musun? Beni gerçekten sevmediğinden korktum. Duyguların hakkında yalan söylüyordun, anlıyor musun? Çünkü hiçbir zaman sevdiğini söylemedin-söylemek zorunda olduğundan değil, yani-" Başımı sallıyorum. Yüksek duygularım yüzünden düşüncelerim birbirine karışıyor. "Ama başka birini istemiyorum. Asla. Sana bunu hiç söylemedim ama senin için Nate'den ayrıldım." Gözleri irileşirken derin bir nefes alıyorum. "Onunlayken sadece seni düşünebiliyordum. Sen her zaman benim için doğru kişiydin. Çocukken bile, bunu bilmediğim zamanlarda bile. Ve eğer senin için çok fazlaysam, fikrini değiştirdiysen anlarım-"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Carter iki büyük adım atıyor ve kollarını bana doluyor. "Senin hakkındaki fikrimi değiştiremem, Teal. Ne zaman

diğer adamlarla birlikteydin... kahretsin, denedim. Seni sevmekten vazgeçmek için çok uğraştım ama bu *imkansız*."

Omzuna yaslanmış hıçkırık hıçkırık ağlıyorum ama kelimeleri çıkarmayı başarıyorum. "Beni gerçekten seviyor musun? Gerçekten mi?"

"Küçüklüğümünden beri. Ve hiç durmadım. Yirmi yıldır bir kez bile."

Etrafımızda herkesin alkışladığını ve ıslık çaldığını belli belirsiz fark ediyorum. Muhtemelen çok sıkılmış görünen Amá Sonya dışında herkes ama umurunda değil. Alkışlar yükselirken ve sanırım Sky yuhalamaya başlarken Carter'ın yüzünü tutup onu öpüyorum.

Öpüşmeyi kesiyor ve o sarı elmas gözleriyle bana bakıyor ve bir an için nefesim kesiliyor. "Kocam olduğun için çok mutluyum."

"Karım olduğun için çok mutluyum."

Etrafımızda tuhaf bir şeyler oluyor ve sonunda Carter'dan gözümü ayırıp baktığımda, yıldız çiçeklerinin boyunun benim boyum kadar olduğunu ve her birinin çiçek açmaya başladığını görüyorum. Ve akla gelebilecek her renkteler - kabak turuncusu, ahududu kremalı şekerleme gibi sıcak pembeyle girdaplanmış beyaz ve bir menekşe o kadar doygun ki sanki titreşiyor gibi görünüyor. Minik ponponlardan yüzüm büyüklüğünde devasa yemek tabaklarına kadar, bazı yapraklar yuvarlak, diğerleri yırtık kağıt mendil gibi buruşuk ve yumuşak. Arabanın yanında eğilmiş olan Sage'e bakıyorum, o da gülümseyip bana başparmağıyla onay veriyor. Belli ki bu onun işi.

"Bebek ne olacak?" Ben aradım.

"Nadia olmadığını söylüyor!" diye bağırıyor.

Ve o anda, Carter'la benim başımızın yanından gürültülü ve beyaz bir şey geçti ve Carter eğilirken beni sardı ve "Siktir, o da neydi öyle?" dedi.

Bir baktım, etrafımızda *güvercinler* uçuşuyor. Özellikle beyaz güvercinler, kanat çırpışları ve ötüşleriyle bahçeyi ve araba yolunu kaplıyorlar. Şimdi Sky'a bakıyorum, o da gülüyor. Bu *onun işi*. Belli oluyor.

"Sırada ne var?" Aileme soruyorum. "Amá, atalarımızın hayaletlerini bir Selena şarkısı eşliğinde flash mob yapmaları için çağıracak mısın?"

"Quintanilla mı Gomez mi?" diye

soruyor Sky. Omuz silkiyorum.

"İkisi de, neden olmasın?"

Amá dudaklarını büzdü ve çenesini kaldırdı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Doğru ya. Unutmuşum." Carter kocaman kollarından birini etrafıma sarıp beni kendine yakın tutarken gülümsüyorum.

"Neden ağlıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum," diye karşılık veriyorum.

Yaşadığım onca şeyden sonra - annem, ruhumun ayrılmaz bir parçasını çaldı. Ben, kırıldığım sürece asla sevelemeyeceğime inanarak büyüdüm ve sonra Carter bana yanıldığımı kanıtladı. Tüm ailem yanıldığımı kanıtladı. Üstümüzde, gökyüzü devasa bir üçlü gökkuşağına dönüşüyor ve yıldız çiçekleri ve güvercinlerle birlikte tüm manzara o kadar mide bulandırıcı derecede tatlı ki Carter'ın elini tutup onu içeri sürüklüyorum. "Teşekkür ederim," diye bağıriyorum aileme. "Şimdi birbirimize ağza alınmayacak şeyler yapacağız!"

"İşte böyle!" Sky arabaya doğru ilerlerken bağıriyor, güvercinler büyük boy karahindiba tohumları gibi havalanıp uzaklaşıyor. "Git de kışını ye!"

Nadia garaj yolunda yürürken bana gülümsüyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Henüz bilmiyor ama sırada o var."

"Sırada ne var? Kışının yenmesi mi?" Ben soruyorum.

Nadia omzuma vuruyormuş gibi yapıyor. "Sıradaki *aşk* için. Şimdi git. Pazar akşam yemeği benim evimde. İkiniz için."

"Orada olacağız," diye cevap veriyor Carter ve kapıdan çıktığımızda, daha arkamızdan kapanmadan beni öpmeye başlıyor. "Ben de üzgünüm," diyor dudakları boynumdan aşağı kayarken. "Parayı bana verdiğinde sana söylemeliydim. Ve sonra dizlerimin üzerine çöküp karım olarak benimle kalman için yalvarmalıyım." Gözlerimin içine bakmak için arkasına yaslandı.

Ellerimi yüzünün etrafında birleştiriyorum. "Anladım. Affedildin." Sonra ellerimi bırakıp onu sert, ateşli ve benim için hazır olduğu yerden kavriyorum. "Artık beni yatağa götürebilirsin esposo" dediğimde nefesi kesiliyor.

Bana göz kırptıyor ve beni kollarına almak için eğiliyor. "Sí, esposa."

Ve o da tam olarak bunu yapıyor. Ve çok, çok sonra, birbirimizi affederek saatler geçirdikten sonra ve beni kaşıklarken kulağıma karşı usulca horlarken, pencereden dışarı bakıyorum ve içimdeki o küçük kızı düşünüyorum. O küçük ruh parçasını. Onu sevdiğimi söylerken ona sıkıca sarıldığımı hayal ediyorum.

İyi bir annem olmadı ama şimdi kendim için iyi bir anne olacağım. Bu da sevdiğim, heyecan verici ve korkutucu bulduğum şeyleri yapmakla başlıyor.

Carter'ın kollarından sıyrılıp şifonyere doğru yürüdüm ve küçük ahşap kutumu açtım. Orada, şimdi hafifçe lekelenmiş mürekkeple, Yeni Yıl kararları listemin bulunduğu derin buruşuk kağıt var.

Teal Flores için Yeni Yıl Kararları 1.

Bencil olmayı

bırakın. 2.

Sage'e telafi edin. 3.

Sky'a telafi edin. 4.

Carter ile tekrar en iyi arkadaş ol.

Bencil olmamak her zaman üzerinde çalışabileceğim bir şey. Çoğu insan için acıyı bastırarak ya da başkasının üzerine atmaya çalışarak acıyı geçiştirme dürtüsü olduğunu hissediyorum - başka bir deyişle, bencilliğin daniskası. Ama bir şey acımı, travmamı dürttüğünde nefeslerimi saymak için elimden geleni yapıyorum. Önce olayları işlemek, sonra tepki vermek. Ve sadece olduğum gibi sevinebileceğimi değil... olduğum gibi affedilebileceğimi de hatırlıyorum. Hata yaptığımda her zaman *özür dileyebilirim* ve bu bir daha asla bırakmayacağım inanılmaz derecede bencil olmayan bir kalıp.

Yeni yıl kararları listesinin yanında katlanmış başka bir kağıt parçası var. Yeni yıl kararlarımı geri koyarak, elimde telefonumla broşürü açıyorum, web sitesini yazıyorum ve bir el çantası deri işleme kursuna kaydoluyorum.

Sage ve Sky'la aramı düzelttim. Carter'la yeniden en iyi arkadaş olduk.
Şimdi bunların her birini benim için yapma zamanı.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Teal'in kitabını yazmanın zor olacağını biliyordum, çünkü üç Flores kardeş arasında Teal bana hiç benzemiyor. Benim sessiz olduğum yerde o gürültülü. Teal aklından geçeni söyler, oysa ben düşüncelerimi açıklamadan önce her açıdan gözden geçiririm. O öfkesini göstermekten korkmuyor, oysa ben öfkemi çok derinlere itme eğilimindeyim, günlüğümle ve terapistimle yüzleşmeye hazır olana kadar kemiklerime yerleşiyor.

Ancak Teal'in kitabını yazmanın zor olduğunu fark ettim, çünkü o bana hiç benzemiyordu, ama duygusal yaraları neredeyse çok tanıdık. Yazarken sık sık ağladım, çünkü onun iyileşme yolculuğu bir düzeyde benim için de dönüştürücü oldu. Dileğim, bu kitabın ihtiyacı olan okurlar için de dönüştürücü olması.

Elizabeth Bewley'e teşekkür ederim. Başka hiç kimsenin yayıncılık ortağım olmasını istemezdim. Çalışmalarımın her zaman destekçisi oldunuz ve bunun için size minnettarım.

Kristine Swartz'a, *Lightning in Her Hands*'in olabildiğince güçlü ve güzel olmasını sağlayan değerli katkılarınız için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu kitap bu kadar gerçek olamazdı. Uzmanlığınız için teşekkürler Mary Baker. Kristin Cipolla, Jessica Plummer, Hillary Tacuri, Stephanie Felty ve tüm Berkley ekibine, çalışmamı ve dünyaya açılmasını çok destekledikleri için teşekkür ederim.

Carrie May ve Sarah Oberrender'a, Teal ve Carter'ın aşk hikayesine mükemmel bir şekilde uyan bu muhteşem ve içgüdüsel kapak için teşekkür ederiz. Teşekkürler

Bu kitabın olabildiğince temiz ve cilalı olmasını sağlayan Amy J. Schneider'e teşekkür ederim.

2022'de sıcak bir yaz gününde yıldız çiçeği yetiştiriciliğiyle ilgili pek çok sorumu yanıtlayan Eve Hanlin'e teşekkür ederim. Bu, Teal'in yıldız çiçeği yetiştirirken yıldız çiçeği hakkında olabildiğince çok şey bilmeyi gerçekten önemseyeceğini düşündüğüm zamanlardı ve bunu yapmayacağını bilmeliydim. -Ama yine de Eve'in bilgisi ve deneyimi için minnettarım. Kendi dahlialarınızı yetiştirmekle ilgileniyorsanız, Gardens by Evelyn'den yumrular sipariş etmeyi düşünün.

2022 yılının Ekim ayında, kadın yazarları destekleyen Storyknife Writers Retreat'te Homer, Alaska'da bir kulübede iki hafta geçirdim. Bu deneyim beni derinden ve güçlü bir şekilde değiştirdi. Başta Erin Coughlin Hollowell olmak üzere Storyknife'ı mümkün kılan herkese çok ama çok teşekkür ederim. Bu deneyimi bu kadar güzel kılan yazar arkadaşlarıma, özellikle de Su-Yee Lin, Ro Alegria, Erin Bow, Debbie Moderow ve Ann Fisher-Wirth'e teşekkür ederim. Ve geyiklere, kartallara, gün batımlarına ve ay doğuşlarına; mavi-beyaz dağlarla aynı nefesi solumak için dışarı çıktığınızda hemen yanınızda yürüyecek kadar bozulmamış kara ruhlarıyla dolu Alaska'ya teşekkür ederim.

Jil Smith'e bipolar bozukluk konusundaki duyarlılığınız için çok teşekkür ederim. Eğitiminiz ve uzmanlığınızın yanı sıra beni günlerce doyuran "açık büfe" tarzı Yunan öğle yemeklerimiz de çok değerli!

Okurlarıma, eleştirmenlere, kütüphanecilere, öğretmenlere ve profesörlere çalışmalarımın bağlantı kurdukları ve destekledikleri için minnettarım. Her birinize yürekten ve içtenlikle çok teşekkür ediyorum.

Romantik Kitap Kulübü üyelerine teşekkür ederim - hepiniz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Sizinle tanışmak beni hayal bile edemeyeceğiniz şekilde iyileştirdi. En zor yıllardan birini parlak ve okumaya değer kıldığınız için teşekkür ederim.

Aileme, özellikle de futbolu, müziği ve hikâyeleri seven oğlum Ansel'e teşekkür ederim.

Bana her zaman rehberlik eden atalarımın teşekkür ederim.

Beni her zaman ayakta tutan toprağa teşekkür ederim.

Mantarlardan çok önce var olan ve mantarlardan çok sonra da var olacak olan Öykü'ye teşekkür ederim. Seni onurlandırıyorum.

OceanofPDF.com

Lightnin i Her Hands

Raque Gillilan

READERS GUIDE

OceanofPDF.com

TARTIŞMA SORULARI

1. *Lightning in Her Hands*'in başlarında Teal ve Carter'ın çocukken çok iyi arkadaş oldukları ortaya çıkıyor; ancak çeşitli nedenlerden dolayı kitabın başında artık arkadaş değiller. Eğer Teal ve Carter'ın aşk hikayesi arkadaştan aşığa mecazı değilse, sizce hangi mecazı temsil ediyorlar? Eğer gerçekten hala arkadaştan sevgiliye olduğunu düşünüyorsanız, bunun nedeni nedir?
2. Teal'in sihirli yeteneği, havanın onun duygularına boyun eğmesidir. -Ama bunların hiçbiri üzerinde kontrolü yok. Kontrol edemediğiniz bir Flores kardeş yeteneği seçebilseydiniz, bu Sage'in bitkiler üzerindeki etkisi mi, Teal'in hava durumu üzerindeki etkisi mi yoksa Sky'ın hayvanlar üzerindeki etkisi mi olurdu?
3. Teal'i sevimsiz mi yoksa sevilebilir bir karakter olarak mı görürsünüz? Sizce en sevimsiz özellikleri travmadan mı kaynaklanıyor? Okurlar Teal gibi kusurlu bir karaktere nasıl şefkat duyabilir?
4. Kitap boyunca, Teal'in Carter'a karşı romantik hisler beslediği, ancak doğası gereği seviemez olduğu korkusuyla bunları bastırmayı seçtiği açıktır. Korkularına rağmen Carter, Teal'e sırlıslıkla aşiktir. Ne zaman

Carter'ın Teal'e aşık olduğunu biliyor muydunuz? Sizi Carter'ın Teal'e olan ilgisine ve Teal'e olan duygularının derinliğine ikna eden bazı özellikler ya da davranışlar nelerdi?

5. Teal bipolar bozukluğuyla ilgili olarak hem kendi içinde hem de eski en iyi arkadaşı Leilani tarafından damgalanmaktadır. Sizce bipolar bozukluk neden en çok damgalanan ruh sağlığı sorunlarından biri? Bipolar bozukluğu olan karakterler hakkında okumak hangi açılardan normalleştirmeye yardımcı olur?
6. Serinin ilk kitabı *Vahşi Şeylerin Cadısı*'nda Sage, Amá Sonya'yı keskin ve yargılayıcı olarak görüyordu. *Lightning in Her Hands*'de, Teal kesinlikle onu hala bu özelliklere sahip olarak görüyor, ama aynı zamanda Amá Sonya'nın daha yumuşak, daha savunmasız bir tarafını da görüyoruz. Sizce neden Teal büyükannelelerinin bu versiyonunu bilen kişi? Sizce Amá Sonya başlangıçta nasıl bu hale geldi?
7. Teal'in annesine giden ışık hattını takip ettiğinde ne bulmasını bekliyordunuz? Cora'nın nasıl biri olacağını düşünüyordunuz? Olayların bu şekilde gelişmesi sizi şaşırttı mı? Sizce Cora neden sonunda yaptıklarının tüm sorumluluğunu kızlarına yükledi?
8. Sizce Teal'in Carter'ın bariz aşkını kabul etmesi neden bu kadar uzun sürdü? Carter'ın Teal'in onu sadece sevmekle kalmayıp aynı zamanda olduğu gibi tamamen sevebilir olduğunu yavaşça fark etmesine gösterdiği sabrın bazı örnekleri nelerdi? Sizce Carter ve Teal için sırada ne var?

Sage'in hikayesinin bir önizlemesi için okumaya devam edin

Witc f Wil Things

Şimdi hazır!

OceanofPDF.com

(M) – ' bir hayaletten gelen hediye'yi reddetmek kötü bir fikirdir.

Çünkü hayaletler her türlü dünyaya girmeyi severler. Sadece yaşayanların ya da ölülerin dünyasında dolaşmazlar. Karışmak için rüya dünyalarımızda ortaya çıkabilirler. Gölgeleer dünyasına dokunabilir ve kendi evinizin ışığını yiyebilirler, gece lambalarının ve armatürlerin uzun, kalın altınını ölü kara delikler gibi emerler. Nadia her zaman, şarap kırmızısı akrilik tırnağıyla yüzümü işaret ederken, "Prima Cleotilde'ine sor," der. "Bir keresinde abuelo'sunun hayaletini gücendirdi ve bum. Lambalar *yıllarca* onun etrafında çalışmadı."

Hayaletlerin dokunabileceği en korkutucu dünya tanrıların dünyasıdır. Eski tanrılar. Kadim tanrılar. Adını duyduğumuz tanrılar ve duymadığımız daha da çok sayıdaki tanrılar. Nadia her sabah bu tanrılara bir fincan espresso döküyor. Bu kadın, bu günlük sunuyu atlamaktansa St. Theresa'yı ateşe vermeyi tercih eder.

Ve eğer size musallat olan bir hayalet varsa, bu hayaletin *Bu* tanrılar *o* hayaleti kayırıyor. Yani bir hayalete hakaret mi ediyorsun? Onun hediyesini mi reddediyorsun?

Bir tanrıyı gücendiriyor olabilirsin.

Görünüşe göre, tanrıları gücendirmek *gerçekten* kötü bir fikir. Ailemizdeki kadınlara ve *hediyelerimize* böyle sahip oluyorsunuz.

Bu, külüstür minivanıma bindiğimde konsolda bir fincan kahve gördüğüm anlamına mı geliyor? Evet, *o* fincan kahve - eski öğrencilerimden birinin hediyesi olan, elle fırlatılmış ve şimşekli bir fırtınaya karşı leylak renginde sırlanmış kupa. Ahududu ve bir parça çikolata notalarıyla dumanı tüten. Kesinlikle oraya yerleştirmedığım bir tane. İkincisi

Kokusunu alıyorum -çünkü evet, önce ben alıyorum- kendimi koltuğuma atıyorum ve yüzümü direksiyona bastırıyorum. "Kahretsin," diyorum uzun bir nefes vererek.

Hayaletlerden gelen hediyelerden nefret ederim.

Etrafımda dönen tatlı buhardan kendimi uzaklaştırmak için telefonumu elime alıyorum ve parmaklarımın gidebildiği kadar hızlı bir şekilde tuşlara basıyorum.

Laurel daha ilk zil sesi bitmeden telefonu açar. "Hey! Daha gelmedin mi?"

Minibüsümün arkasına bakıyorum. Her koltuk yarım düzine kutuya, onun üç katı kadar bitkiye ve antika bir okuma koltuğuna yer açmak için aşağı itilmiş. Kutuların çoğunda kitaplar var - Joy Harjo'nun *She Had Some Horses* kitabının bir parçası, bantlama zahmetine katlanmadığım kartonun arasından görünüyor. Bu onun koleksiyonları arasında en sevdiğim kitap, çünkü bana Teal, Sky ve ben tek kişilik yatağa sığacak kadar küçükken Nadia'nın bize anlattığı hikâyeleri hatırlatıyor. Nadia'nın odamızı dolduran dumanlı sesini hâlâ duyabiliyorum. "Başlangıçta sadece tanrılar vardı. Tanrılar ve bu dünya..."

Artık Teal, Sky ve ben bir daha *asla bir* arada olamayacağız. Bu gerçek, bir kasırganın lal taşı keskinliğindeki rüzgârları gibi sekiz yıl içinde milyonuncu kez üzerimden geçerken ürpertici bir nefes alıyorum. Orada ve bir anda yok oluyor ama ardında acı verici, yıkıcı bir yıkım bırakıyor. Keder böyle işler.

"Sage Flores, beni görmezden mi geliyorsun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve yüzümü konsola doğru çeviriyorum. Kahve hâlâ orada. Pislik. "Hayır, tabii ki değil. Yola çıkmak üzereyim. Minibüsteyim ve her şeyim hazır."

"Tamam, bu iyi bir başlangıç. Bir sonraki adım, anahtarınızı alın, hani şu anda elinizde tuttuğunuz parlak gümüş şeyi, ve yan taraftaki şu ufacık delikten geçirin-"

"Şu anda sana tam anlamıyla orta parmağımı gösteriyorum," diyorum ama gülüyorum.

"Cidden, Sage. Bu iş sende."

Daireme bakıyorum - sanırım artık benim değil. Üçüncü katta ve balkonun parmaklıklarında fesleğen bitkilerimi biraz fazla şiddetle suladığım için hâlâ toprak var. Fesleğen kokusunun beni sakinleştireceğini derin bir nefes alıyorum.

Tek kokladığım hayalet
kahve. "Dikkatini
dağıtmamı ister ?"

Telefonun hoparlörünü açtım ve kupanın yanındaki bardak tutucuya
yerleştirdim. "Devam et."

"Dün gece kimi gördüğümü asla tahmin edemezsin. Piggly Wiggly'de her
yerde."

Koltuğuma geri oturdum. "Piggly Wiggly?" derken anahtarı kontağa
sokuyorum. Kimin orada ölü bulunmayacağını düşünüyorum. "Amá Sonya?"

Laurel yanıtını uzun ve yavaş bir şekilde verir. "Tennessee. Reyes."

Bu onun söylemesini beklediğim en son isim olabilir. Amá Sonya
olduğunu Piggly Wiggly'de çırılçıplak, eriklerin ortasında hokkabazlık
yaparken açıklasaydı sanırım daha az şaşırdım.

Nefesim çok sıkıştı, elim anahtarı o kadar sıkı kavlıyor ki parmaklarımı
kesiyor. Kontağı sertçe çeviriyorum ama boğazımı temizlerken park halinde
kalıyorum. "Tennessee Reyes?" Sanki gezegende başka biri varmış gibi.
"Emin misin?"

"O yaptı, Sage. Güven bana."

Gözlerimi kapatıyorum. "Ama... Denver'a taşındı ve sonra sosyal medyayı
bıraktı ve-"

" kayboldu mu? Evet, öyle. Ama sanırım bir kez daha yeryüzünde
dolaşmaya tenezzül etti, çünkü Cranberry, Virginia'daki Piggly Wiggly'de. Ya
da dün itibariyle öyleydi."

Kalbim nihayet normal ritmine döndü ve ben de başımı geriye doğru
eğerek yavaşça minibüsü geri geri sürmeye başladım. "Nasıl görünüyor?" Soru
ben daha durduramadan ağzımdan çıktı.

"Oh, Tanrım. Bir şekilde *daha iyi*."

"Daha iyi mi?" Bir gıcırtı gibi çıkıyor. *Daha iyi* olması mümkün
görünmüyor. "O... Bilmiyorum. Bacakları büyümüş. Ve bu nefis
neredeyse sakallı bir şey oluyor...bekle." Sesi uzaklaşıyor. "Hayır tatlım, tabii
ki senden bahsediyorum! Yani, sakal bırakırsan demek istedim!" Laurel iç
geçirir. "Sanırım kocam az önce başka bir erkeğe sözlü olarak sarkıntılık
ettiğimi duydu."

Normalde güler ve birbirlerine takılmalarına ayak uydururdum, ama midem göğüs kafesimde bir şekilde aptalca, roller-coaster benzeri döngüler yapmaya devam ediyor. Çünkü Tennessee Reyes Cranberry'ye geri döndü.

Tenn, Cranberry'ye geri döndü.

"Bu da bir şeydir." Bu duygusal halimle park etmiş hiçbir araca çarpmadan otoparkın kenarına kadar gelebildim. Bu da bir şeydir.

"Sanırım bu senin dikkatini iyi dağıttı, ha? Sesin bir tür zombiye dönüşmüş gibi geliyor." Ben düz bir kıkırdamayla karşılık verince Laurel yumuşak bir sesle "İyi misin Sage?" diye ekliyor. Bu sestten nefret ediyorum. Sadece ağlamak üzereyken çıkar. Peki ya benim için? Ağlamanın sonuçları tanrıları gücendirmekten daha kötüdür.

Göz kırpıyorum, göz kırpıyorum ve sonra cevap veriyorum. "Ah, evet." Sesimi yumuşatmaya çalışıyorum ama çamaşır ütölemek kadar faydasız. "Sadece dört gözle beklemiyorum

-Bilirsin işte. Nadia ile geri dönüyorum." Teal ile.

Laurel benim söylemediklerimi duyuyor. "Belki de hatırladığın kadar kötü değildir."

Kız kardeşimi son gördüğümde dudağımı öyle bir patlattı ki dört dikiş atılması gerekti. Daha sonra bunu kastetmediğini, o gün o kadar keskin bir yüzük taktığını unuttuğunu söyledi ama bu bana diğer her şeyi kastettiğini gösteriyor. Yumruğunu suratıma indirdiği olayda olduğu gibi.

"Oh, evet." Arkamdan biri korna çalmaya başladığında nihayet sağa dönüp ana yola çıkıyorum. "O kadar da kötü olmayacak."

"Buraya gelir gelmez sana pollo a la plancha yapacağım."

Gülümsemeyi başarıyorum. "İşte şimdi konuşmaya başladın."

"Yerleşmek için Küba yemeği gibisi yoktur." Arka planda boğuk bir ses var. "Ah, gitmeliyim."

"Jorge'ye selamımı söyle."

"Dikkatli sür ve Nadia'nın evine varır varmaz bana mesaj at, tamam mı?" "Elbette. Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum."

Otoyola girdiğimde dikiz aynasındaki yansıma bir kez daha bakıyorum. Gözlerim kocaman, kahverengi güneş ışığında neredeyse sitrin rengi ve rimelim daha az sürmüş olmama rağmen çoktan bulaşmış

bir saatten fazla oldu. Saçlarım -ördüğüm ve tutturduğum buklelerden oluşan bir yığın- aşağı uzanmasını ve benim yardımım olmadan bu arabayı yönlendirmesini engelleyen saç bağına koparmaya çalışıyor gibi görünüyor. Yirmi dokuz yaşında, kafayı yemiş biri gibi görünüyorum.

Ben yirmi dokuz yaşında, üzere olan biriyim. Tenn neden Cranberry'ye geri döndü?

İlk çıkışıma doğru yönelirken derin bir nefes alıyorum. Bunun bir önemi yok. Aramızda yaşananlar on yıldan fazla bir süre önceydi, ki bu da şu anda bir düzine yaşam gibi geliyor. Ve Tenn'le aramızdaki her şey tam olarak orada kalacak; kalp kırıklığının bir insanın başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşündüğüm on yedi yaşındaki halimin anılarında gömülü kalacak.

Artık endişelenmem gereken daha önemli şeyler var. Artık ılık olan kahvemden uzun bir yudum alıyorum.

Hayaletler gibi.

2 MART 2001
14 YIL ÖNCE

silvergurl0917: bugün neyi fark etmedin? RainOnATennRoof:

Vay canına

RainOnATennRoof: Ne söylemedin?

silvergurl0917: neye gülmedin

RainOnATennRoof: Ne yapmadın?

silvergurl0917: silvergurl0917 hakkında ne
düşünmedin:...orada mısın?

RainOnATennRoof: Sen

RainOnATennRoof: Seni hiç düşünmemiştim. Şimdiye kadar. :)

RainOnATennRoof: Bu da kim?

silvergurl0917 Messenger'dan çıkış yaptı.

HAZIR BULUNAN

Cranberry'deki Catalina Sokağı'na varmak tam dört saat on yedi dakika sürüyor. Hiç düşünmeden arabayı Nadia'nın evinden çok önce yavaşlatıyorum ve sonunda İhtiyar Noemi'nin cadde üzerindeki park yerinin önünde kenara çekiyorum. Buradan yeterince görebiliyorum. Nadia'nın evinin üzerinde pençeli, yapraklı bir el gibi kıvrılan zümrüt sarmaşıklar var. Boynumu biraz eğdiğimde, biz küçükken kendi diktiği papatya desenli perdelerin arasından mutfağının ışıltısını seçebiliyorum.

Buradan yeni hayatıma bakabilir ve beni bu ana getiren tüm anlamsız hataları düşünebilirim.

Bölüm başkanıyla yatmak.

Bölüm başkanıyla bir daha asla yatmamaya karar vermek.

Tüm bu aptallıklar, bütçe kesintileri bahanesiyle çok uygun bir şekilde işten çıkarılmalarına yol açtı.

Zihnimin gözünde, Gregory'nin Temple Üniversitesi'nin sanat bölümünün bodrum katındaki ofisine geri döndüm. Penceresi olmayan büyük bir kare ve her yerde rastgele nesnelerden oluşan yığınlar var. Bir zamanlar bu dağınıklığı büyüleyici bulmuştum ama bugün tek gördüğüm çöpler. Masasının altından bir Skittles takımyıldızı görünüyor. Soyut dışavurumcuların biyografilerinden oluşan bir yığının en dibinde *For Whom the Bell Tolls*'un ilk baskısı, kahve döküldükten sonra ince bir küf tabakasıyla kaplanmış.

Sınıfım hemen üstümüzde, mücevher atölyesi. Kampüsteki, hatta belki de tüm şehirdeki en sevdiğim yer. Her biri rustik, topuzlu ahşaptan yapılmış bir düzine mücevher tezgahı var. Bir pencere duvarı kuzeybatıya bakıyor, bu da derslerimin en tatlı altın öğleden sonra ışığını aldığı anlamına geliyor - bitmiş parçaları fotoğraflamak için mükemmel bir ortam. Derin deniz fotoğrafları kadar mavi, ham bir turkuaz, pirinçten çerçeve seti. Peygamberçiçeklerinden yapılmış bir fener gibi parlayan fasetli bir Montana safirine açılan gümüş bir madalyon.

Öğrencilerim her gün beni şaşırtıyor ama öğretmenliğin en sevdiğim yanı, onların kendilerini nasıl şaşırttıklarına tanık olmak. *Bunu yapamamdan, "Vay anasını, bunu yaptım"* a nasıl geçtiklerini görmek.

Ve şimdi Greg hepsini elinden alıyor.

Greg kollarını kavuşturmuş, sahte bir iç çekiş yapıyor. "Her şeyi denedim, Sage. Sadece..." Ellerini sallıyor. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Ve beni yoktan var ettiğim hayatımdan böyle kovdu. Minibüsümde uyuduğum hayattan. Çiftçi pazarlarında fesleğen sattığım hayattan. Bir daha asla yaşamak istemediğim tek yerden uzaklaşmak için en ince havadan diktiğim, kazıdığım ve oyduğum hayattan.

Ve şimdi tam ona bakıyorum.

Kızılıık.

Gözlerim daha durduramadan doluyor. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır, hayır, *dur-*"

Tek bir damla gözyaşı kirpiklerime kadar ve onu şiddetle siliyorum.

Ama artık çok geç.

, yolcu koltuğunda, kahve buharının soluk bukleleri gibi bir figür beliriyor. Sadece bir gözyaşı, bu yüzden kenarları bir rüya kadar bulanık kalıyor. Sadece bir gözyaşı, bu yüzden ikimiz de bir şey söyleyemeden hayalet kayboluyor.

Ne diyecektim ki? *Seni öldürdüğüm için üzgünüm mü? Kahve için teşekkürler mi? Şimdi beni yalnız bırak, lütfen?*

Bir nefes , alabildiğim kadar derin ve uzun, ve arabayı geri çeviriyorum üzerinde.

OceanofPDF.com

Fotoğraf yazarın izniyle

Pura Belpré Ödülü sahibi Meksikalı Amerikalı şair, romancı ve ressamdır. Lisans eğitimini Batı Florida Üniversitesi'nde kültürel antropoloji alanında, yüksek lisans eğitimini ise Alaska Anchorage Üniversitesi'nde şiir alanında tamamlamıştır. Raquel en çok folklardan, tohumlardan ve her şeyin soyundan ilham alıyor. Yazmadığı zamanlarda Raquel bitkilerine hikâyeler anlatır ve onlar da ona hikâyeler anlatır. *Lightning in Her Hands* onun dördüncü romanıdır.

📷 [RaquelVasquezGilliland_Poet](#)

[OceanofPDF.com](#)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.